

NEW YORK TIMES
BESTSELERIS

Becca Fitzpatrick

TYLA

Trečia „Puolusio angelo“ knyga

Alma littera

Versta iš:

Becca Fitzpatrick

SILENCE

ISBN 9786090107560

© Becca Fitzpatrick, 2011

© Vertimas į lietuvių kalbą, Donatas Masilionis, 2012

© Viršelyje panaudota nuotrauka © Elena Tsoma/Dreamstime.com

© Leidykla "Alma littera", 2012

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*

Korektorė *Gražina Stankevičienė*

Viršelio dailininkė *Kotryna Šeibokaitė*

Maketavo (ePub) *Albertas Rinkevičius*

PROLOGAS

KOLDVOTERIS, MEINO VALSTIJA
PRIEŠ TRIS MĖNESIUS

Juodas dailus audi truputį pariedėjęs sustojo automobilių stovėjimo aikštelėje, iš kurios buvo matyti kapinės, bet nė vienas iš trijų vyriškių viduje neketino pagerbti mirusiųjų. Jau išmušė vidurnaktį, todėl kapinės buvo uždarytos. Ore tvyrojo keistas vasaros rūkas, skystas ir niūrus, tarsi kylandžių šmėklų virtinė. Plonas pilnėjantis mėnulio pjautuvas priminė nuleistą akies voką. Kelio dulkėms dar nespėjus nusėsti, vairuotojas išsoko iš automobilio ir skubiai atidarė abejas užpakalines dureles.

Bleiklis išlipo pirmas. Jis buvo aukštas, žilstančiais plaukais, griežtu kvadratinio veidu, beveik trisdešimties metų, skaičiuojant žmonių amžiumi, nors kaip nefilimas – gerokai vyresnis. Kartu su Bleikliu atvyko kitas nefilimas, vardu Henkas Milaras. Henkas irgi buvo neįprastai aukštas, šviesiaplaukis, išraiškingomis žydromis akimis ir charizmatiškas, patrauklus. Jo credo: "Teisingumas yra aukščiau už pasigailėjimą". Dėl jo ir dėl sparčiai per pastaruosius kelerius metus išaugusios galios pagrindiniame nefilimų pasaulyje Henkas buvo vadinamas Teisingumo Kumščiu, Geležiniu Kumščiu, bet garsiausia jo pravardė buvo Juodoji Ranka. Savieji jį garbino kaip turintį viziją lyderį, išgelbėtoją. Tačiau mažesniuose būreliuose Henkas dažnai būdavo vadinamas Kruvinąja Ranka. Apie Henką buvo šnibždamasi ne kaip apie išvaduotoją, o kaip apie kietaširdį diktatorių. Henką šie nervingi tauškalai linksmo; tikras diktatorius turi absoliučią valdžią ir jokios opozicijos. Galbūt kada nors Henkas pateisins šiuos lūkesčius.

Jis išlipo iš automobilio, prisidegė cigaretę ir giliai užsitraukė.

– Ar mano vyrai jau čia?

– Dešimt vyrų laukia miškelyje už mūsų, – atsakė Bleiklis. – Dar dešimt sėdi automobiliuose prie abejų vartų. Penki pasislėpę įvairiose kapinių vietose; trys mauzoliejaus viduje, prie pat durų, du – prie tvorelės. Jei pasitelktume daugiau, išsiduotume. Neabejoju, kad vyras, su kuriuo šiąnakt susitiksi, atvyks su savo pastiprinimu.

Henkas nusišypsojo tamsoje.

– Labai abejoju.

Bleiklis sumirksėjo.

– Tu pasiėmei dvidešimt penkis savo geriausius kovotojus nefilimus prieš vieną žmogų?

– Jis – ne žmogus, – priminė Henkas. – Nenoriu šįvakar susimauti.

– Mes turime Norą. Jei su juo bus sunku susitarti, leisk telefonu pakalbėti su mergina. Sakoma, angelai nejaučia lytėjimo, bet emocijos – kas kita. Jis tikrai susijaudins Norai ėmus klykti. Dageris¹ laukia pasirengęs.

Henkas atsigręžė į Bleiklį ir pritariamai nusišypsojo.

– Ją saugo Dageris? Juk jis beprotis.

– Pats sakei, kad nori palaužti jos dvasią.

– Tikrai taip sakiau?

Henkas susimąstė. Jau keturias dienas – jos prabėgo labai greitai – jis laiko Norą nelaisvėje, nuo tada, kai ištempė merginą iš tarnybinio namelio Delfų pramogų parke, bet dar tiksliai nenusprendė, ką ji turi išmokti. Visų pirma, niekada nežeminti Henko autoriteto jo vyrų akivaizdoje. Antra, būti ištikima nefilimų giminei. Ir galbūt svarbiausia, rodyti pagarbą savo tėvui.

Bleiklis padavė Henkui nedidelį mechaninį prietaisą su mygtuku viduryje, šis švytėjo nežemiška melsva šviesa.

– Įsidėk jį į kišenę. Kai paspausi mygtuką, tavo vyrai sugužės iš visų kampų.

– Ar jis turi ir velniškų kerų galią?

Bleiklis linktelėjo.

– Įjungtas jis laikinai paralyžiuos angelą. Nežinau, kiek ilgai. Čia bandomukas, dar nespėjau nuodugnai jo išbandyti.

– Ar kam nors apie jį sakei?

– Liepėte niekam nesakyti, pone.

Patenkintas Henkas įsidėjo prietaisą į kišenę.

– Palinkėk man sėkmės, Bleikli.

Bičiulis patapšnojo Henką per petį.

– Tau jos neppureiks.

Numetęs cigaretę, Henkas nusileido akmeniniais laiptais, vedančiais į kapines. Jis vylėsi pirmas pamatyti angelą iš viršaus ir šitaip įgyti pranašumą, bet trukdė rūkas, todėl Henkas guodėsi turįs pastiprinimą – gerai treniruotus kovotojus, kuriuos pats atrinko.

Laiptų apačioje Henkas atsargiai pažvelgė pro šešėlius. Užėjusi dulksna nuplovė rūką. Henkas be vargo įžiūrėjo stūksančius antkapius ir susiraizgiusius medžius. Kapinės buvo labai užžėlusios ir priminė labirintą. Bleiklis ne veltui parinko šią vietą. Tikimybė, kad koks žmogus pamatys, kas čia šiąnakt vyksta, labai menka.

Štai jis. Priekyje. Angelas stovėjo atsirėmęs į antkapį, bet pamatęs Henką išsitiesė. Visi jo drabužiai, ir motociklininko striukė, buvo juodi, tad angelą tarp šešėlių buvo sunku įžiūrėti. Jis buvo kelias dienas nesiskutęs, neklusnūs plaukai pasišiaušę, palei burną įsirėžusios susirūpinimo raukšlės. Vadinasi, gedi savo dingusios merginos? Labai gerai.

– Prastokai atrodai... tu – *Lopas*, ar ne? – kreipėsi Henkas, sustojęs per kelis žingsnius nuo angelo.

Angelas nusišypsojo, bet jo šypsena buvo nedraugiška.

– O aš maniau, kad ir tu praleidai kelias bemieges naktis. Juk, šiaip ar taip, ji – tavo kūnas ir kraujas. Tačiau pažiūrėjus į tave matyti, kad miegojai grožio miegą. Riksonas nuolatos kartojo, jog esi gražuoliukas.

Henkas nuleido patyčias negirdomis. Riksonas buvo puolęs angelas, kuris kasmet chešvano mėnesį užvaldydavo jo kūną, bet dabar Riksoną galima laikyti mirusiu. Jo nebėra, todėl daugiau niekas pasaulyje Henko nebegąsdina.

– Na? Kokių man turi naujienų? Verčiau gerų.

– Buvau tavo namuose, tačiau pasprukai pabrukęs uodegą ir kartu pasiėmei šeimą, – tarė angelas tyliu balsu, kurio intonacijos Henkas nesuprato. Tai buvo lyg ir panieka, lyg ir... tyčiojimasis.

– Taip, pamaniau, tu pasielgsi neapgalvotai. Akis už akį – ar ne toks puolusių angelų credo? – Henkas negalėjo suprasti, ar ramus angelo elgesys daro jam įspūdį, ar erzina. Jis tikėjosi, jog puolęs angelas bus įsiutęs ir apimtas nevilties. Mažų mažiausiai Henkas vylėsi išprovokuoti smurtą. Jam reikėjo nors menkiausias priežasties duoti ženklą besislapstantiems vyrams. Niekas taip nestiprina bičiulystės jausmo kaip kraujo klanai. – Pakaks taukšti mandagius niekus. Verčiau pasakyk, ar turi ką vertinga.

Angelas gūžtelėjo pečiais.

– Man buvo kur kas svarbiau sužinoti, kur paslėpei dukterį, nei žaisti tavo kvailus žaidimus.

Henkas sugriežė dantimis.

– Taip nebuvo derėta.

– Gausiu tau reikalingą informaciją, – beveik atsainiai atsakė angelas, bet jo akys šiurpinamai suspindo. – Tačiau pirmiau paleisk Norą. Tuojau paskambink savo vyrams.

– Man reikia garantijų, kad bendradarbiausi ilgai. Laikysiu ją tol, kol ištesėsi pažadus.

Angelo lūpų kampučiai kilstelėjo aukštyn, bet vargu ar tą grimasą galėjai pavadinti šypsena. Jo veido išraiška tapo tikrai grėsminga.

– Atvykau čia ne derėtis.

– Tu ir negali derėtis. – Henkas išsitraukė iš kišenės telefoną. – Mano kantrybė baigėsi. Jei šiandakt privertei mane tuščiai gaišti laiką, tavo merginai bus tikrai nemalonu. Pakanka vieno skambučio, ir ji alkana...

Henkas nespėjo baigti grasinimo, nes pajuto, kaip griūna aukštiekninkas. Angelo rankos staiga sušmėžavo priešais akis, ir Henkui ėmė stigti kvapo. Jis galva atsitrenkė į kietą daiktą, akyse suraibuliavo juodi ratilai.

– Štai kaip viskas vyks, – sušvokštė angelas.

Henkas pamėgino sušukti, tačiau angelas suspaudė jam gerklę. Henkas pamėgino spirti, bet veltui; angelas buvo per daug stiprus. Jis mėgino apgraibomis kišenėje nuspausti prietaiso pavojaus mygtuką, tačiau užčiuopti nepavyko. Henkas visiškai nepajėgė įkvėpti oro. Akyse sužaižaravo raudonos dėmės, Henko krūtinė įdubo, tarsi kas būtų ant jo užritęs akmenį.

Staiga užėjus įkvėpimui, Henkas įsibrovė į angelo mintis stengdamasis pakeisti jo ketinimus, susilpninti pasiryžimą ir be paliovos kartodamas: "Paleisk Henką Milarą, paleisk jį, tuojau pat..."

– Mėgini paveikti mano mintis? – su panieka paklausė angelas. – Nesivargink. Skambink, – paliepė. – Jei po poros minučių ji bus laisva, nužudysiu tave greitai. Jei tai užtruks ilgiau, sudraskysiu po gabalėlį. Patikėk, kiekvienas tavo klyksmas sukels man didžiulį pasitenkinimą.

– Tu... negali... *manęs*... nužudyti, – išlemeno Henkas.

Aštrus skausmas nutvilkė jam skruostą. Henkas sumaurojo, bet joks garsas neišsiveržė iš lūpų. Angelo gniaužtai sutraiškė trachėją. Deginantis skausmas sustiprėjo, Henkas aplink užuodė tik kraujo, sumišusio su savo prakaitu, kvapą.

– Po gabalėlį, – sušvokštė angelas prieš aptemusias Henko akis mojuodamas kažkuo panašiu į popierių, permirkusį tamsiu skysčiu.

Henkas išplėtė akis. Jo *oda!*

– Paskambink savo vyrams, – labai nekantriai paliepė angelas.

– Aš... negaliu kalbėti! – sugargaliavo Henkas.

Jei tik jam pavyktų pasiekti pavojaus mygtuką...

Prisiek, kad jį tuojau pat paleisi, ir aš leisiu tau kalbėti.

Angelo grasinimas aiškiai nuskambėjo Henko galvoje.

Darai labai didelę klaidą, berniuk, atkirto Henkas. Jam pavyko įkišti pirštus į kišenę. Henkas suspaudė prietaisą.

Angelas įpykęs suurzgė, išplėšė prietaisą Henkui iš rankos ir nusviedė į rūką.

Prisiek, antraip netrukus neteksi rankos.

Aš laikysiuosi mūsų pradinio susitarimo, atšovė Henkas. Paliksiu jį gyvą ir nekeršysiu už Čonsio Langė mirtį, jei pateiksi man reikalingą informaciją. Iki to laiko pažadu su ja elgtis žmoniškai...

Angelas trenkė Henko galvą į žemę. Kankinamas skausmo ir jausdamas pykinimą Henkas galvoje išgirdo angelo žodžius:

Neketinu jos palikti su tavimi nė penkių minučių, o apie tiek laiko, kiek man reikės gauti tai, ko tu nori, net nesvajok.

Henkas pamėgino žvilgtelėti angelui per petį, tačiau išvydo tik kapų tvoreles. Šis laikė jį parvertęs ant žemės ir buvo uždengęs savo kūnu. Henko vyrai jo nematė. Nefilimas netikėjo, kad angelas galėtų jį nužudyti – juk Henkas nemirtingas, – tačiau neketino bejėgiškai gulėti ir leisti angelui kapoti jo kūną, kol šis taps panašus į lavoną.

Jis perkreipė lūpas ir įsispitrėjo angelui į akis.

Niekada nepamiršiu, kaip garsiai ji klykė tempiama. Ar žinai, kad ji klykė tavo vardą? Be paliovos. Tvirtino, kad atvyksi jos išvaduoti. Žinoma, taip buvo tik pirmąsias dvi dienas. Manau, ji pagaliau ima susitaikyti su mintimi, kad tu man negali prilygti.

Henkas pamatė, kaip patamsėjo angelo veidas, tarsi į jį būtų suplūdęs kraujas. Jo pečiai suvirpėjo, o tamsios akys suliepsnojo pykčiu. Ir tada viskas stulbinamai pasikeitė. Ką tik Henkui atrodė, kad iš deginančio skausmo, apėmusio visą sudaužytą kūną, neteks sąmonės, o dabar spoksojo į kruvinus angelo kumščius.

Iš Henko kūno nugriaudėjo kurtinantis staugimas. Nuo skausmo, tarsi kas būtų sprogę viduje, jis vos neprarado sąmonės. Henkas išgirdo atbėgančius nefilimus.

– Nukelkite... jį... nuo... manęs, – urzgė plėšomas angelo Henkas.

Kiekvienas kūno lopinėlis degte degė iš skausmo, regėjosi, apimtas liepsnų ir agonijos. Henkas pamatė savo ranką, bet ji buvo be raumenų – tik sutraiškyti kaulai. Angelas netrukus sudraskys jį į skutelius.

Henkas išgirdo sunkų savo vyrų šnopavimą, bet angelas vis dar laikė jį užgulęs, ir jo rankų prisilietimas deginte degino kiekvieną Henko kūno dalelę.

– Bleikli! – sumaurojo Henkas.

– *Tuojau pat jį atplėškite!* – įsakė Bleiklis savo vyrams.

Tačiau nukelti ir nuvilkti į šalį angelą pavyko ne iš karto. Sunkiai šnopusdamas Henkas gulėjo ant

žemės. Jis buvo permirkęs krauju, visą kūną gėlė, tarsi kas būtų badęs karštasis strypais. Nustūmęs atkištą Bleiklio ranką Henkas vargais negalais atsistojo. Jis svirduliavo apsvaigęs nuo patirtų kančių. Iš sutrikusių vyrų žvilgsnių Henkas suprato atrodąs siaubingai. Sužalojimai buvo sunkūs, tad tikriausiai praeis visa savaitė, kol užgis – net ir pasitelkus velnių kerus.

– Ar jį paslėpti, pone?

Henkas priglaudė nosinę prie praskeltos ir karančios tarsi minkšta masė lūpos.

– Ne. Mums nebus jokios naudos, jei užrakinsime. Liepk Dageriui keturiasdešimt aštuonias valandas merginai duoti tik vandens, – švokšdamas įsakė Henkas. – Jei šis vaikinys nepajėgia bendradarbiauti, už tai sumokės ji.

Bleiklis linktelėjo, nusigręžė ir surinko numerį mobiliuotu.

Henkas išspjovė kruviną dantį, tyliai apžiūrėjo, tada įsidėjo į kišenę. Jis pažvelgė į angelą, jo įsiūtį išdavė tvirtai sugniaužti kumščiai.

– Kad daugiau nekiltų jokių nesusipratimų, dar kartą primenu mūsų priesaikos sąlygas. Pirmiausia turi susigrąžinti puolusių angelų pasitikėjimą, grįžti į jų gretas...

– Aš tave nužudysiu, – tyliai pagrasino angelas.

Laikomas penkių vyrų angelas nebesipriešino. Jis stovėjo visiškai nejudėdamas, tik juodos akys degė kerštu. Henkas staiga pajuto baimę, tarsi būtų užsiliepsnoję viduriai.

Jis prisivertė kalbėti atsainiai.

– ...tada pradėsi juos šnipinėti ir apie jų veiklą pranešinėti tiesiogiai man.

– Dabar prisiekiu, – vis dar trūkčiojamai kvėpuodamas pareiškė angelas, – ir šie vyrai bus mano liudytojai, kad nenurimsiu, kol tavęs nenužudysiu.

– Tuščiai drebini orą. Negali manęs nužudyti. Gal pamiršai, kas nefilimams suteikė prigimtine nemirtingumo teisę?

Vyrų gretomis nuvilnijo linksmas šurmulys, bet Henkas rankos mostu juos nutildė.

– Kai nuspręsiu, kad suteikei man užtektinai informacijos, ateinantį chešvano mėnesį leisiančios apsaugoti nefilimus, kad puolę angelai neužvaldytų jų kūnų...

– Tik pamėgink ją nuskriausti, ir tau atsilyginsiu dešimteriopei.

Henko lūpas perkreipė vos pastebima šypsena.

– Ar nemanai, kad šie sentimentai visai nereikalingi? Kai ją apdorosiu, neprisimins net tavo vardo.

– Atmink šią akimirką, – lediniu, bet astringu balsu pagrasino angelas. – Ji tau vaidensis.

– Pakaks, – atšovė Henkas, šlykštėdamasis mostelėjo ranka ir patraukė automobilio link. – Nuvežkite jį į Delfų pramogų parką. Tegu kuo greičiau atsiduria tarp puolusių angelų.

– Atiduosiu tau savo sparnus.

Henkas stabtelėjo įsitikinti, ar teisingai išgirdo.

– Ką? – nusijuokė jis.

– Prisiek, kad dabar paleisi Norą, ir sparnai bus tavo.

Angelo balse pasigirdo išsekimo gaidelės, pirmieji pasidavimo ženklai. Henkui jos nuskambėjo tarsi muzika.

– Kokia man nauda iš tavo sparnų? – abejingai atšovė, bet iš tiesų susidomėjo.

Kiek Henkui buvo žinoma, *nė vienas* nefilimas niekada nebuvo nuplėšęs angelui sparnų. Kartkartėmis angelai nuplėšdavo juos vienas kitam, tačiau kad nefilimas turėtų tokią galią, buvo labai netikėta. Pagunda didelė. Kalbos apie šią Henko pergalę kaipmat pasklistų po visus nefilimų namus.

– Ką nors sugalvosi, – dar silpnesniu balsu atsakė angelas.

– Prisiekiu, kad ją paleisiu prieš prasidedant chešvano mėnesiui, – pateikė atsakomąjį pasiūlymą Henkas kaip įmanydamas abejingiau, nes atskleisti savo džiūgavimą būtų pražūtinga.

– Man to nepakanka.

– Gal tavo sparnai ir būtų puikus trofėjus, bet aš turiu svarbesnių tikslų. Aš ją paleisiu iki vasaros pabaigos. Tai mano galutinis siūlymas.

Henkas apsigrėžė ir nužingsniavo gniauždamas godų džiugesį.

– Sutarta, – tarė angelas su tyliu nuolankumu, ir Henkas lėtai iškvėpė orą.

– Kaip tą padarysime? – atsigrėžęs paklausė.

– Juos nuplėš tavo vyrai.

Henkas ketino ginčytis, tačiau angelas jį pertraukė:

– Jie pakankamai stiprūs. Jei aš nesipriešinsiu, devyni ar dešimt pajėgs tą padaryti. Grįšiu gyventi prie Delfų parko ir visiems paskelbsiu, kad man sparnus nuplėšė arkangelas. Tačiau jei nori, kad jie būtų veiksmingi, negalėsime palaikyti jokio ryšio, – perspėjo angelas.

Henkas negaišiodamas iš sužalotos rankos užlašino ant žolės prie kojų kelis kraujo lašus.

– Prisiekiu paleisti Norą iki vasaros pabaigos. Jei savo pažadą sulaužyčiau, sutinku mirti ir tapti dulkėmis, iš kurių buvau sukurtas.

Angelas užsitraukė marškinius ant galvos ir rankomis įsiremė į kelius. Kvėpuojant jo nugara kilo josi. Angelas drąsiai, sukeldamas Henkui ir neapykantą, ir pavydą, paragino:

– Pradėkite.

Henkas mielai būtų pats paėmęs sparnus, bet nusprendė būti atsargus. Jis negalėjo būti tikras, kad ant angelo nėra velnio kerų pėdsakų. Jei ta vieta, kur nugaroje tvirtinami angelo sparnai, yra tokia jautri, kaip tvirtina gandai, pakaktų tik prie jos prisiliesti, ir Henkas būtų demaskuotas. Jis per daug stengėsi, todėl negali paslysti pačioje žaidimo pabaigoje.

Nuslopinęs apmaudą Henkas kreipėsi į vyrus:

– Nuplėškite angelui sparnus ir pasirūpinkite, kad čia neliktų jokių žymių. Tada numeskite jo kūną prie Delfų parko vartų ir pasistenkite, kad niekas jūsų nepamatytų.

Henkui būtų patikę išdeginti angelui savo žymę – sugniaužtą kumštį, – tai akivaizdžiai bylotų apie jo triumfą ir sustiprintą autoritetą tarp visų nefilimų, bet angelas teisingai perspėjo. Kad sparnai būtų veiksmingi, neturi likti jokių ryšio tarp Henko ir angelo įrodymų.

Grįžęs į automobilį Henkas pažvelgė į kapines. Viskas baigta. Angelas be marškinių guli ant žemės, dvi atviros žaizdos driekiasi per visą nugarą. Nors angelas jokio skausmo nepajuto, netekęs sparnų jo kūnas, matyt, patyrė šoką. Henkui teko girdėti, kad puolusių angelų randai, likę pašalinus sparnus, yra jų Achilo kulnas. Regis, gandai tikri.

– Ar šianakt jau viską baigėme? – paklausė priėjęs Bleiklis.

– Dar vienas telefono skambutis, – su lengva ironija atsakė Henkas. – Merginos motinai.

Jis surinko numerį ir prigludė prie ausies mobilųjį. Atsikosėjęs nutaisė išvargusį ir susijaudinusį

balsą.

– Blaive, brangioji, ką tik gavau tavo žinutę. Mes su šeima atostogaujame, tad dabar skubu į oro uostą. Išskrisiu pačiu pirmuoju reisu. Papasakok man viską smulkiai. Ką reiškia ”pagrobė“? Ar esi tikra? Ką sakė policija? – Henkas nutilo klausydamasis desperatiško Blaivės kūkčiojimo. – Aš tau padėsiu. Jei prireiks, pasitelksiu visus išteklius. Mes rasime Norą.

¹ Dagger (*angl.*) – durklas (čia ir toliau – *vert. past.*).

1 SKYRIUS

KOLDVOTERIS, MEINO VALSTIJA
DABARTINIAI LAIKAI

Dar nepramerkusi akių supratau, kad man gresia pavojus.

Išgirdusi tylūs artėjančius žingsnius suspurdėjau. Sunkiai vadavausi iš miego. Gulėjau ant nugaros, pro marškinius skverbėsi šaltukas.

Kaklas buvo skausmingai persikreipęs, ir aš atsimerkiau. Melsvai juodoje migloje stūksojo ploni akmenys. Kažkodėl galvoje šmėstelėjo kreivų dantų vaizdas, ir tada pamačiau, kas čia yra iš tiesų. Antkapiai.

Pamėginau pasiremti ir atsisėsti, bet rankos nuslydo šlapia žole. Kovodama su vis dar neišsisklaidančia galvoje miego migla šonu išsiritau iš pusiau įsmukusio kapo ir ėmiau rūke apgraibomis ieškoti kelio. Šliaužiant tarp padrikai išsimėčiusių kapų bei paminklų mano kelnių keliai permirko nuo rasos. Regis, šį tą atpažinau, bet ši mintis šmėstelėjo tarsi pašalinė; negalėjau susikaupti, nes galva plyšo nuo nepakeliamo skausmo.

Nušliaužiau palei kaltinio plieno tvorelę suplūkdama per daugelį metų susikaupusių lapų sluoksnį. Iš viršaus atsklido vaiduokliškas stūgavimas, nuo jo sudrebėjau visu kūnu, bet ne šis garsas mane labiausiai išgąsdino. Už nugaros per žolę nušlepsėjo žingsniai, tik negalėjau suprasti, ar jie sklinda iš toli, ar iš arti. Per miglą nuaidėjo mane persekiojančio žmogaus šūksnis, ir aš ėmiau šliaužti sparčiau. Nevalingai suvokiau turinti pasislėpti, bet buvau sutrikusi; aiškiai matyti trukdė tamsa, vaiduokliškas žydras rūkas mane tarsi užkerėjo.

Tolumoje, tarp dviejų išstypusių ir peraugusių medžių sienų, nakties tamsoje sušvito balto akmens mauzoliejus. Pakilusi stačia nubėgau jo link.

Pralindau tarp dviejų marmurinių paminklų, kai išnirau kitoje pusėje, išvydau manęs laukiantį aukštą siluetą su smogti iškelta ranka. Apvirtau aukštielninka. Krisdama suvokiau savo klaidą: siluetas akmeninis. Tai ant pjedestalo stovintis angelas, saugantis mirusiuosius. Gal būčiau nervingai nusijuokusi, bet galva atsitrenkiau į kietą daiktą, ir pasaulis pasviro. Akyse aptemo.

Be sąmonės pragulėjau neilgai, nes tamsai išsisklaidžius vis dar sunkiai šnopavau uždususi nuo bėgimo. Supratau, kad turiu atsikelti, tik neprisiminiau kodėl. Tad gulėjau nejudėdama ir jaučiau, kaip ledinė rasa maišosi su šiltu prakaitu, išbėrusiu kūną. Galiausiai sumirksėjau ir tik tada aiškiai pamačiau artimiausią antkapį. Ant jo rikiavosi iškalti žodžiai:

HARISONAS GRĖJUS
MYLINTIS VYRAS IR TĖVAS
MIRĖ 2008 KOVO 16

Prikandau lūpą, kad nesurikčiau. Dabar atpažinau šešėlį, tvyrantį man už peties, matytą prieš kelias minutes, kai atsipeikėjau. Esu Koldvoterio miesto kapinėse. Prie tėčio kapo.

”Tai košmaras, – dingtelėjo. – Aš dar nepabudau. Visa tai tik baisus sapnas.“

Išskleistas nudaužtais sparnais ir iškelta ranka, rodančia į kapinių gilumą, angelas žiūrėjo į mane. Jo veidas buvo abejingas, bet lūpose švietė kreivoka, ne per daug geranoriška šypsena. Trumpai beveik patikėjau, kad angelas tikras ir aš nesu viena.

Nusišypsojau jam virpančiomis lūpomis. Rankove perbraukiau skruostą nusišluostydama ašaras, nors neprisiminiau verkusi. Desperatiškai norėjau pulti angelui į glėbį ir pajusti, kaip plasnoja jo sparnai, kai mudu pakylame virš vartų ir skrendame tolyn iš čia.

Vėl pasigirdę žingsniai pažadino mane iš stingulio. Dabar jie buvo greitesni ir artėjo trypdami žolę.

Atsigrėžiau į garsą ir suglumau nuo migloje šmėsčiojančių šviesos blyksnių. Spindulys blyksėjo į taktą su žingsniais – girgžt... blykst... girgžt... blykst...

Žibintuvėlis.

Kai šviesos šaltinis akindamas sustojo tiesiai prieš mano akis, prisimerkiau. Staiga su siaubu supratau nesapnuojanti.

– Tik pažiūrėkite, – suurgė vyriškas balsas, sklindantis iš už mane apakinusios šviesos. – Čia būti negalima. Kapinės uždarytos.

Nors nusukau veidą, šviesos zuikučiai vis tiek mirgėjo pro užmerktus vokus.

– Kiek dar jūsų yra čia? – paklausė vyriškis.

– Ką? – sušvokščiau.

– Kiek dar draugužių yra su tavimi? – truputį pikčiau pakartojo atėjūnas. – Sumanėte pažaisti naktinius žaidimus, tiesa? Slėpynių, o gal vaiduoklius kapuose? Tik ne per mano budėjimą!

Ką aš čia veikiu? Ar atėjau aplankyti tėčio? Knaisiojasi atmintyje, tačiau ji buvo tuščia, ir tai kėlė nerimą. Neprisiminiau, kad būčiau važiavusi į kapines. Beveik nieko neprisiminiau. Jaučiausi taip, tarsi kas iš manęs būtų išplėšęs visą naktį.

Maža to, nepajėgiau prisiminti ir šio ryto.

Neprisiminiau nei kaip apsirengiau, nei kaip valgiau, nei kaip nuvažiavau į mokyklą. Beje, ar šiandien vyko pamokos?

Nuslopinusi paniką pasistengiau susikaupti ir pagriebiau atkištą vyro ranką. Vos tik spėjau atsisėsti, jis man vėl nukreipė į akis žibintuvėlį.

– Kiek tau metų? – pasiteiravo.

Pagaliau paklausė to, ką tikrai žinojau.

– Šešiolika.

Beveik septyniolika. Mano gimtadienis bus rugpjūčio mėnesį.

– Ką čia, po galais, viena veiki? Ar nežinai, kad tokiu metu vaikai turi būti namie?

Bejėgiškai apsidairiau.

– Aš...

– Tikiuosi, nepabėgai iš namų? Pasakyk, kad turi kur eiti.

– Taip.

Į kaimišką namą. Staiga prisiminusi namus nudžiugau, bet netrukus širdis nusirito į kulnus. Taip vėlu, o aš dar ne namie? Kiek dabar iš tiesų valandų? Nesėkmingai mėginau nuslopinti galvoje šmėstelėjusį savęs, įeinančios pro pagrindines duris, ir dėl to labai supykusios mamos vaizdą.

– Ar "taip" reiškia kokį adresą?

– Gudobelių takas.

Atsistojau, bet kraujui suplūdus į galvą smarkiai susvyravau. Kodėl negaliu prisiminti, kaip čia patekau? Žinoma, atvažiavau. Tačiau kur pastačiau fiatą? Kur mano rankinė? Rakteliai?

– Gal gėrei? – prisimerkęs paklausė vyriškis.

Papurčiau galvą.

Žibintuvėlio spindulys nuslydo mano veidu, bet netrukus vėl ėmė plieksti tiesiai į akis.

– Palauk, – tarė vyras, ir jo balsas man nepatiko. – Ar tik nebūsi toji mergina? Nora Grei? – išpyškino, tarsi mano vardas būtų visiems žinomas.

Žengiau žingsnį atatupsta.

– Iš kur... žinote mano vardą?

– Iš televizijos. Paskelbta premija. Henkas Milaras pažadėjo.

Paskesnių jo žodžių negirdėjau. Marsė Milar – didžiausia mano priešė. Kuo čia gali būti dėtas jos tėtis?

– Esi ieškoma nuo birželio pabaigos.

– Birželio? – Vėl apėmė panika. – Ką jūs kalbate? Juk dabar balandis.

Ir kas manęs ieško? Henkas Milaras? Kodėl?

– Balandis? – keistai nužvelgė mane vyriškis. – Mergyte, jau rugsėjis.

Rugsėjis? Ne. Negali būti. Būčiau žinojusi, kad baigėsi antrieji mokslo gimnazijoje metai. Taip pat būčiau žinojusi, kad prasidėjo ir baigėsi vasaros atostogos. Tai kas, kad sutrikusi prabudau vos prieš kelias minutes, bet nesu kvaila.

Tačiau kokia jam prasmė meluoti?

Vyras nuleido žibintuvėlį, ir aš pirmą kartą turėjau progą jį apžiūrėti. Nepažįstamojo džinsai buvo išterlioti, ant veido styrojo daugelį dienų neskustos barzdos kuokštai, nagai nekarpyti, panagės juodos. Jis labai priminė valkatas, besišlaistančius palei geležinkelį ir vasarą gyvenančius prie upės. Sklandė kalbos, kad šie valkatos ginkluoti.

– Jūs teisus, man reikėtų eiti namo, – tariau traukdamasi atatupsta ir ranka perbraukdama kišenę.

Mobiliojo telefono neužčiuopiau. Taip pat ir raktelių.

– Ir kur tu ketini eiti? – paklausė artindamasis vyriškis.

Nuo staigaus jo judesio man nudiegė širdį, ir aš pasileidau bėgti. Skuodžiau į tą pusę, kur rodė akmeninis angelas, vildamasi atsidurti prie pietinių vartų. Gal būčiau bėgusi prie šiaurinių vartų, kuriuos gerai žinojau, bet tada būtų tekę lėkti prie vyro, o ne nuo jo. Staiga žemė išnyko po kojomis, ir aš nudardėjau nuo kalvos. Šakos draskė rankas; bateliai šlepsėjo nelygiu ir akmenuotu gruntu.

– Nora! – sušuko vyriškis.

Norėjau įgnybti sau už tai, kad išsidaviau gyvenanti Gudobelių take. O jeigu jis seks paskui?

Vyriškio žingsniai buvo platesni, išgirdau, kaip jis artėja prie manęs. Įnirtingai mojavau rankomis sklaidydama šakas, šios tarsi nagai kabinosi į drabužius. Vyriškis sugriebė mane už peties, ir aš

atsigręžusi nustūmiau jo ranką.

– Nelieskite manęs!

– Na jau ne. Paskirta premija, ir aš ją pasiimsiu.

Vyras antrą sykį norėjo čiupti mane už rankos, bet aš užplūdus adrenaliniui spyriau jam į blauzdą.

– Ai! – suaimanavo jis griebdamasis už kojos.

Pati nustebau smurtaujanti, bet juk neturėjau iš ko rinktis. Nusvirduliuavusi kelis žingsnius atatupsta ėmiau karštligiškai dairytis mėgindama susiorientuoti. Prakaitas sudrėkino marškinius ir ėmė tekėti nugara pašiaušdamas visus kūno plaukelius. Kažkas čia ne taip. Nors atmintis ir šlubavo, labai aiškiai prisiminiau kapinių planą – prie tėčio kapo lankiausi nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Atmosfera kapinėse buvo pažįstama iki menkiausių smulkmenų, net įkyrus degančių lapų ir tvenkinyje užsistovėjusio vandens kvapas, bet atrodė jos kitaip.

Tada toptelėjo.

Klevus buvo užliejęs raudonis. Artėjančio rudens pranašas. Tačiau tai neįmanoma. Juk dabar balandis, o ne rugsėjis. Kodėl lapai pakeitė spalvą? O gal vyras sakė tiesą?

Atsigręžusi pamačiau, kad nepažįstamasis, priglaudęs mobilųjį telefoną prie ausies, raišuoja man iš paskos.

– Taip, tai ji. Esu tikras. Išeina iš kapinių, traukia pietų link.

Užėjus naujam baimės antplūdžiui, nuskuodžiau tolyn. *Peršok per tvorą. Rask gerai apšviestą ir tankiai gyvenamą vietą. Paskambink į policiją. Paskambink Vi...*

Vi. Mano geriausia ir ištikimiausia draugė. Jos namai arčiau nei mano. Nubėgsiu pas ją. Draugės mama paskambins į policiją. Policininkams papasakosiu, kaip vyras atrodo, ir jie jį ras. Policininkai įsitikins, kad nepažįstamasis manęs jau nepersekioja. Tada kartu aptarsime, kas vyko šiąnakt, prisiminsime visus mano žingsnius, ir atminties spragos užsilopys, o aš turėsiu apie ką pamąstyti. Nusikratysiu šios svetimos "aš", pojūčio, kad įstrigau pasaulyje, kuris yra savas, bet manęs nepriima.

Stabtelėjau tik perlipti per kapinių tvorą. Už vieno kvartalo, kitapus Ventvorto tilto, plytėjo laukas. Kai jį perkirsiu, bėgsiu gatvėmis medžių pavadinimais – Guobų, Klevų ir Ažuolų, – nardysiu po šalutines gatveles ir šoninius kiemus, kol saugiai atsidursiu Vi namuose.

Skuosdama prie tilto išgirdau šaižų sirenos staugimą už kampo ir staiga apakinta priekinių automobilio žibintų sustojau kaip įbesta. Ant sedano, kuris žvygindamas padangas sustojo kitame tilto gale, stogo buvo pritvirtintas mėlynas švyturėlis.

Pirmiausia į galvą šovė mintis bėgti prie automobilio, parodyti policijos pareigūnui kapines ir apibūdinti mane mėginusį sugriebti vyrą, bet paskui apsigalvojau, ir mane apėmė siaubas.

O gal ten visai ne policininkas? Gal koks apsimetėlis? Kas panorėjęs gali įsigyti mėlyną švyturėlį. Kur patrulinis automobilis? Prisimerkusi stengiausi įžiūrėti, kas sėdi prie vairo, bet atrodė, kad vairuotojas neuniformuotas.

Mintys kaip pašėlusios sukosi galvoje.

Stovėjau tilto papėdėje įsikibusi į akmeninę sieną. Buvau tikra, jog tariamas pareigūnas mane pamatė, bet vis tiek pasislėpiau virš upės kranto palinkusių medžių šešėlyje. Akies krašteliu pamačiau, kaip spindi juodas Ventvorto upės vanduo. Vaikystėje mudvi su Vi palįsdavome kaip tik po šiuo tiltu ir nuo kranto gaudydavome vėžius užmautomis ant lazdelių dešrelėmis. Vėžiai žnyplėmis

įsikibdavo į dešreles ir nepaleisdavo net iškelti iš vandens ir iškratyti į kibirą.

Viduryje upė buvo gili. Ji beveik nepastebima vingiavo per neužstatytą plotą, kur nebuvo gatvių žibintų, nes niekas tam neskyrė pinigų. Lauko gale upė kirto pramoninį rajoną su apleistais fabrikais, toliau įtekėjo į jūrą.

Pasvarsčiau, ar turėčiau drąsos nušokti nuo tilto. Siaubingai bijau aukščio ir kritimo, bet moku plaukti. Tereikia tik kaip nors atsidurti vandenyje...

Uždaromų durelių trenksmas nutraukė mano apmąstymus. Iš galbūt policijos automobilio išlipo vyras. Iš išvaizdos kaip tikras elegantiškai apsirengęs kišenvagis: tamsiais garbanotais plaukais, apsvilkęs juodus marškinius, pasirišęs juodą kaklaraištį, su juodomis išveidintomis kelnėmis.

Dingtelėjo, kad kažkur esu jį mačiusi. Nespėjus dorai įsigilinti, atmintis išsitrynė, ir vėl likau visiškoje nežinioje.

Ant žemės buvo prikritę šakų ir šakelių. Pakėliau maždaug pusės mano rankos storumo lazda.

Tariamasi pareigūnas apsimetė nematęs mano ginklo, bet žinojau, kad pamatė. Vyriškis prisisegė prie marškinių policininko ženklelį ir iškėlė rankas. Šis jo judesys turėjo reikšti: aš nieko blogo tau nepadarysiu.

Tačiau aš juo nepatikėjau.

Vyras atsargiai žengė kelis žingsnius artyn stengdamasis nedaryti staigių judesių.

– Nora, tai aš. – Išgirdusi savo vardą, krūptelėjau. Šio balso niekada nebuvo girdėjusi, ir dėl to mano širdis ėmė taip smarkiai plakti, kad net dunksėjo ausyse. – Ar tu sužeista?

Stebėjau jį su vis didesniu nerimu, o mintys pynėsi. Ženklelis gali būti netikras. Jau nusprendžiau, kad toks yra švyturėlis. Tačiau jei jis ne policininkas, tai kas?

– Paskambinau tavo mamai, – tarė vyras leisdamasis nuožulniu krantu. – Ji pasitiks mus ligoninėje.

Lazdos neišmečiau. Kvėpuojant mano pečiai kilo; oras švilpė pro dantis. Dar vienas prakaito lašelis nuriedėjo po drabužiais.

– Viskas bus gerai, – ramino vyras. – Bėdos baigėsi. Niekam neleisiu tavęs skriausti. Dabar esi saugi.

Man nepatiko nei jo ilgi, nerūpestingi žingsniai, nei pažįstamas tonas.

– Nesiartinkite prie manęs, – paliečiau suprakaitavusiomis rankomis vos nulaikydama lazda.

Vyras suraukė kaktą.

– Nora?

Lazda sudrebėjo mano rankoje.

– Iš kur žinote mano vardą? – paklausiau, kad nepažįstamasis nesuprastų, kaip esu išsigandusi. Kaip stipriai *jis* mane išgąsdino.

– Tai aš, – pakartojo vyras žiūrėdamas man tiesiai į akis, tarsi tikėdamasis būti atpažintas, – detektyvas Basas.

– Aš jūsų nepažįstu.

Vyras nutilo. Paskui pamėgino mane prakalbinti kitaip:

– Ar prisimeni, kur buvai?

Atsargiai jį stebėjau. Ėmiau raustis atmintyje, net po tamsiausių ir tolimiausių užkaborius, bet jo

veido ten neradau. Šio vyro neprisiminiau, bet *norėjau* prisiminti. Troškau į ką nors įsikibti, kad suvokčiau pasaulį, kuris, regis, persikreipė.

– Kaip šįvakar patekai į kapines? – paklausė vyras, vos pastebimai pakreipdamas galvą jų pusėn. Jo judesiai buvo atsargūs. Akys irgi. Net jo lūpos krutėjo ramiai. – Kas nors tave atvežė? O gal atėjai pėsčia? – Jis nutilo. – Pasakyk man, Nora. Tai svarbu. Kas nutiko šiąnakt?

Pati norėčiau žinoti.

Staiga mane ėmė pykinti.

– Noriu namo.

Išgirdau tarškesį prie kojų. Per vėlai suvokiau išmetusi lazda. Šaltas vėjelis vėsino mano tuščius delnus. Neturėjau čia būti. Visa ši naktis – didžiulė klaida.

Ne. Ne visa. Ką apie ją žinau? Neprisimenu visos nakties. Tik atmenu, kaip sušalusi ir sutrikusi pabudau kape.

Mintyse išvydau kaimišką namą, saugų, šiltą ir *tikrą*, nosimi nuriedėjo ašara.

– Galėsiu parvežti tave namo, – užjaučiamai pasiūlė vyriškis, – tik pirmiau turiu nugabenti į ligoninę.

Stipriai užsimerkiau nekęsdama savęs, kad nusižeminau ir pravirkau. Nesumečiau, kaip greičiau ir įtikinamiau jam parodyti, kad esu labai išsigandusi.

Vyras labai tyliai atsiduso, tarsi ieškodamas tinkamo būdo pranešti man žinią.

– Tu buvai dingusi vienuolika savaitių, Nora. Ar girdi, ką sakau? Niekas nežino, kur buvai pastaruosius tris mėnesius. Tave reikia apžiūrėti. Įsitikinti, kad nieko blogo nenutiko.

Nieko nematančiomis akimis spoksojau į vyrą. Ausyse suskambo varpeliai. Pajutau, kaip kyla skrandžio turinys, bet pasistengiau nuslopinti pykinimą. Apsiverkiau prieš tą vyrą, bet tikrai neapsivemsiu jo akivaizdoje.

– Manome, kad buvai pagrobta, – toliau aiškino vyras apsimestinai ramiu veidu. Jis žengė dar kelis žingsnius ir priėjo per arti. Kalbėjo nesuvokiamus dalykus.

Sumirksėjau. Stovėjau nejudėdama ir mirksėjau.

Suspaudė širdį. Kūnas suglebo, ir aš susvirduliavau. Virš galvos išvydau į neaiškia dėmę susiliejusias auksines gatvės žibintų šviesas, išgirdau upės teškenimą po tiltu ir užuodžiau užvesto automobilio išmetamųjų dujų kvapą. Tačiau visa tai buvo kažkur toli, tarsi kokia pavėluotai atėjusi neaiški mintis.

Pajutau, kad vis svyru, svyru. Krintu į nebūtį.

Nespėjusi parkristi, netekau sąmonės.

2 SKYRIUS

Atsipeikėjau ligoninėje.

Lubos buvo baltos, sienos ramios žydros spalvos. Palata kvėpėjo lelijomis, audinių minkštikliu ir amoniaku. Ant vežimėlio su ratukais prie mano lovos puikavosi dvi gėlių puokštės, ryšulys balionų su užrašu "Linkime pasveikti!" ir violetinis blizgaus popieriaus dovanų maišelis. Sveikinimo atvirukuose įrašyti vardai tai išryškėdavo, tai vėl susiliedavo. DOROTĖJA IR LAJONELAS. VI.

Kampe kažkas sukrutėjo.

– Ak, kūdiki, – sušnibždėjo pažįstamas balsas, jo savininkė pakilo iš kėdės ir puolė prie manęs. – Ak, brangioji. – Mama atsisėdo ant lovos krašto ir taip stipriai mane apkabino, kad vos neuždusau.

– Mama.

Vien ištarus šį žodį, išsisklaidė visi kankinantys košmarai. Mane užplūdo ramybės banga – atlaisvino veržiančius krūtinę baimės mazgus.

Supratau, kad mama verkia, nes drebėjo jos kūnas. Iš pradžių pajutau tik menkus virpesius, netrukus jie virto krūpčiojimu.

– Tu mane prisimeni, – ištarė ji tokiu balsu, lyg būtų sulaukusi išgelbėjimo. – Buvau labai išsigandusi. Maniau... ak, kūdiki. Gerai, kad mano būgštavimai nepasitvirtino!

Tarsi išgirde mamos nuogaštavimus, košmarai sugrižo.

– Tai tiesa? – paklausiau, jusdama skrandyje teliūskuojant riebią rūgštį. – Tai, ką sakė detektyvas. Ar aš tikrai... vienuolika savaičių buvau...

Neprisiverčiau ištarti žodžio "pagrobta". Jis toks klaikus. Toks neįmanomas.

Mama iš nevilties atsiduso.

– Kas... man nutiko? – paklausiau.

Mama perbraukė pirštais man paakius nušluostydama ašaras. Užtektinai gerai ją pažinojau – mama tik dėl manęs stengėsi atrodyti rami. Kaipmat pasiruošiau išgirsti blogą žinią.

– Policija kaip įmanydama mėgina išsiaiškinti. – Mama bandė nusišypsoti, bet lūpos drebėjo. Tarsi ieškodama atramos, paėmė mano ranką ir stipriai suspaudė. – Svarbiausia, tu grįžai. Esi namie. Kad ir kas tau nutiko... viskas baigta. Mudvi viską ištersime.

– Kaip aš buvau pagrobta?

Šis klausimas buvo skirtas daugiau man pačiai. Kaip tai atsitiko? Kam prireikė mane grobti? Ar buvau įtempta į automobilį, kai išėjau iš mokyklos? Įgrūsta į bagažinę kertant automobilių stovėjimo aikštelę? Nejau viskas buvo taip paprasta? Na, ne. Kodėl aš *nepasprukau*? Kodėl *nesipriešinau*? Kodėl man prireikė tiek daug laiko pabėgti? Matyt, taip ir buvo. *Tikrai*? Negalėjau rasti atsakymo nė į vieną savo klausimą.

– Ką tu prisimeni? – paklausė mama. – Detektyvas Basas sako, kad gali būti svarbi net menkiausia

smulkmena. Pamėgink prisiminti. Kaip patekai į kapines? Kur buvai prieš tai?

– Nieko neprisimenu. Tarsi mano atmintis...

Nutilau. Regis, mano atmintis buvo pavogta. Išplėšta paliekant tik tuščią paniką. Išgyvenau smurtą, rodė, kažkas neperspėjęs nustūmė mane nuo aukštos platformos. Kritau žemyn ir šio pojūčio bijojau labiau, nei atsitrenkti į dugną. Kritimas buvo begalinis; sunkio jėga mane visiškai užvaldė.

– Kokį paskutinį dalyką prisimeni? – paklausė mama.

– Mokyklą, – nė negalvodama atsakiau. Palengva ėmė atgyti padriki prisiminimai, fragmentai burtis į krūvą, kibti vienas su kitu ir sudaryti vientisą dėlionę. – Ruošiasi biologijos testui. Tačiau, matyt, jį praleidau, – pridūriau, giliau suvokdama tų išsitrynusių iš atminties vienuolikos savaitių tikrumą.

Aiškliai mačiau save sėdinčią Trenerio Makonouvio biologijos pamokoje, užuodžiau pažįstamus kreidos dulkių, valiklių, tvankaus oro kvapus, atmintyje net iškilo neišnykstantis aitrus kūnų kvapas. Mano laboratorinių darbų partnerė Vi sėdėjo greta. Mūsų vadovėliai gulėjo atversti ant juodo granito stalo, bet Vi slapta į savąjį buvo įkišusi *US Weekly*.

– Turbūt norėjai pasakyti: chemijos testui, – pataisė mane mama. – Vasaros mokykloje.

Sutrikusi įbedžiau į ją akis.

– Aš nelankiau vasaros mokyklos.

Mama ranka užsidengė burną. Jos veidas išblyško. Palatoje buvo girdėti tik virš lango kabančio laikrodžio tiksėjimas. Manyje nuaidėjo dešimt tylių dūžių, tik tada atgavau balsą.

– Kelinta šiandien diena? Koks mėnuo?

Mintys vėl grįžo į kapines. Pūvantys lapai. Gaivus šaltukas. Vyras su žibintuvėliu, tvirtinantis, kad dabar rugsėjis. Galvoje be paliovos skambantis vienintelis žodis "ne". Ne, tai neįmanoma. To negali būti. Ne, mano gyvenimo mėnesiai negalėjo prabėgti nepastebėti. Rausiausi atmintyje mėgindama apčiuopti šios akimirkos ir Trenerio vedamos biologijos pamokos sąsają. Tačiau neradau. Jokių prisiminimų apie vasarą neliko.

– Nieko baisaus, kūdiki, – sušnibždėjo mama. – Netrukus viską prisiminsi. Daktaras Houletas sako, kad daugeliui pacientų atmintis labai pagerėja prabėgus tam tikram laikui.

Pamėginau atsisėsti, bet man prie rankų buvo prijungta daugybė žarnelių ir medicinos prietaisų.

– Na, pasakyk, koks dabar mėnuo! – isteriškai pakartojau.

– Rugsėjis. – Skaudu buvo žiūrėti į sugniuždytą mamą. – Rugsėjo šeštoji.

Susmukau ant pagalvės ir sumirksėjau.

– Maniau, balandis. Nepajėgiu prisiminti nieko, kas vyko vėliau. – Iš visų jėgų stengiausi nuslopinti baimę, bet nelabai sekėsi. – Ar vasara tikrai... *baigėsi*? Tikrai?

– Tikrai, – išsiblaškiusi pakartojau mama. – Ji truko *labai ilgai*. Kiekviena diena be tavęs... Vienuolika nežinios savaitių... Nesiliaujanti panika, nerimas, baimė, bejėgiškumas...

Mintyse skaičiavau dienas.

– Jei dabar rugsėjis ir manęs nebuvo vienuolika savaitių, vadinasi, dingau...

– Birželio dvidešimt pirmąją, – švelniai atsakė mama. – Vasaros saulėgrįžos naktį.

Siena, kuria mėginau atsitverti nuo baimės, trūkinėjo greičiau, nei pajėgiau ją mintyse lopyti.

– Tačiau aš neprisimenu birželio. Net gegužės.

Žiūrėjome viena į kitą, ir aš supratau, kad mudvi kamuoja ta pati siaubinga mintis. Ar gali būti, kad mano amnezija siekia giliau nei vienuolika savaičių, kurias buvau dingusi, iki pat balandžio? Nejau tai įmanoma?

– Ką sakė gydytojas? – paklausiau aplaižydama perdžiūvusias lūpas. – Ar man buvo sužalota galva? Gal buvau apsvaiginta narkotikais? Kodėl nieko neprisimenu?

– Daktaras Houletas mano, kad tai retrogradinė amnezija, – paaiškino mama ir nutilo. – Tai reiškia, jog kai kurie tavo ankstesni prisiminimai išnyko. Tik nežinome, kaip giliai praradai atmintį. Balandis, – sušnibždėjo ji pati sau, ir aš pamačiau jos akyse nykstant paskutinę viltį.

– Praradai? Kaip praradai?

– Gydytojas mano, kad tai psichologinis sutrikimas.

Pirštais perbraukusi plaukus, pajutau, kad jie riebaluoti. Net nepagalvojau, kur buvau visas tas savaites. Galėjau būti surakinta drėgname ir šaltame rūsyje. Ar surišta miške. Viena aišku – seniai nesimaudžiau po dušu. Rankos buvo purvinos, subraižytos ir nusėtos mėlynių. Ką man teko iškęsti?

– Psichologinis sutrikimas?

Prisiverčiau užgniaužti visas spėliones, jos tik kėlė paniką. Turiu išlikti tvirta. Man reikia atsakymų. Negaliu palūžti. Jei tik pavyktų prisiversti ir susikaupti, nors akyse ir mirga taškeliai...

– Jis mano, kad tu slopini atmintį vengdama prisiminti baisius išgyvenimus.

– Aš *nieko* neslopinu, – atšoviau užsimerkdama – neįstengčiau sulaikyti ašarų. Trūkčiojamai įkvėpiau oro ir stipriai sugniaužiau kumščius, kad siaubingai nedrebėtų pirštai. – Jei stengčiausi pamiršti penkis savo gyvenimo mėnesius, žinočiau, – lėtai ištariau, kad balsas skambėtų kaip įmanoma ramiau. – Noriu žinoti, kas man atsitiko.

Jei mano akys ir žaižaravo pykčiu, mama nepastebėjo.

– Pasistenk prisiminti, – švelniai paragino ji. – Ar tai buvo vyras? Visą tą laiką buvai su vyru?

Su kuo aš buvau? Iki pat šiol nepajėgiau prisiminti pagrobėjo veido. Galvoje šmėžavo tik pabaisos, besislepiančios už akinamos šviesos, apybraižos. Virš manęs kabojo siaubingas netikrumo debesis.

– Tikriausiai supranti neprivalanti nieko dangstyti, – tuo pačiu švelniu tonu toliau aiškino mama. – Jei žinai, su kuo buvai, man gali pasakyti. Kad ir ką tau priešnekėjo pagrobėjai, dabar esi saugi. Daugiau jie tavęs nepagrobs. Jie su tavimi pasielgė siaubingai ir dėl to yra nusikaltėliai. *Jie* nusikaltėliai, – pakartojo mama.

Iš nevilties sukūkčiojau. Terminas "ištrinta atmintis" yra pykinamai tikslus. Ketinau pasakyti, kad jaučiuosi beviltiškai, bet tuo metu pamačiau tarpduryje šešėlį. Ten stovėjo detektyvas Basas. Sukryžiavęs rankas ant krūtinės budriai sekė mane akimis.

Instinktyviai įsitempiau. Matyt, mama tai pajuto, nes pasekė akimis mano žvilgsnį.

– Pagalvojau, gal Nora ką nors prisimins, jei mudvi pabūsime vienos, – teisinosi ji detektyvui Basui. – Žinau, norite ją apklausti, bet tiesiog pamaniau...

Detektyvas linktelėjo leisdamas suprasti, kad neprieštarauja. Tada priėjo arčiau nenuleisdamas nuo manęs akių.

– Sakei nematanti aiškaus vaizdo, bet padėtų net ir miglotos smulkmenos.

– Pavyzdžiui, plaukų spalva, – įsiterpė mama. – Gal plaukai, pavyzdžiui, buvo... juodi?

Norėjau jai pasakyti, kad neprisimenu *nieko*, jokios spalvos, bet nediršau, kol palatoje buvo detektyvas Basas. Nuojauta man pakuždėjo, kad jam kažkas... ne taip. Kai policininkas atsistojo prie mano lovos, ėmė dilgčioti galvos oda ir labai aiškiai pajutau per sprandą nuslenkant ledo gabalėlį.

– Noriu namo, – tepajėgiau išsunkti.

Mama ir detektyvas Basas susižvelgė.

– Doktorui Houletui dar reikia padaryti kelis tyrimus, – pasakė mama.

– Kokius?

– Ak, tai susiję su amnezija. Jie bus atlikti kaipmat. Tada galėsime važiuoti namo.

Mama atsainiai numojo ranka, ir dėl to mano įtarimai tik sustiprėjo.

Pažvelgiau į detektyvą Basą, jis, rodos, žinojo visus atsakymus.

– Ką nuo manęs slepiate?

Ledinis pareigūno veidas nieko neišdavė. Tikriausiai per daugelį metų policijoje jis tobulai išmoko tvardytis.

– Reikia atlikti kelis tyrimus. Įsitikinti, kad viskas gerai.

Gerai?

Įdomu, kas jam atrodo *gerai*?

3 SKYRIUS

Mudvi su mama įsikūrusios kaimiškame name tarp Koldvoterio miesto ribos ir tolimų retai gyvenamų Meino valstijos rajonų. Jei atsistotumėte prie bet kurio lango, atrodytų, kad žvelgiate į praeitį. Iš vienos pusės driekiasi platūs kalvoti tyrlaukiai, iš kitos – lygūs laukai, apsupti visžalių medžių. Mudvi gyvename Gudobelių tako gale. Nuo artimiausių kaimynų mus skiria ne mažiau kaip mylia. Naktį, kai jonvabaliai apšviečia medžius aukso spalvos švieselėmis ir ore pasklinda sodrus pušų aromatas, nesunku patikėti, kad gyvename kitame amžiuje. Truputį pasistengusi net įsivaizduoju raudoną svirną ir besiganančias avis.

Mūsų namas nudažytas baltai, langinės mėlynos, jį juosiantis priebutis yra taip pasviręs, kad matyti net plika akimi. Aukšti ir siauri langai atidarinėjami bjauriai, garsiai dejuoja. Tėtis sakydavo, kad nėra reikalo įrengti signalizacijos mano miegamojo lange. Tai buvo mudviejų slaptas pokštas, nes abu žinojome, kad aš vargiai esu ta duktė, kuri vogčiomis išsmuktų pro langą.

Mano tėvai atsikėlė į kaimišką namą, kuris nepasotinamai ryja pinigus, dar man negimus. Jų sprendimas buvo neginčytinas, nes pamilo šį būstą "iš pirmo žvilgsnio". Tėvų svajonė buvo labai paprasta: restauruoti pastatą suteikiant jam žavią 1771 metų išvaizdą, vieną gražią dieną priekiniame kieme įkalti lentelę su užrašu "Nakvynė ir pusryčiai" ir tiekti gardžiausią visoje Meino valstijos pakrantėje omarų sriubą. Šios svajonės išsisklaidė, nes vieną naktį mano tėtis buvo nužudytas Portlando centre.

Šįryt mane išrašė iš ligoninės, ir aš viena kiūtoju savo kambaryje. Prispaudusi pagalvę prie krūtinės atsilošiau lovoje ir ilgesingai žiūrėjau į nuotraukų, prisegtų kamštinėje lentoje ant sienos, koliažą. Ten buvo mano tėvų, pozuojančių Aviečių kalvos viršūnėje, Vi, prieš kelerius metus demonstruojančios jai siaubingai netinkantį moters katės kostiumą, kurį draugė pasisiuvo Helovinui, momentinės nuotraukos ir nuotrauka iš mano priešpaskutiniosios gimnazijos klasės albumo. Žiūrėdama į besišypsančius mūsų veidus mėginau apgauti save ir patikėti, kad dabar, grįžusi į savo pasaulį, esu saugi. Tačiau iš tiesų niekada nesijausiu saugi ir mano ankstesnis gyvenimas negrįš tol, kol neprisiminsiu, ką teko patirti per paskutiniuosius penkis mėnesius, ypač per pastaruosius du su puse. Palyginti su septyniolika metų (per tas vienuolika nepaaiškinamų savaitių praleidau savo gimtadienį), penki mėnesiai nėra reikšmingi, bet aš pajėgiau galvoti tik apie tą prarastą tarpsnį. Mano kelyje žiojėjo didžiulė skylė, neleidžianti matyti, kas yra toliau. Neturėjau nei praeities, nei ateities. Tik milžinišką tuštumą, neduodančią man ramybės.

Daktaro Houleto paskirtų tyrimų rezultatai buvo geri, tiesiog puikūs. Jei neskaitysime kelių gyjančių žaizdų ir mėlynių, visiems atrodė, kad mano fizinė sveikata tokia pat puiki, kokia buvo dingimo dieną.

Tačiau mano fizinės ir dvasinės jėgos, susijusios su gilesniais, nematomais dalykais, slypinčiais,

kur jokie tyrimai nepasiekia, sumenko. Kas aš dabar? Ką man teko patirti per tuos penkis mėnesius, kurių neprisimenu? Ar esu traumuota taip, kad nepajėgsiu suprasti? Maža to, gal išvis neatsigausiu?

Mama griežtai visiems uždraudė mane lankyti ligoninėje, daktaras Houletas jai pritarė. Tada jų rūpestį galėjau suprasti, bet dabar, kai grįžau namo ir palengva ėmiau pratintis prie pažįstamos aplinkos, neketinau leistis atitveriami nuo pasaulio, nors mama tik siekė mane apsaugoti. Galbūt ir pasikeičiau, bet vis tiek likau *pačia savimi*. Šiuo metu troškau tik vieno: viską aptarti su Vi.

Nulipusi žemyn, nuo virtuvinės spintelės pagriebiau mamos išmanųjį *BlackBerry* telefoną ir atsinešiau į savo kambarį. Kai atsipeikėjau kapinėse, savo mobiliojo jau neturėjau, tad kol įsigysiu kitą, reikės tenkintis mamos aparatu.

ČIA NORA. AR GALI KALBĖTI? – nusiunčiau draugei žinutę. Buvo jau vėlu, o Vi mama griežtai reikalauja gesinti šviesą dešimtą valandą. Jei paskambinčiau, draugės mama išgirstų, ir pridaryčiau Vi daug nemalonumų. Gerai pažinojau poniją Skai ir nesitikėjau jos atlaidumo net ir ypatingomis aplinkybėmis.

Netrukus nuskambėjo *BlackBerry* signalas. PUPYTE?!?!!!!!!! AŠ KRAUSTAUSI IŠ PROTO. ESU VISIŠKAI SUGNIUŽDYTA. KUR TU?

PASKAMBINK MAN ŠIUO NUMERIU.

Pasidėjau telefoną ant kelių ir ėmiau kramtyti nagą. Buvau neapsakomai sudirgusi. Tai Vi. Nors mes ir geriausios draugės, bet nesikalbėjome net kelis mėnesius. Bet man neatrodė, kad tai buvo taip seniai. Vyliausi, kad iš dviejų posakių: ”Išsiskyrimas švelnina širdį“ ir ”Iš akių – ir iš širdies“, draugei tinka pirmasis.

Tikėjau si Vi skambučio, bet vis tiek pašokau suskambus telefonui.

– Alio! Alio! – nekantravo Vi.

Išgirdus draugės balsą, gerklėje įstrigo gumulas.

– Čia aš! – sušvokščiau.

– Pagaliau, – įsižeidusi prikišo Vi, bet jos balsas irgi buvo duslus iš jaudulio. – Vakar visą dieną praleidau ligoninėje, bet negavau tavęs aplankyti. Man pavyko prasibrauti pro apsaugą, bet apsaugininkai sukėlė aliarmą ir mane pasivijo. Buvau išlydėta su antrankiais, tiesa, gerokai juos apspardžiau, be to, smagiai apsižodžiovome. Mano nuomone, vienintelė tikra nusikaltėlė – tai tavo mama. Jokių *lankytojų*? Juk esu geriausia tavo draugė, kalame jai tai kasdien pastaruosius vienuolika metų. Kai kitą kartą tave aplankysiu, *iškaršiu* tai moteriai kailį.

Tamsoje pajutau, kaip mano drebančiose lūpose nušvinta šypsena. Prispaudžiau telefoną prie krūtinės. Man norėjosi ir juoktis, ir verkti. Žinojau, kad Vi manęs neapleis bėdoje. Prisiminimus ir visus siaubus, kuriuos patyriau nuo to laiko, kai prieš tris dienas atsipeikėjau kapinėse, kaipmat užgožė džiaugsmas, jog turiu geriausią pasaulyje draugę. Gal visa kita ir pasikeitė, bet mudviejų su Vi draugystė išliko nepajudinamai tvirta. Mudvi neperskiriamos. Niekas nepajėgs to pakeisti.

– Vi, – su palengvėjimu atsidusau.

Norėjau mėgautis šios akimirkos *normalumu*. Jau vėlu, mudvi turėtume miegoti, bet ne, plepame išjungusios šviesas. Pernai Vi mama, nutvėrusi ją kalbant su manimi, kai buvo išjungtos šviesos, draugės telefoną išmetė į šiukšlių konteinerį. Kitą rytą, matant visiems kaimynams, Vi įlindo į konteinerį ir išsitraukė aparatą. Tuo telefonu naudojasi iki šiol. Mudvi jį vadiname Oskaru,

televizijos serialo "Sezamo gatvė" personažo, Bambeklio Oskaro, kuris landžiodavo po šiukšlių kontenerius, garbei.

– Ar tau duoda kokybiškų vaistų? – paklausė Vi. – Juk žinai, kad Antonio Amovico tėtis vaistininkas, jis gali parūpinti gerų.

Iš nuostabos kilstelėjau antakius.

– Kas čia dabar? Tu ir Antonis?

– Po galais, ne. Ne tai, ką manai. Aš prakeikiau vaikus. Jei man reikia meilės, tam yra per internetą iš *Netflix* nuomojami filmai.

"Patikėsiu, kai pamatysiu savo akimis", – nusišypsojau.

– Kur dingio mano geriausia draugė ir ką tu jai padarei?

– Šiuo metu taikau detoksikaciją nuo vaikų. Tai tarsi dieta, tik skirta emocinei sveikatai.

Nekreipk dėmesio, lekiu pas tave, – tarškėjo Vi. – Tris mėnesius nemačiau savo geriausios draugės, o šis telefoninis susitikimas – tikras mėšlas. Mergyte, netrukus sužinosi, kas yra tikras apkabinimas.

– Linkiu sėkmės prasmukti pro mano mamą, – perspėjau. – Dabar ji – vaikų auklėjimo iš sraigtasparnių organizacijos atstovė spaudai.

– Ak, toji *moteris!* – sušvokštė Vi. – Aš jau dabar žegnojuosi.

Aptarti mamos raganiškumą galėsime ir kitą dieną. Šiuo metu reikėjo pakalbėti apie kur kas svarbesnius dalykus.

– Noriu trumpos ataskaitos apie mano dienas iki pagrobimo, Vi, – tariu pakreipdama mūsų pokalbį rimtesne linkme. – Negaliu atsikratyti jausmo, kad buvau pagrobta neatsitiktinai. Turėjo būti tam tikrų perspėjimo ženklų, bet nė vieno neprisimenu. Gydytojas sakė, atmintį praradau tik laikinai, bet trokštu, kad papasakotum, kur tą paskutinę savaitę buvau, ką dariau ir su kuo bendravau. Turėsi man ją atgaminti.

Vi atsakė ne iškart.

– Manai, verta? Gal kiek per anksti dėl viso to patirti stresą? Anot tavo mamos, amnezija...

– Tikrai? – pertraukiau draugę. – Vadinasi, tu išvien su mano mama?

– Užsiknisk, – Vi pagaliau nusileido.

Draugė dvidešimt minučių man išsamiai pasakojo apie kiekvieną tos lemtingos savaitės įvykį. Tačiau kuo ilgiau ji kalbėjo, tuo didesnis nusiminimas mane ėmė. Nebuvo jokių keistų telefono skambučių. Manęs netykojo jokie nepažįstamieji. Jokie neįprasti automobiliai nesekiojo mūsų po miestą.

– O kas buvo tą vakarą, kai dingau? – pertraukiau Vi viduryje sakinio.

– Mudvi nuvykome į Delfų pramogų parką. Atmenu, kad nuėjau pirkti dešrainių... paskui užvirė tikras pragaras. Išgirdau šūvius ir pamačiau, kaip žmonės ėmė paklaikę bėgti iš parko. Grįžau ieškoti tavęs, bet tu buvai dingusi. Pamaniau, pasielgei protingai ir pasprukai. Tik automobilių stovėjimo aikštelėje tavęs neradau. Būčiau grįžusi į parką, bet pasirodė policija ir visus išvaikė. Mėginau jiems pasakyti, kad tu galbūt vis dar esi parke, bet jie nebuvo nusiteikę klausyti. Policija visus išvarė namo. Skambinau tau daugybę kartų, bet neatsiliepei.

Pasijutau tarsi gavusi smūgį į pilvą. Šūviai? Delfų parko reputacija buvo prasta, bet vis tiek. Šūviai? Tai buvo taip keista – net siaubinga, – kad jei man būtų pasakojęs kas kitas, o ne Vi, nebūčiau

patikėjusi.

– Paskui tavęs nemačiau, – porino Vi. – Tik vėliau sužinojau apie pagrobimą.

– Pagrobimą?

– Regis, kažkoks psichopatas, kuris šaudė parke, laikė tave pagrobęs įrengimų patalpoje po siaubo kambariu. Niekas nežino kodėl. Galiausiai jis tave paleido ir paspruko.

Buvau benorinti įsiterpti, bet užsičiaupiau. Galiausiai pritrenkta išsunkiau:

– *Kq?*

– Tave rado policija, užrašė parodymus ir apie antrą valandą nakties parvežė namo. Nuo to laiko niekas daugiau tavęs nematė. Nežinau, kas atsitiko tam vyrukui, kuris buvo tave pagrobęs... niekas nežino.

Kaip tik tą akimirką visos gijos susivijo į vieną.

– Vadinasi, buvau pagrobta iš namų, – padariau išvadą ir svarsčiau toliau: – Po antros valandos nakties jau tikriausiai miegojau. Vyrukas, kuris buvo mane pagrobęs, pasekė iki namų. Nežinia, ko jis siekė Delfų parke, bet jam kažkas sutrukdė, tad jis grįžo manęs. Tikriausiai įsilaužė į namus.

– Čia ir visa bėda. Nerasta jokių grumtynių pėdsakų. Durys buvo užrakintos, langai užšauti.

Priglaudžiau atpakalią ranką prie kaktos.

– Ar policija ką nors žino? Tas vyrukas – kad ir kas jis būtų – juk ne vaiduoklis.

– Policija sakė, kad vyrukas tikriausiai buvo pasivadinęs melagingu vardu. Tu policininkams pasakei, kad jo vardas Riksonas, nors neaišku, ar tuo galima tikėti.

– Nepažįstu nė vieno Riksono.

Vi atsiduso:

– Čia ir bėda. Niekas nepažįsta jokio Riksono. – Ji trumpam nutilo. – Dar vienas dalykas. Kartais *galvoju*, kad jo vardas man pažįstamas, bet kai mėginu prisiminti, *iš kur*, galvoje pasidaro tuščia. Tarsi turėčiau jį prisiminti, bet negaliu. Regis... toje atminties vietoje, kur yra jo vardas, žioji skylė. Labai šiurpus jausmas. Nuolat sau kartoju, jog galbūt taip yra todėl, kad aš *noriu* jį prisiminti, supranti? Tarsi jei jį prisiminčiau, sužinotume, kas tas blogiukas. Tada policija galėtų jį suimti. Suprantu, tai per daug paprasta. Tiesiog tauškiu, – pasiteisino draugė. Tada tyliai pridūrė: – Tačiau... galėčiau prisiekti...

Sugirgždėjo praveriamos mano miegamojo durys, ir išniro mamos galva.

– Ketinu nakčiai užrakinti namus. – Jos žvilgsnis nukrypo į *BlackBerry*. – Jau vėlu, ir mudviem reikia miegoti.

Mama laukė, kol susiprasiau.

– Turiu baigti, Vi. Paskambinsiu tau rytoj.

– Perduok mano širdingus linkėjimus raganai, – tarė draugė ir išjungė telefoną.

– Gal tau ko nors reikia? – paklausė mama atsainiai imdama iš manęs telefoną. – Vandens?

Daugiau antklodžių?

– Ačiū, ne. Labanakt, mama.

Prisiverčiau trumpai, bet raminau nusišypsoti.

– Ar patikrinai savo langą dukart?

– Tris kartus.

Mama perėjo kambarį ir vis tiek paklibino rankeną. Įsitikinusi, kad langas saugiai uždarytas, tyliai nusijuokė.

– Juk nepakenks, jei patikrinsiu dar kartą, tiesa? Labos nakties, kūdiki, – pridūrė ji glostydama man plaukus ir bučiuodama į kaktą.

Kai ji išėjo, susirangiau po antklode ir susimąščiau apie tai, ką pasakojo Vi. Susišaudymas Delfų parke, bet *kodėl*? Ko siekė šaulys? Ir kodėl iš tūkstančių žmonių tą vakarą parke įkaite jis pasirinko mane? Galbūt man tiesiog nepasisekė, bet nelabai norėjosi tuo tikėti. Nuo nežinios ėmė svaigti galva, pasijutau išsekusi. Jei tik...

Jei tik pajėgčiau prisiminti.

Nusižiojavusi įsitaisiau miegoti.

Prabėgo penkiolika minučių. Paskui dvidešimt. Atsivertusi ant nugaros pusiau primerktomis akimis spoksojau į lubas stengdamasi vogčiomis įsibrauti į savo atmintį ir užklupti ją netikėtai. Nieko nepešusi pamėginau paprastesnį būdą. Ėmiau trankyti galvą į pagalvę tikėdamasi ką nors iš jos iškratyti. Pokalbio nuotrupą. Kvapą, kuris sukeltų minčių. Ką nors! Tačiau netrukus paaiškėjo, kad nepavyks. Turėjau susitaikyti su tuštuma.

Šįryt išrašoma iš ligoninės buvau įsitikinusi, kad atmintį praradau visam laikui. Tačiau kai galva prašviesėjo ir didžiausias sukrėtimas nutolo, ėmiau mintyti kitaip. Ėmė ryškėti atminties tilto griuvėsiai ir suvokimas, kad tiesa glūdi kitoje properšos pusėje. Jei pati sugrioviau tą tiltą saugodamasi nuo patirtos traumos, vadinasi, galiu jį atstatyti. Tik reikia sugalvoti kaip.

Pradėsiu nuo juodos spalvos. Sodrios, tamsios, nežemiškos juodos spalvos. Kol kas apie tai dar niekam nesakiau, bet juoda spalva šmėstelėdavo atmintyje pačiomis keisčiausiomis akimirkomis. Kai tai atsitikdavo, oda maloniai suvirpėdavo, regėjosi, kad jaučiu, kaip ši spalva švelniai braukia man per žandikaulį ir pakelia smakrą, kad žvelgčiau tiesiai į ją.

Absurdiška tarti, jog spalva gali atgyti, bet kelis sykius beveik apčiuopiau šį tą slypint už jos. Akis. Skvarbus jų žvilgsnis siekė mano širdies gelmes.

Tačiau kaip gali būti, jog kas nors, per tą laiką pamirštas, sukelia man ne skausmą, o malonumą?

Lėtai iškvėpiau. Jutau nenumalšinamą poreikį sekti paskui tą spalvą, kad ir kur ji mane nuves.

Troškau rasti tas juodas akis ir atsistoti tiesiai priešais jas. Norėjau sužinoti, kieno jos. Spalva tempė mane, viliojo sekti įkandin. Tai buvo visai nelogiška. Tačiau ši mintis giliai įstrigo galvoje. Jaučiau hipnozinių, įkyrų troškimą leistis šios spalvos vedama. Šis magnetizmas buvo toks stiprus, kad net protas nepajėgė jo įveikti.

Leidau šiam troškimui kaupis širdyje tol, kol pajutau galingai pulsuojant po oda. Nemaloniai sukaitusi, nusimečiau antklodę. Galvoje spengė, aš purčiausi ir varčiausi. Spengimas stiprėjo, kol nuo karščio ėmiau drebėti. Keista karštinė. ”Kapinės, – dingtelėjo. – Viskas prasidėjo kapinėse.“

Juoda naktis, juoda migla. Juoda žolė, juodi antkapiai. Juodai blizgantis upės vanduo. Negalėjau atsikratyti juodų blyksnių ir nepajėgiau užmigti. Nenorėsiu, kol neimsiu veikti genama šios juodos spalvos.

Išsiropščiau iš lovos. Per galvą užsitempiau trikotažinius marškinius, užsimoviau džinsus, užsimečiau ant pečių megztinį. Prie savo miegamojo durų stabtelėjau. Koridoriuje buvo tylu, tik iš pirmo aukšto sklido senovinio laikrodžio tikėjimas. Mamos miegamojo durys buvo ne iki galo

uždarytos, bet šviesa pro plyšį nesiskverbė. Įtempusi ausis išgirdau tylų jos knarkimą.

Atsargiai nulipau laiptais, pagriebiau žibintuvėlį bei namų raktus ir išėjau į lauką pro galines duris, baimindamasi, kad girgždančios priekinio priebučio lentos mane išduos. Be to, šalikelėje budėjo uniformuotas policininkas. Jis turėjo neprileisti reporterių ir televizijos operatorių, bet jei šiuo metu išeičiau pro pagrindines duris, kaipmat paskambintų detektyvui Basui.

Tylus balsas pašmonėje burbėjo, kad išeiti iš namų galbūt nėra saugu, bet mane ginė keistas transas. *Juoda naktis, juoda migla. Juoda žolė, juodi antkapiai. Juodai blizgantis upės vanduo. Pora mane stebinčių juodų akių.*

Turiu rasti šias akis. Jos žino atsakymus.

Po keturiasdešimties minučių įžengiau pro Koldvoterio kapinių vartus. Dvelkiant vėjeliui lapai sukosi ant šakų tarsi tamsūs vėjo malūnėliai. Nesunkiai radau tėčio kapą. Pasipurčiusi nuo šalčio ir drėgno oro, pamėginau rasti plokščią antkapį, prie kurio viskas prasidėjo.

Pritūpusi pirštu perbraukiau seną marmurą. Užsimerkiau ir pasistengiau negirdėti jokių garsų, kad galėčiau visą dėmesį sutelkti į juodas akis. Uždaviau savo klausimą vildamasi, jog akys jį išgirs: kaip atsitiko, kad po vienuolikos nelaisvės savaitių užmigau kapinėse?

Iš lėto apsidairiau. Artėjantį rudenį pranašaujančių puvėsių kvapas, sodrus nupjautos žolės aromatas, besitrinančių vienas į kitą vabzdžių sparnelių plevenimas – negavau atsakymo, kurio desperatiškai troškau. Nurijau besiveliantį gerklėje gumulą, iš visų jėgų stengdamasi nepasiduoti. Kelias dienas erzinusi juoda spalva šįkart nuyvlė. Susigrūdau rankas į džinsų kišenes ir apsigrėžiau eiti namo.

Akies krašteliu ant žolės pamačiau kažkokią šiukšlę. Pasilenkiau pakelti. Tai buvo mano rankos ilgumo, nuo riešo iki peties, juoda plunksna. Suraukusi antakius mėginau įsivaizduoti, kokio jos paukščio. Varnui gerokai per didelės. Tiesą sakant, gerokai per didelės *bet kuriam* paukščiui. Pirštu perbraukiau šilkinis plunksnos pūkus. Jie palinko ir vėl grįžo į pirmąją padėtį.

Atmintyje dilgtelėjo. "Angele, – regis, išgirdau tylų šnibždesį, – esi mano."

Juokingiausia, kad nukaitau. Apsidairiau, norėdama įsitikinti, kad niekas neištarė šių žodžių.

"Aš tavęs nepamiršau."

Įsitempusi laukiau, gal dar išgirsiu šį balsą, bet jis išnyko vėjyje. Kad ir kokius prisiminimus žadino tas šnabždesys, nespėjau nutverti. Kankinausi draskoma prieštaravimų: norėjau numesti plunksną šalin, bet tuo pat metu pašėlusiai magėjo paslėpti ją taip, kad niekas nerastų. Labai aiškiai jutau, kad tai slapta, asmeniška, kad pridarytų daug žalos, jei iškiltų viešumon.

Į kalvą prie kapinių riaumodamas įlėkė automobilis. Iš jo sklido garsi muzika. Išgirdau šūksnius, juoko pliūpsnius – nenuostabu, jei triukšmauja mano bendramoksliai. Šioje miesto dalyje auga daug medžių, ji toli nuo centro, todėl puikiai tinka savaitgaliais ir naktimis linksmintis niekieno nepastebėtiems. Nenorėdama sutikti ką nors iš pažįstamų, ypač dėl to, kad apie mano staigų atsiradimą buvo garsiai skelbiama per vietines žinias, pasikišau plunksną po pažastimi ir sparčiu žingsniu nuskubėjau žvyruotu taku, vedančiu į pagrindinį kelią.

Netrukus po pusės trijų įėjau į kaimišką namą ir užrakinusi galines duris ant pirštų galiukų užlipau į viršų. Kurį laiką neryžtingai pastovėjau savo miegamojo viduryje, paskui paslėpiau plunksną viduriniame komodos stalčiuje, kur laikiau kojines, blauzdenes ir šalikus. Nelabai supratau, kodėl ją

parsinešiau. Nemėgstu rankioti šiukšlių, juo labiau slėpti stalčiuose. Tačiau ši plunksna sužadino prisiminimus...

Nusirengusi, pasiražiusi ir nusižiojavusi atsigrežiau į lovą. Jau buvau beveik prie jos priėjusi, bet sustojau kaip įbesta. Ant pagalvės gulėjo popieriaus lapas. Jo tikrai nebuvo išeinant.

Staigiai atsigrežiau tikėdamasi tarpduryje pamatyti mamą, piktą ir susirūpinusią, kad vogčiomis išsėlinau iš namų. Tačiau turint omenyje viską, kas pastaruoju metu nutiko, mama, radusi mano lovą tuščią, tikrai nebūtų tiesiog palikusi raštelio.

Drebančiomis rankomis pakėliau popieriaus lapą. Jis buvo liniuoto popieriaus, iš mokyklinio sąsiuvinio. Rašytas, matyt, paskubomis, juodu rašikliu.

NESITIKĖK, KAD NAMŲ SIENOS TAVE APSAUGOS.

4 SKYRIUS

Apimta baimės ir nevilties suglamžiau popiergalį ir sviedžiau į sieną. Priėjusi prie lango, paklibinau rankeną įsitikinti, ar jis gerai uždarytas. Man nepakako drąsos atidaryti langą ir pažiūrėti į lauką, bet priglaudžiau delnus prie akių ir įsispitrėjau į šešėlius, besidriekiančius pievoje tarsi ilgi, ploni durklai. Nenutuokiau, kas paliko šį raštelį, tačiau dėl vieno buvau tikra. Prieš išeidama viską užrakinau. O anksčiau, prieš pakildama į viršų miegoti, mačiau, kaip mama apėjo visą namą ne mažiau kaip tris kartus ir patikrino visus langus bei duris.

Tad kaip įsibrovėlis pateko į vidų?

Ir ką apskritai reiškia tas raštelis? Jis paslaptingas ir žiaurus. Gal čia kokio iškrypėlio pokštas? Kol kas tai buvo mano vienintelis spėjimas.

Nuėjusi į koridoriaus galą, pastūmiau mamos miegamojo duris, pravėriau jas tik tiek, kad įkiščiau galvą.

– Mama?

Ji kaipmat atsisėdo.

– Nora? Kas atsitiko? Susapnavai blogą sapną? – Ji trumpam nutilo. – Gal ką prisiminei?

Staiga išsigandusi tamsos įjungiau šviestuvą prie mamos lovos.

– Savo kambaryje radau raštelį. Jame sakoma neapgaudinėti savęs ir nemanyti, kad esu saugi.

Apžilpinta ryškios šviesos mama sumirksėjo, ir aš pamačiau, kaip ji akimis sugeria mano žodžius. Miegai kaipmat išsisklaidė.

– Kur radai tą raštelį? – paklausė ji.

– Aš... – Labai nervinausi, ką pasakys mama sužinojusi tiesą. Vėliau ši mintis pasirodė labai kvaila. Išsmukau vogčiomis? Po to, kai buvau pagrobta? Tačiau vargu ar verta bijoti antro pagrobimo, jei net neprisimenu pirmojo. O į kapines turėjau patekti, kad neprarasčiau proto. Mane ten nuvedė juoda spalva. Tai kvaila, nepaaiškinama, bet, deja, tiesa. – Jis buvo po mano pagalve. Prieš guldama tikriausiai nepastebėjau, – pamelavau. – Tik vartydamasi per miegus išgirdau šiugždant popierių.

Mama užsimetė chalata ir kartu su manimi nubėgo į miegamąjį.

– Kur tas raštelis? Noriu jį perskaityti. Nedelsiant reikia pranešti detektyvui Basui.

Ji jau rinko telefono numerį. Pamačiusi, kad mama skaičius spaudo iš atminties, supratau, kad per mano dingimo savaites jiedu glaudžiai bendradarbiavo.

– Ar dar kas nors turi namų raktą? – paklausiau.

Mama iškėlė pirštą, duodama ženklą palaukti. "Balso paštas", – vien lūpomis paaiškino ji.

– Čia Blaivė, – prisistatė mama. – Paskambinkite man iškart, kai tik gausite šį pranešimą. Šianakt Nora savo miegamajame rado raštelį. – Ji dirstelėjo man į akis. – Jis gali būti nuo pagrobėjo. Durys

visą vakarą buvo užrakintos, tad raštelis, matyt, buvo pakištas po Noros pagalve prieš mums grįžtant namo.

– Jis netrukus paskambins, – pažadėjo mama išjungdama telefoną. – Paduosiu raštelį prie namų budinčiam pareigūnui. Jis galbūt panorės apieškoti namus. Kur jis?

Parodžiau suglamžyto popieriaus gniutulėlį kampe, bet nepasijudinau jo kelti. Nenorėjau dar kartą pamatyti to rašteliu. Ar tai pokštas... ar grasinimas? *Nesitikėk, kad namų sienos tave apsaugos.* Iš rašteliu tono galima spręsti, jog tai grasinimas.

Mama priglaudė popieriaus lapą prie sienos ir delnu išlygino.

– Popieriaus lapas tuščias, Nora, – tarė ji.

– Ką?

Priėjusi apžiūrėjau iš arčiau. Mama teisi. Užrašas išnyko. Skubiai apverčiau lapą, bet kita pusė irgi buvo tuščia.

– Jis buvo štai čia, – sutrikusi sumurmėjau, – *štai čia.*

– Galbūt tu jį tiesiog įsivaizdavai. Tai galėjo būti sapno tęsinys, – švelniai ramino mama prisitraukdama mane ir glostydama nugarą.

Šis jos gestas manęs nė kiek nepaguodė. Nejau aš išsigalvojau? Kodėl? Dėl paranojos? Apimta baimės priepuolio?

– Aš neišsigalvojau. – Tačiau mano žodžiai nuskambėjo neįtikinamai.

– Nieko baisaus, – sušnibždėjo mama. – Daktaras Houletas sakė, jog tai gali atsitikti.

– Kas?

– Jis sakė, kad gali girdėti garsus, kurių iš tikrųjų nėra...

– Pavyzdžiui, *kokius?*

Mama ramiai pažvelgė į mane.

– Žmonių balsus ir kitus garsus. Jis nesakė, kad gali matyti nesamus daiktus, bet visko gali atsitikti, Nora. Tavo organizmas stengiasi atsigausti. Dabar jis patiria didelį stresą, ir mudvi turime būti kantrios.

– Jis sakė, kad galiu *matyti haliucinacijas?*

– Ššš, – švelniai nutildė mama delnais suimdama mano veidą. – Visko gali nutikti, kol atsigausi.

Tavo protas kaip įmanydamas stengiasi išgyti, o mudvi turime duoti jam laiko. Kaip ir patyrus bet kurį kitą sužalojimą. Mudvi tai įveiksime kartu.

Akis graužė ašaros, bet susivaldžiau nepravirkusi. Kodėl aš? Kodėl iš milijardų žmonių tai nutiko *būtent man?* Kas taip su manim pasielgė?

Mintys sukosi mėgindamos nurodyti kažkokį žmogų, bet nežinojau nei jo veido, nei balso. Neturėjau nė menkausio siūlelio.

– Ar tu bijai? – sušnibždėjo mama.

Nusigrėžiau nuo jos.

– Aš pasipiktinusi.

Įsiropščiau į lovą, ir netikėtai greitai mane suėmė miegas. Įstrigusios pakvaišusioje, aukštyn kojom apverstoje erdvėje tarp sąmoningo suvokimo ir sapnų mano mintys klaidžiojo ilgame, tamsiame

tunelyje, kuris kaskart vis siaurėjo. Mane pagaliau užvaldė palaimingas miegas, po neramos nakties pasitikau jį su džiaugsmu.

Tunelio gale išvydau duris. Jos atsivėrė iš vidaus. Iš ten sklindanti silpna šviesa apšvietė taip gerai pažįstamą veidą, kad vos neparkritau. Jo drėgni – neseniai buvo išsimaudęs po dušu – juodi plaukai garbanojosi prie ausų. Įrudusi saulėje bronzinė oda, glotni ir stangri, dengė liekną, ne mažiau kaip penkiolika centimetrų aukštesnį už mane kūną. Džinsai karojo ant klubų, bet krūtinė buvo nuoga, kojos basos, o ant peties jis buvo užsimetęs vonios rankšluostį. Mūsų žvilgsniai susitiko, jo juodos akys įsiskverbė į mane su nuostaba... kurią kaipmat pakeitė budrumas.

– Ką čia veiki? – paklausė jis.

”Lopas, – dingtelėjo, ir mano širdis ėmė dunksėti. – Tai Lopas.“

Negalėjau prisiminti, iš kur jį pažįstu, bet tikrai pažinojau. Atmintis, kaip ir anksčiau, buvo sutrūkinėjusi, bet, išvydus Lopą, keli fragmentai susidėjo. Nuo prisiminimų suspurdėjo širdis. Akyse šmėstelėjo Lopo, sėdinčio per biologijos pamoką, vaizdas. Kitą akimirką išvydau jį labai arti savęs, mokantį žaisti biliardą. Net nukaitau prisiminusi, kaip vaikino lūpos brūkšteli per manąsias.

Ieškojau atsakymų, ir štai kur šios paieškos mane atvedė. Pas Lopą. Radau būdą įveikti amneziją. Čia ne tik sapnas; tai pasąmonės takas pas Lopą. Dabar supratau mane draskantį troškimą, kuris, regis, nebuvo patenkintas. Giliai pasąmonėje žinojau tai, ko protas nepajėgė suvokti. Man *reikėjo* Lopo. Ir nežinia kaip – nulėmus likimui, per laimingą atsitiktinumą, valios pastangomis ar dėl kitų nesuprantamų priežasčių, – aš jį radau.

Nors buvau sukręsta, pajėgiau išspausti:

– Tai tu man pasakyk.

Lopas iškišo galvą pro duris ir apsidairė koridoriuje.

– Tai sapnas. Ar supranti?

– Tai kodėl tada nerimauji, kad mane kas nors seka?

– Tau nevalia čia būti.

– Rodos, radau būdą su tavimi bendrauti, – įsitempusi atšoviau. – Tikriausiai dar turiu pasakyti, kad tikėjaisi, jog sutiksi mane džiugiau. Tu žinai visus atsakymus, tiesa?

Lopas priglaudė pirštus prie burnos, bet nė akimirką nenuleido nuo manęs akių.

– Viliuosi, man pavyks išsaugoti tavo gyvą.

Mano protas dirbo lėtai ir nepajėgė suvokti gilesnės šių žodžių prasmės. Galvoje dunksėjo tik viena mintis: ”Aš jį radau. Pagaliau radau Lopą. Tačiau jis nedžiūgauja kaip aš... o yra šaltas ir abejingas.“

– Kodėl nieko negaliu prisiminti? – paklausiau nurydama gumulą gerklėje. – Kodėl neprisimenu, kaip ar kada, ar... ar kodėl tu mane palikai? – Buvau įsitikinusi, jog kaip tik taip ir buvo. Lopas mane paliko. Antraip dabar būtume drauge. – Kodėl manęs neieškojai? Kas man nutiko? Kas *mums* nutiko?

Lopas sunėrė rankas ant sprando ir užsimerkė. Jis nejudėjo, tik vos pastebimai trūkčiojantys raumenys išdavė jaudulį.

– Kodėl mane palikai? – sušvokščiau.

Lopas įsitempė.

– Tikrai manai, kad aš tavo palikau?

Nuo šių žodžių gumulas gerklėje pasidarė dar sprangesnis.

– O ką turiu manyti? Buvai dingęs kelis mėnesius, dabar, kai pagaliau tave radau, vos drįsti pažvelgti man į akis.

– Padariau, ką galėjau. Teko tavęs išsižadėti, kad išgelbėčiau tau gyvybę. – Lopas sukando dantis.

– Sprendimas buvo nelengvas, bet teisingas.

– *Išsižadėjai* manęs? Be niekur nieko? Ar greit apsisprendei? Per tris sekundes?

Lopas šį tą prisiminė, jo žvilgsnis tapo ledinis.

– Taip, turėjau maždaug tiek laiko.

Susiklijavo dar keli atminties fragmentai.

– Buvai priverstas mane palikti? Ar tą nori pasakyti?

Lopas tylėjo, bet atsakymą žinojau pati.

– Kas tave privertė? Kas tave taip išgąsdino? Ankstesnis Lopas nuo nieko nebėgdavo. –

Draskoma skausmo prabilau garsiau: – Aš būčiau dėl tavęs kovojusi, Lopai. Būčiau *kovojusi!*

– Ir būtum pralaimėjusi. Mes buvome apsupti. Jis grasino atimti tau gyvybę ir būtų grasinimą įvykdęs. Jis buvo tave pagrobęs, taigi ir aš atsidūriau nelaisvėje.

– Jis? Kas tas *jis*?

Vėl įsivyravo trapi tylą.

– Ar mėginai manęs ieškoti? O gal buvo labai paprasta... – užspringau, – tiesiog palikti mane.

Lopas nusviedė nuo pečių rankšluostį. Kvėpuojant jo akys liepsnojo, pečiai kilo, bet aš jaučiau, kad vaikinai pyksta ne ant manęs.

– Tau nevalia čia būti, – dusliu balsu perspėjo jis. – Liaukis manęs ieškojusi. Turi grįžti į savo gyvenimą ir nugyventi jį kaip įmanydama geriau. Ne dėl manęs, – pridūrė, tarsi tikėdamasis dar vienos kandžios pastabos, – dėl savęs. Padariau viską, kad jie prie tavęs nelįstų, ir toliau stengsiuos kaip įmanydamas, bet privalai man padėti.

– Man irgi reikia tavo pagalbos, – atkirtau. – Lopai, man tavęs reikia *dabar*. Grįžk. Esu sutrikusi ir išsigandusi. Ar žinai, kad nieko neprisimenu? Aišku, žinai, – karčiai pridūriau staiga supratusi. – Todėl manęs ir neieškojai. Žinai, kad tavęs neprisimenu, todėl jautiesi laisvas. Nemaniau, jog taip lengvai pasiduosi. Ką gi, aš tavęs nepamiršau, Lopai. Man visur šmėsčioja juoda – tavo akių ir plaukų – spalva. Jaučiu tavo prisilietimą, prisimenu, kaip laikydavai mane apkabinęs... – nutilau, nes užspringau ir nepajėgiau toliau kalbėti.

– Būtų geriau, jei neprisimintum, – sausai atšovė Lopas. – Tai blogiausias paaiškinimas, kokį tik esu tau davęs, bet tau pačiai bus saugiau kai ko nežinoti.

Nusijuokiau dusliu, persunktu kančios juoku.

– Vadinasi, viskas baigta?

Lopas prisiartinio ir, kai jau pagalvojau, kad prisitrauks mane, susitvardė. Iškvėpiau orą stengdamasi nepravirkti. Lopas alkūne atsirėmė į durų staktą beveik prie pat mano ausies. Nuo jo sklido žudomai pažįstamas kvapas – muilo ir prieskonių, žadinantis tokius malonius prisiminimus, kad ši akimirka tapo beveik nepakeliama. Mane užvaldė troškimas paliesti vaikiną. Rankomis glostyti jo odą, pajusti tvirtą jo glėbį. Norėjau, kad jis uostinėtų mano kaklą ir šnibždėdamas tik man skirtus žodžius kutentų ausį. Geidžiau, kad jis būtų labai arti ir nė nemaniau jo paleisti.

– Dar niekas nebaigta, – pareiškiau. – Aš tiek iškentėjau, tad neturi teisės manęs atstumti. Aš tavęs taip lengvai nepaleisiu.

Nežinau, ar tai buvo grasinimas, ar paskutinis mėginimas pasipriešinti, ar tiesiog neprotingi žodžiai, sklindantys iš kraujuojančios širdies.

– Norėjau tave apsaugoti, – tyliai tarė Lopas.

Jis stovėjo labai arti. Kupinas jėgos, karščio ir tylios galios. Negalėjau nuo jo pabėgti – nei dabar, nei kada nors. Lopas visada bus šalia, sugerdamas visas mano mintis ir rankose laikydamas suspaustą mano širdį. Mane prie jo traukė nevaldoma jėga, o apie pabėgimą nebuvo ko nė kalbėti.

– Tačiau to nepadarei.

Lopas delnais suėmė man smakrą. Prisilietimas buvo nepakeliamai švelnus.

– Ar tikrai taip manai?

Pabandžiau išsivaduoti, bet ne itin ryžtingai. Negalėjau atsispirti Lopo prisilietimui; nei tada, nei dabar, nei kada nors.

– Nežinau, ką ir galvoti. Ar paaiškinsi?

– Mano gyvenimas ilgas, ir didžioji jo dalis sumauta. Negaliu jo ištrinti, bet esu pasiryžęs daugiau neklysti. Ypač dabar, kai ant kortos pastatyta tiek daug, kai kalbama apie tave. Turiu planą, bet jam įgyvendinti prireiks laiko. – Šįkart Lopas mane apkabino ir nubraukė nuo veido plaukus. Man smilktelėjo širdį. Karštos ašaros nuriedėjo skruostais. – Jei prarasiu tave, prarasiu viską, – sušnibždėjo jis.

– Ko tu taip bijai? – neatlyžau.

Uždėjęs rankas man ant pečių Lopas kakta įsirėmė į mano kaktą.

– Esi mano, angele. Ir niekas tavęs neatims. Tu teisi – dar niekas nebaigta. Tai tik pradžia, bet mūsų laukia nelengvas kelias. – Jis pavargęs atsiduso. – Tu šio sapno neprisiminsi ir dar kartą negrįši. Nežinau, kaip mane radai, bet teks pasirūpinti, kad daugiau taip nepadarytum. Ištrinsiu šį sapną iš tavo atminties. Savo pačios saugumui matai mane paskutinį sykį.

Mane apėmė nerimas. Atsitraukiau nuo Lopo ir krūptelėjau apimta siaubo, nes pamačiau, koks ryžtingas jo veidas. Ketinau prieštarauti...

Ir sapnas staiga subyrėjo tarsi smėlio pilis.

5 SKYRIUS

Kitą rytą pabudau nuo spazmų kakle. Miglotai prisiminiau keistus, nespalvotus sapnus.

Išsimaudžiusi dušinėje apsivilkau zebro raštais išmargintą suknelę, užsimoviau tampres ir apsiaviau aulinius batus. Bent jau išoriškai atrodžiau susitvardžiusi. Įveikti vidinę sumaištį buvo kur kas sunkesnė užduotis, reikalaujanti daugiau negu keturiasdešimt penkių minučių.

Įčiuožusi į virtuvę, prie viryklės radau mamą, puode verdančią senovinę avižinę košę. Kiek atmenu, po tėčio mirties mama pirmą kartą virė košę. Spėlioju, ar gamina valgį iš pasigailėjimo po vakarykštės nakties dramos.

– Anksti pabudai, – tarė mama liovusis pjaustyti braškes prie plautuvės.

– Jau po aštuonių, – pasakiau. – Ar detektyvas Basas skambino?

Pamėginau apsimesti, kad man visiškai nerūpi, ką atsakys mama, ir ėmiau rankioti nuo suknelės nesamus pūkelius.

– Pasakiau jam, kad apsirikai. Jis suprato.

Vadinasi, jiedu sutaria, kad man užaina haliucinacijos. Tapau ta mergaite, kuriai vaidenasi nesami pavojai, tad nuo šiol viskas, ką pasakysiu, bus atmetama kaip mano vaizduotės vaisius. *Vargšė mergaitė. Tiesiog linksėk jai ir guosk.*

– Gal grįžk į lovą, paruošusi atnešiu tau pusryčius? – pasiūlė mama vėl imdamasi pjaustyti braškes.

– Jaučiuosi gerai. Ir jau atsikėliau.

– Turėdama galvoje visa, kas įvyko, pamaniau, gal norėsi atsikvėpti. Ilgiau pamiegoti, paskaityti gerą knygą, galbūt išsimaudyti vonioje su putomis.

Negalėjau prisiminti, kad mama *kada nors* būtų siūliusi tinginiauti tokią dieną, kai mokykloje vyksta pamokos. Paprastai per pusryčius mūsų pokalbiai būdavo maždaug tokie: *ar baigei rašinį? Ar įsidėjai priešpiečius? Ar pasiklojai lovą? Ar gali pakeliui į mokyklą įmesti elektros sąskaitą?*

– Ką pasakysi? – dar kartą mėgino sugundyti mama. – Pusryčiai lovoje. Kas gali būti geriau?

– O kaip mokykla?

– Mokykla palauks.

– Ilgai?

– Nežinau, – nerūpestingai atsakė ji. – Kokią savaitę. O gal dvi. Kol vėl jausiesi normaliai.

Mama, aišku, apie tai nepagalvojo, bet aš vos per kelias sekundes spėjau *pagalvoti*. Gal ir būčiau susigundžiusi pasinaudoti jos atlaidumu, bet svarbiausia buvo kitkas.

– Kaip gera žinoti, kad po savaitės ar dviejų vėl jausiuosi normaliai.

Mama padėjo peilį.

– Nora...

– Nesvarbu, kad neprisimenu, kas įvyko per paskutiniuosius penkis mėnesius. Nesvarbu, kad nuo šiol kaskart minioje pamačiusi mane stebintį nepažįstamą žmogų galvosiu, jog tai *jis*. Maža to, apie mano amneziją buvo trimituojama per visas žinias, tad pagrobėjas dabar tikriausiai juokiasi. Jis žino, kad negaliu jo atpažinti. Turbūt turėčiau nusiraminti, nes visų daktaro Houleto tyrimų rezultatai *puikūs*, tiesiog *puikūs*, matyt, man per tas savaites nieko blogo nenutiko. Galbūt net pavyks save įtikinti, kad visą tą laiką kaitinausi saulėje Kankune. Juk galėjo ir taip būti. Galbūt pagrobėjas panorą atsiskirti nuo gaujos. Pasielgti netikėtai ir palepinti auką. Deja, prireiks ne vienu metų, kol imsiu jaustis normaliai. O gal ir niekada taip nesijausiu. Tačiau tikrai niekas nepasikeis, jei dykinėsiu čia žiūrėdama muilo operas ir vengsiu gyvenimo. Į mokyklą eisiu šiandien, ir baigta, – dalykiškai pareiškiu, bet širdis suspurdėjo.

Nuvijau šalin šį jausmą, neradau kito būdo kada nors susigrąžinti ankstesnį gyvenimą.

– Į mokyklą? – paklausė mama atsigręždama. Ji visiškai pamiršo braškes ir avižinę košę.

– Sieniniame kalendoriuje parašyta, kad šiandien rugsėjo devinta. – Mamai tylint pridūriau: –

Mokslo metai prasidėjo prieš dvi dienas.

Mama tvirtai sučiaupė lūpas.

– Žinau.

– Kodėl turiu sėdėti namie, jei prasidėjo mokslo metai?

– Nesiskubink.

Ji nusišluostė rankas į prijuostę. Rodos, delsia arba renka žodžius. Verčiau rėžtų tiesiai. Šiuo metu karštas ginčas būtų geriau nei šalta užuojauta.

– Skatini praleidinėti pamokas? – kursčiau mamą.

– Nenoriu tau aiškinti, kaip turi gyventi, bet gal šiek tiek sulėtink tempą.

– Sulėtinti tempą? Paskutinių savo gyvenimo mėnesių visai neprisimenu. Neketinu lėtinti tempo ir nuleisti rankų. Tik pradėjusi gyventi įprastą gyvenimą pasijusiu geriau. Važiuosiu į mokyklą. Paskui mudvi su Vi eisim valgyti spurgų ar kokio nors kito šlamštmaisčio, kurio ji šiandien įsigeis. Tada grįšiu namo ir ruošiu pamokas. Dar vėliau eisiu miegoti klausydamasi senų tėčio plokštelių. Dabar mintys miglojasi. Galiu išlikti tik įsikabinusi to, ką tikrai žinau.

– Daug kas pasikeitė, kol tavęs nebuvo...

– Manai, aš nenučiuokiu? – nenorėjau užsipulti mamos, bet nesupratau, kaip ji gali ramiai sau stovėti ir pamokslauti. Kas ji tokia, kad man patarinėtų? Ar jai kada nors yra tekę patirti ką nors panašaus? – Patikėk, aš *suprantu*. Ir man baisu. Žinau, kad negaliu grįžti į praeitį, ir tai man kelia siaubą. Tačiau...

Kaip viską paaiškinti mamai, jei pati painiojuosi? *Ten* buvo saugu. *Tada* aš valdžiau padėtį. Kaip galiu šokti į priekį neturėdama pagrindo po kojomis?

Mama giliai ir sunkiai atsiduso.

– Aš draugauju su Henku Milaru.

Jos žodžiai praslydo man pro ausis. Suraukiau kaktą, nes visiškai sutrikau.

– Atleisk, nenugirdau?

– Tai nutiko tau dingus.

Mama atsirėmė į spintelę, ir man pasirodė, kad tik dėl to nepargriuvo.

– Su Henku Milaru?

Antrą kartą per šias dienas nepajėgiau suvokti, apie ką kalbama.

– Jis dabar išsiskyres.

– Išsiskyres? Aš buvau dingusi tik tris mėnesius.

– Per tas begalines dienas, nežinodama, kur tu, ar esi gyva, teturėjau tik jį, Nora.

– Marsės tėtį?

Apstulbusi spoksojau į mamą ir mirksėjau. Negalėjau prasibrauti pro miglą, gaubiančią mano mintis. Mama draugauja su mano nekenčiamos merginos tėvu? Merginos, kuri sugadino mano automobilio spynelę, apmėtė kiaušiniais mano spintelę ir pravardžiuodavo mane Nora kekše?

– Mudu draugavome ir anksčiau. Mokykloje ir universitete. Kol dar nebuvo sutikusi tavo tėčio, – skubiai pridūrė mama.

– Tu, – galiausiai išsunkiau, – ir *Henkas Milaras*?

Mama pratrūko greitakalbe:

– Žinau, tau kyla noras vertinti jį remiantis nuomone apie Marsę, bet Henkas iš tiesų yra labai mielas vyrukas. Labai dėmesingas, dosnus ir romantiškas.

Ji nusišypsojo, paskui sutrikusi paraudo.

Įsiutau. Tad štai *kuo* užsiiminėjo mama man dingus!

– Teisybė, – tariau, pačiupau iš vaisių vazos bananą ir patraukiau prie pagrindinių durų.

– Gal pasikalbėkim? – mėgino sustabdyti mane mama, basomis kojomis šlepsendama per grindis.

– Gal bent jau gali mane išklaustyti?

– Regis, būsiu pavėlavusi į išsipasakojimų vakarėlį.

– Nora!

– Ką? – piktai paklausiau atsigrėžusi. – Ką nori iš manęs išgirsti? Kad džiaugiuosi dėl tavęs?

Deja, nesidžiaugiu. Mudvi šaipydavomės iš Milarų. Juokaudavom, kad Marsė blogai elgiasi dėl to, jog apsinuodijo gyvsidabriu, nes jos šeima valgo per daug brangių jūrų gėrybių. O dabar tu su *juo* draugauji?

– Taip, su *juo*. Ne su Marse.

– Man tai vienas ir tas pat! Ar negalėjai bent palaukti, kol išdžius rašalas ant skyrybų dokumentų?

O gal tu susiuostei su juo dar tada, kai Henkas buvo vedęs Marsės mamą, nes trys mėnesiai – labai trumpas laikas.

– Neprivalau atsakinėti į tokius klausimus! – Matyt, susigriebusi, kad tirštai išraudo, mama susitvardė masažuodamasi sprandą. – Ar taip kalbi todėl, jog manai, kad išduodu tavo tėtį? Patikėk, jau pakankamai prisikankinau klausinėdama savęs, ar galiu ieškoti kito vyro greičiau, nei praėjus amžinybei. Tėtis būtų norėjęs, kad jausčiausi laiminga. Jam nepatiktų, jei amžinai liūdėčiau ir gailėčiau savęs.

– Ar Marsė žino?

Man taip staiga pakeitus temą, mama krūptelėjo.

– Ką? Ne. Manau, Henkas jai dar nepasakė.

Kitaip tariant, kol kas galiu nesibaiminti, kad Marsė už mūsų tėvų sprendimus kaltins mane. Žinoma, kai ji sužinos tiesą, bausmė bus greita, žeminanti ir brutali.

– Vėluoju į mokyklą, – tariau naršydama lėkštėje ant prieškambario stalelio. – Kur mano raktai?

– Turėtų būti ten.

– Namų raktą radau. Kur fiato raktelis?

Mama pirštais suspaudė tarpunosį.

– Aš pardaviau fiatą.

Pažvelgiau į ją pykčiu liepsnojančiomis akimis.

– Pardavei? Kodėl? – Žinoma, anksčiau ne kartą buvau sakiusi, kad nekenčiu besilupinėjančių rudų fiato dažų, apsitrynusių baltų odinių sėdynių, savaiame iššokančios ir išjungiančios pavarą greičių dėžės svirties. Tačiau vis tiek. Tai buvo mano automobilis. Ar mama taip greitai manęs išsižadėjo, kai dingau, jog ėmė pardavinėti mano daiktus? – Ką dar? – paklausiau. – Ką dar pardavei, kol manęs nebuvo?

– Aš jį pardaviau anksčiau, nei tu dingai, – sumurmėjo ji nuleidusi akis.

Užspringau seilėmis. Vadinasi, kadaise turėjau žinoti, kad mama pardavė automobilį, tik dabar nebeprisimenu. Ši žinia skausmingai priminė, kokia iš tiesų esu bejėgė. Net negaliu pasikalbėti su mama, neatrodydama kaip pusprotė. Neatsiprašiusi ryžtingai atidariau pagrindines duris ir žengiau į priebutį.

– Kieno šis automobilis? – paklausiau sustingusi.

Ant betono plokštės, kur anksčiau stovėjo fiatas, puikavosi baltas folksvagenas atverčiamu stogu. Regis, jis čia įsikūrė nuolatinai. Tikriausiai folksvagenas čia buvo ir vakar rytą, kai mudvi su mama grįžome iš lignoninės, bet aš tuo metu nesidairiau. Paskui iš namų išėjau tik vakar naktį, bet pro galines duris.

– Tavo.

– Ką reiškia ”mano“? – paklausiau prisidengdama akis nuo saulės.

– Tau jį davė Skotas Parnelis.

– Kas?

– Jis su mama vasaros pradžioje grįžo gyventi į Koldvoterį.

– Skotas? – pakartojau rausdamasi atmintyje, nes šis vardas sužadino miglotus prisiminimus. – Berniukas iš mano darželio grupės? Tas, kuris prieš daugelį metų persikėlė gyventi į Portlandą?

Mama pavargusi linktelėjo.

– Kodėl jis sumanė dovanoti man automobilį?

– Neturėjau galimybės to paklausti tavęs. Prapuolei tą naktį, kai Skotas čia paliko folksvageną.

– Aš dingau tą naktį, kai Skotas mįslingai padovanojo man automobilį? Ar tai neįtartina? Juk neįprasta, kad paauglys dovanoja automobilį beveik nepažįstamai merginai, kurios nematė daugelį metų. Tai negerai. Gal... gal automobilis yra kokio nusikaltimo įkaltis, ir Skotui reikėjo jo atsikratyti. Ar tau niekada tai nešovė į galvą?

– Policija automobilį apieškojo. Apklausė ankstesnį savininką. Tačiau, išgirdęs tavo pasakojimą apie anos nakties įvykius, detektyvas Basas nusprendė, kad Skotas į tai neįsipainiojęs. Prieš dingstant į tavo buvo šaudoma, ir nors detektyvas Basas iš pradžių manė, kad šaudė Skotas, tu jam pasakei, jog tai buvo...

– Šaudė? – sutrikusi papurčiau galvą. – Ką reiškia ”šaudė“?

Mama užsimerkė ir iškvėpdama atsakė:

– Iš pistoleto.

– Ką?

Kaip Vi galėjo tai pamiršti?

– Delfų pramogų parke. – Mama palingavo galvą. – Net nenoriu apie tai galvoti, – sušnibždėjo ji lūžinėjančiu balsu. – Kai man paskambino, buvau išvykusi iš miesto. Nespėjau laiku grįžti. Daugiau tavęs nebemačiau, gyvenime dar nesu taip kankinuisis. Prieš pradingdama tu detektyvui Basui pasakei, kad siaubo kambaryje į tave šaudė vyras, vardu Riksonas. Sakei, jog ten buvo ir Skotas, Riksonas šovė ir į jį. Policija ieškojo Riksono, bet šis tarsi išgaravo. Detektyvas Basas įsitikinęs, kad Riksonas – netikras šaulio vardas.

– Kur man pataikė? – paklausiau, oda pašiurpo. Jokio rando ar žaizdos žymių nepastebėjau.

– Į kairį petį. – Regis, mamai buvo skaudu tai sakyti. – Kulka perėjo kiaurai, kliudė tik raumenis.

Mums labai pasisekė.

Atitraukiau apykaklę pažiūrėti į petį. Ten tikrai buvo matyti sugijęs randas.

– Policija kelias savaites ieškojo Riksono. Jie skaitė tavo dienoraštį, bet tu iš jo išplėšei kelis lapus, o likusiuose policija jo vardo neaptiko. Jie apklausė Vi, bet ši neigė kada nors girdėjusi apie Riksoną. Automobilių registre apie jį jokių įrašų nėra...

– Aš išplėšiau savo dienoraščio lapus? – pertraukiau mamą.

Keista. Kodėl taip pasielgiau?

– Ar atmeni, kur padėjai tuos lapus? Kas juose buvo parašyta?

Išsiblaškiusi papurčiau galvą. Kodėl taip stropiai stengiausi juos paslėpti?

Mama garsiai atsiduso.

– Riksonas buvo šmėkla, Nora. Kad ir kur jis iškeliavo, kartu su savimi išsinešė ir atsakymus.

– Nesutinku, – paprieštaravau. – O kaip Skotas? Ką jis pasakė apklausiamas detektyvo Baso?

– Detektyvas Basas visas jėgas sutelkė Riksonui medžioti. Manau, jis apskritai nekalbėjo su Skotu. Kai paskutinį kartą šnekėjau su Lina Parnel, Skotas buvo išvykęs. Ji sakė, kad vaikinai dabar Naujajame Hampšyre, prekiauja pesticidais.

– Tikrai? – negalėjau patikėti. – Detektyvas Basas net nemėgino rasti Skoto ir išgirsti jo pasakojimo?

Mano mintys sukosi pašėlusiu greičiu. Skoto istorija miglota. Anot mamos, aš policijai pasakiau, kad Riksonas šaudė ir į jį. Vadinasi, Skotas – vienintelis kitas liudytojas, galintis patvirtinti, kad Riksonas iš tiesų egzistuoja. Kaip tai susieti su dovanotu folksvagenu? Rodos, čia trūksta bent jau vienos labai svarbios smulkmenos.

– Esu tikra, kad detektyvas Basas turėjo svarių priežasčių nekalbėti su Skotu.

– Žinoma, – tulžingai nusišaipiau. – O gal jam tiesiog trūksta kompetencijos?

– Jei geriau pažinotum detektyvą Basą, pamatytum, kad jis labai sumanus. Jis puikiai susidoroja su savo darbu.

Nenorėjau to klausytis.

– Ką dabar darysim? – atžariai paklausiau.

– Turim tik vieną išeitį. Kaip įmanydamas stengsimės gyventi toliau.

Trumpam nustūmiau abejones dėl Skoto į šalį. Man dar reikia susidoroti su daugybe rūpesčių. Ko dar nežinau? Kas manęs laukia? Daugybė pažeminimo dienų, kol iš naujo pažinsiu savo gyvenimą? Jau dabar įsivaizdavau, kas manęs laukia mokykloje. Diskretiški pasigailėjimo žvilgsniai. Nevykusiai nusukamos į šalį akys. Kojų šiurenimas ir slogi tylą. Saugiausias draugų sprendimas – apskritai vengti manęs.

Pajutau, kaip imu kunkuliuoti pykčiu. Nenoriu dalyvauti spektaklyje. Neketinu būti pikto spėlionių objektu. Kokie begėdiški pramanai apie mano pagrobimą jau spėjo paplisti? Ką žmonės *dabar* apie mane mano?

– Kai kitą kartą pamatysi Skotą, būtinai parodyk man, kad galėčiau padėkoti, – karčiai tariau. – O tada aš jo paklausiu, kodėl man padovanojo automobilį. Galbūt judu su detektyvu Basu ir neabejojate Skoto nekaltumu, bet man šios istorijos galas su galu nesueina.

– Nora...

Atkišau ranką.

– Ar duosi raktelį?

Truputį padvejojusi mama nuo savo laikiklio atsegė raktelį ir įdėjo man į delną.

– Būk atsargi.

– Ak, nesijaudink. Man gresia vienintelis pavojus – apsikvailinti. Gal žinai, ką dar šiandien galėčiau atsitiktinai susitikti ir neatpažinti? Laimė, prisimenu kelią į mokyklą. Štai, pažiūrėk, – tariau atidarydama dureles ir klestelėdama į vidų, – folksvagene penkios pavaros. Gerai, kad prieš prarasdama atmintį išmokau vairuoti automobilį su penkiomis pavaromis.

– Žinau, dabar ne pats tinkamiausias laikas, bet šįvakar mudvi esame pakviestos vakarienės.

Šaltai pažvelgiau mamai į akis.

– Tikrai?

– Henkas norėtų mus nusiųsti į "Kupersmito" restoraną. Atšvęsti tavo sugrįžimą.

– Koks jis dėmesingas, – nusišaipiau ir užvedžiau variklį.

Iš triukšmingo čiaudėjimo supratau, kad automobiliu niekas nesinaudojo nuo mano dingimo.

– Jis stengiasi, – mama bandė perrėkti variklio kaukimą. – Jis labai stengiasi, kad viskas pavyktų.

Ketinau kandžiai pasišaipyti, bet nusprendžiau kirsti iš peties. Dėl padarinių jaudinsiuos vėliau.

– Ar tu irgi stengiesi, kad viskas pavyktų? Pasakysiu iš karto: jei jis liks su tavimi, aš išeisiu. O dabar, atleisk, turiu sugalvoti, kaip vėl gyventi savo įprastą gyvenimą.

6 SKYRIUS

Radau vietą pastatyti automobilį aikštelės gale ir per pievelę nužirglioju šoninio mokyklos įėjimo link. Per kivirčą su mama pavėlavau. Ištrūkusi iš kaimiško namo, penkiolikai minučių pasukau į šalutinį kelią nusiraminti. *Draugauja su Henku Milaru*. Gal ji sadistė? Siekia sugriauti gyvenimą? Mudviejų?

Dirstelėjusi į *BlackBerry* – telefoną nugvelbiau iš mamos – pamačiau, kad praleidau beveik visą pirmą pamoką. Skambutis nuskambės po dešimties minučių.

Norėdama nusiųsti žinutę Vi, surinkau draugės numerį.

– *Aalioo*. Čia tu, angele? – iškart atsiliepė ji meiliu balseliu.

Vi norėjo būti žaisminga, bet aš vos nepargriuvau.

Angelas.

Vos išgirdusi šį žodį plykstelėjau. Mane ir vėl tarsį stora marška apgaubė juoda spalva, tačiau šįkart pajutau šį tą daugiau. Fizinį prisilietimą, tokį tikrą, kad net sustojau kaip įbesta. kažkas viliojamai perbraukė man skruostą, paskui gundomai palietė lūpas...

Tu – mano, angele. O aš – tavo. Ir niekas to nepakeis.

– Tai beprotiška, – garsiai sumurmėjau.

Matyti juodą spalvą – viena, bet šitai visai kas kita. Turiu atsikratyti tokių vaizdinių. Jei nepavyks, tikrai imsiu abejoti, ar esu pilno proto.

– Pakartok, nesupratau, – paprašė Vi.

– Hmm, esu stovėjimo aikštelėje, – skubiai mėginau užglaistyti netikėtai išsprūdusius žodžius. – Visos geros vietos jau užimtose.

– Spėk, kam pirmoji pamoka buvo fizinis lavinimas? Tai labai neteisinga. Turėjau pradėti dieną prakaituodama tarsį dramblys per karštį. Neįmanoma tvarkaraščio sudarytojais nežino, kas yra kūno kvapas? Nesupranta, kas yra susiraitę plaukai?

– Kodėl nieko nepasakei apie Skotą Parnelį? – ramiai paklausiau.

Pradėsime nuo jo ir atkursime vėlesnius įvykius.

Neįmanoma tylai patvirtinti mano įtarimus: Vi man ne viską papasakojo. *Tyčia*.

– Ak taip, Skotas, – galiausiai išlemeno ji. – Tu apie tai.

– Tą vakarą, kai dingau, jis prie mano namų paliko seną folksvageną. Vakar pamiršai šią smulkmeną, tiesa? O gal nemanai, kad tai *įdomu* arba *įtartina*? Iš tavęs tikrai nesitikėjau išgirsti atskiesto pasakojimą apie pagrobimą.

Draugė prikando lūpą.

– Na, gal kai ką ir praleidau.

– Pavyzdžiui, tai, kad į mane šaudė?

– Nenorėjau tavęs jaudinti, – skubiai puolė teisintis Vi. – Tu išgyvenai skausmingų dalykų.

Daugiau nei skausmingų. Daug blogesnių. Kaip draugė nenorėjau aitrinti tavo žaizdų.

– Na, ir?

– Gerai, gerai. Girdėjau, kad Skotas tau davė automobilį. Galbūt norėdamas atsiprašyti, kad yra šovinistinė kiaulė.

– Paaiškink.

– Atmeni, mokantis žemesnėse klasėse mamos mums aiškino: jei berniukas tave erzina, tu jam patinki? Ką gi, Skotas neišaugo iš septintoko amžiaus.

– Aš jam patikau?

Ši mintis man kėlė abejonių. Regis, Vi nemeluoja, ypač po to, kai buvo šitaip mano užsipulta, bet, aišku, mama jau spėjo pripūsti jai arabų ir įtikinti, jog esu per daug trapi išgirsti tiesą. Draugė išsisukinėjo.

– Taip patikai, kad nupirko tau automobilį.

– Ar bendravau su Skotu savaitę prieš pagrobimą?

– Tą vakarą, prieš dingdama, šniukštinėjai jo miegamajame. Tačiau viso labo aptikai nuvytusį marihuanos sodinuką.

Pagalčiau šis tas ėmė ryškėti.

– Ko aš ieškojau?

– Neklausiau. Sakei, Skotas – šmikis. Man tokių įrodymų pakako, kad padėčiau tau įsibrauti į jo miegamąjį.

Tuo neabejojau. Vi nereikia svarios priežasties kvailystei iškrėsti. Liūdniausia, kad ir aš dažniausiai šitaip elgiuosi.

– Tai viskas, ką žinau, – įtikinėjo Vi. – Prisiekiu.

– Daugiau nieko nuo manęs neslėpk.

– Tai man atleidai?

Buvau suirzusi, tačiau, didžiam savo apmaudui, supratau, kodėl Vi nori mane apsaugoti. *Taip elgiasi geriausias draugės*, tikinau save. Kitomis aplinkybėmis gal net būčiau žavėjusis draugės pastangomis. Vi dėta tikriausiai elgčiausi taip pat.

– Mudvi atsiskaitėme.

Atėjusi į raštinę, maniau, kad reikės pasiaiškinti, kodėl pavėlavau, bet sekretorė tik atidžiai nužvelgė mane ir tarė:

– Ak! Nora. Kaip laikaisi?

Nekreipdama dėmesio į jos saldų užjaučiamą toną pareiškiau:

– Atėjau pamokų tvarkaraščio.

– Ak. Dievulėliau. Taip greitai? Brangioji, niekas nesitikėjo, kad tu taip skubiai pulsi prie darbo. Kaip tik šįryt su keliais mokytojais kalbėjome, kad tau reikėtų porą savaitių... – ji labai stropiai stengėsi rasti tinkamą žodį, nes to, kas manęs laukia, apsaugoti neįmanoma. Atsigauti? Prisitaikyti? Vargu ar šie žodžiai tinka. – Aklimatizuotis.

Sekretorės veide galėjai aiškiai perskaityti: "Kaip gaila! Vargšė mergaitė! Gal su ja vertėtų elgtis kaip su mažu vaiku?"

Alkūne atsirėmiau į pertvarą ir palinkau arčiau.

– Esu pasirengusi mokytis. Juk tai svarbiausia, tiesa? – Nuotaika jau buvo sugadinta, todėl pridūriau: – Džiaugiuosi, kad šioje mokykloje išmokau kliautis tik savo nuomone.

Sekretorė norėjo prabilti, bet užsičiaupė. Ji ėmė sklaidyti storo popieriaus vokus ant rašomojo stalo.

– Palauk, žinau, kad tave turėjau netoliese... Ak! Štai. – Sekretorė iš vieno voko ištraukė pluoštą lapų ir padavė man. – Ar viskas gerai?

Permečiau akimis tvarkaraštį. JAV istorija, sustiprinti anglų kalbos, sveikos gyvensenos, žurnalistikos, anatomijos ir fiziologijos, trigonometrijos kursai ir orkestro repeticijos. Taip, rodos, pernai rinkdamasi dalykus, norėjau gauti galą.

– Viskas gerai, – atsakiau, užsimečiau kuprinę ant peties ir išėjau.

Koridorius buvo blausiai apšviestas, fluorescencinės lempos metė neryškią šviesą ant vaškuotų grindų. Mintyse raminausi, kad tai mano mokykla, mano vieta čia. Kaskart, kai sau sakydavau esanti priešpaskutinėje klasėje, negalėdavau prisiminti, kaip baigiau ankstesnę. Bet šis nesusipratimas turi išnykti. Būtinai.

Suskambėjo skambutis. Akimirksniu visos durys atsivėrė, ir į koridorių pasipylė mokiniai. Įsiliejau į jų, besibraunančių į tualetus, prie spintelių ir gaiviųjų gėrimų automatų, srautą. Pakėlusi smakrą žiūrėjau tiesiai priešais save, bet vis tiek jaučiau bendraklasių žvilgsnius. Visi nustebę gręžiojosi pažiūrėti. Klasės draugai jau turėjo sužinoti, kad atsiradau – mano atsiradimas buvo svarbiausias įvykis, skelbiamas per vietines žinias. Tačiau, išvydę mane mokykloje, jie, matyt, tik dar labiau stebėjosi. Smalsiuose draugų žvilgsniuose nesunkiai įskaičiau: *kur ji buvo? Kas ją pagrobė? Kokių bjaurių išgyvenimų patyrė?*

Tačiau labiausiai jiems rūpėjo štai kas: *ar ji tikrai nieko neprisimena? Kertu lažybų, kad ji apsimeta. Kaip galima neprisiminti kelių savo gyvenimo mėnesių?*

Pirštu vedžiojau po sąsiuvinį, apsimesdama ieškanti svarbaus įrašo. Taip norėjau parodyti nepastebinti klasės draugų. Tada atlošiau pečius ir nutaisiau abejingą veidą. Bet kojos vis tiek drebėjo. Skuodžiau koridoriumi genama vienos minties.

Prasibrovusi į mergaičių tualetą, užsirakinau paskutinėje kabinoje. Atsišliejau nugarą į sieną ir atsisėdau. Pyko širdis. Rankos ir kojos nutirpo. Lūpos išdžiūvo. Ašaros lašėjo nuo smakro, bet negalėjau pajudinti rankų ir nusišluostyti.

Net ir stipriai užsimerkusi, vis tiek mačiau šnairuojančius, pašaipius bendraklasių veidus. Aš jau nebesu viena jų. Nenoromis tapau pašalaite.

Pasėdėjau kabinoje, kol kvėpavimas nurimo ir lioviausi ašaroti. Nenorėjau eiti į pamoką, bet netraukė ir namo. Troškau neįmanomo dalyko. Grįžti į praeitį ir dar kartą viską išgyventi. Pakartoti gyvenimą nuo pagrobimo nakties.

Vos tik atsistojau, išgirdau pro ausį praskriejant šnabždesį, tarsi vėjelio dvelktelejimą.

Padėk man.

Balsas buvo tylus, beveik negirdimas. Dingtelėjo, kad pasivaideno. Šiaip ar taip, man pastaruoju metu ypač gerai sekasi įsivaizduoti nebūtus dalykus.

Padėk man, Nora.

Išgirdus tariant savo vardą, paširpo rankų oda. Nejudėdama suklausau tikėdamasi vėl išgirsti tą balsą. Garsas sklido ne iš kabinos – joje buvau viena, – bet ir ne iš paties tualetų kambario.

Kai jis susidoros su manimi, būsiu tarsi negyva. Nebegalėsiu grįžti namo.

Šįkart balsas nuskambėjo tvirčiau ir nekančiau. Regis, jis atplaukė pro vėdinimo angą lubose.

– Kas čia? – atsargiai paklausiau.

Neišgirdusi atsakymo, supratau, kad man vėl prasidėjo haliucinacijos. Doktoras Houletas buvo tai numatęs. Susijaudinau. Turiu atsikelti nuo sėdynės. Turiu nutraukti užplūdusias mintis ir išsklaidyti burtus, kol jie manęs neužvaldė.

Jau buvau besiekianti durų rankenos, bet mintyse tvykstelėjo vaizdas. Siaubingai perkreiptoje aplinkoje nebemačiau tualetų. Grindys po kojomis buvo išklotos ne plytelėmis, o betoninėmis. Virš galvos tarsi milžiniško voro kojos kryžiuosios metalinės sijos. Palei vieną sieną rikiavosi durys, prie kurių gali privažiuoti sunkvežimiai.

Haliucinuodama atsidūriau...

Sandėlyje.

Jis man nupjovė sparnus. Negaliu parsikristi namo, verkšleno balsas.

Nemačiau, kas čia guodžiasi. Virš galvos kabėjo plika elektros lempa, apšviečianti sandėlio viduriu besidriekiančią konvejerio juostą. Daugiau pastate nieko nebuvo.

Tamsoje įsijungus konvejeriui, nuaidėjo gaudesys, sutarškėjo metalas. kažkas prie manęs artinosi.

– Ne, – tariu, nes nieko daugiau nešovė į galvą.

Ištiesiau rankas į priekį mėgindama apgraiptomis rasti tualetų kabinos duris. Čia haliucinacija. Mama buvo dėl to įspėjusi. Turiu pro ją prasibrauti ir grįžti į tikrovę. Metalas žvangėjo vis garsiau.

Traukiausi nuo konvejerio, kol nugara atsirėmiau į cementinę sieną.

Neturėdama kur bėgti stebėjau, kaip iš šešėlių į šviesą dardėdamas išnyra metalinis narvas. Jo virbai spindėjo vaiduokliškoje melsvoje elektros šviesoje, tačiau ne jie prikaustė mano dėmesį, o mergina, susirietusi, kad tilptų, rankomis įsikibusi į virbus. Melsvai juodi jos plaukai netvarkingai draikėsi ant veido. Pro plaukus žvelgė bespalvės akys. Ant kaklo karojo virvė, skleidžianti tokią pat vaiduokliškai melsvą šviesą.

Padėk man, Nora.

Kilo noras bėgti prie išėjimo. Nedrįsau pasinaudoti sunkvežimiams krauti skirtomis durimis baimindamasi, kad jos mane nuves dar toliau į haliucinaciją. Man reikėjo savų durų. Tų, kurias aš pati *ką tik* sukūriau, kad galėčiau pasprukti pro mokyklos tualetą.

Neduok jam vėrinio! Mergina ėmė įnirtingai tampyti narvo virbus. *Jis mano, kad tu jį turi. Jei jis gaus vėrinį, jo nebesustabdysi. Aš negalėsiu nieko padaryti. Būsiu priversta viską jam pasakyti!*

Mano juosmuo ir pažastys sudrėko. Vėrinį? Kokį vėrinį?

”Jokio vėrinio nėra, – tariu sau. – Ir mergina, ir vėrinys – beprotiški tavo vaizduotės vaisiai. Vyk juos šalin. Vyk. Juos. Šalin!“

Šaižiai nuaidėjo skambutis.

Haliucinacijos staiga nutrūko. Prieš pat nosį išvydau užrakintas tualetų kabinos duris. PONAS SARAFAS – MĖŠLAS. B. L. + J. F. = MEILĖ. DŽIAZAS IR ROKAS. Pirštu vedžiojau per giliai įrėžtas raides. Durys tikros. Iš palengvėjimo susmukau.

Tualetas prisipildė balsų. Krūptelėjau, tačiau būgštavau be reikalo: balsai buvo normalūs, linksmi, skardūs. Pro durų plyšį stebėjau tris prie veidrodžių išsirikiavusias merginas. Jos šiaušė plaukus ir blizgiu tepėsi lūpas.

– Šįvakar galėtume užsisakyti picą ir pažiūrėti filmų, – pasiūlė viena.

– Nieko nebus, mergaitės. Šį vakarą mudvi su Siuzana praleisime vienos.

Atpažinau Marsės Milar balsą. Ji stovėjo viduryje ir tvarkėsi šviesius plaukus prisegdama juos iš šono rausva plastikine gėle.

– Vadinasi, išsižadi mūsų dėl mamos? Hmm?

– Hmm, taip. Teks su tuo susitaikyti, – atšovė Marsė.

Marsei iš šonų stovinčios merginos pabrėžtinai papūtė lūpas. Tikriausiai tai Adison Heils ir Keisė Svini. Adison, kaip ir Marsė, buvo futbolo komandos palaikymo grupės lyderė, bet kartą nugirdau, kaip Marsė prisipažino draugaujanti su Adison tik todėl, kad jos gyvena tame pačiame rajone. Abi turėjo į valias pinigų. Buvo to paties sodo – labai gausiai derančio – vaisiai.

– Neinkšk, – pareiškė Marsė, bet džiuogesys jos balse bylojo, kad draugių nusivylimas glosto savimeilę. – Esu reikalinga mamai. Šįvakar bus dviejų mergaičių pasilinksminimas.

– Ar ji... na... jaučiasi prislėgta? – paklausė mergaitė, kurią maniau esant Alison.

– Tu *rimtai*? – nusijuokė Marsė. – Jai lieka namas. Ji vis dar yra jachtklubo narė. Be to, mama privertė tėtį nupirkti jai "Lexus C10". Jis tooks dailus! Galiu prisiekti, kad pusė miesto nevedusių vyrų jau jai paskambino arba buvo užsukę į namus.

Vardydama šiuos pranašumus Marsė taip mikliai lenkė pirštus, kad pamaniau, jog šią kalbą buvo surepetavusi.

– Ji tokia graži, – atsiduso Keisė.

– Kaipgi. Kad ir ką tėtis susiras, naujoji bus kur kas prastesnė.

– Ar jis su kuo nors susitikinėja?

– Kol kas ne. Mama visur turi draugų. Kas nors ką nors būtų pamatęs. Beje, – paklausė Marsė liežuvautojos balsu, – girdėjote naujieną? Apie Norą Grei?

Išgirdus minint savo vardą, pakirto kojas, delnu atsirėmiau į sieną.

– Ją rado kapinėse ir sako, kad ji nieko neprisimena, – toliau dėstė Marsė. – Šnekama, ji tokia sutrikusi, jog net pabėgo nuo policijos. Manė, kad policininkai nori ją *nuskriausti*.

– Mama sakė, kad pagrobėjas tikriausiai jai išplovė smegenis, – įsiterpė Keisė. – Rodos, kažkoks iškrypėlis privertė ją patikėti, kad jiedu susituokę.

– Tai bent! – vienu balsu nusistebėjo merginos.

– Kad ir kas jai nutiko, dabar ji – puspadžio nebeverta, – pareiškė Marsė. – Net jei tvirtina nieko neprisimenanti, pašamonėje žino, kas jai nutiko. Dabar ji šią naštą vilks iki gyvenimo galo. Galėtų apsvynioti įspėjamąja geltona juosta.

Merginos sukikeno. Tada Marsė paragino:

– Eime į pamoką, mergytės. Jau nebeturiu pateisinančių vėlavimą raštelių. Sekretorės laiko juos užrakinusios stalčiuose. Kekšės.

Palaukiau, kol merginos išėjo, paskui įsitikinau, kad nei tualete, nei koridoriuje nieko nėra. Tada išlindau pro duris. Skubiai nužingsniavau į koridoriaus galą, išėjau į lauką ir tekina pasileidau prie

moksleivių automobilių stovėjimo aikštelės.

Klestelėjau į folksvageną ir ėmiau stebėtis, kodėl tikėjausi be vargo valso žingsniu grįžti į gyvenimą.

Čia ir visa esmė. Senojo gyvenimo nebebuvo.

Viskas pasikeitė kartu su manimi.

7 SKYRIUS

Pasiruošiau vakarienei su Henku ir mama: apsiaviau balerinos batelius, apsilvilkau laisvą nesiekiančią kelių bohemišką suknelę.

Suknelė buvo gražesnė, nei nusipelnė Henkas, bet aš turėjau svarbesnę tikslą. Tiksliau, du. Pirma, norėjau priversti mamą ir Henką gailėtis mane pakvietus. Antra, labai aiškiai parodyti savo požiūrį į jų santykius. Mintyse jau buvau parengusi kalbą, kurią išrėšiu stovėdama ir kaip įmanoma garsiau ir kurią baigsiu apipildama Henką jo paties vynu. Šįvakar ketinau pasiūsti velniop savo padorumą ir elgtis kaip Marsė.

Tačiau viskam turi ateiti laikas. Užmigdysiu mamos ir Henko budrumą ir priversiu patikėti, jog esu stabilios psichinės būsenos ir galiu pasirodyti žmonėse. Jei iš savo miegamojo išeičiau taškydama seiles ir vilkėdama juodus marškinėlius su užrašu "MEILĖ – MĖŠLAS", mano planas žlugtų nė nepradėtas įgyvendinti.

Karštu dušu mėgavausi kokį trisdešimt minučių. Energingai išsigramdžiusi ir išsišveitusi, palepinau odą kūdikių aliejumi. Žaizdelės, nusėjusios mano rankas ir kojas, gijo greitai, kaip ir mėlynės, tačiau nemaloniai priminė pagrobimą. Į ligoninę patekau purvina, tikriausiai buvau kalinama miško tankmėje. Taip toli, kad neužklystų koks atsitiktinis praeivis. Kažkokioje Dievo užmirštoje vietoje, iš kurios pabėgti ir išlikti gyvai beveik neįmanoma.

Tačiau aš, matyt, pabėgau. Kaip kitaip paaiškinti, kad parsiradau į namus? Mintyse išvydau gūdžius miškus, besidriekiančius per šiaurinę Meino valstijos dalį ir Kanadą. Nors neturėjau jokių įrodymų, kad buvau laikoma kaip tik ten, niekas kitas nešovė į galvą. Aš pasprukau ir, nors vilčių buvo maža, likau gyva. Tai kol kas mano vienintelė prielaida.

Pakeliui į savo miegamąjį stabtelėjau prie veidrodžio ir pašiaušiau plaukus. Dabar jie buvo ilgesni, siekė iki pusės nugaros, o vasaros saulė išryškino rusvas sruogas. Buvau laikoma lauke. Oda bronzinė, bet nuojauta kuždėjo, jog tas savaites tikrai nesislapsčiau soliariume. Buvo kilusi mintis nusipirkti naujos pudros, bet tiek to. Man nereikėjo pudros, tinkančios įrudusiai odai. Tiesiog norėjau būti tokia kaip anksčiau.

Nulipusi žemyn, fojė susitikau su Henku ir mama. Henkas atrodė kaip žmogaus ūgio lėlė Kenas, ledinėmis žydromis akimis, auksine veido oda ir nepriekaištingais, perskirtais šone plaukais. Tik lankstus kūnas nederėjo su šiuo įvaizdžiu. Peštynėse jis būtų nesunkiai įveikęs kiekvieną priešininką.

– Pasirengusi? – paklausė mama.

Ji irgi buvo pasipuošusi – mūvėjo plonas vilnones kelnes, buvo apsilvilkusi palaidinę ir pasirišusi šilkinį šaliką. Pirmą kartą ant piršto vietoj vestuvinio žiedo bolavo blyški juostelė.

– Aš važiuosiu atskirai, – stačiokiškai rėžiau.

Henkas žaismingai spustelėjo man petį. Nespėjus išsisukti tarė:

– Marsė elgiasi taip pat. Gavo vairuotojo pažymėjimą ir dabar nori visur važiuoti pati. – Jis išskėlė rankas į viršų tarsi pasiduodamas. – Mudu su mama lauksime tavęs restorane.

Knietėjo pasakyti Henkui, kad mano noras važiuoti skyrium neturi nieko bendro su plastikine kortele piniginėje. Jis kur kas labiau susijęs su pykinimu, užėinančiu man atsidūrus Henko draugijoje.

Atsigrėžiau į mamą.

– Ar gali duoti pinigų benzinui? Bakas beveik tuščias.

– Tiesą sakant, – įsiterpė mama, žvilgsniu prašydama Henką paramos, – tikėjausi, kad pakeliui visi trys pasikalbėsime. Gal važiuojam drauge, o pinigų benzinui duosiu rytoj.

Mama kalbėjo maloniai, bet jos tonas abejonių nekėlė. Ji neleido rinktis.

– Būk gera mergaitė ir paklausk mamos, – įkalbinėjo Henkas ir tobulai išsišiepė parodydamas nepriekaištingai baltus dantis.

– Neabejoju, kad per vakarienę pakaks laiko pasikalbėti. Nieko blogo, jei vairuosiu pati, – atšoviau.

– Teisybė, bet vis tiek važiuosi su mumis, – nenusileido mama. – Taip atsitiko, kad neturiu pinigų. Šiandien nupirkau tau brangų mobilųjį.

– Galiu sumokėti už benziną tavo kreditine kortele? – paklausiau, nors ir taip žinojau atsakymą. Kitaip nei Vi mama, maniškė niekada nėra man davusi savo kreditinės, o mano dorovinės nuostatos neleido jos ”pasiskolinti“. Galbūt man būtų pakakę ir savų pinigų, bet neketinau nusileisti mamai. Nespėjus jai paprieštarauti, išpyškinau: – O kaip Henkas? Neabejoju, kad jis galėtų mane sušelpiti dvidešimčia dolerių. Tiesa, Henkai?

Henkas nusijuokė atlošęs galvą, bet aš spėjau pamatyti susierzinimo raukšleles prie akių.

– Turi gana kietą derybininkę, Blaive. Nujaučiu, kad ji nepaveldėjo tavo mielo, kuklaus būdo.

– Nebūk šiurkšti, Nora, – subarė mama. – Keli triukšmą dėl nieko. Nenumirsi, jei vieną vakarą važiuosi kartu.

Pažvelgiau į Henką tikėdamasi, kad jis perskaitys mano mintis: ”Nebūk tokia tikra.“

– Paskubėkim, – paragino mama. – Stalelis užsakytas aštuntai, ir aš nenoriu jo prarasti.

Nespėjus man pateikti kito argumento, Henkas atidarė pagrindines duris ir rankos mostu pakvietė mudvi su mama į lauką.

– Ak, štai koks tavo automobilis, Nora. Folksvagenas? – paklausė jis, žvelgdamas į prievažą. – Kai kitą kartą nuspręsi pirkti, stabtelėk mano atstovybėje. Galėjau tau už tą pačią kainą parūpinti tojotą celiką atverčiamu stogu.

– Tai draugo dovana, – paaiškino mama.

Henkas tyliai švilptelėjo.

– Neblogą draugą turi.

– Jis vardu Skotas Parnelis, – toliau dėstė mama. – Senas mūsų šeimos draugas.

– Skotas Parnelis, – susimąstė Henkas ranka perbraukdamas burną. – Ši pavardė man girdėta. Gal pažįstu jo tėvus?

– Jo mama Lina gyvena Diakono kelyje, bet Skotas vasarą išvyko iš miesto.

– Įdomu, – sumurmėjo Henkas. – Gal žinai, kur jis galiausiai įsikūrė?

– Kažkur Naujajame Hampšyre. Tu pažįsti Skotą?

Henkas papurtė galvą.

– Naujasis Hampšyras – Dievo kraštas, – pagiriamai sumurmėjo jis. Jo balsas buvo toks saldus, kad net rėžė ausį.

Mane erzino ir tai, kad Henką nesunkiai galėjai palaikyti jaunesniuoju mamos broliu. Tikrai. Smulkūs šeriai dengė skruostus, bet oda buvo puiki ir beveik be raukšlių. Tikėjausi, jog mama kada nors vėl ims su kuo nors draugauti, tačiau norėjau, kad tas vyras atrodytų oriai. Henkas Milaras – lyg studentų korporacijos berniukas, vilkintis brangiu pilku kostiumu.

Kai atvažiavome į "Kupersmito" restoraną, Henkas pastatė automobilį galinėje aikštelėje. Išlipant sučirškė mano mobilusis. Prieš išvažiuodama nusiunčiau Vi savo naująjį numerį, ir draugė, matyt, jį gavo.

PUPYTE! ESU PRIE TAVO NAMŲ. KUR TU?

– Susitiksimė viduje, – tariu mamai su Henku. – Turiu išsiųsti žinutę, – pasakiau maigydama mygtukus.

Niūrus mamos žvilgsnis bylojo: "Pasistenk kuo greičiau", paskui ji įsikibo Henkui į parankę ir buvo nuvesta prie restorano durų.

Parašiau atsakymą Vi.

ATSPĖK KUR ESU.

DUOK BENT UŽUOMINĄ, atsakė draugė.

AR PRISIEKI NIEKAM NESAKYTI?

DAR KLAUSI.

Nenoriai surinkau tekstą:

VAKARIENIAUJU SU MARSĖS TĖČIU.

#?@#?!&

MANO MAMA SU JUO DRAUGAUJA.

IŠDAVIKĖ! JEI JIEDU SUSITUOKS TU IR MARSĖ...

GALĖTUM BENT PAGUOSTI!

AR JIS ŽINO KAD TU MAN DABAR RAŠAI ŽINUTES?

NE. JIE VIDUJE. AŠ STOVĖJIMO AIKŠTELĖJE. PRIE KUPERSMITO.

SUTENERIS. JAM NET EPLBIS RESTORANAS BŪTŲ PER GERAS.

UŽSISAKYSIU BRANGIAUSIĄ PATIEKALĄ. JEI VISKAS PAVYKS ŠLIŪKŠTELĖSIU HENKUI Į VEIDĄ VYNO.

CHA! NESIVARGINK. ATVAŽIUOSIU TAVEŠ PAIMTI. MUDVIEM REIKIA KUR NORS PABŪTI. PER ILGAI NESIMATĖME. MIRŠTU IŠ NEKANTRUMO SU TAVIMI SUSITIKTI!

TAI TIKRAS MĖŠLAS. TURIU BŪTI ČIA. MAMA PASKELBĖ KARĄ.

TU MANE ATSTUMI?!

VYKDAU ŠEIMINĘ PAREIGĄ. SUPRASK.

AR NESAKIAU KAD MIRŠTU IŠ NEKANTRUMO PASIMATYTI?

AŠ IRGI. TU ESI PATI GERIAUSIA. IR TAI ŽINAI. TIESA?

ŽINOMA.

PAPIETAUKIM RYTOJ ENZO? PUSIAUDIENĮ?

SUTARTA.

Išjungusi telefoną, kirtau skalda barstyta automobilių aikštelę ir įėjau į restoraną. Šviesos buvo pritemdytos, interjeras vyriškas ir paprastas – plytų sienos, oda mušti kabinų minkštasuoliai ir elnio ragų šviestuvai. Ore tvyrojo spirginamos mėsos kvapas, iš įtaisytų prie baro televizorių visu garsu sklido žinios apie svarbiausius dienos sporto įvykius.

– Mano draugija ką tik atėjo, – pasakiau administratorei. – Stalelis užsakytas Henko Milaro vardu. Administratore nušvito.

– Taip, Henkas jau čia. Mano tėtis su juo žaisdavo golfą, tad Henką labai gerai pažįstu. Jis man tarsi antras tėvas. Neabejoju, skyrybos jį išsekino, tad tikrai džiaugiuosi matydama, kad Henkas turi naują draugę.

Prisiminiau ankstesnę Marsės pastabą – jos mama visur turinti draugų. Meldžiau Dievą, kad "Kupersmito" restoranas nebūtų patekęs į jos akiratį, baimindamasi, jog žinia apie šį pasimatymą labai greitai pasklis.

– Turbūt džiūgauja ne visi, – sumurmėjau.

Administratore sutriko.

– Ak! Kokia aš nedėmesinga. Jūs teisi. Jo buvusi žmona su manimi nesutiktų. Man derėjo patylėti. Prašom čia.

Nusekiau jai iš paskos pro barą ir nusileidau kelis laiptus į salę. Ant plytų sienų kabėjo nespaltotos garsių gangsterių nuotraukos. Stalviršiai buvo iš senų laivų liukų dangčių. Sklido gandai, kad skalūno grindys atvežtos iš sugriuvusios šešiolikto amžiaus pilies Prancūzijoje. Henkui patinka seni daiktai.

Pamatęs mane ateinant, Henkas pakilo nuo kėdės. Amžinas džentelmenas. Jei tik jis žinotų, ką esu sumaniusi.

– Vi tau atsiuntė žinutę? – paklausė mama.

Klestelėjau į kėdę ir užsidengiau valgiaraščiu nuo Henko.

– Taip.

– Kaip ji laikosi?

– Puikiai.

– Ta pati senoji Vi? – nusišaipė mama.

Pritariamai numykiau.

– Susibėkit šį savaitgalį, – pasiūlė mama.

– Jau sutarta.

Netrukus mama paėmė savo valgiaraštį.

– Ką gi! Viskas čia atrodo skanu. Bus sunku išsirinkti. Ką ketini užsisakyti, Nora?

Perbėgau akimis kainų stulpelį ieškodama įspūdingiausio skaičiaus.

Netikėtai Henkas užsikosėjo ir atlaisvino kaklaraištį, tarsi vanduo jam būtų patekęs ne į tą gerklę. Iš nuostabos jo akys išsiplėtė. Pasekusi Henko žvilgsnį pamačiau įžingsniuojant Marsę su mama. Siuzana Milar pakabino megztinį senovinėje kabykloje prie pat durų ir tada kartu su dukra nusekė paskui administratore, ši jas pasodino už keturių stalelių nuo mūsų.

Ponia Milar atsisėdo nugara į mus, todėl vyliausi, kad mūsų nepastebėjo. Antra vertus, Marsė, įsitaisiusi priešais savo mamą, sustingo su stikline prie lūpų. Marsės akys, kaip ir tėčio, iš nuostabos išsiplėtė. Jos laktė nuo Henko prie mamos, kol galiausiai sustojo prie manęs.

Palinkusi per stalelį Marsė kažką sušnibždėjo mamai. Siuzana įsitempė.

Artėjančios nelaimės pojūtis sugniaužė paširdžius ir nuslinko iki kojų pirštų.

Marsė staiga pakilo nuo kėdės. Mama sugriebė ją už rankos, bet Marsė išsprūdo. Ji priėjo prie mūsų.

– Vadinasi, – tarė, – susirinkote šauniai pavakarieniauti?

Henkas atsikosėjo. Jis tik kartą dirstelėjo į mano mamą ir sumirksėjo be žodžių atsiprašydamas.

– Ar galiu išreikšti savo, kaip pašalietės, nuomonę? – apsimestinai linksmai paklausė Marsė.

– Marse, – mėgino ją perspėti Henkas.

– Tėti, dabar esi pageidaujamas jaunikis, todėl atidžiau skirk pasimatymus.

Nepaisant bravūros, Marsės rankos nežymiai drebėjo. Gal iš pykčio, bet man kažkodėl dingtelėjo, jog iš baimės.

Vos krutindamas lūpas Henkas sumurmėjo:

– Prašau tavęs gražiuoju grįžti pas mamą ir skaniai pavalgyti. Pasikalbėsime vėliau.

Tačiau Marsė nesitraukė, porino toliau:

– Galbūt mano žodžiai pasirodys šiurkštūs, bet padės apsaugoti tave nuo daugybės kančių. Kai kurios moterys yra turtų medžiotojos. Jos tavęs trokšta tik dėl pinigų.

Marsės žvilgsnis buvo įbestas tik į mano mamą.

Spoksojau į Marsę degdama priešišku. Jos tėtis prekiauja automobiliais! Koldvoteryje tokia karjera galbūt ir įspūdinga, bet Marsė elgiasi taip, tarsi būtų kilusi iš senos kilmingos giminės, besimaudančios piniguose. Jei mano mama būtų turtų medžiotoja, susirastų *kur kas* geresnį vyrą nei nevalyvas prekiautojas automobiliais, vardu Henkas.

– Ir dar pasirinkai "Kupersmitą", – su pasišlykštėjimu toliau priekaištavo Marsė. – Tai smūgis žemiau juosmens. Juk čia *mūsų* restoranas. Mes čia švęsdavome gimtadienius, darbo šventes, sukaktuves. Bjauriau pasielgti negalėjai.

Henkas pirštais suspaudė tarpuakį.

– Aš išrinkau šį restoraną, Marse, – tyliai įsiterpė mama. – Nežinojau, kad jūsų šeimai jis toks ypatingas.

– Patylėkite, – piktai atkirto Marsė. – Tai mudviejų su tėčiu reikalas. Neturite jokios teisės kištis.

– Na, – pakilau nuo kėdės, – aš einu į tualetą.

Skubiai dirstelėjau į mamą, žvilgsniu ją ragindama eiti kartu. Kas mums darbo! Jei Marsė su tėčiu nori viešai vaidytis, tebūnie. Tačiau aš neketinu tapti pajuokos objektu.

– Aš eisiu kartu, – mano nuostabai, pareiškė Marsė.

Nespėjus susizgribti, Marsė įsikibo man į parankę ir nusitempė į tualetą.

– Gal teiktumeisi pasakyti, ką visa tai reiškia? – paklausiau, kai nutolome tiek, kad mama ir Henkas mūsų negirdėtų.

– Paliubas, – reikšmingai atsakė Marsė.

Įdomus posūkis.

– Štai kaip? Ir kiek jos truks? – paklausiau.

– Kol mano tėtis išsiskirs su tavo mama.

– Linkiu sėkmės, – prunkštelėjau.

Marsė paleido mano ranką, kad po vieną galėtume įeiti į tualetą. Durims už nugarų užsitrenkus, ji pasilenkusi skubiai patikrino kabinas norėdama įsitikinti, ar jos tuščios.

– Neapsimetinėk, kad tau visa tai nesvarbu, – tarė Marsė. – Mačiau, kaip su jais sėdėjai. Rodės, tuoj apsivemsi.

– Ką čia paistai?

– Noriu pasakyti, kad dabar mus šis tas sieja.

Nusijuokiau sausai ir nelinksmi.

– Bijai eiti su manimi išvien? – paklausė Marsė.

– Greičiau esu atsargi. Bijau, kad išmeigsi peilį į nugarą.

– Neįsmeigsiu. – Marsė nekantriai spustelėjo sau riešą. – Reikalai rimti.

– Įsidėmėsiu: Marsė nesmeigia peilio į nugarą, jei reikalai rimti.

Marsė atsisėdo ant praustuvės krašto. Dabar ji atrodė visa galva aukštesnė ir žiūrėjo į mane iš viršaus.

– Ar tiesa, kad tu nieko neprisimeni? Na, ar tavo amnezija tikra?

Nesikarščiuok.

– Atsitempei mane čia pakalbėti apie mūsų tėvus ar pasidomėti mano savijauta?

Suraukusi kaktą Marsė įtemptai svarstė.

– Jei kas nors tarp mūsų būtų įvykę... tu nieko neprisimintum, tiesa? Tarsi nieko ir nebuvo? Bent jau tavo galvoje.

Marsė labai atidžiai stebėjo mane, nekantraudama išgirsti atsakymą.

Išpūčiau akis. Jaučiausi vis labiau sudirgusi.

– Rėžk tiesiai. Kas tarp mūsų nutiko?

– Tai buvo tik hipotetiškas klausimas.

Nepatikėjau ja. Matyt, Marsė mane labai pažemino, bet dabar jai reikia paramos, ir begėdė viliasi, kad aš viską pamiršau. Kad ir ką ji pasakė ar padarė, dabar beveik džiaugiasi, jog neprisimenu. Turėjau kur kas didesnių bėdų, nei rūpintis dėl Marsės užgauliojimų.

– Vadinasi, tai tiesa, – padarė išvadą Marsė nesišypsodama, bet ir nesiraukydama. – Tu tikrai neprisimeni.

Nesumojau, kaip atsikirsti. Meluodama įkliūčiau ir išsiduočiau kur kas daugiau negu kalbėdama tiesiai šviesiai.

– Mano tėtis sako, kad tu negali prisiminti, kas vyko per paskutinius penkis mėnesius. Kodėl amnezija siekia taip toli? Kodėl ji nesiriboja pagrobimu?

Mano kantrybė išseko. Jei ir ketinau tai su kuo nors aptarinėti, tai tik ne su Marse.

– Neturiu laiko apie tai kalbėti. Grįžtu prie stalo.

– Aš tik bandau sužinoti.

– Nekišk nosies į svetimus reikalus, – atšoviau pasirengusi išeiti.

– Nejau neprisimeni ir Lopo? – leptelėjo Marsė.

Lopas.

Vos išgirdau šį žodį, pažįstama juoda spalva užtemdė akis. Ji išnyko taip pat greitai kaip ir atklydo, bet paliko pėdsaką. Karštą, nesuprantamą jausmą. Tarsi kas netikėtai būtų trenkęs į veidą. Man pristigo oro. Nudiegė iki kaulų smegenų. Žinojau šį vardą. Jis siejasi...

– Ką pasakei? – atsigrėžusi iš lėto paklausiau.

– Girdėjai. – Marsės žvilgsnis tyrinėjo mano akis. – Lopo.

Veltui stengiausi slėpti sutrikimą ir nuostabą.

– Na, na, – tarė Marsė, tokia patenkinta, lyg netikėtai būtų užklupusi mane nuoga ir bejėgę.

Žinojau turinti eiti, bet sulaukė tas akimirksnio prisiminimas. Galbūt jis grįš, jei dar pakalbėsiu su Marse. Galbūt šįkart jis pabus ilgiau, ir aš ką nors suvoksiu.

– Ar šitaip stovėsi ir kartosi ”na, na“, ar duosi kokią užuominą?

– Lopas vasaros pradžioje tau kai ką davė, – be įžangų režė Marsė. – Man priklausanti daiktą.

– Kas tas Lopas? – galiausiai išsunkiau.

Regis, klausti nė nereikėjo, bet nenorėjau leisti Marsei jaustis padėties šeimininke – bent jau kiek leidžia mano jėgos. Penki mėnesiai – per ilgas laikas, kad spėtume jį aptarti tualete.

– Vaikinas, su kuriuo draugavau. Vasaros nuotykis.

Mane nutvilkė pavydas, bet nuvijau jį. Mudviejų su Marse tikrai nesudomins tas pats vaikinas. Jos vertinamas lėkštumas, menkas intelektas ir egoizmas manęs visiškai netraukė.

– Ką jis man davė?

Daug ko nežinau, bet nepatikėsiu, kad Marsės vaikinas būtų man ką nors davęs, to *tikrai* per daug. Mudvi su Marse neturėjome jokių bendrų draugų. Lankėmės skirtinguose klubuose. Mūsų užklasinė veikla nesutapo. Trumpai tariant, mudvi neturėjome nieko bendro.

– Vėrinį.

Džiūgaudama pagaliau gavusi progą atsikirsti, kerinčiai jai nusišypsojau.

– Marse, prisiekiu, jei vaikinas kitai dovanoja tavo papuošalus, yra neištikimas.

Ji atlošė galvą ir taip nuoširdžiai nusijuokė, kad man vėl sugniaužė paširdžius.

– Nežinau, liūdėti ar juoktis, kad tu visiškai nieko neprisimeni.

Susikryžiavau rankas ant krūtinės apsimesdama, kad esu truputį suirzusi ir nekantrauju, nors širdyje jaučiau tik šaltį, nesusijusį su temperatūra tualete. Matyt, niekada neatsikratysiu šio staiga užplūstančio siaubo, kad mano kova su Marse tėra didelių nemalonumų pradžia.

– Aš neturiu vėrinio.

– Tu *manai*, kad neturi, nes jo neprisimeni. Tačiau turi jį. Tikriausiai dabar jis guli tavo papuošalų dėžutėje. Prižadėjai Lopui man jį atiduoti. – Marsė padavė man popieriaus lapelį. – Mano numeris. Kai rasi vėrinį, paskambink.

Paėmiau lapelį, bet neketinau leistis taip lengvai įtikinama.

– O kodėl jis pats tau negrąžino vėrinio?

– Mudvi abi draugavome su Lopo. – Pamačiusi, kad dvejoju, Marsė pridūrė: – Juk kada nors būna pirmas kartas, tiesa?

– Aš neturiu vėrinio, – ryžtingai pakartojau.

– Turi, ir aš noriu, kad grąžintum.

Na, ir įkyruolė.

– Šį savaitgalį, turėdama daugiau laisvo laiko, paieškosiu.

– Galėtum paskubėti.

– Tai mano paskutinis žodis. Nori sutik, nori ne.

Marsė skėstelėjo rankomis.

– Kodėl esi tokia užsispyrusi kaip ožka?

Tyčia jai maloniai šypsojasi, užuot parodžiusi vulgarų gestą.

– Galbūt ir nebeatkuriu paskutiniųjų penkių mėnesių, bet ankstesnius šešiolika metų prisimenu

aiškiai kaip dieną. Ir tuos vienuolika, kuriuos mudvi pažįstamos.

– Vadinasi, taip elgiesi iš pagiežos. Labai brandu.

– Laikaisi nuostatos. Nepasitikiu tavimi, nes nuolat man kiaulinai. Jei nori, kad patikėčiau, duok pagrindą.

– Kvaiša. Pasistenk prisiminti. Vienintelis Lopo nuopelnas, kad jis mudvi suvedė. Buvai mano vasaros vakarėlyje? Paklausinėk. Tu jame dalyvavai. Kaip mano draugė. Lopas man padėjo pamatyti tave kitokią.

– Aš buvau tavo vakarėlyje?

Nenorėjau patikėti. Tačiau kam Marsei meluoti? Juk ji teisi – aš galiu paklausinėti. Būtų kvaila įžūliai pūsti miglą.

Matyt, perskaičiusi mano mintis, Marsė pridūrė:

– Gali netikėti mano žodžiais. Tikrai. Paskambink kitiems ir įsitikink.

Tada ji pasitaisė ant peties rankinės dirželį ir koketiškai išplaukė iš tualetu.

Likau nusiraminti. Mano galvoje kirbėjo viena gluminanti ir įkyri mintis. Nejaugi Marsė sakė tiesą? Ar jos vaikinui – Lopui? – pavyko užgesinti seną mudviejų nesantaiką? Mintis atrodė beveik juokinga. Ausyse skambėjo žodžiai: "Jei nori, kad patikėčiau, duok pagrindą." Siutau, kad mano atmintis šlubuoja ir dėl to Marsė jaučiasi pranašesnė.

Jei Lopas buvo jos vasaros nuotykis ir mudviejų bendras draugas, tai kur jis dabar?

Išėjusi iš tualetu, neberadau nei Marsės, nei jos mamos. Tikriausiai jos paprašė pasodinti prie kito stalelio arba pasipiktinusios visai išėjo iš restorano. Kad ir kaip ten būtų, dėl to nesigraūžiau.

Eidama prie mūsų stalelio, sulėtinau žingsnį. Henkas su mama sėdėjo susikibę už rankų ir labai meiliai žiūrėjo vienas į kitą. Jis užkišo mamai plaukų sruogą už ausies. Ji iš malonumo paraudo.

Staiga ėmiau trauktis atatupsta. Mane tuoj supykins. Šie nuvalkioti žodžiai skausmingai tiksliai apibūdina mano savijautą. Nepavyks nei apipilti Henko jo paties vynu, nei tapti šio vakaro pažiba.

Apsigrėžusi nubėgau prie pagrindinių durų. Paprašiau administratorės pasakyti mamai, kad paskambinau Vi, paprašiau mane parvežti, ir išskubėjau į naktį.

Keliskart giliai įkvėpiau. Liovėsi tvinkčioti smilkiniuose, akyse nebesidvejino. Virš galvos jau suspindo kelios žvaigždės, nors horizontas, apšviestas ką tik nusileidusios saulės spindulių, dar švytėjo. Buvo vėsoka, ir aš pasigailėjau neapsivilkusi šilčiau, nes skubėdama džinsinį švarkelį palikau restorane ant kėdės. Neketinau grįžti jo pasiimti. Kur kas didesnė pagunda buvo susigrąžinti mobilųjį, bet, jei išgyvenau be jo pastaruosius tris mėnesius, ištversiu dar vieną naktį.

Už kelių kvartalų "7-11" parduotuvė, ir nors nelabai išmintinga vaikštinėti vakare vienai,

nusprendžiau, jog negaliu nuolat gyventi baimėje. Jei ryklių aukos išdrįsta vėl maudytis vandenyne, aš tikrai galiu viena pereiti kelis kvartalus. Esu labai saugiame ir gerai apšviestame miesto rajone. Geresnės vietos įveikti savo baimę nerasiu.

Nupėdinusi šešis kvartalus, įėjau į parduotuvę. Suskambėjo durų varpelis. Buvau taip paskendus mintyse, kad ne iškart suvokiau, jog kažkas ne taip. Parduotuvėje tvyrojo vaiduokliška tyla. Tačiau žinojau, kad esu ne viena; kirsdama automobilių stovėjimo aikštelę pro veidrodinio stiklo langus mačiau galvas. Regis, keturių vyrų. Bet jie visi labai greitai dingo. Net prie prekystalio nebuvo nė gyvos dvasios. Neprisiminiau, jog *kada nors* įėjusi į būtiniausių prekių parduotuvę būčiau radusi tuščią prekystalį. Tai tarsi kvietimas apiplėšti. Ypač sutemus.

– Ei! – šūktelėjau.

Patraukiau į parduotuvės gilumą ir ėmiau dairytis tarp lentynų, nukrautų įvairiausiomis prekėmis, nuo sausainių iki vaistų.

– Ar čia kas nors yra? Noriu išsikeisti monetų, kad galėčiau paskambinti telefonu.

Iš koridoriaus parduotuvės gale, jis tikriausiai vedė į tualetus, atsklido prislopintas garsas. Įsitempusi klausiausi, ar vėl jo neišgirsiu. Turėdama galvoje visus pastarojo meto netikro pavojaus signalus, baiminausi, jog man vėl prasideda haliucinacijos.

Tada išgirdau kitą garsą. Tylų uždromų durų girgždesį. Neabejojau, kad šis garsas tikras, vadinasi, kažkas slepiasi parduotuvėje. Nerimui spaudžiant paširdžius, sprukau į lauką.

Radau taksofoną ir surinkau 9-1-1. Spėjau išgirsti tik vieną pyptelėjimą, kai kažkieno ranka man per petį nuspaudė svirtelę – prisiskambinti nespėjau.

8 SKYRIUS

Atsigrėžiau.

Jis buvo ne mažiau kaip penkiolika centimetrų aukštesnis ir dvidešimčia kilogramų sunkesnis už mane. Automobilių aikštelės šviesos čia beveik nesiekė, bet aš skubiai įsidėmėjau vaikino bruožus: rausvoki šviesūs plaukai, sutepti geliu ir pašiaušti kuokštais, ašarotos žydros akys, smeigės abiejose ausyse ir ryklio dantų vėrinys ant kaklo. Šviesus spuogas ant smakro. Po juodais aptemptais marškinėliais, ant kurių rašalu buvo išpurkštas spjaudantis ugnimi drakonas, pūpsojo rankų raumenys.

– Reikia pagalbos? – paklausė jis perkreipdamas lūpas.

Vaikinas padavė man savo mobilųjį, tada apkabino taksofoną ir palinko visai arti manęs. Jo šypsena buvo per daug saldi ir pasipūtėliška.

– Negaliu žiūrėti, kai graži mergina švaisto pinigus telefono skambučiams.

Neišgirdęs atsakymo, jis nežymiai susiraukė.

– Nebent norėjai paskambinti *nemokamai*. – Jis pasikasė skruostą, tarsi norėdamas parodyti giliai mąstąs. – Tačiau iš taksofono nemokamai paskambinti galima tik į... policiją.

Jo balsas tapo grėsmingas.

Nurijau seilę.

– Prie prekystalio nieko nebuvo. Pamaniau, kas nors čia ne taip.

Dabar *supratau*, kad iš tiesų ne taip. Šiam vyrukui gali rūpėti, ar aš skambinau į policiją, tik dėl vienos vienintelės priežasties: jam svarbu, kad policininkai būtų kuo toliau nuo čia. *Vadinasi, apiplėšimas?*

– Pasakysiu tiesiai šviesiai, – tarė jis susikūprindamas ir prisikišdamas prie pat manęs, tarsi būčiau penkiametė, kuriai reikia iš lėto ir labai suprantamai aiškinti, – grįžk į savo automobilį ir važiuok kuo toliau.

Man toptelėjo, kad vaikinas nesuprato, jog atėjau pėsčia. Tačiau ši mintis neguodė, nes iš šalutinės gatvės atsirito peštynių garsai. kažkas nusikeikė ir sukriokė iš skausmo.

Ką daryti? Galiu paklausti vyruko su ryklio dantų vėriniu patarimo ir kuo skubiau dingti, apsimetusi, kad čia apskritai nebuvo. Arba galiu nubėgti iki kitos degalinės ir paskambinti į policiją. Tačiau tada jau gali būti per vėlu. Jei šis vyrukas su savo draugužiais plėšia parduotuvę, jie tikrai čia negaišuos. Tad liko vienintelė išeitis – likti čia ir arba labai drąsiai, arba labai kvilvai pamėginti sutrukdyti plėšikams.

– Kas ten vyksta? – nekaltai paklausiau rodydama į parduotuvę.

– Apsidairyk, – tyliai ir labai švelniai atsakė vaikinas. – Aplink visiškai tuščia. Niekas nežino, kad tu čia. Niekas niekada neprisimins, kad čia buvai. Todėl būk gera, grįžk į savo automobilį ir važiuok.

– Aš...

Jis priglaudė pirštą man prie lūpų.

– Dar kartą neprašysiu.

Jo balsas buvo malonus, net žaismingas, bet žvilgsnis ledinis.

– Aš palikau raktelius ant prekystalio, – leptelėjau, kas pirmiausia šovė į galvą. – Kai buvau įėjusi vidun.

Vyrukas pagriebė mane už rankos ir nusitempė prie parduotuvės įėjimo. Jo žingsniai buvo dvigubai ilgesni negu mano, tad teko beveik bėgti, kad neatsilikčiau. Karštligiškai svarsčiau, kaip reikės išsisukti išaiškėjus melui. Turbūt vyrukas nenuodžiugs, ir visas mano kūnas nuėjo pagaugais.

Mums įėjus skimbtelėjo durų varpelis. Vyrukas nusitempė mane prie kasos aparato ir nustūmė į šalį kartoninį stendą su gydomaisiais lūpų pieštukais bei plastikinį konteinerį su raktų laikikliais. Jis, be abejo, ieškojo mano raktelių. Priėjęs prie kito kasos aparato, dar kartą apsidairė. Paskui stabtelėjo. Jo žvilgsnis nukrypo į mane.

– Kur iš tiesų yra tavo rakteliai?

Įdomu, ar pajėgčiau nuo jo pabėgti? Kokia tikimybė, kad pro šalį gatve važiuos automobilis? Kodėl, kodėl išėjau iš "Kupersmito" nepagriebusi švarkelio ir mobiliojo?

– Kuo tu vardu? – paklausė jis.

– Marsė, – pamelavau.

– Štai ką tau pasakysiu, Marse, – tarė jis užkišdamas plaukų sruogą man už ausies. Norėjau žengti ataturpsta, bet vyrukas perspėdamas sugnybo ausį. Tad stovėjau nejudėdama ir kenčiau jo piršto slydimą mano ausimi ir skruostu. Nepažįstamasis pakėlė mano smakrą ir privertė pažvelgti į savo blyškias, beveik perregimas akis. – Gabiui niekas nemeluoja. Kai Gabis liepia merginai bėgti, ji taip ir daro. Antraip Gabis supyks. O tai blogai, nes Gabis yra ūmaus būdo. Tiesą sakant, "ūmaus" – pasakyta per švelniai. Supranti?

Nustebau, kad vaikinai apie save kalba trečiuoju asmeniu, bet nutylėjau. Nuo jautai kuždėjo, kad Gabiui nepatinka, jei jį kas nors taiso. Arba klausinėja.

– Atsiprašau.

Nedrįsau nusigręžti, kad tokio mano judesio vaikinai nepalaikytų nepagarba.

– Dabar pasišalink, – tarė jis apgaulingai švelniu balsu.

Linktelėjau ir ėmiau trauktis ataturpsta. Alkūne atsitrenkiau į duris, šios prasivėrė įleisdamos gaivaus oro gūšį.

Vos atsidūriau lauke, Gabis šūktelėjo pro stiklines duris:

– Dešimt.

Jis buvo atsirėmęs į prekystalį ir kreivai vypsojo.

Nežinau, kodėl Gabis ištarė šį žodį, paskubomis traukiausi atbula.

– Devyni, – šūktelėjo vaikinai.

Tik dabar supratau, kad jis skaičiuoja atvirkštine tvarka.

– Aštuoni, – tarė jis atsistumdamas nuo prekystalio ir tingiai žengdamas kelis žingsnius durų link.

Gabis priglaudė delnus prie stiklo, paskui pirštu nupiešė nematomą širdį. Pamatęs, kad nustėrau, sukikeno:

– Septyni.

Apsigrėžiau ir pasileidau bėgti.

Išgirdusi keliu atvažiuojant automobilį ėmiau šaukti ir mojuoti rankomis. Tačiau buvau per toli, tad automobilis prazvimbė pro šalį, ir netrukus jo variklio gaudesys nutilo.

Atbėgusi prie pagrindinio kelio apsidairiau į abi puses. Paskubomis nusprendžiau traukti prie ”Kupersmito“.

– Gal ir nelaukei, bet aš jau čia, – išgirdau už nugaros Gabį.

Ėmiau įnirtingiau mosikuoti rankomis. Balerinos bateliai bjauriai šlepsėjo šaligatviu. Magėjo dirstelėti per petį, pamatyti, ar Gabis toli, bet prisiverčiau žiūrėti tik į artėjantį kelio posūkį. Stengiausi kaip įmanydama nutolti nuo persekiotojo. Netrukus pasirodys automobilis. *Turi* pasirodyti.

– Ar tik tokiu greičiu sugebi bėgti?

Gabis buvo ne toliau kaip už šešių septynių metrų. Maža to, jo balsas buvo žvalus. Staiga man toptelėjo siaubinga mintis, kad persekiotojas nė nesistengia manęs pasivyti. Jam patiko žaisti katę ir pelę – aš vis labiau silpau, o Gabis vis labiau džiūgavo.

– Bėk, bėk, nesustok, – įkyriai ragino jis. – Tik, žiūrėk, nepervark. Bus neįdomu, jei nepajėgsi priešintis, kai tave pasivysiu. Noriu *pažaisti*.

Išgirdau besiartinančio variklio gausmą. Netrukus suspindo žibintų šviesos, ir aš, energingai skeryčiodama rankomis, išbėgau į kelio vidurį. Gabis matant liudytojui manęs nepuls. O gal puls?

– Sustokite! – surikau vis dar mojuodama rankomis ir tikėdamasi sustabdyti artėjantį sunkvežimį.

Vairuotojas sulėtino greitį ir privažiavęs pravėrė langelį. Tai buvo vidutinio amžiaus vyriškis flaneliniais marškiniais. Nuo jo sklido stiprus žuvies kvapas.

– Kas atsitiko? – paklausė vairuotojas.

Jo žvilgsnis nuslydo per mano petį. Už nugaros pajutau nuo Gabio sklindantį šalčio dvelksmą.

– Tiesiog žaidžiame slėpynių, – paaiškino Gabis apkabindamas mane per pečius.

Nusipurčiau jo ranką.

– Niekada nesu mačiusi šio vaikino, – tariu vairuotojui. – Jis man grasino prie ”7-11“ parduotuvės. Kai įėjau, parduotuvė buvo tuščia, o tarnybinėse patalpose išgirdau grumtynių garsus. Reikia paskambinti į policiją.

Nutilau ir jau ketinau klausti, ar vyriškis turi mobilųjį telefoną, bet sutrikusi pamačiau, kad jis nusigrėžia ir visai nekreipia į mane dėmesio. Vairuotojas uždarė langelį ir užsirakino sunkvežimio kabinoje.

– Padėkite! – sušukau barbandama į langą.

Tačiau vyriškis žiūrėjo tik į priekį. Mano kūnu perbėgo šaltukas. Šis vyras man nepagelbės. Paliks čia su Gabiu.

Pamėgdžiodamas mane Gabis įžūliai pabeldė į sunkvežimio langą.

– Padėkite man! – šaižiai suriko jis. – Gabis su draugais plėšia ”7-11“ parduotuvę. Ak, pone, padėkite man jiems sutrukdyti!

Baigęs tyčiotis Gabis atlošė galvą ir taip nusikvatojo, kad vos nepaspringo.

Vairuotojas pažvelgė į mus kaip robotas. Jo žvilgsnis buvo piktokas, akys nemirksėjo.

– Kas jums atsitiko?! – sušukau klebandama sunkvežimio durų rankeną. Tada vėl trenkiau į langą.

– Paskambinkite į policiją!

Vyriškis paspaudė greičio pedalą. Sunkvežimis iš lėto pajudėjo, aš bėgau greta, vis dar vildamasi, kad vairuotojas atidarys duris. Jis spustelėjo dar stipriau, ir aš suklupau stengdamasi neatsilikti. Staiga sunkvežimis visu greičiu nėrė į priekį, o aš buvau nusviesta į kelią.

Atsigrežiau į Gabį.

– Ką tu jam padarei?

– Štai ką.

Krūptelėjau, nes atsakymas vaiduokliškaai nuaidėjo man galvoje. Gabio akys virto juodomis skylėmis. Plaukai ėmė augti – iš pradžių ant pakaušio, paskui visur. Kuokštai styrojo ant rankų, iki pat pirštų galų, kol jis visas apžėlė kailiu. Pasišiaušusiu rudu kailiu. Stovėdamas ant užpakalinių kojų ėmė sėlinti prie manęs. Kai mostelėjo ranka, pamačiau žvėries nagus. Paskui jis nusileido

keturpėsčias, prikišo prie manęs drėgną juodą nosį ir piktai, skardžiai suriaumojo – Gabis virto lokiu.

Apimta siaubo suklupau ir pargriuvau. Ėmiau ropoti ataturpsta ir apgraibomis ieškoti akmens. Užčiuopusi paleidau į lokį. Akmuo pataikė jam į petį ir atšokęs nulėkė į šalį. Sugriebiau kitą akmenį ir sviedžiau lokiui į galvą. Šis pataikė į snukį. Lokys pakreipė galvą į šoną, jam iš gerklės ištryško seilės. Žvėris dar kartą sumaurojo ir puolė prie manęs greičiau, nei aš spėjau trauktis.

Pripuolęs letena prispaudė mane prie žemės taip stipriai, kad net skausmingai subraškėjo šonkauliai.

– Liaukis!

Pamėginau jį nustumti, bet lokys buvo kur kas stipresnis. Kažin ar jis mane giridi. Ar supranta. Kažin ar lokys turi bent kiek Gabio. Gyvenime dar nebuvo susidūrusi su tokiu nepaaiškinamu košmaru.

Vėjas pašiaušė plaukus man ant veido. Pro juos pamačiau, kaip vėjas draiko lokio kailį. Nedideli kuokštai nuskriejo tolyn į naktį. Žvilgtelėjusi dar kartą, išvydau virš savęs palinkusį Gabį. Jo sadistiškas šypsnyš bylojo: *nepamiršk, esi mano žaisliukas*.

Negalėjau pasakyti, ko labiau bijojau: Gabio ar lokio.

– Kelkis, – tarė Gabis statydamas mane ant kojų.

Jis stūmė mane keliu, kol pamačiau "7-11" parduotuvės šviesas. Galvoje sukuriavo įvairiausias mintys. Ar Gabis... mane užhipnotizavo? Privertė patikėti, kad virto lokiu? Ar esama kokio kito paaiškinimo? Turėjau iš čia ištrūkti ir pakviesti pagalbą, bet negalėjau sugalvoti *kaip*.

Mudu apėjome pastatą ir atsidūrėme šoninėje gatvelėje, ten buvo susirinkę kiti gaujos nariai.

Du buvo apsirengę panašiai kaip Gabis. Trečiasis vilkėjo žaliųjų citrinų spalvos marškinėlius trumpomis rankovėmis, ant jų kišenės buvo išsiuvinėtas užrašas "7-11" ir raidės B. J.

B. J. klūpojo ir gailiai dejavo spausdamas sau krūtinę. Vaikinas buvo užsimerkęs, pro lūpų kamputį dryko seilės. Vienas Gabio draugų – jis vilkėjo per didelius marškinėlius su gobtuvu – stovėjo palinkęs virš B. J. su iškeltu metaliniu strypu padangoms nuimti, matyt, vėl ketindamas smogti nelaimėliui.

Man išdžiūvo burna, kojos sumedėjo. Negalėjau atitraukti akių nuo tamsios dėmės, besiplečiančios ant B. J. marškinėlių.

– Jūs jį suluošinsite, – tariu apimta siaubo.

Gabis atkišo ranką ir kaipmat gavo metalinį strypą.

– Ar šiuo daiktu? – apsimestinai nuoširdžiai paklausė.

Jis užsimojo strypu ir trenkė B. J. per nugarą. Išgirdau šiurpų trakstelėjimą, B. J. suklykė, parvirto ant šono ir ėmė raitytis iš skausmo.

Gabis užsidėjo strypą ant pečių ir per jo galus, tarsi per beisbolo lazdą, nusvarino rankas.

– Houmranas²! – sušuko jis.

Kiti du užpuolikai nusijuokė. Susvaigo galva – tuoj apsivemsiu.

– Paimkite pinigus ir nekankinkite jo! – surikau.

Čia tikrai vyksta apiplėšimas, bet vyrukai nuėjo per toli.

– Užmušite jį, jei ir toliau taip talžysite!

Užpuolikai suprunktė, tarsi prajuokinti naivių mano žodžių.

– Užmušime? Mažai tikėtina, – atšovė Gabis.

– Jis jau dabar stipriai kraujuoja!

Gabis abejingai gūžtelėjo pečiais. Supratau, kad jis ne tik žiaurus, bet ir – beprotis.

– Jis išgis.

– Neišgis, jei greitai nenuvešite į ligoninę.

Gabis batu paspyrė B. J., šis apsivertė ir kakta atsirėmė į cementinę prielają, einančią nuo galinių durų. Vaikino kūnas drebėjo, rodė, kad jį netrukus ištikis šokas.

– Ar girdi, ką ji sako? – sušuko gulinčiajam Gabis. – Tau reikia į ligoninę. Pats tave nuvešiu ir išmesiu prie greitosios pagalbos skyriaus. Tačiau pirmiau turi ištarti priesaikos žodžius.

Didžiulėmis pastangomis B. J. pakėlė galvą ir žvilgsniu nutvilkę Gabį. B. J. prasižiojo, ir aš pamaniau, kad jis padarys ko reikalaujamas, bet jis tik nusispjovė Gabiui ant kojos.

– Tu negali manęs nužudyti, – tyčiodamasis atšovė B. J., bet jo dantys barškėjo, akys išsprogo, tad nekilo jokių abejonių, jog vaikinai tuoj apalps. – Man... tai... paaiškino... Juodoji... Ranka.

– Klysti, – atkirto Gabis pamėtėdamas ir vėl sugaudamas metalinį strypą.

Jis stipriai užsimojo ir trenkė B. J. per nugarą. Nuo smūgio vaikinai išsitiesė paslikas ir suklykė taip baisiai, kad man net pasišiaušė plaukai.

Pakraupusi abiem rankomis užsidengiau burną. Nugąsdino ir žiaurumas, ir galvoje aidintis žodis. Regis, jis išsiveržė iš sąmonės gelmių ir trenkėsi į mane kaktomuša.

Nefilimas.

”B. J. yra nefilimas, – dingtelėjo, nors šis žodis nieko man nesakė. – Ir dabar užpuolikai mėgina priversti jį prisiekti ištikimybę.“

Šis netikėtas atradimas gąsdino, nes nežinojau, ką jis reiškia. Iš kur man kilo tokia mintis? Kaip supratau, kas čia vyksta, jei anksčiau nieko panašaus nebuvo mačiusi?

Nuo šių minčių mane atitraukė netikėtai į gatvelę įsukęs baltas visureigis. Išvydę jo plieskiančius žibintus, visi sustingome. Gabis vogčiomis nuleido metalinį strypą ir priglaudė jį prie kojos. Mintyse meldžiau, kad visureigio vairuotojas apsigręžtų ir paskambintų į policiją. Baiminausi, kad jis privažiuos per daug arti, nes jau mačiau, kaip Gabis sugeba paveikti žmones.

Svarsčiau, kaip iš čia ištraukti B. J., kol Gabio ir jo sėbrų dėmesys nukreiptas kitur, bet tuo metu vienas vyrukas – tas, kuris vilkėjo marškinėlius su gobtuvu, – paklausė Gabio:

– Kaip manai, ar jie – nefilimai?

Nefilimai. Ir vėl tas žodis. Tik šįkart išstartas garsiai.

Šis žodis manęs ne tik nenuramino, bet sukėlė dar didesnę siaubą. Aš jį žinojau, rodos, Gabis su savo sėbrais irgi. Kaip apskritai tarp mūsų gali būti *kas nors* bendra?

Gabis papurtė galvą.

– Jie būtų atvažiavę daugiau nei vienu automobiliu. Juodoji Ranka mus pultų tik ne mažiau kaip su dvidešimčia savo vyrukų.

– Tai gal tada policija? Atvažiavo nepažymėtu automobiliu? Galiu nueiti ir įtikinti juos, kad ne čia pasuko.

Jis pasisiūlė taip tvirtai, kad pamaniau, jog ne tik Gabis yra įvaldęs šią galingą hipnozę. Matyt, jo abu sėbrai irgi.

Vyrukas pilkais marškinėliais su gobtuvu jau norėjo eiti prie automobilio, bet Gabis jį sugriebė už krūtinės.

– Palauk.

Visureigis riaumodamas, iš po ratų keldamas žvirgždą privažiavo arčiau. Mane užplūdo adrenalinas. Jei prasidės peštynės, Gabis ir jo sėbrai galbūt į jas įsivels, o aš galėsiu sugriebti B. J. už pažastų ir ištempti iš gatvelės. Tikimybė menka, bet šiokia tokia viltis vis tiek yra.

Staiga Gabis pratrūko kvatoti. Jis pliaukštelėjo savo bičiuliui per nugarą ir iššiepė dantis.

– Na, na, vyručiai. Žiūrėkite, kas mus aplankė.

[2](#) Beisbolo žaidimo elementas.

9 SKYRIUS

Baltas visureigis dar kiek pariedėjęs sustojo, variklis užgeso. Vairuotojo duralės atsivėrė, ir tamsoje pamačiau išlipant aukštą vyrą. Jis mūvėjo laisvus džinsus ir vilkėjo mėlynus su baltu beisbolo marškinėlius atraitotomis iki alkūnių rankovėmis. Veidą slėpė beisbolo kepuraitės snapelis, tačiau mačiau tvirtą smakrą, burnos apybraižas, ir šis vaizdas sukrėtė mane tarsi elektros smūgis. Pasąmonę užliejo juoda spalva.

– Vis dėlto nusprendei prie mūsų prisidėti! – šūktelėjo atvykėliui Gabis.

Vyriškis nieko neatsakė.

– Priešinasi, – paaiškino Gabis, bato galu spirdamas B. J., šis vis dar gulėjo ant žemės susirietęs į kamuolį. – Nenori prisiekti ištikimybės. Mano esąs man per geras. O juk jis – hibridas.

Gabis ir du jo draugužiai nusijuokė, bet jei visureigio vairuotojas ir suprato pokštą, to neparodė. Susigrūdęs rankas į kišenes jis tyliai mus apžiūrinėjo. Man pasirodė, kad jo žvilgsnis prie manęs stabtelėjo ilgėliau, bet buvau taip susijaudinusi, jog galėjau ir prasimanyti.

– Kodėl ji čia? – tyliai paklausė atvykėlis, smakru rodydamas į mane.

– Netinkamu laiku atsidūrė netinkamoje vietoje, – paaiškino Gabis.

– Dabar ji tapo liudytoja.

– Liepiaujai važiuoti iš čia.

Ar man tik pasirodė, ar Gabio balse iš tikrųjų nuskambėjo teisinimosi gaidelės? Pirmą kartą šįvakar kažkas, tegu ir labai mandagiai, išdrįso suabejoti jo autoritetu, ir aš beveik pajutau, kaip oras aplink Gabį kaistelėjo.

– Na, ir?

– Ji nepasišalino.

– Ji viską prisimins.

Gabis ėmė įnirtingai sukioti metalinį strypą.

– Galiu ją įtikinti, kad tylėtų.

Vairuotojo žvilgsnis nukrypo į susirietusį B. J.

– Taip pat, kaip jį įtikinai kalbėti?

Gabis susiraukė ir dar stipriau suspaudė strypą.

– Turi geresnį pasiūlymą?

– Taip. Paleisk ją.

Gabis nykščiu pasikrapštė nosį ir nusijuokė.

– Paleisti ją, – pakartojo jis atvykėlio žodžius. – Kas jai sutrukdys nubėgti tiesiai į policiją? Ką, Dževai? Ar apie tai pagalvojai?

– Juk tu nebijai policijos, – ramiai atšovė Dževas, bet man pasidingojo, kad jo balse nuskambėjo

iššūkis. Antrą kartą Gabio autoritetui iškilo netiesioginė grėsmė.

Nusprendžiau surizikuoti ir įsiterpti į jų ginčą.

– Jei mane paleisite, prižadu niekam nieko nesakyti. Tik leiskite jį pasiimti kartu, – parodžiau į susirietusį B. J.

Nors, rodos, kalbėjau nuoširdžiai, suvokiau privalėsianti pranešti policijai. Smurtautojai turi būti nubausti. Jei Gabis liks laisvas, kankins ir terorizuos kitas aukas. Nudūriau akis, baimindamasi, jog Gabis mato mane kiaurai.

– Girdėjai, ką ji pasakė? – paklausė Džėvas.

Gabis sukando dantis.

– Ne. Jis – mano. Ne vieną mėnesį laukiau, kol jam sukaks šešiolika. Dabar neketinu trauktis.

– Rasi kitų, – pareiškė Džėvas. Jis susinėrė pirštus ant sprando ir atrodė keistai atsipalaidavęs. – Pasitrauk.

– Tikrai? Siūlai būti tokiam kaip tu? Tu neturi vasalo nefilimo. Šis chešvanas bus ilgas ir vienišas, bičiuli.

– Chešvanas ateis tik po kelių savaičių. Dar turi laiko. Rasi ką nors kitą. Paleisk nefilimą ir merginą.

Gabis prisiartino prie Džėvo. Džėvas aukštesnis, sumanesnis ir moka tvardyti – visa tai supratau kaipmat, – bet Gabis stambesnis. Džėvas aukštas ir lieknas kaip gepardas, o Gabis tvirtas lyg jautis.

– Tu mūsų išsižadėjai. Šįvakar turėjai kitų reikalų. Kas tau darbo, kas čia vyksta. Man įkyrėjo, kad išdygsti netikėtai ir imi kelti reikalavimus. Nepaleisiu nefilimo, kol jis man neprisieks ištikimybės.

Ir vėl tie žodžiai ”prisiekti ištikimybė“. Jie man buvo miglotai pažįstami, bet tolimi. Atminties užkaboriuose slypinti prasmė kol kas neiškilo paviršium. Kad ir kaip ten būtų, supratau, jog šios priesaikos padariniai B. J. būtų siaubingi.

– Šis vakaras – mano, – pareiškė Gabis pabrėžtinai nusispjaudamas, – ir užbaigsiu jį taip, kaip esu sumanęs.

– Palaukite, – nustėręs įsiterpė vaikiną, vilkintis pilkus marškinėlius su gobtuvu. Jo žvilgsnis lakstė į visas puses. – Gabi! Tavo nefilimas dingo!

Visi sužiurome į tą vietą, kur dar visai neseniai be gyvybės ženklų gulėjo B. J. Kad jo ten būta, bylojo tik kruvina dėmė ant žvirgždo.

– Jis negalėjo toli pabėgti, – kapotai tarė Gabis. – Dominykai, bėk į tą pusę, – paliepė jis vyrukui su gobtuvu, rodydamas į šoninę gatvelę. – Jeremijau, patikrink parduotuvę.

Antrasis vaikiną, vilkintis baltus marškinėlius su piešiniu, nubėgo už kampo.

– Kas bus su ja? – paklausė Džėvas Gabio, linktelėdamas į mane.

– Gal padėtum grąžinti mano nefilimą? – atšovė Gabis.

Džėvas skėstelėjo rankomis.

– Tebūnie, kaip sakai.

Man suspurdėjo širdis. Džėvas traukiasi. Jis – Gabio draugas ar bent jau pažįstamas, ir vien todėl pavojingas, bet, antra vertus, Džėvas – mano vienintelė viltis iš čia ištrūkti. Iki šiol, jis, regis, palaikė mane. Jei Džėvas pasišalins, liksiu viena. Gabis jau anksčiau neslėpė esąs nuožmus, tad neketinau savęs apgaudinėti ir tikėtis, kad abu draugūžiai jam pasipriešins.

– Ne jau taip lyg niekur nieko išeisi? – šūktelėjau Dževui.

Gabis spyrė man į blauzdą, aš parkritau ant kelių ir, nespėjusi nieko daugiau pasakyti, pritrūkau kvapo.

– Bus paprasčiau, jei nežiūrėsi, – patarė Gabis. – Vienas stiprus smūgis, ir nieko nebejausi.

Mėginau pabėgti, bet Gabis stvėrė už plaukų.

– Nedrįsk šitaip elgtis! – suklykiau. – Negali be niekur nieko manęs *nužudyti*.

– Gulėk ramiai, – suurzgė Gabis.

– Dževai, sustabdyk jį! – rėkiau.

Nors Dževo jau nemačiau, buvau tikra, kad jis mane girdi – neburzgė visureigio variklis.

Muisčiausi mėgindama apsiversti ir nusviesti į šalį metalinį strypą. Sugriebiau saują žvirgždo, staigiai pasisukau ir sviedžiau į Gabį.

Šis didžiule letena prispaudė man kaktą prie žemės. Nosis skausmingai persikreipė, žvirgždai įsirėžė į smakrą ir skruostus. Pasigirdo bjaurus trakstelėjimas, ir Gabis susmuko ant manęs. Apimta siaubo spėlioju, ar tik jis nemėgina manęs uždusinti. Juk greitai nužudyti neįdomu, tiesa? Tikriausiai jis nori mane kankinti kaip įmanoma ilgiau. Gaudydama orą išsiropščiau iš po jo.

Vargais negalais atsistojusi apsidairiau. Buvau pasiruošusi gintis, nes tikėjausi, kad Gabis mane puls dar kartą. Tada pažvelgiau žemyn. Gabis gulėjo kniūbsčias, nugaroje styrojo metalinis strypas. Vyrukas buvo nudurtas.

Dževas rankove nusišluostė blizgantį nuo prakaito veidą. Gabis rangydamasis, drebėdamas ir įnirtingai keikdamasis gulėjo prie jo kojų. Negalėjau patikėti, kad jis vis dar gyvas. Strypas kiaurai perdūrė jam nugarą.

– Tu... jį nudūrei, – išlemenau paklaikusi.

– Ir jis dėl to neapsidžiaugs, tad patariu tau dingti, – tarė Dževas pasukiodamas strypą ir įsmeigdamas jį giliau. Jis dirstelėjo į mane ir kilstelėjo antakį. – Patarčiau nedelsti.

Pasitraukiau atatupsta.

– O kaip tu?

Turint galvoje susiklosčiusias aplinkybes, Dževas žiūrėjo į mane absurdiškai ilgai. Jo veide šmėstelėjo gailėsčio šešėlis. Ir vėl pajutau galingą atminties impulsą, kuris galbūt sutaisys tiltą, neleidžiantį man prisiminti pastarųjų mėnesių. Žiojau kalbėti, bet ryšys tarp minčių ir žodžių nutrūko. Nežinojau, kaip juos susieti. Turėjau šį tą pasakyti Dževui, bet nesumojau *kaip*.

– Galėtum likti čia, bet įtariu, kad B. J. jau paskambino farams, – tarė Dževas dar giliau įsriegdamas strypą į Gabį. Kūnas iš pradžių įsitempė, paskui suglebo.

Tarsi davus ženklą, nakties tylą perskrodė šaižus tolimų sirenų kauksmas.

Dževas sugriebė Gabį už pažastų ir nuvilko į žoles, augančias gatvelės gale.

– Greitai važiuodama šalutiniais keliais kaipmat atsidursi per tris keturis kilometrus nuo čia.

– Aš neturiu automobilio.

Dževas kiaurai pervėrė mane žvilgsniu.

– Aš čia atėjau, – paaiškinau, – pėsčia.

– Angele, – jis ištarė taip, tarsi nuoširdžiai tikėtusi, kad juokauju.

Vargu ar kartu praleidus vos kelias minutes dera vartoti malonybinius kreipinius, bet mano širdis

vis tiek suspurdėjo. *Angelas*. Iš kur Džėvas gali žinoti, kad šis kreipinys mane persekioja jau keletą dienų? Kaip paaiškinti tuos vaiduokliškus juodos spalvos šmėsčiojimus, jie sustiprėjo Džėvui prisiartinus?

Labiausiai erzino, kad nepajėgiau sudėti visos dėlionės....

Lopas, atsklido balsas iš pašamonės, šis dviskiemenis žodis blaškėsi giliai mano atmintyje paslėptame narve. *Paskutinį kartą šitaip jauteisi, kai Marsė paminėjo Lopą.*

Šis dviskiemenis vardas atvėrė varančią iš proto begalinę, neaprėpiamą juodumą. Stengiausi pro ją pažvelgti į Džėvą ir suprasti tai, ko nemokėjau pasakyti žodžiais. Džėvas žino tai, ko nežinau aš. Galbūt apie paslaptinę Lopą, o gal apie mane. *Neabejotinai* apie mane. Jis per daug mane jaudina, tai ne atsitiktinumas.

Tačiau kas sieja Lopą, Marsę, Džėvą ir mane?

– Ar aš... tave pažįstu? – paklausiau nerasdama jokio kito paaiškinimo.

Džėvas nemirksėdamas žiūrėjo į mane.

– Neturi automobilio? – pasitikslino, lyg neišgirdęs mano klausimo.

– Neturiu, – pakartojau kur kas tyliau.

Džėvas užvertė galvą į dangų, tarsi klausdamas mėnulio: "Kodėl aš?" Tada nykščiu parodė į baltą visureigį.

– Lipk.

Užsimerkusi mėginau surikiuoti mintis.

– Palauk. Mudu privalome likti ir duoti parodymus. Jei pabėgsime, tai bus tolygu prisipažinimui, kad esame kalti. Aš policijai pasakysiu, kad tu nužudei Gabį gelbėdamas man gyvybę. – Pagauta įkvėpimo pridūriau: – Mudu rasime B. J., jis irgi tai paliudys.

Džėvas atidarė vairuotojo dureles.

– Būtų gerai, jei policija galėtų pasikliauti.

– Ką tu kalbi? Juk jie policininkai. Jų darbas – gaudyti nusikaltėlius. Mudu niekuo neprasižengėme. Gabis *būtų* mane nužudęs, jei tu nebūtum įsikišęs.

– Dėl to neabejoju.

– Tai ką darysime?

– Čia ne tas atvejis, kurį imtūsi spręsti vietinės teisėsaugos pajėgos.

– Esu įsitikinusi, kad žmogžudystė – teisėsaugos reikalas! – spyriojausi.

– Patikslinsiu du dalykus, – kantriai pertraukė mane Džėvas. – Pirma, aš nenužudžiau Gabio, tik apsvaiginau. Antra, patikėk manimi, Jeremijas ir Dominykas nesiduos lengvai suimami, bus pralieta daug kraujo.

Ketinau ginčytis, bet akies krašteliu pamačiau krutant Gabį. Jis stebuklingai liko gyvas. Prisiminiau, kad manipuliavo mano regėjimu, pasitelkęs kažkokį galingą hipnozės būdą ar apukrų mago triuką. Ar dabar, kad išvengtų mirties, jis pasinaudojo koku kitu triuku? Vaiduokliška ir mano protui nesuvokiama. Tačiau...

Kas?

– Pasakyk, apie ką galvoji? – tyliai paklausė Džėvas.

Dvejoti nebuvo kada. Jei Džėvas pažįsta Gabį taip gerai, kaip aš spėju, vadinasi, žino ir apie jo...

gebėjimus.

– Mačiau, kaip Gabis atlieka... triuką. Mago triuką. – Niūrus Dževo veidas rodė, kad mano žodžiai jo nenustebino, todėl pridūriau: – Jis privertė mane matyti tai, ko nėra. Pasivertė lokiu.

– Tai tik jo gebėjimų ledkalnio viršūnė.

Nurijau glitų gumulą gerklėje.

– Ar Gabis magas?

– Tarkim.

– Jis pasitelkė burtus?

Iki šios akimirkos nemaniau, kad esama tokios veiksmingos magijos.

– Beveik atspėjai. Klausyk, nebegaiškim.

Mano žvilgsnis nukrypo į žoles, šiek tiek slepiančias Gabio kūną. Magai gali sukurti iliuziją, bet *nepajėgia* mesti iššūkio mirčiai. Jokia logika nepaaiškina, kad Gabis liko gyvas.

Sirenų staugimas sklido iš arčiau, ir Džėvas nusivedė mane prie visureigio.

– Laikas.

Stovėjau kaip įkasta. Moralinė pareiga liepė...

– Jei liksi čia pasikalbėti su policija, – perspėjo Džėvas, – žūsi nesulaukusi savaitgalio. Taip pat žus ir visi su šiuo įvykiu susiję farai. Gabis nutrauks tyrimą šiam net neprasidėjus.

Dar truputėlį luktelėjau, kad viską apgalvočiau. Neturėjau klausyti Dževo. Tačiau mintys pynėsi, sukosi kaip pašėlusios, todėl paklausiau.

Smarkiai dunksinčia širdimi atsisėdau šalia Dževo ir prisisegiau saugos diržą. Dabar pamačiau, kad visureigis, kurio pavarą įjungė Džėvas, yra taho. Viena ranka įsikibusi į sėdynės atkalnę atsigrėžiau pažiūrėti pro galinį langelį.

Džėvas atbulas pavažiavo gatvele, įsuko į pagrindinę gatvę ir visu greičiu nėrė prie sankryžos. Kampe stovėjo "Stop" ženklas, bet visureigis greičio nemažino. Įsikibusi į rankenėlę virš durų spėlioju, ar Džėvas bent jau sustos prie ženklo, ir vyliausi, kad jis šitaip pasielgs, kai staiga iš šoninės gatvelės svirduliuodamas išniro tamsus siluetas. Gabiui iš nugaros styrojo kreivas metalinis strypas, jis neryškioje šviesoje priminė sulaužytą ranką. Aplamdytą sparną.

Džėvas nuspaudė greičio pedalą ir įjungė aukštesnę pavarą. Visureigis šovė į priekį. Gabis buvo per toli, nemačiau jo veido, bet, regis, vaikinai neketino trauktis. Jis pritūpė parietęs po savimi kojas ir atstatė rankas, tarsi tikėdamasis mus sulaukyti.

Įsikibau į saugos diržą.

– Tu jį partrenksi!

– Jis pasitrauks.

Koja nuspaudžiau įsivaizduojamą stabdžių pedalą. Atstumas tarp Gabio ir visureigio sparčiai mažėjo.

– Džėvai... sustok... tuojau... pat!

– Jis nežus.

Džėvas dar labiau padidino greitį. Toliau viskas vyko žaibu.

Gabis pašoko ir oru nuskriejo mūsų link. Atsitrenkė į priekinį stiklą, šis sueižėjo kaip voratinklis. Netrukus Gabis dingo. Automobilyje pasigirdo klyksmas. Ne išsyk supratau, kad tai aš rėkiu.

– Jis ant automobilio stogo, – tarė Džėvas.

Džėvas visu greičiu šovė į kelkraštį, pervažiavo šaligatvio suolelį ir pranėrė po žemai pasvirusiu medžiu, tada staigiai pasuko vairą į kairę ir vėl atsidūrė gatvėje.

– Ar jis nukrito? Kur jis? Ar vis dar ant stogo? – klausinėjau prispaudusi veidą prie langelio ir stengdamasi pamatyti, kas yra virš manęs.

– Įsikibk.

– Į ką? – sušukau vėl nusitverdama už rankenos virš durelių.

Nepajutau, kada Džėvas paspaudė stabdžių pedalą, nes automobilis apsisuko ratu ir žviegdamas sustojo. Pečiu atsitrenkiau į dureles. Akies krašteliu pamačiau, kaip oru skrieja ir grakščiai tarsi katė nusileidžia ant žemės tamsus pavidalas. Ten atsukęs į mus nugarą tupėjo Gabis.

Džėvas įjungė pirmą pavarą.

Gabis pažvelgė per petį. Jo plaukai buvo prilipę prie suprakaitavusių skruostų. Mūsų žvilgsniai susirakino. Vaikino burna žiauriai persikreipė. Kai tik visureigis pajudėjo, Gabis kažką pasakė, ir, nors iš lūpų nieko nesupratau, grasinimas buvo aiškus. *Tai dar ne pabaiga.*

Atsilošiau sėdynėje godžiai gaudydama orą, o Džėvas tuo metu nudūmė tolyn taip žvygindamas padangas, kad neabejojau, jog ant grindinio liko juodi rėžiai.

10 SKYRIUS

Džėvas nuvažiavo tik penkis kvartalus. Trupučių per vėlai suvokiau nepaprašiusi vaikino nuvežti mane į "Kupersmito" restoraną. Kad niekam nekristų į akis, Džėvas nusprendė važiuoti šalutiniais keliais. Jis sustabdė visureigį ramiame kaimo kelkraštyje, palei jį augo medžiai ir driekėsi kukurūzų laukai.

– Ar pareisi iš čia namo? – paklausė Džėvas.

– Ketini mane išmesti laukuose?

Tačiau iš tiesų galvoje kirbėjo kitas klausimas: kodėl Džėvas, kuris, spėjau, buvo vienas *ju*, atsiskyrė nuo užpuolikų ir nusprendė mane išgelbėti?

– Jei nerimauji dėl Gabio, patikėk, dabar jis turi svarbesnių darbų, nei susekti tave. Jis nieko nesiims, kol neišsitrauks to strypo. Stebiuosi, kad jam užteko jėgų mus persekioti. Tačiau, net ir išsitraukęs strypą, Gabis jausis lyg kamuojamas siaubingų pagirių. Kelias valandas norės tik miegoti. Jei laukei tinkamos akimirkos pasprukti, geresnės nebus.

Aš nė nekrustelėjau, todėl Džėvas nykščiu parodė atgal.

– Turiu įsitikinti, ar Dominykas ir Jeremijas išsinešdino.

Supratau Džėvo užuominą, bet abejoju, ar reikia išlipti.

– Kodėl juos gini?

Galbūt Džėvas buvo teisus sakydamas, jog Dominykas su Jeremiju priešinsis policijai. Galbūt tikrai bus pralietas kraujas. Bet vis tiek verčiau rizikuoti negu leisti nusikaltėliams pasprukti?

Džėvas įbedė žvilgsnį į tamsą už priekinio stiklo.

– Dėl to, kad esu vienas jų.

Kaipmat papurčiau galvą.

– Tu į juos nepanašus. Jie mane būtų nužudę, o tu užstojai. Sulaikei Gabį.

Džėvas tylėdamas išlipo iš visureigio ir atsidūrė mano pusėje. Atidaręs dureles, parodė į tamsą.

– Žygiuok ton pusėn į miestą. Jei mobilusis neveiks, keliauk, kol baigsis medžiai. Anksčiau ar vėliau ryšys atsiras.

– Neturiu mobiliojo.

Jis trumpai sudvejojo.

– Tada, kai pasieksi "Baltosios uodegos pastogės" viešbutį, registratūroje paprašyk leidimo pasinaudoti telefonu. Iš ten galėsi paskambinti namo.

Išslinkau į lauką.

– Ačiū, kad išgelbėjai nuo Gabio. Taip pat ačiū, kad pavežei, – mandagiai padėkojau. – Tačiau žinok, nemėgstu melagių. Daug ką slepi. Galbūt manai, kad nenusipelnau žinoti. Gal manai, kad manęs beveik nepažįsti, todėl neverta vargintis. Tačiau turint galvoje visa, ką man neseniai teko patirti,

manau turinti teisę sužinoti tiesą.

Nustebau, kai Džėvas pritariamai linktelėjo. Ne ryžtingai; nenoriai palenkė galvą, kas bylojo: „Teisybė“.

– Ginu todėl, kad esu vienas jų. Jei policija pamatys juos besikaunančius, mūsų paslaptis bus atskleista. Miestas nėra pasirengęs sutikti Dominyką, Jeremijų ar kurį kitą mūsų šeimą. – Jo aštrios akys palengva tapo juodai aksominės. Džėvo žvilgsnis mane užvaldė, atrodo, jaučiu jį tarsi prisilietimą. – O aš dar nepasirengęs išvykti iš miesto, – sumurmėjo nenuleisdamas nuo manęs akių.

Džėvui dar labiau prisiartinus, mano kvėpavimas padažnėjo. Vaikino oda buvo tamsesnė nei mano, šiurkštesnė. Jis nebuvo gražuolis. Veido bruožai kampuoti, skruostikauliai atsikišę. Džėvas norėjo man paaiškinti esąs kitoks. Ne dėl to, kad yra nepanašus į jokią man pažįstamą vaikina, bet todėl, kad jis yra visiškai kitoks. Prisiminiau keistą žodį, visą vakarą kirbantį galvoje.

– Ar tu – nefilimas?

Džėvas atšlijo, lyg nutrenktas elektros. Besimezgantis mudviejų ryšys nutrūko.

– Keliauk namo ir gyvenk, kaip gyvenai, – tarė jis. – Jei taip elgsies, būsi saugi.

Kai jis taip stačioniškai mane atstūmė, akyse susitvenkė ašaros. Džėvas atsiprašydamas palingavo galvą.

– Klausyk, Nora, – jis apkabino mane per pečius.

Įsitempiaujau jo glėbyje.

– Iš kur žinai mano vardą?

Pro debesimis trumpai švystelėjo mėnulis, ir aš spėjau pažvelgti Džėvui į akis. Švelnus aksominis atspalvis išnyko, dabar jos buvo niūriai juodos. Tokios neišduoda paslapčių. Jos moka meluoti net nemirktelėdamos. Kartą pažvelgus į tokias akis, sunku jas pamiršti.

Abu buvome suprakaitavę nuo pastangų, kurių prireikė pabėgti. Man pasirodė, kad tarp mūsų tvyro jo dušo želė aromatas. Vos pastebimas pipirmėčių kvapas, kurį staiga atpažinau, ir dėl to man apsvaigo galva. Neprisiminiau, iš kur ši kvapą žinojau. Dar labiau susirūpinau, kai toptelėjo, kad pažinojau Džėvą. Jis kažkaip – tik nežinia kaip – buvo su manimi susijęs. Antraip neįmanoma paaiškinti deginančių prisiminimų, sukylančių greta atsiradus Džėvui.

Šmėstelėjo, kad Džėvas galbūt yra mano pagrobėjas, bet ši mintis nebuvo labai įtikinanti. Aš tuo netikėjau. Galbūt todėl, kad nenorėjau.

– Mes pažinome vienas kitą, tiesa? – paklausiau jausdama dilgčiojant rankas bei kojas. – Šį vakarą susitinkam ne pirmą kartą.

Džėvas nepratarė nė žodžio, todėl abejonės išsisklaidė.

– Ar žinai apie mano amneziją? Ar žinai, kad negaliu prisiminti, kas vyko per paskutinius penkis mėnesius? Todėl tikėjaisi, kad tau pavyks išsisukti apsimetus, jog manęs nepažįsti?

– Taip, – pavargusiu balsu prisipažino jis.

Man suspurdėjo širdis.

– Kodėl?

– Nenorėjau tau ant nugaros prisegti taikinio. Jei Gabis žinotų, jog mudu susiję, jis pasinaudotų tavimi, kad man pakenktų.

Puiku. Į šį klausimą jis atsakė. Tačiau man nerūpėjo Gabis.

– Kaip mudu susipažinome? Ir kodėl apsimitinėjai manęs nepažįstas net tada, kai pabėgome nuo Gabio? Ką nuo manęs slepi? – Nekantriai laukiau atsakymo. – Ar užpildysi šias mano atminties spragas?

– Ne.

– Ne?

Dževas tik žiūrėjo į mane nepratardamas nė žodžio.

– Tada esi savanaudis pašlemėkas.

Kaltinimas išsprūdo nevalingai, bet neketinau jo atsiimti. Tai kas, kad Dževas išgelbėjo man gyvybę, bet jei ką nors žino apie tuos penkis mėnesius, kurių neprisimenu, ir nenori man padėti, visi jo nuopelnai nublanksta.

– Patikėk, jei galėčiau pasakyti ką nors gera, kalbėčiau.

– Ištversiu ir blogą žinią, – trumpai atkirtau.

Dževas papurtė galvą, apėjo mane ir patraukė prie visureigio. Sugriebiau jį už rankos. Vaikino žvilgsnis nukrypo į mano ranką, bet savosios jis nesistengė išlaisvinti.

– Pasakyk, ką žinai, – reikalavau. – Kas man nutiko? Kas buvo mane pagrobęs? Kodėl neprisimenu tų penkių mėnesių? Ar buvo taip blogai, kad verčiau pamiršti?

Vaikino veidas buvo tarsi bejausmė kaukė. Tik sukąsti dantys patvirtino, kad jis išgirdo mano žodžius.

– Duosiu tau patarimą ir norėčiau, kad bent kartą jo paklausytum. Gyvenk, kaip gyvenai anksčiau. Jei reikia, pradėk viską iš pradžių. Padaryk, kas tik įmanoma, kad visa tai pamirštum. Jei dairysies atgal, bus blogai.

– Visa tai? Aš net nežinau, kas *visa tai* yra! Negaliu toliau taip gyventi. Noriu žinoti, kas man atsitiko! Ar žinai, kas mane pagrobė? Ar žinai, kur buvau nugabenta ir kodėl?

– Tai svarbu?

– Kaip tu drįsti! – pasipiktinau springdama. – Kaip gali stovėti lyg niekur nieko ir lengvabūdiškai postringauti apie tai, ką man teko išgyventi?

– Ar bus lengviau, jei sužinosi, kas tave pagrobė? Ar tai sužinojusi pajėgsi susitvardyti ir pradėti gyvenimą iš naujo? Ne, – atsakė jis už mane.

– Taip, galėsiu.

Dževas nepajėgė suprasti, kad ir baisiausia tiesa yra geriau nei nieko. Artipilnis geriau nei tuščias. Nežinia – tai šlykščiausia pažeminimo ir kančių forma.

Jis nerimastingai atsiduso ir suleido pirštus į plaukus.

– Mudu buvome pažįstami, – prisipažino Dževas. – Susitikome prieš penkis mėnesius, ir nuo pat pirmos akimirkos aš tau nešiau tik nelaimės. Aš tavimi naudojausi ir skriaudžiau. Laimė, tau pakako sveikos nuovokos išspirti mane iš savo gyvenimo nespėjus įsibėgėti antram raundui. Kai mudu kalbėjomės paskutinį kartą, prisiekei, jog jei dar kartą mane pamatysi, pasistengsi nužudyti. Gal iš tiesų ketinai šitaip pasielgti, o gal ir ne. Kad ir kaip ten būtų, mudviejų santykiai audringi. Ar tą norėjai sužinoti? – baigė dėstyti jis.

Sumirksėjau. Negalėjau įsivaizduoti savęs, taip pagiežingai grasinančios. Vienintelis žmogus, kurio nekenčiu, yra Marsė Milar, ir tai niekada nesvajojau apie jos mirtį. Man nesvetimos žmogiškos

silpnybės, tačiau nesu beširdė.

– Kodėl taip grasinai? Ką man padarei?

– Mėginai tave nužudyti.

Įdėmiai pažvelgiau jam į akis. Niūriai, bet ramiai sučiauptos lūpos bylojo, kad Džėvas nejuokauja.

– Išgirdai tiesą, – tarė jis. – Dabar elkis kaip išmanai.

– Elgtis kaip išmanau? Tavo žodžiai nelogiški. Kodėl norėjai mane nužudyti?

– Kad būtų smagiau, iš nuobodulio. Argi tai svarbu? Aš mėginai tave *nužudyti*.

Ne. Džėvas sukčiauja.

– Jei tada norėjai mane nužudyti, kodėl šįvakar išgelbėjai?

– Nesupranti esmės. Galėjau nutraukti tau gyvybę. Savo pačios labui bėk nuo manęs kuo greičiau ir kuo toliau.

Džėvas nusigręžė ir rankos mostu davė man ženklą keliauti kiton pusėn. Daugiau mudu nepasimatysime.

– Melagis.

Vaikinas atsigręžė ir pervėrė mane juodomis akimis.

– Be to, esu vagis, lošėjas, apgavikas ir žudikas. Tačiau dabar vienas tų retų kartų, kai sakau tiesą. Eik namo. Manyk, kad tau pasisekė. Turi galimybę viską pradėti iš pradžių. Ne kiekvienas gali tuo pasigirti.

Norėjau sužinoti tiesą, bet dabar buvau labiau nei kada nors suglumusi. Kaip mano, užkietėjusios pirmūnės, keliai galėjo susikirsti su jo? Jis – bjauriausia... ir žaviausia, labiausiai iškankinta siela, kokią man yra tekę sutikti. Net dabar jaučiau vidinę kovą. Džėvas visiškai nepanašus į mane, jis – greitas, sarkastiškas ir pavojingas. Gal net truputį bauginantis. Tačiau nuo tada, kai jis šįvakar išlipo iš visureigio, mano širdis plaka neramiai. Jam atsidūrus greta, įsielektrina visas kūnas.

– Dar vienas, paskutinis, dalykas, – tarė Džėvas. – Nustok manęs ieškojusi.

– Aš tavęs neieškau, – nusišaipiau.

Jis smiliumi palietė man kaktą, ir oda nei iš šio, nei iš to nukaito. Pastebėjau, kad Džėvas nuolat randa priežastį mane paliesti, o man tai visai patinka.

– Vieną atminties kertelę dengia plonesnis užmaršties sluoksnis. Tai ji privertė tave šįvakar ieškoti manęs. Jei būsi neatsargi, ši kertelė tave pražudys.

Sunkiai alsuodami mudu stovėjome vos ne suglaudę veidus. Sirenų gausmas visai priartėjo.

– Ką pasakyti policijai? – paklausiau.

– Tu nekalbėsi su policija.

– Tikrai? Keista, nes ketinu *smulkiai* papasakoti, kaip tu įsmeigėi tą strypą Gabiui į nugarą. Nebent atsakysi į mano klausimus.

Džėvas ironiškai prunkstelėjo:

– Šantažas? Tu pasikeitei, angele.

Šie žodžiai vėl priminė, kiek daug nežinau, sukėlė mintyse sąmyšį ir netikrumą. Galėčiau raustis savo atmintyje mėgindama dar vieną, paskutinį, kartą rasti joje Džėvą, bet žinojau, kad ji išsunkta. Atmintimi pasikliauti negalėjau, tad tinklus, tikėdamasi sėkmės, turėjau užmesti.

– Jei mane pažįsti taip gerai, kaip tvirtini, – tariau, – turėtum žinoti, kad nesiliausiu ieškojusi savo

pagrobėjo tol, kol arba jį rasiu, arba nusirisiu į patį dugną.

– Leisk man papasakoti, koks tas dugnas bus, – gergždžiančiu balsu pertraukė mane Džėvas. – Tavo kapas. Negilus kapas miško tankmėje, kur tavęs niekas neras. Niekas prie jo neateis ir tavęs negedės. Žmonėms tu tiesiog išnyksi. Tai išsekins tavo mamą. Ją kamuos nuolatinė nežinia, grauš tempdama prie bedugnės krašto ir galiausiai nustums nuo jo. Tad mama bus palaidota ne kapinėse su gražia žalia veja šalia tavęs, kur artimieji galėtų jus lankyti iki pasaulio pabaigos, o liks vieniša. Tu irgi. Visą amžinybę.

Buvau pasiryžusi išdidžiai parodyti Džėvui, kad taip lengvai manęs neišgąsdins, bet širdį nuvėrė bloga nuojauta.

– Pasakyk, antraip įskūsiu farams. Prižadui. Noriu žinoti, kur buvau. Ir kas mane pagrobė.

Džėvas nusijuokė delnu užsidengęs burną. Jo juokas buvo nervingas, nelinksmas.

– Kas mane pagrobė? – piktai paklausiau, mano kantrybė seko.

Nepasijudinsiu iš vietos, kol Džėvas neišklos visko, ką žino. Staiga ėmiau jo nekęsti už tai, kad išgelbėjo man gyvybę. Norėjau jausti jam tik panieką ir neapykantą. Nė nedvejodama įduosiu Džėvą policijai, jei jis tylės.

Džėvas pakėlė į mane juodas akis. Burna buvo perkreipta, bet nematyti jokių raukšlelių. Jo veido išraiška kur kas labiau glumino negu gąsdino.

– Nebekaišiuok nosies į šį reikalą. Net aš nepajėgsiu tavęs apsaugoti.

Tada jis, pasakęs viską, ką ketino, nužingsniavo šalin, bet aš nesiruošiau su tuo taikstyti. Tai vienintelė galimybė išsiaiškinti tą gyvenimo tarpsnį, kurio neprisimenu.

Nutrepėjau Džėvui iš paskos ir taip stipriai sugriebiau už marškinių, kad suplėšiau. Nusispjaut. Man rūpėjo kur kas svarbesni dalykai.

– Kur neturėčiau kišti nosies? – paklausiau.

Tačiau žodžiai nuskambėjo keistai. Vos jiems išsprūdus pajutau, kaip kažkoks kablys užkabina man pilvą ir kone išverčia žarnas. Skriejau oru. Įsitempiau, pasiryžusi susidurti su nežinomybe.

Dar prisiminiau palei ausis triukšmingai šniokščiant orą, paskui viskas aptemo.

11 SKYRIUS

Atsimerčiau jau ne gatvėje. Viskas buvo išnykę – visureigis, kukurūzų laukai, žvaigždėta naktis. Stovėjau betoniniame pastate, čia atsidavė pjuvenomis ir metalu, veikiausiai rūdimis. Drebėjau, bet ne nuo šalčio.

Sugriebiau Dževo marškinius. Išgirdau plyštant audeklą. Tikriausiai paliečiau jam nugarą. O dabar... turbūt atsidūriau apleistame sandėlyje.

Priekyje pamačiau du siluetus. Dževo ir Henko Milaro. Pajutusi palengvėjimą, kad čia esu ne viena, nužingsniavau prie jų, tikėdamasi, kad vyrai man pasakys, kur esu ir kaip čia patekau.

– Dževai! – sušukau.

Jie nė nedirstelėjo, nors tikrai mane girdėjo. Šioje didžiulėje erdvėje balsas aidėjo skardžiai.

Norėjau sušukti antrą kartą, bet staiga sustojau kaip įbesta. Už vyrų nugarų pro brezento kraštą kyšojo narvo virbai. Mane vėl užplūdo prisiminimai. Narvas. Mergina blizgančiais juodais plaukais. Mokyklos tualetas. Kai trumpam buvau netekusi sąmonės. Ėmė peršėti sudrėkę delnai. Tai galėjo reikšti tik viena. Man užėjo haliucinacijos.

Vėl.

– Atsitempei mane, kad parodytum tai? – su pasidygėjimu paklausė Henko Dževas. – Ar supranti, kaip rizikuoji kaskart su tavim susitikdamas? Daugiau nekviesk manęs čia tuščiai paplepėti ar parodyti savo naujausią laimikį.

– Kantrybės, berniuk. Parodžiau arkangelę, nes man reikia tavo pagalbos. Juk mums abiem yra iškilę klausimų. – Jis reikšmingai pažvelgė į narvą. – O ji žino atsakymus.

– Tas gyvenimas manęs jau seniai nedomina.

– Nori to ar ne, tas gyvenimas vis tiek yra tavo. Visai mėginau ją prakalbinti, bet ji išsisukinėja. – Henkas vos šyptelėjo. – Priversk ją pasakyti, kas man svarbu, ir aš tau ją atiduosiu. Vargu ar reikia priminti, kokių nemalonumų tau pridarė arkangelai. Jei rastum būdą atkeršyti... na, pats supranti.

– Kaip tau pavyko uždaryti ją į narvą? – šaltai paklausė Dževas.

Henko lūpos iš pasitenkinimo persikreipė.

– Nupjoviau jai sparnus. Tai, kad jų nematau, dar nereiškia, jog nežinau, kur jie. Tu man pakišai mintį. Kol nesusidūriau su tavimi, nenutuokiau, kad nefilimas gali angelui atimti sparnus.

Dževo akyse šmėstelėjo tamsus šešėlis.

– Paprastu pjūklų sparnų nenujaušiu.

– Aš nesinaudojau paprastu pjūklų.

– Kad ir į ką įsivėlei, Henkai, patariu trauktis. Nedelsiant.

– Jei žinotum, į ką įsivėliau, maldautum, kad priimčiau ir tave. Arkangelų imperija gyvuos neamžinai. Yra net pranašesnių už arkangelus jėgų. Jos tik ir laukia, kada bus pažabotos. Jei žinai, kur

jų ieškoti, – mūsų pridūrė.

Dževas pasibjaurėjęs numojo ranka ir apsigrėžė eiti.

– O kaip mūsų susitarimas, berniuk? – šūktelėjo jam pavymui Henkas.

– Tai jame nebuvo numatyta.

– Tada galėtume susitarti iš naujo. Sklando gandai, jog dar neprivertei nefilimo prisiekti tau ištikimybę. Chešvanas vos už kelių savaičių... – Henkas nutilo nebaigęs sakinio.

Dževas stabtelėjo.

– Tu man pasiūlytum vieną savo vyrų?

– Taip, vardan didesnio gėrio. – Henkas skėstelėjo rankomis ir tyliai sukikeno. – Gali rinktis.

Negi atmesi tokį gerą siūlymą?

– Įdomu, ką pamanytų tavo vyrai, sužinoję, kad juos pardavinėji tam, kuris pasiūlo aukštesnę kainą.

– Užgniaužk savo išdidumą. Spaudydamas mano mygtukus rezultato neišlyginsi. Pasakysiu, kodėl man pavyko tiek daug pasiekti šiame gyvenime. Aš neįsižeidžiu. Tu irgi neturėtum. Neleisk, kad viską užgožtų asmeniškumai ir praeities nesutarimai. Mudu abu galime laimėti. Padėk man, ir aš padėsiu tau. Viskas labai paprasta.

Henkas nutilo leisdamas Dževui pagalvoti.

– Kai paskutinį kartą atmetei mano siūlymą, padariniai buvo pragaištingi, – pridūrė Henkas vaipydamasis.

– Daugiau su tavimi jokių sandėrių nesudarinėsiu, – ramiai pareiškė Dževas, – bet duosiu vieną patarimą. Paleisk ją. Arkangelai netrukus jos pasiges. Galbūt žmonių grobimas yra tavo stiprioji korta, bet šįkart per daug rizikuoji. Mudu abu žinome, kaip visa tai baigsis. Arkangelai nepralaimi.

– Netiesa, pralaimi, – pataisė Henkas. – Jie pralaimėjo, kai nusidėjo tokie kaip tu. O antrą kartą pralaimėjo, kai sukūrėte nefilimų rasę. Tad arkangelai gali dar pralaimėti ir pralaimės. Todėl tau reikia veikti dabar. Mes turime pagrobę vieną arkangelę, ir tai mums suteikia pranašumo. Mudu kartu galėtume pakeisti žaidimo eigą. Kartu, berniuk. Tačiau veikti turime dabar.

Atsisėdau – atrėmiau nugarą į sieną ir pritraukiau kelius prie krūtinės. Galvą atlošiau taip, kad remtųsi į betoną. *Kvėpuok giliai.* Man jau anksčiau yra pavykę atsipeikėti iš haliucinacijų, pasiseks ir dabar. Nusišluosčiusi prakaituotą kaktą, sutelkiau mintis į tai, ką veikiu prieš joms prasidedant. *Grįžk prie Dževo... tikrojo. Atverk mintyse duris. Ženk pro jas.*

– Aš žinau apie vėrinį.

Išgirdusi šiuos Henko žodžius atsimerkiau. Mano akys lakstė nuo vieno vyro prie kito, kol galiausiai sustojo prie Henko. Jis žino apie vėrinį? Tą, kurio ieško Marsė? Ar gali būti, kad jis kalba apie tą patį vėrinį?

Ne, įtikinėjau save. Šioje haliucinacijoje viskas netikra. Tu pasąmonėje pati kuri šią sceną. Verčiau susikaupk ir rask būdą, kaip iš jos išeiti.

Dževas klausiamai kilstelėjo antakius.

– Nenoriu sakyti, iš kur sužinojau, – sausai paaiškino Henkas. – Man dabar reikia paties vėrinio. Pats puikiai supranti, kad gali man padėti. Padėk rasti arkangelo vėrinį. Tik bet kuris.

– Pamėgink jį gauti iš savo informatoriaus, – paprastai atsakė Dževas, bet jo balse buvo girdėti

pasityčiojimo gaidelės.

Henkas griežtai sučiaupė lūpas.

– Duosiu du nefilimus. Žinoma, pats galėsi juos išsirinkti, – toliau derėjosi jis. – Galėsi jais naudotis pakaitomis...

Džėvas tik numojo ranka.

– Aš jau nebeturiu savo arkangelo vėrinio, jei apie tai kalbi. Kai nusidėjau, arkangelai jį konfiskavo.

– Mano šaltinis sako ką kita.

– Tavo šaltinis meluoja, – ramiai atrėžė Džėvas.

– Kitas šaltinis tvirtina, kad jį segėjai dar šią vasarą.

Kiek padvejojęs, Džėvas nuleido galvą, paskui atlošė ir nusijuokė, tarsi netikėdamas savo ausimis.

– Tik nesakyk, – staiga surimtėjęs tarė jis, – kad į visa tai įpainiojai savo dukrą.

– Ji matė sidabrinę grandinėle ant tavo kaklo. Šį birželį.

Džėvas žvilgsniu tyrinėjo Henką.

– Ką ji žino?

– Apie mane? Ji sužinos šį bei tą. Man tai nepatinka, bet esu užspeistas į kampa. Padėk man, ir aš daugiau ja nesinaudosiu.

– Manai, man rūpi tavo dukra?

– Viena jų rūpi, – atšovė Henkas pašaipiai perkreipdamas lūpas. – Ar bent jau rūpėjo.

Džėvas sukando dantis, o Henkas nusijuokė.

– Nors praėjo tiek daug laiko, vis dar kurstai šią ugnį. Gaila, ji nežino, jog tu apskritai esi.

Kalbant apie mano antrą dukterį, girdėjau, kad ją birželio mėnesį matė segint tavo vėrinį. Ji šį vėrinį turi, tiesa? – veikiau pareiškė nei paklausė Henkas.

Džėvas ramiai pažvelgė Henkui į akis.

– Ji vėrinio neturi.

– Taip, tai būtų genialus planas, – tarė Henkas tokiu tonu, kuris bylojo, kad jis netiki nė vienu Džėvo žodžiu. – Ją kankindamas vis tiek nesužinočiau, kur paslėptas vėrinys, – juk duktė nieko nežino. – Jis nenuoširdžiai nusijuokė. – Ironiška, kad reikalinga informacija slypi giliai atmintyje, kurią pats veiksmingai ištryniau.

– Kaip gaila.

Plačiu mostu Henkas nutraukė brezentą nuo narvo. Jis paspyrė metalinę dėžę į šviesą. Narvo dugnas brūžuodamas nučiuožė grindimis. Susivėlę merginos plaukai buvo išsidraikę ant veido, akys, apgaubtos juodų ratilų, žvitriai lakstė po sandėlį, tarsi pagrobtoji stengtųsi įsiminti kiekvieną savo kalėjimo smulkmeną, kol ant narvo vėl bus užmestas brezentas.

– Na, – kreipėsi Henkas į merginą, – ką manai, mieloji? Ar spėsime laiku rasti arkangelo vėrinį?

Mergina atsigręžė į Džėvą ir tikrai atpažino, nes išplėtė akis. Ji taip stipriai įsikibo į narvo virbus, kad net pabalo pirštai. Mergina kažką suuzrgė. Šis žodis nuskambėjo panašiai kaip "išdavikas". Jos žvilgsnis lakstė nuo Henko prie Džėvo, paskui ji plačiai išsižiojo ir šaižiai suklykė.

Nuo šio riksmo pargriuvau aukštiekninka. Mano kūnas prasiskverbė pro sandėlio sienas. Skriejau

tamsoje be paliovos vartydamasi. Pajutau, kaip suka skrandį ir baisiai pykina.

Atsipeikėjau šalikelėje įsikniaubusi veidu į žemę ir pirštus suleidusi į žvirgždą. Paskubomis atsisėdau. Ore tvyrojo sodrus kukurūzų laukų kvapas. Aplink dūzgė naktiniai vabzdžiai. Viskas buvo lygiai taip pat kaip ir anksčiau.

– Dževai? – šūktelėjau prikimusiu balsu.

Tačiau jo jau nebuvo.

12 SKYRIUS

Paklausiau Dževo ir nužingsniavau į "Baltosios uodegos pastogės" viešbutį. Registratūroje išsikviečiau taksi. Net jei nebūčiau žinojusi, kad mama vakarieniauja restorane, tikriausiai jai nebūčiau skambinusi. Visiškai nebuvau nusiteikusi kalbėtis. Galvoje aidėjo baisus triukšmas. Mintys sukuriavo, bet nesistengiau jų sulaikyti. Norėjau atsiritoti nuo pasaulio, nes jaučiausi per daug sukręsta, kad pajėgčiau aiškintis, ką šįvakar teko patirti.

Parvažiavusi namo, užlipau į savo miegamąjį ir nusirengiau. Per galvą užsimoviau naktinius marškinius. Susirangiau po antklode kaip kūdikis ir užmigau.

Mane prižadino smarkus batelių kaukšėjimas už durų. Matyt, sapnavau Dževą, nes pirmiausia į galvą šovė miglota mintis, kad tai *jis*, tad užsitraukiau antklodę iki smakro ir laukiau, kol vaikas įžengs pro duris.

Mama taip stipriai atlapojo duris, kad jos atsitrenkė į sieną.

– Ji čia! – per petį sušuko mama. – Lovoje! – Mama perėjo kambarį kumščiu prispaudusi širdį, tarsi baimintuši, kad ši iššoks iš krūtinės. – Nora! Kodėl nepasakei, kur išvyksti? Mes po visą miestą tavęs ieškojome!

Mama sunkiai šnopavo, jos akys neramiai lakstė.

– Paprašiau administratorės tau pasakyti, jog paskambinau Vi, kad ji parvežtų mane namo, – sumikčiojau.

Dabar supratau, kad pasielgiau neatsakingai. Tačiau matydama, kaip mama švyti Henko draugijoje, tepajėgiau galvoti, kad būdama šalia jiems trukdau.

– Aš skambinau Vi! Ji nesuprato, apie ką kalbu.

Žinoma, draugė nesuprato. Juk nespėjau jai paaiškinti. Gabis užpuolė mane anksčiau.

– Daugiau taip nedaryk, – papriekaištavo mama. – Daugiau niekada taip nesielk!

Nors žinojau, kad tai nepadės, pravirkau. Nenorėjau mamos išgąsdinti ar priversti vaikytis nežinia kur po miestą. Tiesiog kai pamačiau ją su Henku... *sureagavau*. Ir nors labai norėjau tikėti, kad Gabis visam laikui išnyko iš mano gyvenimo, negalėjau pamiršti jo neišsakyto žodžiais grasinimo, jog dar ne viskas baigta. Į ką aš įsivėliau? Įdomu, kaip būtų susiklostę įvykiai, jei būčiau netriukšmavusi ir išėjusi iš "7-11" parduotuvės, kai Gabis leido?

Ne. Aš pasielgiau teisingai. Jei nebūčiau įsikišusi, B. J. greičiausiai būtų buvęs nužudytas.

– Ak, Nora.

Leidausi mamos apkabinama ir veidu prisiglaudžiau prie palaidinės.

– Tiesiog tu mus labai išgąsdinai, – ramino ji mane. – Kitą kartą būsime atidesni.

Sugirgždėjo koridoriaus grindys, atsigręžusi pamačiau tarpduryje Henką.

– Įvarei mums baimės, panele.

Henko balsas skambėjo nerūpestingai ir ramiai, bet žvilgsnis buvo kažkoks vilkiškas, ir mano nugara perbėgo šiurpas.

– Paprašyk jo išeiti, – sušnibždėjau mamai.

Nors buvau tikra, kad paskutinės mano haliucinacijos neturi nieko bendra su tikrove, jos nedavė ramybės. Iš galvos niekaip neišėjo Henkas, traukiantis nuo narvo brezentą. Jo žodžiai vis dar skambėjo ausyse. Žinojau, jog savo baimę ir nerimą perkeliu į jį, bet vis tiek norėjau, kad Henkas išeitų.

– Paskambinsiu tau vėliau, Henkai, – per mano galvą kreipėsi į jį mama. – Kai apklostysiu Norą. Dar kartą ačiū už vakarienę ir atleisk už netikrą pavojų.

Henkas numojo ranka.

– Nesigraužk, brangioji. Nepamiršk, kad po savo stogu aš irgi turiu hormonų dramos karalienę, nors galiu pasidžiaugti, jog tokių neapgalvotų išdaigų ji nekrečia.

Jis sukikeno, tarsi suskėlęs pokštą.

Palaukiau, kol išgirdau tolstant Henko žingsnius. Nežinojau, ką pasakyti mamai, ypač prisiminusi Dževo žodžius, kad policija pasikliauti negalima, o aš baiminausi, jog viskas, ką pasakysiu, pasieks detektyvo Baso ausis, bet šįvakar atsitiko per daug dalykų, – tylėti nebegalėjau.

– Šįvakar sutikau vieną žmogų, – pasakiau mamai. – Kai išėjau iš ”Kupersmito“. Aš jo neatpažinau, bet jis sakė, kad mudu buvome pažįstami. Tikriausiai susipažinau su juo per paskutinius penkis mėnesius, tik negaliu prisiminti.

Mama tvirčiau mane apkabino.

– Ar jis pasisakė vardą?

– Džėvas.

Mama buvo sulaikiusi kvapą, bet dabar iš jos lūpų išsiveržė lengvas atodūsis. Įdomu, ką tai reiškia? Gal ji tikėjosi išgirsianti kitą vardą?

– Tu jį pažįsti? – paklausiau.

Galbūt mama galėtų ką nors papasakoti apie mano santykius su Džėvu.

– Ne. Ar jis nesakė, kaip su tavimi susipažino? Gal, pavyzdžiui, mokykloje? O gal kai dirbai ”Enzo“ užkandinėje?

Aš dirbau ”Enzo“ užkandinėje? Tai buvo naujiena. Ketinau išsiaiškinti, bet kaip tik tuo metu mama pažvelgė man į akis.

– *Palauk*. Ką jis vilkėjo? – Ji nekantriai mostelėjo ranka. – Kaip atrodė jo drabužiai?

Sutrikusi suraukiau kaktą.

– Kodėl klausai?

Mama pakilo ir nužingsniavo prie durų, paskui grįžo. Staiga labai susirūpinusi klestelėjo ant mano tualetinio stalelio ir ėmė atsainiai apžiūrinėti kvėpalų buteliuką.

– Galbūt uniformą su emblema? O gal visi jo drabužiai buvo vienos spalvos? Pavyzdžiui... juodi?

Mama aiškiai mane kažkur kreipė. Bet kodėl?

– Jis vilkėjo mėlynus su baltu beisbolo marškinėlius ir džinsus.

Palei tvirtai sučiauptas lūpas – jos bylojo, kad mama yra giliai susimąščiusi – susimetė rūpesčio raukšlės.

– Ką nutyli? – paklausiau.

Susirūpinimo raukšlės nusidriekė iki akių.

– Ką tu žinai? – kamantinėjau.

– Buvo toks vaikinai, – prakalbo mama.

Atsisėdau tiesiau.

– Koks vaikinai?

Vos tvardžiausi, tikėjausi, mama kalba apie Dževą. Kaip tik apie jį. Norėjau daugiau išgirsti apie šį vaikiną. Tiesą sakant, norėjau viską apie jį žinoti.

– Jis čia buvo užsukęs kelis kartus. Visada būdavo apsirengęs juodai, – su aiškiu pasidarygėjimu dėstė mama. – Jis buvo už tave vyresnis ir – prašau nesuprasti manęs klaidingai, – aš negalėjau suvokti, kuo tu jį patraukei. Tas vaikinai metė mokyklą, buvo lošėjas ir tvarkė stalus "Pasienio" restorane. Apsaugok, Viešpatie! Visai nesu nusistačiusi prieš tuos, kurie nurinkinėja ir valo stalus, bet tai buvo tiesiog juokinga. Jis tarsi tikėjosi, kad tu Koldvoteryje liksi amžinai. Nepajėgė suprasti tavo svajonių ir bendrų su tavimi siekių. Nustebčiau, jei sužinočiau, kad jis buvo pasiryžęs stoti į universitetą.

– Ar jis man patiko?

Sprendžiant iš mamos apibūdinimo, vargu ar šis vaikinai buvo Dževas, bet kol kas dar neatmečiau šios minties.

– Kažin! Kaskart, kai jis paskambindavo, versdavai mane meluoti, kad tavęs nėra. Galiausiai jis viską suprato ir atstojo. Visa tai truko labai trumpai. Ne ilgiau kaip porą savaičių. Užsiminiau apie jį tik todėl, kad jis man visada atrodė keistas. Spėlioju, ar jis ką nors žino apie tavo pagrobimą. Nenoriu kalbėti pompastiškai, bet nuo judviejų pažinties dienos virš tavęs, regis, pakibo tamsus debesis.

– Kas jam atsitiko? – paklausiau, širdis ėmė plakti dvigubai dažniau.

– Jis išvyko iš miesto. – Mama papurtė galvą. – Supranti? Jis negalėjo tavęs pagrobti. Mane tiesiog buvo apėmusi panika. Tavimi dėta, dėl jo nesirūpinčiau, – pridūrė patapšnodama man per kelį. – Dabar jis tikriausiai kur nors šalies gilumoje.

– Kuo jis vardu?

Mama kiek padvejojo.

– Neprisimenu. Rodos, jo vardas iš "L" raidės. Gal Leo? – Mama nusijuokė garsiau, nei derėtų. – Tikriausiai tai patvirtina, koks jis buvo nereikšmingas.

Išsiblaškiusi nusišypsojau, bet man galvoje vis dar aidėjo Dževo balsas.

Mudu pažinojome vienas kitą. Susitikome prieš penkis mėnesius, ir nuo pat pirmos akimirkos aš tau nešiau tik nelaimės.

Jei Dževas ir tas paslaptinas vaikinai iš mano praeities yra tas pats asmuo, kažkuris – mama ar Dževas – kai ką nutyli. Galbūt Dževas iš tiesų nešė nelaimės? Gal man būtų saugiausia bėgti nuo jo kiek kojos neša.

Tačiau nuojauta kuždėjo, kad Dževas nėra toks žiaurus ir abejingas, koku labai stropiai apsimeta. Prieš pat prasidedant haliucinacijoms išgirdau jį sakant: "Nebekaišiok nosies į šį reikalą. Net aš nepajėgsiu tavęs apsaugoti."

Mano saugumas jam šį tą reiškia. Tai patvirtina jo elgesys šįvakar. *O veiksmai yra iškalbingesni už žodžius*, niūriai priminiau sau.

Tada lieka du klausimai. Į ką man daugiau nederėtų kišti nosies? Ir kuris iš judviejų – Dževas ar mama – man meluoja?

Jie mano, kad aš patenkinta sėdėsiu sudėjusi rankas kaip pavyzdinga, miela ir naivi mergaitė, tačiau nėra tokie gudrūs, kokiais save laiko.

13 SKYRIUS

Seštadienio rytą pabudau anksti, užsitempiau medvilninius šortus, berankovius marškinėlius ir išėjau pabėgioti. Tapnodama šaligatviu ir kartu su prakaitu šalindama rūpesčius pajutau keistą jėgų antplūdį. Iš paskutiniųjų stengiausi negalvoti apie praėjusį vakarą. Štai ir "įveikiau" baimę klaidžiodama viena vakarais – nuo šiol būsiu laiminga užsirakinusi namie, vos tik patekės mėnulis. Bus tik geriau, jei daugiau nesilankysiu "7-11" parduotuvėje.

Keista, bet ne Gabis persekiojo mane mintyse. Regėjau nuodėmingai juodas akis, kurios, tyrinėdamos mane, prarado atšiaurumą – pasidarė švelnios ir aistringos. Džėvas liepė daugiau jo neieškoti, bet aš nepaliaujamai įsivaizdavau, kaip mudu vėl atsitiktinai susiduriame. Beje, paskutiniame sapne, kurį šįryt sapnavau prieš pabudama, mudvi su Vi buvome Ogankvito paplūdimyje. Paaiškėjo, kad Džėvas ten budintis gelbėtojas. Pakirdau iš sapno dunksinčia širdimi, keisčiausias skausmas draskė iš vidaus. Šį sapną ir pati galėjau paaiškinti: nors Džėvas man sukėlė įsiūtį ir jausmų painiavą, norėjau jį vėl pamatyti.

Dangus buvo apniukęs, oras vėsus, ir kai mano laikmatis pyptelėjo pranešdamas, kad nubėgau tris mylias, aš jam patenkinta nusišypsojau ir nusprendžiau nubėgti dar vieną mylią, nes nebuvau pasirengusi atsikratyti slaptų minčių apie Džėvą. Be to, bėgdama jaučiau neapsakomą malonumą. Kartu su Vi lankiau sukinių mankštą ir zumbą³, bet gryname ore, prisodrintame pušų ir drėgnos medžių žievės kvapų, prakaituoti kur kas smagiau. Netrukus net nusiėmiau ausinukus, kad galėčiau gėrėtis tyliais auštančio ryto gamtos garsais.

Namie ilgai ir mėgaudamasi maudžiausi vonioje, paskui atsistojusi priešais drabužinę ir prikandusi nagą tyrinėjau savo garderobą. Galiausiai išsirinkau aptemptus džinsus, aulinius batus ir žalsvai melso šilko liemenę. Vi turėtų prisiminti šį apdarą, nes kaip tik ji praėjusią vasarą prikalbino mane nusipirkti šiuos drabužius per išpardavimus ant šaligatvio. Atidžiai apžiūrėjusi save veidrodyje nusprendžiau, kad vėl esu ankstesnė Nora Grei. Tai žingsnis teisinga linkme, dar liko koks tūkstantis. Truputį nerimavau, apie ką mudvi su Vi kalbėsime, ypač turint galvoje skandalinę mano pagrobimą, bet raminau save, kad kaip tik dėl to abi su Vi taip gerai sutariame. Galėčiau strategiškai pakreipti mūsų pokalbį paliesdama tam tikras temas, apie kurias Vi gali taukšti be paliovos. Tiesiog turėsiu pasistengti, kad draugė kalbėtų apie tai, kas mane domina.

Dar kartą pažvelgusi į veidrodį, nusprendžiau, kad trūksta tik vienos smulkmenos. Reikia aksesuarų. Papuošalų. Ne, verčiau kaklaskarės.

Kai atidariau tualetinio stalelio stalčių, apėmė negeras jausmas pamačius ilgą juodą plunksną. Visai buvau ją pamiršusi. Plunksna tikriausiai nešvari. Nusprendžiau ją išmesti, kai tik grįšiu po pietų, bet dvejojau. Plunksnos prisibijojau, bet ne tiek, kad ja iškart atsikratyčiau. Pirmiausia norėjau sužinoti, koks gyvis ją pametė, taip pat knietėjo suprasti, kodėl taip rūpi išsaugoti plunksną. Mintis

buvo juokinga ir nelogiška, bet nuo tada, kai pabudau kapinėse, viskas buvo nelogiška. Nugrūdusi plunksną giliau į stalčių, pačiuopau pirmą pasitaikiusią kaklaskarę.

Tada nubėgau laiptais žemyn, įsikišau į kišenę dešimt dolerių – juos paėmiau iš naujai papildyto pinigų smulkioms išlaidoms stalčiaus – ir susirangiau prie folksvageno vairo. Turėjau keturis kartus smogti kumščiu į prietaisų skydelį, kol variklis užsivedė, bet įtikinėjau save, kad tai nereiškia, jog automobilis niekam tikęs. Tiesiog jis brandus, na, kaip geras sūris. Jam teko matyti ir šilto, ir šalto. Gali būti, kad šiuo folksvagenu važinėjo bent keli įdomūs žmonės. Tai užgrūdintas automobilis, išsaugojęs 1984 metų žavesį. Svarbiausia, kad aš už jį nemokėjau nė cento.

Įpylusi į baką benzino už kelis dolerius, nuvažiavau prie "Enzo" užkandinės. Pasitaisiau plaukus priešais vitrinos langą ir įėjau į vidų.

Nusiėmusi saulės akinius ėmiau žavėtis įspūdinga aplinka. Nuo paskutinio apsilankymo "Enzo" labai pasikeitė. Platūs laiptai vedė žemyn prie pagrindinio baro ir apskritos valgomosios salės. Abipus administratorės posto driekėsi siauros pakylos su pramoninio aliuminio stalais, jie atrodė ir senoviškai, ir elegantiškai. Iš stereosistemos sklido bigbendas, ir man net dingtelėjo, kad susipainiojau laike ir atsidūriau bare, kuriame nelegaliai prekiaujama alkoholiu.

Vi klūpojo ant kėdės, kad būtų aukščiau, ir mojavo ranka tarsi propeleriu.

– Pupyte! Aš čia!

Ji pasitiko mane siauros pakylos vidury ir puolė apkabinti.

– Užsakaiu dvi mokas su ledu ir lėkštę cukrumi pabarstytų spurgų. Mudvi turime tiek daug ką aptarti. Ketinau tau nesakyti, bet eina velniop tie netikėtumai. Numečiau pusantra kilogramo. Ar matai?

Draugė pasistaipė.

– Atrodai stulbinamai, – nuoširdžiai atsakiau.

Pagalčiau mudvi vėl kartu. Vi galėjo priaugti penkis kilogramus, ir vis tiek man būtų atrodžiusi labai graži.

– Žurnale *Pati* rašoma, kad apvalumai – šio rudens mada, tad tikrai jaučiuosi labai pasitikinti savimi, – pasigyrė draugė klestelėdama į kėdę. Mudvi sėdėjome prie keturiems skirto stalelio, bet aš pasirinkau kėdę ne priešais Vi, o įsitaisiau greta draugės. – Na, – kreipėsi ji, kaip sąmokslininkė palinkdama į priekį, – papasakok apie vakarykštį vakarą. Dievuli švenčiausias. Negaliu patikėti, kad *tavo* mama susidėjo su Henkiu Penkiu.⁴

Kilstelėjau antakius.

– Henkiu Penkiu?

– Vadinsime jį Henkiu Penkiu. Tai tiesiog skausmingai tikslus apibūdinimas.

– Manau, jį vertėtų praminti Studenčioku.

– Kaip tik apie tai ir kalbu! – pritarė Vi, delnu pliaukštelėdama į stalą. – Kaip manai, kiek jam metų? Dvidešimt penkeri? Gal jis iš tiesų – vyresnysis Marsės brolis? Galbūt jį kamuoja Edipo kompleksas, o Marsės mama yra *ir* jo mama, *ir* žmona!

Taip nuoširdžiai nusijuokiau, kad net suprunksčiau, mudvi abi leipome juokais.

– Gerai, liaukis, – tariu delnais įsiremdama į šlaunis ir mėgindama nutaisyti rimtą veidą. – Tai žema. O jeigu čia ateitų Marsė ir mus išgirstų?

– Ir ką ji man padarytų? Nunuodytų vidurių paleidžiamaisiais vaistais, kuriuos slapta nešiojasi?

Nespėjusi atsakyti, išgirdau, kaip kažkas patraukia dvi laisvas kėdes prie mūsų stalelio, ir pamačiau ant jų sėdančius Oveną Seimurą ir Džozefą Mankusį. Ovenas pernai kartu su manimi ir Vi lankė biologiją. Jis buvo aukštas, lieknas, raumeningas, nešiojo mokslininkų juodus akinius ir vilkėjo Ralfo Loreno polo marškinėlius. Šeštoje klasėje jis nugalėjo mane miesto rašinio konkurse. Aš dėl to neįsižeidžiau. Su Džozefu, arba Džojumi, kaip mes jį vadinome, jau daug metų nesimokiau kartu, bet mudu pažinojome vienas kitą nuo pradinės. Jo tėvas buvo vienintelis Koldvoteryje kineziterapeutas. Džojus balino plaukus, net ir žiemą avėjo sandalus ir mušė būgną pučiamųjų orkestre. Tikrai žinau, kad prieš kelerius metus Vi buvo jį įsimylėjusi.

Ovenas pasitaisė akinius ir maloniai nusišypsojo. Pasiruošiau išgirsti klausimų apie pagrobimą, bet vaikinai tik truputį nervingai tarė:

– Pamatėme, kad čia sėdite, ir nusprendėme, hmm, atžingsniuoti.

– Tai bent sutapimas. – Atžarus Vi tonas mane nustebino. Tai jai nebūdinga, nes draugė buvo pagarsėjusi koketė, bet gal nusprendė tapti bejausme? – Ką reiškia ”atžingsniuoti“? Kas dabar taip kalba?

– Hmm, ar turite kokių planų savaitgaliui? – paklausė Džojus, uždėdamas delnus ant stalo vos per kelis centimetrus nuo Vi pirštų.

Vi patraukė rankas ir atsisėdo tiesiau.

– Šie planai su tavimi nesusiję.

Gerai, draugė nėra bejausmė. Pašnairavau į ją stengdamasi sugauti Vi žvilgsnį, kad be žodžių galėčiau paklausti: ”Kas atsitiko?“, bet draugė nekreipė į mane dėmesio, nes piktai vėrė akimis Oveną.

– Jei *neprieštarautumėte*... – Vi vaikinams davė aiškiai suprasti, kad metas pasišalinti.

Ovenas su Džojumi suglumę persimetė žvilgsniais.

– Ar atmeni, kaip septintoje klasėje kartu lankėme kūno kultūros pamokas? – paklausė Vi Džojus. – Tu buvai mano badmintono partnerė. Pametusi galvą dėl badmintono. Jei neklystu, mudu tapome klasės varžybų nugalėtojai. – Vaikinai iškėlė ranką norėdamas susidaužti su Vi delnais.

– Nenusiteikusi knaisiotis praeityje.

Džojus iš lėto nuleido ranką ant stalo.

– Ką gi, gerai. Hmm, tikrai nenorite, kad pavaišintume jus limonadu?

– Kad įbertumėt GHB?⁵ Ačiū, ne. Be to, mes jau užsisakėme gėrimų, būtum pastebėjęs, jei nespoksotum vien į mūsų iškirptes.

Vi pabarškino mokus ledukais Džojui priešais veidą.

– Vi, – subariau pašnibždomis.

Visų pirma, nei Ovenas, nei Džojus visiškai ten nežiūrėjo, o antra, *kas ją apsėdo?*

– Hmm... atsiprašau, kad sutrukdėme, – išlemeno Ovenas nerangiai pakildamas. – Tiesiog pamanėme...

– Pamanėte klaidingai, – atšovė Vi. – Kokias niekšybes abudu rezgėte? Nieko jums neišdegs.

– Nieksybes? – pakartojo Ovenas vėl pasitaisydamas akinius ir mirksėdamas kaip pelėda.

– Supratome, – įsiterpė Džojus. – Mums nereikėjo kištis. Privatus mergaičių pokalbis. Aš turiu

seserų, – pridūrė žinovo tonu. – Kitą kartą, hmm, pirmiau atsiklausime.

– Kito karto nebus, – pareiškė Vi. – Mane ir Norą, – ji nykščiu parodė į mus abi, – galite išbraukti iš savo sąrašo.

Atsikosėjau nesėkmingai mėgindama sugalvoti, kaip išgelbėti padėtį ir viską užbaigti gražiuoju. Tačiau tik pasiteisinamai nusišypsojau ir tariau Ovenui su Džojumi:

– Ak, ačiū, vaikinai. Linkiu geros dienos.

Mano palinkėjimas nuskambėjo kaip klausimas.

– Taip, ačiū už nieką, – šūktelėjo Vi suglumusiems vaikinams pavymui.

Kai vaikino nutolo tiek, kad mūsų negirdėtų, Vi tarė:

– Kas tiems vaikinams šiandien pasidarė? Negi jie mano gali lyg niekur nieko prieiti, dailiai nusišypsoti, ir mes kaipmat ištirpsime jų glėbyje? O, ne. Nė už ką. Tik ne mudvi. Esame kur kas protingesnės. Tegul bando suvedžioti kitas. Labai ačiū.

– Oho, – nustebusi atsikosėjau.

– Gali nekosėti. Žinau, kad ir tu juos matai kiaurai.

Pasikasiau antakį.

– Manau, jie tiesiog norėjo mus užkalbinti... bet ką žinai, – skubiai pridūriau, pamačiusi deginantį draugės žvilgsnį.

– Kai vaikinas išdygsta nežinia iš kur ir iškart stengiasi sužavėti, tai tik priedanga. Jis visada turi slaptą kėslų. Tai žinau puikiai.

Siurbtelėjau pro šiaudelį mokus. Nežinojau, ką dar pasakyti. Daugiau neišdrįsiu pažvelgti į akis nei Ovenui, nei Džojui, bet galbūt Vi šiandien tiesiog sumauta diena. Galbūt jos nuotaika sugedusi. Kai pažiūrėdavau serialo "Iki gyvos galvos" dalį, prireikdavo dienos ar net dviejų atsikratyti minties, jog šaunus kaimynų vaikinas gali būti serijinis žudikas. Galbūt ir Vi šiuo metu palengva grįžta į tikrovę.

Ketinau apie tai paklausti, bet kaip tik tuo metu suskambo mano mobilusis.

– Leisk atspėti, – pašoko Vi. – Tai mama tave tikrina. Nustebau, kad ji tave išleido iš namų. Ne paslaptis, kad aš jai nepatinku. Tikriausiai kurį laiką net galvojo, kad aš esu prisidėjusi prie tavo pagrobimo. – Draugė niekinamai suprunksė.

– Tu jai patinki, tik ji tavęs nesupranta, – atsakiau atidarydama ne ko nors kito, o Marsės Milar žinutę.

BEJE, VĖRINYS YRA VYRIŠKA SIDABRINĖ GRANDINĖLĖ. AR JĄ RADAI?

– Atstok, – garsiai sumurmėjau.

– Na? – paklausė Vi. – Kokią nevykusią priežastį sugalvojo ta moteris, kad parviliotų tave namo?

IŠ KUR GAVAI MANO NUMERĮ? – parašiau Marsei.

MUDVIEJŲ TĖVAI KEIČIASI NE TIK SEILĖMIS, KVAIŠA.

"Tu pati tokia", – tariau mintyse.

Išjungiau telefoną ir atsigrėžiau į Vi.

– Galiu užduoti kvailą klausimą?

– Jie – mano patys mėgstamiausi.

– Ar vasarą buvau pas Marsę vakarėlyje?

Tikėjaisi išgirsti skardų juoką, bet Vi tik atsikando spurgos ir ramiai atsakė:

– Taip. Ir mane buvai nusitempusi. Beje, už tai vis dar lieki skolinga.

Ne tokio atsakymo laukiau.

– Tada dar keistesnis klausimas. Ar mudvi, – *dabar leptelėsiu nesąmonę*, – buvome... draugės?

Šįsyk Vi sureagavo taip, kaip ir tikėjaisi – vos nepaspringo spurga.

– Tu ir ta kekšė – draugės? Ar gerai išgirdau? Žinau, kad laikinai praradai atmintį, bet kaip gali pamiršti vienuolika metų, kuriuos ta mergšė kėlė skausmą žinai kur.

Ėmiau šį tą apčiuopti.

– Ne visai suprantu. Jei nebuvome draugės, kodėl Marsė pakvietė mane į vakarėlį?

– Ji kvietė visus. Rinko aukas naujiems futbolo komandos palaikymo grupės merginų kostiumams.

Prie durų ji mūsų paprašė dvidešimties dolerių, – pasakojo Vi. – Mudvi jau norėjome iškart išeiti, bet tu turėjai pašnipinėti... – staiga draugė užsičiaupė.

– Ką pašnipinėti? – raginau kalbėti toliau.

– Marsę. Mudvi nuvykome pašnipinėti Marsės. Štai kaip viskas buvo.

Vi per daug energingai palinksėjo galva.

– Na, ir?

– Norėjome nugvelbti jos dienoraštį, – atsakė Vi. – Ketinome pačias pikantiškiausias vietas paskelbti *eZine* puslapiuose. Jėga, ar ne?

Žiūrėjau į draugę – suvokiau, kad kažkas čia ne taip, bet nepajėgiau suprasti kas.

– Atrodo dirbtinai? Juk negavome leidimo skelbti jos dienoraštį.

– Vis tiek verta pamėginti.

Pagrūmojau jai pirštu.

– Kažką nuo manęs slepi.

– Kas? Aš?

– Rėžk, Vi. Žadėjai daugiau nieko nuo manęs neslėpti, – priminiau.

Draugė suplojo rankomis.

– Gerai, gerai. Mudvi nuvykome šnipinėti... – čia ji dramatiškai nutilo, – Antonio Amovico.

Pernai kartu su Antoniu Amovicu lankiau kūno kultūros pamokas. Vidutinio ūgio, vidutinės išvaizdos. Asmenybė – kaip kiaulės. Nėra ką ir sakyti, jog Vi man jau buvo prisiekusi, kad tarp judviejų nieko nėra.

– Meluoja.

– Aš... buvau jį įsimylėjusi, – prisipažino draugė stipriai išrausdama.

– Tu buvai įsimylėjusi Antonį Amovicą? – nepatikliai pakartojau.

– Tai buvo klaida. Gal apie tai nekalbėkim? Prašau.

Net ir po vienuolikos draugystės metų Vi dar moka mane nustebinti.

– Pirmiausia prisiek, kad nieko nuo manęs neslepi, nes visa ši istorija skamba neįtikinamai.

– Skautės garbės žodis, – ryžtingu veidu ir žiūrėdama tiesiai man į akis išpyškino Vi. – Mudvi nuvykome šnipinėti Antonio Amovico. Ir tiek. Tik prašau nesityčioti. Esu ir taip gerokai pažeminta.

Vi man nemeluoja, nes ką tik prisiekė, tad turėjau tenkintis jos žodžiais, nors kelios smulkmenos kėlė abejonių, bet nusprendžiau, jog draugė yra sutrikusi, dėl to ir painiojasi.

– Tiek to, – sutikau. – Tada grįžkime prie Marsės. Vakar vakare ji užspeitė mane į kampa „Kupersmito“ restorane ir pareiškė, kad jos vaikinai Lopas davė man vėrinį, kurį turėjau perduoti jai.

Vi paspringo gėrimu.

– Marsė pasakė, kad Lopas buvo jos vaikinai?

– Ji tai pavadino „vasaros nuotykiu“. Sakė, Lopas buvo ir jos, ir mano draugas.

– Cha.

Nekantriai pabarbenau pirštu į stalą.

– Negi vėl ką nors slepi?

– Nežinau jokių lopų, – atšovė Vi. – Ar tai ne šuns vardas? Galbūt Marsė jį tiesiog išsigalvojo.

Jeigu Marsė ką nors ir sugeba, tai knisti žmonėms protus. Geriausia būtų pamiršti Lopą ir Marsę.

Jergutėliau, ar dėl šių spurgų neverta mirti?

Vi atkišo vieną man.

Paemiau spurgą ir padėjau ją į šalį.

– Ar Dževo vardas tau ką nors sako?

– Dževo? Tiesiog Dževo? Gal tai koks trumpinys?

Iš draugės balso galėjau spręsti, kad tokio vardo ji niekada nebuvo girdėjusi.

– Netikėtai sutikau vaikiną, – pasakiau. – Rodos, mudu buvome pažįstami. Gal susipažinome praėjusią vasarą. Jo vardas Džėvas.

– Niekuo negaliu padėti, pupyte.

– Galbūt tai koks trumpinys. Džėvinas, Džėvonas, Džėvro...

– Ne, tikrai ne.

Atlenkiau mobilųjį.

– Ką darai? – paklausė Vi.

– Siunčiu žinutę Marsėi.

– Ko ketini jos klausti? – Vi pasistiebė. – Klausyk, Nora...

Atspėjusi draugės mintis, papurčiau galvą.

– Patikėk, tai ne nuoširdžios draugystės pradžia. Tikiu tavimi, o ne Marsė. Tai bus mano paskutinė žinutė jai. Parašysiu, kad nepavyko manęs apmulkinti.

Vi atsipalaidavo, susimąsčiusi linktelėjo.

– Pasakyk jai, pupyte. Pasakyk, kad neišdegs tavęs apgauti, nes aš saugau tavo užnugarį.

Surinkau žinutės tekstą ir paspaudžiau mygtuką „Siųsti“.

VISUR APIEŠKOJAU. JOKIO VĒRINIO. GAILA.

Netrukus gavau Marsės atsakymą.

PAIEŠKOK GERIAU.

– Linksmybės nesibaigia, – sumurmėjau.

– Žinai, – tarė Vi. – Tavo mamos santykiai su Henkiu Penkiu gali būti visai naudingi. Jei galėtume prispausti Marsę, sakyčiau, turėtum kaip įmanydama skatinti jų draugystę.

Šelmiškai pažvelgiau į draugę.

– Tu, žinoma, skatintum.

– Et, nieko panašaus nesiūlau. Juk žinai, kad esu įsikūnijęs nesavanaudiškumas.

– Kaipgi kitaip.

Vi plačiai nusišypsojo.

– Ar sakiau, jog man labai smagu, kad vėl esi šalia?

[3](#) Lotynų Amerikos šokiais grindžiama kūno rengybos (fitneso) programa.

[4](#) Hanky-panky (*angl.*) – šūnybė.

[5](#) Natūraliai smegenyse susidaranti medžiaga. Gatvėje ji pardavinėjama milteliais. Nuo mažų kiekių apsvaigstama, kaip išgėrus daug alkoholio.

14 SKYRIUS

Po pietų parvažiavau namo. Vos tik spėjau pastatyti folksvageną ant betoninio luito šalia prievažos, kai prie namo pririedėjo mamos fordas taurusas. Man išvažiuojant mama buvo namie. Ar ji vogčiomis išsėlino papietauti su Henku? Pakeliui iš "Enzo" užkandinės visą kelią šypsojasi, bet dabar mano nuotaika staiga sugedo.

Mama įvažiavo į garažą, tada išėjo pasitikti manęs.

– Smagiai papietavot su Vi?

– Kaip visada. O kaip tu? Turėjai pasimatymą per pietus? – nekaltai pasiteiravau.

– Tai buvo dalykiniai pietūs. – Mama skausmingai atsiduso. – Hugo pakvietė šią savaitę vykti į Bostoną.

Mama dirba pas Hugo Renaldį, to paties pavadinimo aukcionų bendrovės savininką. Hugo rengia brangaus nekilnojamojo turto aukcionus, o mama turi rūpintis, kad jie vyktų sklandžiai, ko per atstumą padaryti neįmanoma. Ji nuolat keliauja ir palieka mane vieną, bet mes abi žinome, kad tokia padėtis nėra gera. Mama ir anksčiau ketino mesti šį darbą, bet viską nulemdavo pinigai. Hugo mokėjo daugiau – kur kas daugiau, – nei mama gautų kur nors kitur Koldvoteryje. Jei ji mestų šį darbą, tektų kai ką paaukoti, pirmiausia parduoti kaimišką namą. Visi mano prisiminimai apie tėtį susiję su šiuo namu, todėl, galima sakyti, esu jį įsimylėjusi.

– Aš jo siūlymą atmečiau, – tarė mama. – Pasakiau, jog susirasiu darbą, kurį atliekant neteks ilgam išvažiuoti iš namų.

– *Ką* tu jam pasakei? – Mano nuostaba labai greitai praėjo, apėmė nerimas. – Meti šį darbą? Ar radai kitą? Vadinasi, mudvi turėsime persikelti gyventi kitur?

Negalėjau patikėti, kad mama tai nusprendė nepasitarusi su manimi. Anksčiau mudvi laikėmės tos pačios nuostatos: negali būti nė kalbos apie persikraustymą.

– Hugo žadėjo padaryti viską, kas įmanoma, kad rastų man vietą čia, Koldvoteryje, bet patarė daug vilčių nedėti. Jo sekretorė – puiki ilgametė darbuotoja. Hugo neketina jos atleisti dėl manęs.

Priblokšta spoksojau į kaimišką namą. Nuo minties, kad jame gyvens kita šeima, suspaudė širdį. O jeigu jį pertvarkys? Jei išardys tėčio kabinetą ir vyšnios medžio grindis, kurias mudu kartu sudėjome? O kaip tėčio knygų lentynos? Taip, jos kreivokos, tačiau tai buvo mudviejų pirmieji staliaus darbai. Šios lentynos turi dvasią!

– Kol kas neketinu jo parduoti, – pareiškė mama. – Viskas kaip nors išsispręs. Kas žino? Gal Hugo supras, kad jam reikia dviejų sekretorių? Jei kam nors lemta įvykti, būtinai įvyks.

Atsigrėžiau į mamą.

– Ar taip atsainiai kalbi apie darbo metimą todėl, kad tikiesi ištekėti už Henko ir manai, jog jis mus sušelps?

Ši ciniška pastaba išsprūdo nevalingai, ir aš išsyk pajutau sąžinės graužimą. Būti tokiai šiurkščiai žema. Tačiau žodžiai atsklido iš tuštumos krūtinėje, ir jų sustabdyti aš nepajėgiau.

Mama įsitempė visu kūnu. Tada nukaukšėjo per garažą ir paspaudė durų nuleidimo mygtuką.

Stovėjau prievažoje draskoma prieštaringų jausmų: norėjau tuojau pat eiti į vidų ir atsiprašyti, bet mane vis labiau gąsdino tai, kaip lengvai mama išsisuko nuo klausimo. Mama draugauja su Henku ir yra pasiryžusi už jo ištekėti. Ji elgiasi kaip tik taip, kaip sakė Marsė: galvoja vien apie pinigus. Mums striuka su pinigais, bet juk būtume kaip nors išsivertusios. Niekinau mamą, kad puolė taip žemai, ir nekenčiau Henko, nes šis suteikė jai galimybę gyventi pasiturimai, o ne vargti su manimi.

Įsėdusi į folksvageną išvažiavau į miestą. Leistiną greitį viršijau dvidešimt penkiais kilometrais, bet pirmą kartą dėl to nesijaudinau. Važiavau be jokio aiškaus tikslo – tiesiog norėjau atsidurti kuo toliau nuo mamos. Iš pradžių Henkas, dabar – darbas. Regis, mama dabar viską sprendžia viena.

Kai priekyje pasirodė ženklai, nukreipiantys į greitkelį, persirikiavau į dešinę ir nuvažiavau į vandenyno pakrantę. Prieš Delfų pramogų parką įsukau į išvažiavimą ir nuvairavau į viešuosius paplūdimius. Šiame pakrantės ruože eismas kur kas ramesnis nei palei pietinius Meino valstijos paplūdimius. Krantas akmenuotas, o amžinai žaliuojančių medžių vanduo nesiekia net per potvynį. Nebuvo matyti turistų su paplūdimio rankšluosčiais ir maisto krepšiais. Pakrante vaikštinėjo tik vienas žmogus su šunimi, besivaikančiu žuvėdras.

Kaip tik to ir norėjau. Man reikėjo pabūti vienai, nusiraminti.

Sustabdžiau folksvageną šalikelėje. Per galinio vaizdo veidrodėlį pamačiau, kaip prie manęs pričiuožia raudonas galingas automobilis. Dabar prisiminiu, kad jis, šiek tiek atsilikęs, sekė man iš paskos greitekelyje. Vairuotojas, matyt, norėjo paskutinį kartą atvažiuoti į paplūdimį, kol oras dar visai nesugedo.

Peršokau kelio atitvarą ir akmenuota krantine nusileidau žemyn. Oras čia buvo vėsesnis nei Koldvoteryje, vėjas talžė nugarą. Dangus buvo labiau pilkas nei žydras ir ūkanotas. Laikiasiu aukščiau, kur nepasiekė laižančios akmenis bangos. Eiti buvo vis sunkiau, tad turėjau susikaupusi žiūrėti, kur saugiai pastatyti koją, neliko laiko galvoti apie barnį su mama.

Paslydusi ant akmens, nudardėjau žemyn ir nepatogiai parvirtau ant šono. Patyliukais keikdamasi atsistojau ir tada pamačiau ant manęs krintantį didžiulį šešėlį. Nustebusi staigiai apsigrėžiau. Atpažinau galingo raudono automobilio vairuotoją. Jis buvo aukštesnio nei vidutinio ūgio ir gal pora metų vyresnis už mane. Plaukai kirpti trumpai, antakiai – rusvos smėlio spalvos, smakras apžėlęs gležnais plaukeliais. Medvilninis sportinis nertinis glaudžiai aptempęs kūną – matyt, vaikinai nuolat lankosi sporto salėje.

– Pagaliau ištrūkai iš namų, – tarė jis dairydamasis. – Jau seniai taikau sutikti tave vieną.

Svirduliuodama stovėjau ant akmens. Apžiūrinėjau vaikino veidą bergždžiai mėgindama atpažinti.

– Atleisk, ar mudu pažįstami?

– Gal manai, jog kas nors sekė mums iš paskos? – Vaikino žvilgsnis nepaliaujamai lakstė pakrante. – Įsidėmėjau visų, išskyrus vieno, automobilių numerius. Prieš sustodama galėjai apsukti vieną kvartalą.

– Hmm, atvirai kalbant, neturiu nė menkiausio supratimo, kas tu.

– Keista tokius dalykus sakyti vyrukui, nupirkusiam tau automobilį, kuriuo čia atvažiavai.

Ne išsyk sumečiau, ką vaikinai pasakė.

– Palauk. Tu – Skotas Parnelis?

Nors prabėgo daug metų, kai mačiau jį paskutinį kartą, veido bruožai nepasikeitė. Tos pačios duobutės skruostuose. Tos pačios šviesiai rudos akys. Kitkas, matyt, atsirado neseniai: randas ant skruosto ir geidulingos lūpos simetriškame veide.

– Girdėjau apie tavo amneziją. Vadinasi, gandai teisingi? Regis, tau tikrai taip blogai, kaip šnekama.

Tai bent optimistas. Susikryžiauvau rankas ant krūtinės ir šaltai pareiškiau:

– Jei jau apie tai prabilome, galbūt dabar yra gera proga paaiškinti, kodėl tą vakarą, kai dingau, prie mano namų palikai folksvageną. Jei žinai apie amneziją, vadinasi, girdėjai, kad buvau pagrobta.

– Automobilis – tai atsiprašymas, kad buvau pašlemėkas.

Vaikino žvilgsnis vis dar neramiai šaudė į medžius. Kas mus gali persekioti, ko jis taip nerimauja?

– Pakalbėkime apie tą vakarą, – pasiūliau. Čia buvo ne pati geriausia vieta tokiam pokalbiui, bet nugalėjo ryžtas sužinoti atsakymus. – Regis, tą vakarą į mus abu šaudė Riksonas. Taip aš pasakiau policijai. Tu, aš ir Riksonas buvome vieni siaubo kambaryje. Jei Riksonas apskritai egzistuoja. Nežinau, iš kur tu visa tai ištraukei, bet imu manyti, kad tiesiog išgalvojai tą Riksoną. Tikriausiai tu šovei į mane ir norėjai kitam suversti kaltę. Ar tu mane privertei policijai pasakyti Riksono vardą? O kitas klausimas – ar tu šovei į mane, Skotai?

– Riksonas dabar pragare, Nora.

Krūptelėjau. Vaikinas šiuos žodžius ištarė nė kiek nedvejodamas ir liūdnokai. Jei jis meluoja, nusipelno premijos.

– Riksonas negyvas?

– Jis dega pragare, todėl galima sakyti ir taip. Jei klausi manęs, "negyvas" – tinkamas apibūdinimas.

Įdėmiai tyrinėjau jo veidą ieškodama bent menkiausių apgavystės ženklų. Neketinau su Skotu aptarinėti pomirtinio gyvenimo smulkmenų, bet man reikėjo patvirtinimo, kad Riksonas išnyko visiems laikams.

– Iš kur žinai? Ar pranešei apie tai policijai? Kas jį nužudė?

– Nežinau, kam už tai turime būti dėkingi, bet Riksonas dingo. Patikėk, žinios sklinda greitai.

– Mane įtikinti prireiks daugiau pastangų. Galbūt tau pavyko apkvailinti visus kitus, bet aš nesu tokia patikli. Tą vakarą, kai buvau pagrobta, mano namo prievažoje palikai automobilį. Paskui ėmei slapstytis – Naujajame Hampšyre, ar ne? Atleisk, bet tau niekaip netinka žodis "nekaltas". Turbūt nereikia nė sakyti: aš tavimi *nepasitikiu*.

Skotas atsiduso.

– Prieš Riksonui šaunant į mus, tu mane įtikinai, kad esu nefilimas. Tai tu man paaiškinai, jog esu nemirtingas. Iš dalies dėl tavęs ir pabėgau. Tu buvai teisi. Niekada netapsiu tokiu kaip Juodoji Ranka. Nieku gyvu nepadėsiu jam verbuoti nefilimų į savo armiją.

Prasiskverbęs pro drabužius žodis tvilkė odą tarsi šalna. *Nefilimas*. Ir vėl. Jis visur mane persekioja.

– Aš tau pasakiau, kad esi nefilimas? – nervingai paklausiau.

Užsimerkiau, vildamasi, kad Skotas pasitaisys. Tikėjau, žodį ”nemirtingas“ jis pavartojo perkeltine prasme. Meldžiau, kad Skotas pasakytų esąs paskutinė įmantraus pokšto, kurį vakar vakare pradėjo Gabis, grandis. Didelio man iškrėsto pokšto.

Tačiau tiesa glūdėjo miglotoje mano atminties kertelėje, kuri kadaise buvo nepaliesta. Logiškai to paaiškinti negalėjau, bet aiškiai *jaučiau*. Širdyje. Ir tai degino man krūtinę. Skotas neišsigalvojo.

– Noriu žinoti, kodėl nieko neprisimeni, – tarė Skotas. – Maniau, amnezija praeina. Kas nutiko?

– Nežinau, kodėl negaliu prisiminti! – piktai atšoviau. – Supranti? *Nežinau*. Prieš kelias naktis pabudau kapinėse ir nieko nežinau. Net neprisimenu, kaip ten patekau. – Nežinau, kodėl staiga pajutau poreikį viską iškloti Skotui. Nosis ėmė tekėti, akyse susitvenkė ašaros. – Mane rado policininkai ir nuvežė į ligoninę. Jie sakė, kad buvau dingusi beveik tris mėnesius. Gydytojai aiškino, kad amnezija mane ištiko todėl, jog protas, norėdamas apsaugoti, blokuoja kažkokią traumą. Žinai, kas varo iš proto? Imu galvoti, kad aš nieko neblokuoju. Gavau raštelį. Kažkas įsibrovė į namus ir paliko jį ant pagalvės. Jame rašoma, kad ir namie nesu saugi. Su tuo susiję kažkokie žmonės. Jie žino, ko nežinau aš. Jie žino, kas man nutiko.

Kaip tik tada supratau išsitarusi per daug. Neturėjau jokių įrodymų, kad raštelis iš tiesų egzistuoja. Maža to, protas kuždėjo, kad jo nėra. Tačiau jei raštelis – mano vaizduotės padarinys, kodėl nepaliaujamai apie jį galvoju? Kodėl negaliu susitaikyti su mintimi, kad jį išgalvojau ar mačiau užėjus haliucinacijoms?

Skotas atidžiai tyrinėjo mane suraukęs kaktą.

– Kas tie jie?

Skėstelėjau rankomis.

– Nekreipk dėmesio.

– Ar raštelyje dar kas nors buvo parašyta?

– Sakiau, *pamiršk*. Gal turi popierinę nosinę?

Pabrinko paakiai, šniurkščiodama apsisnarglėjau. Maža to, skruostu nuriedėjo dvi ašaros.

– Ei, – tarė Skotas, švelniai apkabindamas mane per pečius. – Viskas susitvarkys. Neverk, gerai?

Aš su tavimi. Padėsiu tau išsipainioti iš šios sumaišties. – Nesipriešinau, todėl jis prisitraukė mane prie krūtinės ir patapšnojo per nugarą. Iš pradžių nerangiai, paskui raminau. – Tą vakarą, kai dingai, ėmiau slapstytis. Man čia nesaugu, bet kai per žinias pamačiau, kad grįžai ir nieko neprisimeni, nusprendžiau išlįsti iš slėptuvės. Turėjau tave rasti. Esu skolingas.

Žinojau, kad reikia išsilaisvinti iš Skoto glėbio. Norėjau tikėti Skotu, bet negalėjau juo visiškai pasikliauti. Ar prarasti budrumą. Tačiau pavargau vėmti ant sienų, todėl leidau gynybai pailsėti. Neprisiminiau, kada paskutinį kartą taip puikiai jaučiausi kieno nors apkabinta. Skoto glėbyje beveik patikėjau, kad nesu vieniša. Skotas pažadėjo, kad mudu kartu viską išnarpliosime, ir man norėjosi juo tikėti.

Be to, Skotas mane *pažišta*. Jis – mano ryšys su praeitimi, o tai man reiškia kur kas daugiau, nei galiu išreikšti žodžiais. Daug kartų teko nusivilti mėginant prisiminti tuos fragmentus, kuriuos teikdavosi pamėtėti atmintis, o Skotas atsirado be jokių mano pastangų. Tai daugiau, nei galėjau tikėtis.

Atžagaria ranka nusišluosčiusi ašaras paklausiau:

– Kodėl tau čia nesaugu?

– Čia yra Juodoji Ranka. – Tarsi prisiminęs, kad šis vardas man nieko nesako, Skotas pasiteiravo:

– Ar tikrai nieko apie tai neprisimeni? Tai yra *visiškai* nieko?

– Nieko.

Ištarusi šį žodį, pasijutau, lyg stovėčiau prie įėjimo į grėsmingą labirintą, besidriekiantį iki pat horizonto.

– Tau suknistai nesiseka, – tarė Skotas. Nors jis parinko ne itin malonius žodžius, patikėjau, kad nuoširdžiai užjaučia. – Juodoji Ranka – galingo nefilimo pravardė. Jis kuria pagrindinę armiją, ir aš buvau vienas jo karių, jei taip galima pasakyti. Dabar esu dezertyras, ir jei jis mane sučiups, gerokai atsirūgs.

– Palauk. Kas yra nefilimas?

Skotas kreivai šyptelėjo.

– Tik neišvirsk iš koto, Grei. Nefilimai, – kantriai paaiškino jis, – nemirtingi. – Pamatęs, kad abejoju, vaikas nusišypsojo plačiau. – Aš nemirsiu. Nė vienas mūsų nemirs.

– Kur čia esmė? – paklausiau.

Skotas tikrai neturėjo omenyje, kad nemirtingas – tas, kuris *nemiršta*.

Jis mostelėjo ranka į vandenyną, bangos apačioje tiško į uolas.

– Jei nušokčiau, likčiau gyvas.

Na gerai, gal jis buvo toks kvailas, kad kitados nušoko ant uolų. Ir liko gyvas. Tačiau tai nieko neįrodo. Skotas nėra nemirtingas. Jis tiesiog tuo tiki, nes yra tipiškas paauglys, keliskart pavojingai pasielgęs ir likęs gyvas, kad galėtų apie tai papasakoti, tad dabar tiki esąs nepažeidžiamas.

Skotas kilstelėjo antakius apsimesdamas įsižeidęs.

– Tu manimi netiki. Vakar vakare vandenyne praleidau daugiau nei porą valandų nardydamas ir gaudydamas žuvis, bet mirtinai nesušalau. Galiu po vandeniu aštuonias devynias minutes sulaikyti kvėpavimą. Kartais netenku sąmonės, bet kai atsipeikėju, visada būnu išnėręs į paviršių ir visiškai gyvybingas.

Ne iškart pajėgiau išsunkti:

– Nesąmonė.

– Sąmonė, jei patikėsi, kad esu nemirtingas.

Staiga Skotas iš kišenės išsitraukė šveicarų armijos kišeninį peiliuką ir dūrė sau į šlaunį. Dusliai surikau ir šokau prie vaikino, nors nebuvau tikra, kaip reikėtų pasielgti: ištraukti peiliuką ar laikyti, kad nejudėtų. Nespėjus man apsispręsti, Skotas pats išsitraukė ginklą. Jis keikėsi iš skausmo, o pro džiinsus ėmė sunktis kraujas.

– Skotai! – suklykiau.

– Sugrįžk čia rytoj, – pasiūlė jis truputį prislopintu balsu. – Žaizdos nebus likę nė ženklo.

– Tikrai? – įgėliau vis dar supykusi.

Ar vaikas visiškai išprotėjo? Kodėl jis taip kvilaukiai pasielgė?

– Tai darau jau ne pirmą kartą. Mėginau susideginti gyvas. Oda nusvilo ir nusilupo. Po poros dienų ir vėl buvau lyg ką tik gimęs.

Jau dabar pamačiau, kaip džiūna kraujas ant džinsų. Žaizda nebekraujuoja. Skotas... gyja. Prireikė vos kelių sekundžių, o ne savaičių. Nenorėjau tikėti savo akimis, bet pamatyti *reiškia* patikėti.

Netikėtai prisiminiau Gabį. Kur kas aiškiau, nei norėjau, išvydau jo nugaroje styrantį plieninį strypą padangoms nuimti. Džervas tvirtino, kad nuo šio sužalojimo Gabis nemirs...

Skotas irgi tikino, kad žaizda užgis nepalikdama jokių randų.

– Gerai, – sušnibždėjau, nors pati jaučiausi toli gražu ne gerai.

– Ar įsitikinai? Jei dar netiki, galiu pulti po automobilio ratais.

– Manau, įtikinai, – atsakiau visai sumišusi.

Prisiverčiau įveikti sąstingį. Nuo šiol stengsiuos plaukti pasroviui. "Vienu metu sutelk dėmesį tik į vieną dalyką, – įsakaiu sau. – Skotas nemirtingas. Puiku. Kas toliau?"

– Ar mudu žinome, kas yra Juodoji Ranka? – staiga pajutau didelį norą išpešti viską, ką žino Skotas.

Ko dar aš nežinau? Kokius dar mano įsitikinimus jis gali išklibinti? Svarbiausia: ar Skotas gali padėti susigražinti atmintį?

– Kai kalbėjomės paskutinį kartą, abu norėjome tai sužinoti. Visą vasarą tikrinau įvairią informaciją. Turint omenyje, kad teko slapstytis, buvau visiškai be pinigų ir veikia vienas, tą padaryti nebuvo lengva, o Juodoji Ranka itin atsargus. Tačiau įtariamųjų ratą susiaurinau iki vieno žmogaus. – Skotas pažvelgė man į akis. – Dabar laikykis. Juodoji Ranka – Henkas Milaras.

– Kas yra Henkas Milaras?

Mudu sėdėjome ant kelmų oloje, įsirėžusioje į išsikišusį skardį maždaug už pusės kilometro nuo pakrantės. Nuo kelio niekas mūsų negalėjo matyti. Oloje tvyrojo prieblanda, slėptuvė buvo žema, bet saugojo nuo vėjo ir, kaip primygtinai tvirtino Skotas, slėpė nuo galimų Juodosios Rankos šnipų. Vaikinas nesutiko dar ką nors pasakyti, kol neįsitikins, kad, be mudviejų, aplink daugiau nieko nėra.

Skotas į bato padą uždegė degtuką ir akmenų duobėje sukūrė laužą. Šviesa ėmė šokinėti nelygiomis olos sienomis, ir aš galėjau apsidairyti. Prie galinės sienos gulėjo kuprinė ir miegmaišis. Į išsikišusią tarsi lentynėlę akmeninę atbrailą buvo atremtas suskilęs veidrodelis, ant jos gulėjo skustuvas, skutimosi kremo tūbelė ir dezodoranto pieštukas. Arčiau įėjimo stovėjo didelė įrankių dėžė. Ant jos buvo padėtos kelios lėkštės, valgymo įrankiai ir keptuvė. Šalia gulėjo meškerė ir spąstai žvėrimis. Ola man padarė įspūdį, bet kartu ir nuliūdino. Skotas stiprus, jis geba išgyventi remdamasis savo žiniomis ir ryžtu. Tačiau koks jo gyvenimas, jei reikia nuolat slapstytis ir bėgti iš vienos vietos į kitą?

– Jau daugelį mėnesių stebiu Henką, – dėstė Skotas. – Tai nėra aklas spėjimas.

– Tai neabejoji, kad Henkas – Juodoji Ranka. Neįsižeisk, bet man jis nepanašus į pogrindžio kovotoją ar į... – *Nemirtingąjį*. Tokia mintis atrodė nereali. Ne, absurdiška. – Jis vadovauja klestinčiai automobilių prekybos atstovybei mieste, yra jachtklubo narys ir pats vienas remia šalininkų klubą. Kodėl jam turėtų rūpėti nefilimai? Jis ir taip turi viską, ko širdis geidžia.

– Dėl to, kad jis irgi yra nefilimas, – tarė Skotas. – Be to, jis turi ne viską, ko širdis geidžia. Per žydų chešvano mėnesį visi nefilimai, prisiekę ištikimybę, dvi savaites turi atsisakyti savo kūno. Jiems kito kelio nėra. Nefilimai privalo atiduoti savo kūną tam, kuris jį užvaldo – puolusiam angelui.

Riksonas buvo puolęs angelas, jis užvaldydavo Juodosios Rankos kūną, – šitaip aš sužinojau, kad Riksonas dega pragare. Galbūt dabar Juodoji Ranka laisvas, bet jis nepamiršo ir neketina atleisti. Štai kodėl buria armiją. Juodoji Ranka nori nuversti puolusius angelus.

– Palauk. Kas tie puolę angelai? Gauja? – Bent jau man taip atrodė, todėl vis labiau abejoju, jog Henkas Milaras smuko taip žemai, kad susidėjo su padugnėmis. – Ir ką reiškia ”užvaldo“?

Skoto lūpas perkreipė niekinanti šypsena, bet vaikinai nestokojo kantrybės.

– Puolęs angelas – tai išvarytas iš dangaus angelas ir didžiausias nefilimo košmaras. Jie verčia mus prisiekti ištikimybę, o tada, per chešvano mėnesį, užvaldo mūsų kūnus. Puolę angelai – parazitai. Būdami savo kūne jie nieko nejaučia, todėl įsiskverbia į mūsų kūnus. Taip, Grei, – tarė Skotas, išvydęs pasibjaurėjimą mano veide. – Jie tiesiogine prasme įsiskverbia į mus ir naudojami mūsų kūnais tarsi savais. Kol puolę angelai šitaip elgiasi, nefilimo protas lieka jo kūne, bet negali nieko kontroliuoti.

Stengiausi suvirškinti Skoto aiškinimus. Ne kartą galvoje nuskambėjo muzika iš filmo ”Sutemų zona“, bet svarbiausia, supratau, kad vaikinai nemeluoja. Staiga grįžo prisiminimai. Jie buvo padriki ir blankūs, bet grįžo. Visa tai jau esu girdėjusi. Nežinau nei kada, nei kur. Tačiau visa tai žinojau.

– Vakar vakare mačiau, kaip vyrukai muša nefilimą, – pasakiau Skotui. – Ar jie norėjo *priversti* jį prisiekti ištikimybę? Dvi savaites atsisakyti savo kūno? Tai neįmogiška. Tiesiog šlykštu!

Skotas nuleido akis ir ėmė lazda žarstyti žarijas. Per vėlai supratau klydusi. Apimta gėdos sušnibždėjau:

– Ak, Skotai. Pasakiau negalvodama. Atleisk, kad priverčiau tave visa tai prisiminti. Tikriausiai neišsivaizduojamai sunku atsisakyti savo kūno.

– Aš neprisiečiau ištikimybės. Ir neketinu to daryti. – Skotas įmetė pagalį į laužą. Tamsoje į viršų pakilo žiežirbų spiečius, ir oloje pakvipo dūmais. – Bent jau to mane išmokė Juodoji Ranka. Puolę angelai, jei nori, gali išdarinėti triukus su mano smegenimis. Gali nukirsti man galvą, išrauti liežuvį, sudeginti. Aš vis tiek niekada neduosiu šios priesaikos. Skausmą galiu ištvirti. Tačiau neištversiu šios priesaikos pasekmių.

– Triukus su smegenimis?

Pajutau, kaip dilgčioja oda ant sprando, ir mintimis grįžau prie Gabio.

– Tai puolusių angelų pranašumas, – su kartėliu tarė Skotas. – Jie gali sujaukti žmonių protus. Priversti matyti tai, ko iš tiesų nėra. Nefilimai paveldėjo šį gebėjimą iš puolusių angelų.

Regis, vis dėlto teisingai galvojau apie Gabį. Tik jis nesinaudojo rankų mitrumu, kad sukeltų man iliuziją, jog virto lokiu, kaip mėgino įteigti Džėvas. Gabis pasitelkė nefilimų ginklą – paveikė mano protą.

– Parodyk man, kaip tai daroma. Noriu tiksliai žinoti, kaip šis triukas veikia.

– Jau seniai to nedariau, – išsisukinėjo Skotas siūbuodamasis ant kelmo ir susinėręs rankas ant pakaušio.

– Nejau negali bent pamėginti? – paprašiau ir žaismingai plekštelėjau jam per kelį, vildamasi pakelti vaikinui nuotaiką. – Parodyk, su kuo mudu susidūrėme. Na. Nustebink mane. Priversk mane pamatyti tai, ko nesitikiu. Paskui išmokyk, kaip tai daroma.

Žiūrint į nenuleidžiantį akių nuo laužo Skotą – liepsnos apšvietė paaštrėjusius vaikinai veido

bruožus – šypsena mano veide išblėso. Skotui tai buvo visai ne pokštas.

– Štai kas, – tarė jis. – Šios galios sukelia priklausomybę. Kartą jų paragavus, sunku sustoti. Kai prieš tris mėnesius pabėgau ir supratau, ką galiu padaryti, naudodavausi šiomis galiomis kiekvienai progai pasitaikius. Jei būdavau alkanas, nueidavau į parduotuvę, prisikraudavau pilną vežimėlį gardumynų, pasitelkęs smegenų triuką priversdavau pardavėją sukrauti prekes į maišelius ir išeidavau nesumokėjęs. Tai buvo labai paprasta. Jaučiausi pranašesnis už kitus. Tai truko tol, kol vieną vakarą, sekdamas Juodąją Ranką, pamačiau, kad ir jis taip pat elgiasi. Tada mečiau. Neketinu taip elgtis visą gyvenimą. Nenoriu būti panašus į jį.

Skotas iš kišenės išsitraukė žiedą ir iškėlė jį priešais šviesą. Regis, žiedas buvo plieninis, jame išpaustas sugniaužtas kumštis. Akimirką man pasirodė, kad iš metalo sklinda melsvos šviesos aureolė. Tačiau ji kaipmat išnyko, ir aš nusprendžiau, jog tai buvo šviesos žaismas.

– Visi nefilimai yra neįtikėtinais stiprūs, todėl mes fiziškai pajėgesni už žmones, bet kai užsimaunu šį žiedą, mano galios dar labiau išauga, – iškilmingai pareiškė Skotas. – Juodoji Ranka jį davė, kai mėgino užverbuoti į savo armiją. Nežinau, koks prakeiksmas ar burtas užleistas ant žiedo, o gal jų ir nėra. Tačiau *kažkas* jame slypi. Birželį, prieš dingdama, tu jį iš manęs pavogei. Poreikis susigrąžinti žiedą buvo toks stiprus, kad negalėjau nei miegoti, nei valgyti, nenurimau, kol jo neradau. Tarsi narkomanas ieškojau kvaišalo, galinčio mane apsvaiginti. Kai buvai pagrobta, vieną naktį įsibroviau į tavo namus. Žiedą radau tavo miegamajame, smuiko futliare.

– Violončelės, – pašnibždomis pataisiau.

Kažką miglotai prisiminiau, lyg tą žiedą jau būčiau mačiusi.

– Nesu pats gudriausias vyrukas, bet žinau, kad šis žiedas pavojingas. Juodoji Ranka jį kažkaip paveikė. Jis norėjo kiekvienam savo armijos nariui suteikti pranašumą. Net kai nemūviu žiedo, o pasikliauju tik savo įgimta jėga ir galiomis, norisi dar smarkiau siautėti. Vienintelis būdas jį nuslopinti – kaip įmanoma geriau tvardyti.

Mėginau užjausti Skotą, bet buvau truputį nusivylusi. Norėjau geriau suprasti, kaip Gabis mane apmulkinio, jei kada nors vėl tektų susidurti su juo akis į akį. O jei Henkas iš tiesų yra Juodoji Ranka, pagrindinės nežmogiškos kariuomenės vadas, turėjau sužinoti, ar jis mano gyvenime atsirado dėl tamsesnių, ne vien dėl kiekvienam suprantamų priežasčių. Šiaip ar taip, jei jis yra toks užsiėmęs kariaudamas su puolusiais angelais, tai kaip ištaiko laiko vadovauti prekybos atstovybei, būti tėvu ir draugauti su mano mama? Gal esu per daug įtari, bet, atsižvelgiant į Skoto pasakojimą, mano abejonės pagrįstos.

Man reikėjo sąjungininko, iškilus būtinybei padėsiančio priešintis Henkui. Šiuo metu vienintelis toks žmogus yra Skotas. Nenorėjau, kad vaikas laužytų įžadą, bet rinktis neturiu iš ko.

– Gal savo galias panaudotum geram tikslui? – kiek patylėjusi pasiūliau.

Skotas pasikasė galvą. Jis aiškiai nenorėjo daugiau apie tai kalbėti.

– Per vėlu. Aš jau nusprendžiau. Nemūvėsiu žiedo. Žiedas mane saisto su *juo*.

– Ar nepagalvojai, kad jei nemūvėsi žiedo, Henkas taps kur kas pranašesnis?

Skotas sugavo mano žvilgsnį, bet išsisuko nuo atsakymo.

– Gal išalkai? Galiu sužvejoti jūrų ešerių. Iškepti ant laužo keptuvėje jie gardūs.

Nelaukdamas, kol atsakysiu, jis pagriebė meškerę ir nusileido prie vandens.

Nusekiau jam iš paskos, gailėdamasi, kad aviu ne teniso bateliais, o aulinukais. Skotas šokinėjo per akmenis, o aš turėjau atsargiai statyti kojas.

– Klausyk, kol kas nekalbėsiu apie tavo galias, – sušukau jam pavymui, – bet aš dar nepasiduodu. Mano atmintyje dar daug spragų. Grįžkime prie to vakaro, kai dingau. Gal numanai, kas galėjo mane pagrobtį?

Skotas atsisėdo ant akmens ir ėmė nerti masalą ant valo. Kai jį pasivijau, vaikinai buvo beveik pabaigę.

– Iš pradžių maniau, kad Riksonas, – atsakė jis. – Tada dar nežinojau, kad jis pragare. Ketinau grįžti ieškoti tavęs, bet tai padaryti nebuvo paprasta. Juodoji Ranka visur turi šnipų. O turint omenyje nutikimą siaubo kambaryje, supratau, kad manęs ieško ir farai.

– Tačiau?

– Tačiau jie neieškojo. – Skotas paskersakiavo į mane. – Ar tau nekeista? Farai turėjo žinoti, kad tą vakarą kartu su tavimi ir Riksonu buvau siaubo kambaryje. Tu jiems turėjai pasakyti. Tikriausiai pasakei, kad į mane irgi šovė. Tad kodėl farai manęs neieškojo? Kodėl jie paliko mane ramybėje? Tarsi... – jis staiga nutilo.

– Tarsi kas?

– Tarsi kas nors viską būtų sutvarkęs. Kalbu ne apie daiktinius įkalčius, o apie triukus su smegenimis. Apie ištrintą atmintį. Tai padarė kažkas, turintis galių priversti policiją ieškoti visai kitur.

– Nori pasakyti, nefilimas?

Vaikinas gūžtelėjo pečiais.

– Juk tai logiška, ar ne? Galbūt Juodoji Ranka nenorėjo, kad policija manęs ieškotų. Gal jis ketino pats mane rasti ir susidoroti. Patikėk, jei Juodoji Ranka mane ras, neperduos policijai apklausti. Jis užrakins mane viename savo kalėjimų ir privers gailėtis tos dienos, kai nusprendžiau nuo jo pabėgti.

Vadinasi, ieškome žmogaus, galinčio veikti smegenis, arba, kaip sakė Skotas, ištrinti atmintį. Iškart pagalvojau apie save. Ar man tai padarė nefilimas? Nuo šios minties suspaudė širdį.

– Kiek nefilimų turi tokią galią? – paklausiau.

– Kas žino. Juodoji Ranka tikrai turi.

– Ar esi girdėjęs apie nefilimą, vardu Džėvas? Arba puolusį angelą? – pridūriau – nuojauta sakė, Džėvas yra arba vienas, arba kitas. Ši mintis nė kiek nenuramino.

– Ne. Tačiau tai nieko nereiškia. Beveik tuo pat metu, kai sužinojau esąs nefilimas, ėmiau slapstyti. Kodėl klausai?

– Aną vakarą sutikau vaikiną, vardu Džėvas. Jis žinojo apie nefilimus. Tas vaikinai sutrukdė trims vyrukams... – Staiga nutilau. Nėra ko kalbėti užuominomis, nors taip būtų lengviau. – Jis sutrukdė trims puolusiems angelams priversti nefilimą B. J. prisiekti ištikimybę. Gal tai skambės beprotiškai, bet iš Džėvo sklido energija. Tarsi elektra. Toji energija buvo kur kas stipresnė, nei skleidžiama kitų vaikinių.

– Tai įtikinamai byloja apie jo galią, – įsiterpė Skotas. – Stoti į kovą su trimis puolusiais angelais – ne juokai.

– Jei jis toks galingas, kodėl apie jį nieko negirdėjai?

– Nori tikėk, nori ne, bet apie šiuos dalykus žinau beveik tiek pat, kiek tu.

Prisiminiau Dževo žodžius. *Aš mėginau tave nužudyti*. Ką tai galėjo reikšti? Ar Dževas irgi prikišęs nagus prie mano pagrobimo? Ir ar jis turi pakankamai galios ištrinti man atmintį? Ko gero, Dževas pajėgia kur kas daugiau, nei krėsti paprastus triukus su smegenimis. *Kur kas* daugiau.

– Keista, kad Juodoji Ranka iki manęs dar neprisikasė, – tarė Skotas. – Jis turėtų siusti šitaip apkvailintas.

– Pakalbėkime apie tai. Kodėl dezertyravai iš Henko armijos?

Skotas atsiduso ir sunkiai nuleido rankas ant kelių.

– Nenoriu apie tai kalbėti. Ši kalba nelengva, todėl šios temos tiesiog vengiu. Tą vakarą, kai žuvo tavo tėtis, turėjau jį sekti. Tėtis vyko į pavojingą susitikimą, ir Juodoji Ranka norėjo pasirūpinti jo saugumu. Juodoji Ranka pasakė, kad sėkmingai įvykdęs šią užduotį pelnysiu jo pasitikėjimą. Jis norėjo įtraukti mane į savo armiją, bet aš to visai nenorėjau.

Nuo blogos nuojautos pašiurpo nugara. Nesitikėjau, kad Skotas į šiuos dalykus įpainios mano tėtį.

– Mano tėtis... pažinojo Henką Milarą?

– Aš neįvykdžiau Juodosios Rankos įsakymo. Norėjau parodyti jam špygą, bet iš tiesų tik leidau žūti nekaltam žmogui.

Sumirksėjau. Skoto žodžiai perliejo lyg lediniu vandeniu.

– Leidai mano tėčiui žūti? Leidai jam lįsti į pavojų ir visiškai jam nepadėjai?

Skotas skėstelėjo rankomis.

– Nežinojau, kad taip viskas baigsis. Maniau, Juodoji Ranka yra tiesiog pamišęs. Laikiau jį savanaudžiu keistuoliu. Nieko nežinojau apie nefilimus. O kai sužinojau, buvo per vėlu.

Įsistebeilijau į vandenyną. Sunkumas negailestingai spaudė krūtinę. *Mano tėtis*. Skotas žinojo tiesą, bet tylėjo, kol pati iš jo neišpešiau.

– Riksonas nuspaudė gaiduką, – nutraukė mano mintis Skotas. – Aš leidau tavo tėčiui įkliūti į spąstus, bet jų gale stovėjo Riksonas.

– Riksonas, – pakartojau.

Pamažu ėmė grįžti siaubingos atminties nuotrupos. Riksonas veda mane į siaubo kambarį. Atsainiai prisipažįsta nužudęs mano tėtį. Paskui nusitaiko į mane. Neprisiminiau visko ištisai, bet pakako ir draiskanų. Ėmė pykinti.

– Jei ne Riksonas mane pagrobė, tai kas? – paklausiau.

– Atmeni, pasakojau, kad vasarą praleidau sekdamas Juodąją Ranką? Rugsjūčio pradžioje jis buvo nuvykęs į Baltojo Kalno Miško nacionalinį parką. Nuvažiavo į nuošalią trobelę ir praleido ten dvidešimt minučių. Per ilgas kelias tokiam trumpam vizitui, tiesa? Nedrįsau prisiartinti ir pažiūrėti pro langus, bet po poros dienų Koldvoteryje nugirdau jo pokalbį telefonu. Juodoji Ranka kažkam kitame linijos gale pasakė, jog mergina vis dar trobelėje ir jam būtina įsitikinti, kad jos atmintis visiškai ištrinta. Taip ir pasakė. Pareiškė, kad klaidos būti negali. Imu galvoti, ar tik mergina, apie kurią jis kalbėjo...

– Nesu aš, – priblokšta baigiau Skoto mintį.

Henkas Milaras – nemirtingasis. Henkas Milaras – Juodoji Ranka. Henkas – greičiausiai mano pagrobėjas.

– Vienas vyrukas galėtų rasti atsakymus, – tarė Skotas pešiodamas antakį. – Tik jis gali gauti šią informaciją. Jį rasti nelengva. Net nežinočiau, nuo ko pradėti. Atsižvelgiant į susiklosčiusias aplinkybes, jis gali nepulti mums į pagalbą, nes andai, kai mėginau tave pabučiuoti, jis man vos nesulaužė žandikaulio.

Krūptelėjau.

– *Mane pabučiuoti? Kas šis vaikinai?*

Skotas suraukė kaktą.

– Taip. Tu ir jo neprisimeni. Tavo buvusysis – Lopas.

15 SKYRIUS

-Palauk, – tariau. – Lopas – mano buvęs vaikas?

Šis teiginys nelabai derėjo su Marsės pasakojimu. Beje, ir su Vi.

– Judu išsiskyrėte. Manau, čia Marsė bus prikišusi nagus. – Skotas skėstelėjo rankomis. – Tiek ir nežinau. Aš grįžau į miestą, kai jūsų drama buvo įpusėjusi.

– Ar tu tikras, kad Lopas buvo mano vaikas?

– Taip sakei tu, ne aš.

– Kaip jis atrodė?

– Bauginamai.

– Kur jis dabar? – primygtiniau kamantinėjau.

– Juk sakiau – jį rasti bus nelengva.

– Ar ką nors žinai apie vėrinį, kurį jis man galėjo duoti?

– Labai daug klausinėji.

– Marsė aiškino, kad Lopas buvo jos vaikas. Tvirtino, kad Lopas man davė jos vėrinį ir dabar nori jį susigrąžinti. Marsė teigė, kad Lopas paskatino mane įžvelgti jos gerumą ir mudvi susidraugavom.

Skotas pasikasė smakrą. Jo akyse blykčiojo linksmos ugnelės.

– Ir tu patikėjai?

Galvoje sukosi įvairios mintys. Lopas buvo mano vaikas? Kodėl Marsė melavo? Kad atgautų vėrinį? Kam jai to vėrinio reikia?

Jei Lopas buvo mano vaikas, tai paaiškina apgaulingus atminties blyksnius, kuriuos patiriu kaskart išgirdusi jo vardą, bet...

Jei Lopas buvo mano vaikas ir aš jam šį tą reiškiau, kur jis dabar?

– Ar gali dar ką nors papasakoti apie Lopą?

– Aš jo beveik nepažinojau, tačiau ir tas truputis mane velniškai išgąsdino. Pažiūrėsiu, ar man pavyks jį susekti, bet nieko nežadu. Kol kas sutelkime dėmesį į apčiuopiamesnius dalykus. Jei mums pavyktų iškapstyti purvo apie Henką, galbūt suprastume, kodėl jis susidomėjo tavimi ir tavo mama, ir atspėtume, ką ketina daryti toliau. Tada sugalvotume, kaip jį sutramdyti. Mudu abu iš to turėtume naudos. Sutinki, Grei?

– Žinoma, sutinku, – nedvejodama patvirtinau.

Su Skotu buvau, kol saulė pasinėrė už horizonto. Palikau nebaigtą valgyti žuvį ir nužingsniavau pakrante. Su Skotu atsisveikinome prie turėklų. Vaikas nenorėjo rodytis viešai, o aš, atsižvelgdama į jo pasakojimą apie Henką ir jo šnipus nefilimus, tokį atsargumą pateisinau. Pažadėjau netrukus vėl jį aplankyti, bet Skotas šią mintį supeikė. Ateiti įprastu keliu prie olos per daug rizikinga, tvirtino jis.

Vaikinas pažadėjo pats mane susirasti.

Važiudama namo susimąščiau. Mintyse perkračiau viską, ką papasakojo Skotas. Viduje kunkuliavo keistas jausmas. Galbūt kerštas. O gal pati tikriausia neapykanta. Neturėjau pakankamai įrodymų tvirtinti, kad Henkas susijęs su mano pagrobimu, bet pažadėjau Skotui padaryti viską, ką pajėgsiu, kad tai išsiaiškinčiau. Sakydama "viską", turėjau galvoje, kad jei Henkas nors *kiek* yra susijęs su mano pagrobimu, priversiu jį už tai atsakyti.

Ir dar nežinia iš kur atsiradęs Lopas. Tariamai mano buvęs vaikinas. Vyrukas, pritvinkęs paslaptingo ir padaręs gilų įspūdį mudviem su Marse, o paskui išnykęs be pėdsakų. Nepajėgiau savęs įsivaizduoti su vaikinu, bet jei reikėtų, rinkčiausi mielą normalų vaikiną, laiku atiduodantį matematikos namų darbus ir galbūt net žaidžiantį beisbolą. Toks švarutėlis paveikslas niekaip nederėjo su tuo, ką išgirdau apie Lopą. Tiesą sakant, ne kažį ką ir išgirdau.

Kaip nors reikės sužinoti daugiau.

Namie radau ant spintelės priklijuotą raštelį. Mama vakarą leido su Henku. Vakarienė restorane, paskui simfoninio orkestro koncertas Portlande. Pagalvojus, kad mama yra viena su Henku, suspaudė širdį, bet Skotas užtektinai ilgai sekė Henką ir žinojo, kad šis mano mamai skiria pasimatymus, todėl labai aiškiai mane perspėjo: kad ir kas atsitiktų, turiu neprasitarti. *Nė vienam* jų. Henkas mano mus visus apkvailinęs, ir bus geriausia, jei taip manys ir toliau. Turiu tikėti, kad kol kas mama yra saugi.

Svarsčiau, ar paskambinti ir pasakyti Vi, kad ji man pamelavo apie Lopą, bet jaučiausi pasyviai agresyvi. Dieną su ja nekalbėsiu, tegul draugė pasikankina dėl to, ką padarė. Užpulsiu tada, kai žinosiu, kad Vi apims panika ir ji bus pasirengusi sakyti tiesą – šįkart tikrą. Draugės išdavystė mane įskaudino, ir jos pačios labai vyliausi, jog Vi šitaip pasielgė dėl *labai* svarios priežasties.

Atsidariau plastikinį puodelį šokoladinio pudingo ir suvalgiau jį įsitaisiusi priešais televizorių. Vakara leidau žiūrėdama senas buitines komedijas. Galiausiai laikrodžio rodyklės perkopė vienuolika, ir aš nutapnočiau aukštyn į savo kambarį. Nusimečiau drabužius ir tik dėdama kaklaskarę į stalčių vėl pamačiau juodą plunksną. Jos šilkinis spindesys priminė Dževo akis. Juoda spalva buvo tokia begalinė, kad, regis, susiurbė kiekvieną šviesos dalelytę. Kai važiavau su Dževu visureigiu, Gabis buvo *čia pat*, bet aš nieko nebijojau. Būdama su Dževu jaučiausi saugi ir norėjau išlaikyti šį pojūtį, kad prireikus galėčiau atsigerti lyg iš stebuklingo buteliuko.

Labiausiai norėjau vėl pamatyti Dževą.

Prieš staigiai atmerkdamą akis sapnavau jį. Į mano sapną įsibrovė ir pažadino medžio girgždesys. Ant palangės užstodama mėnulį tupėjo žmogysta. Ji išoko į vidų ir švelniai, tarsi katė, nusileido ant mano miegamojo grindų.

Kaipmat atsisėdau ir sušvokščiau.

– Ššš, – nutildė mane Skotas, priglaudęs pirštą prie lūpų. – Neprižadink mamos.

– K-ką čia darai? – šiaip ne taip išlemenau.

Vaikinas uždarė langą.

– Juk sakiau, kad netrukus aplankysiu.

Atvirtau aukštiekninka, kad nurimtų širdis. Negalėčiau sakyti, jog man priešais akis prabėgo visas gyvenimas, bet nedaug trūko, kad būčiau ėmusi klykti nesavu balsu.

– Pamiršai pasakyti, kad tavo apsilankymas reikš įsibrovimą į mano miegamąjį.

– Ar Henkas čia?

– Ne. Jis linksminasi su mano mama. Buvau užmigusi, bet negirdėjau jų grįžtančių.

– Renkis.

Dirstelėjau į laikrodį. Paskui į vaikiną.

– Jau beveik vidurnaktis, Skotai.

– Esi labai pastabi, Grei. Mes kaip tik vyksime ten, kur įsibrauti yra kur kas lengviau naktį.

O varge.

– Įsibrauti? – truputį suirzusi pakartojau tarsi aidas, nes dar buvau ne visai atsipeikėjusi taip

netikėtai prižadinta. Ypač jei Skotas rimtai ketino elgtis neteisėtai.

Kai akys pagaliau apsiprato su tamsa, pamačiau, kad vaikinai plačiai šypsosi.

– Tikiuosi, nebijai, kad teks įsibrauti?

– Visiškai. Ką reiškia vienas sunkus nusikaltimas? Juk nepuoselėju vilčių įstoti į universitetą ar kada nors gauti gerą darbą, – pašmaikštavau.

Skotas į mano sarkazmą nekreipė dėmesio.

– Radau vieną Juodosios Rankos sandėlių. – Vaikinas perėjo kambarį ir iškišo galvą į koridorių.

– Tikiuosi, neapsigalvojai?

– Henkas tikriausiai turi daug sandėlių. Juk jis prekiauja automobiliais, tad turi kur nors juos laikyti.

Užsitraukiau antklodę iki smakro, vildamasi, kad Skotas supras užuominą. Tiesą sakant, norėjau tik grįžti atgal į sapną ir būti su Dževu. Jaučiau jo bučinį ant savo lūpų. Norėjau, kad ši iliuzija dar truputį užtruktų.

– Sandėlis yra pramoniniame rajone. Jei Henkas jame laiko automobilius, tai prašyte prašosi apiplėšiamas. Jaučiu, mums pasitaikė stambus laimikis, Grei. Henkas ten laiko didesnę vertybę nei automobiliai. Turime sužinoti ką. Turime iškapstyti apie jį visą purvą, kokį tik įmanoma.

– Įsibrauti į svetimas patalpas – neteisėta. Jei norime prigriebti Henką, privalome tai padaryti teisėtais būdais.

Skotas apėjo lovą ir nutraukė antklodę, kad pamatytų mano veidą.

– Henkas žaidžia nesilaikydamas taisyklių. Mums pavyks, jei ir patys taip elgsimės. Nejau tau nė kiek neįdomu, ką jis laiko tame sandėlyje?

Pagalvojau apie haliucinacijas, sandėlį ir narve uždarytą angelą, bet atšoviau:

– Ne, jei dėl to galiu būti suimta.

Skotas atsilošė ir susiraukė.

– Kur dingio pažadai padėti sunaikinti Juodąją Ranką?

Čia ir visa bėda. Kelias valandas viena pasvarsčiusi, pajutau, kaip silpsta mano pasitikėjimas savimi. Jei Henkas yra toks, kaip tvirtina Skotas, kaip mudu vieni galime su juo kovoti? Mums reikia geresnio plano. *Gudresnio.*

– Noriu padėti ir padėsiu, bet mudu negalime tiesiog pulti į tai stačia galva, – atsakiau. – Esu per daug pavargusi galvoti. Grįžk į olą. Ateik padoriu metu. Galbūt man pavyks prikalbinti mamą aplankyti Henką jo sandėlyje ir papasakoti, ką ten matė.

– Jei man pavyktų palaužti Henką, susigrąžinčiau savo gyvenimą, – neatlyžo Skotas. – Nereikėtų

slapstyti. Nereikėtų nuo nieko bėgti. Galėčiau vėl matyti su savo mama. Beje, kalbant apie mamas, taviškė būtų saugi. Mudu abu žinome, kad tu to nori lygiai taip pat, kaip ir aš, – sumurmėjo vaikiną balsu, kuris man nepatiko. Jame buvo girdėti užuominos, kad Skotas mane pažįsta geriau, nei manau. Nenorėjau, kad jis šitaip mane perprastų. Bent jau ne vidurnaktį. Ne tada, kai vos negrižau į sapną pas Dževą. – Neleisiu, kad tau kas nors atsitiktų, – tyliai pareiškė Skotas, – jei dėl to nerimauji.

– Iš kur man tai žinoti?

– Iš niekur. Gauni galimybę patikrinti mano ketinimus. Sužinoti, koks esu iš tiesų.

Susimąščiusi prikandau lūpą. Nesu ta mergina, kuri naktimis vogčiomis išslenka iš namų. O dabar ketinau tai padaryti antrą kartą per vieną savaitę. Ėmiau galvoti, kad šimtu aštuoniasdešimt laipsnių pasikeičiau, palyginti su ta, kokia, kaip norėjau tikėti, buvau. ”Vadinasi, nesi tokia jau gera?” – tarsi tyčiojosi man už nugaros nelabasis.

Mintis sutemus šnipinėti Henko sandėlyje didelio džiaugsmo nekėlė, bet įtikinėjau save, kad su manimi bus Skotas. Jei šiuo metu ko ir troškau, tai kad Henkas visiems laikams dingtų iš mano gyvenimo. Galbūt Skotas teisingai tvirtindamas, jog Henkas yra nefilimas ir gali sujaukti smegenis keliems farams, tačiau jei jis tikrai nusižengia įstatymui, Henkui niekaip nepavyks išsisukti nuo visų policijos pajėgų. Kaip tik dabar tinkamas laikas užsiundyti ant Henko policiją siekiant sužlugdyti jo planus, kad ir kokie jie būtų.

– Ar mums negrės pavojus? – paklausiau. – Kaip žinoti, kad niekas nesučiups?

– Jau daug dienų stebiu tą pastatą. Naktimis jis tuščias. Pro langus padarysime kelias nuotraukas. Pavojus labai menkas. Sutinki?

Atsidusau.

– Gerai! Tik užsimesiu drabužius. Nusigręžk. Esu tik su pižama.

Iš tiesų ”pižama“ tebuvo marškinėliai ir berniukiškos trumpikės – nenorėjau, kad toks vaizdas įsirežtų Skoto atmintyje.

Jis nusišypsojo.

– Juk aš – vaikiną. Tai būtų tas pat, kas prašyti vaiką nesidairyti į saldainių lentyną.

Ak.

Duobutės Skoto skruostuose pagilėjo. Ir jos buvo visai *ne* žavios.

Dėl to, kad man su Skotu ne pakeliui. Šitaip nusprendžiau akimirksniu. Mūsų santykiai ir taip per daug sudėtingi. Jei ketiname veikti kartu, vienintelis įmanomas ryšys – tik platoniškas.

Kreivai nusišypsojęs, Skotas pasiduodamas iškėlė rankas ir nusigręžė. Išsiropščiau iš lovos, nustriksėjau per kambarį ir užsidariau drabužinėje.

Drabužinės durys buvo iš lentjuosčių, todėl šviesos nedegiau ir ėmiau naršyti tarp pakabų. Išsitraukiau aptemptus džinsus, sluoksniuotus medvilninius marškinėlius ir striukelę su gobtuvu. Išsirinkau teniso batelius baimindamasi, kad gali tekti netikėtai sprukti.

Užsisegusi džinsus, pravėriau drabužinės duris.

– Ar žinai, apie ką dabar galvoju? – paklausiau Skoto.

Jis įdėmiai nužvelgė mane.

– Kad atrodai kaip žavi kaimynų mergina?

Ką jis čia paisto? Nukaito skruostai, bet vyliausi, prieblandoje Skotas to nepamatė.

– Tikiuosi, neteks dėl šio poelgio gailėtis, – pareiškiau.

16 SKYRIUS

Skoto automobilis buvo 1971 metų dodžas čardžeris – ne pati tyliausia transporto priemonė nenorinčiam kristi į akis vyrukui. Jo išmetamasis vamzdis kriokė – matyt, buvo įtrūkęs, tad buvau tikra, kad vos ne paleistai raketai prilįgstantis triukšmas girdėsis net už kelių kvartalų. Neabejojau, kad griausmingai lėkdami per miestą su gobtuvais ant galvų atrodome tik dar įtartinesni, bet Skotas jautėsi tvirtai.

– Juodoji Ranka visur turi šnipų, – dar kartą priminė jis. Tarsi norėdamas pabrėžti šiuos žodžius, vaikas neramiai pažvelgė į galinio vaizdo veidrodėlį. – Jei jis mus sučiups... – Skotas nutilo nebaigęs sakinio.

– Suprantu.

Drąsiai pasakyta, ypač turint galvoje, kad ištarus šį žodį mano kūnu perbėgo šiurpas. Verčiau negalvoti, ką Henkas padarytų įtaręs mudu su Skotu jį šnipinėjant.

– Nereikėjo man tavęs vestis į olą, – apgailestavo Skotas. – Henkas iš kailio nersis, kad tik mane rastų. Nepagalvojau, kaip tas apsilankymas gali tau atsirūgti.

– Nieko baisaus, – raminau, bet grėsmės nuojauta neišnyko. – Nustebai mane pamatęs. Daug nemąstei. Aš irgi. Aš ir dabar negalvoju, – pridūriau nervingai kikendama. – Antraip nešniukštinėčiau Henko sandėlio. Ar pastate įrengta vaizdo kamera?

– Ne. Manau, Juodoji Ranka nenori jokių papildomų įrodymų apie tai, kas ten vyksta. Informacija iš vaizdo sistemos gali nutekėti, – reikšmingai pridūrė Skotas.

Jis pastatė čardžerį prie Ventvorto upės, po žemai nukarusiomis medžio šakomis, ir mudu išsiropštėme lauk. Kai perėjome kvartalą, dirstelėjusi per petį automobilio jau nemačiau. Matyt, Skotas to ir siekė. Mudu sėlinome paupiu. Mėnesienos šviesa buvo per silpna, kad kristų šešėliai.

Perkirtę Priekinę gatvę, ėmėme nardyti tarp senų plytinių sandėlių, siaurų ir aukštų, stovinčių vienas greta kito. Architektas, matyt, nenorėjo tuščiai eikvoti ploto. Sandėlių langai buvo uždažyti, su geležinėmis grotomis arba iš vidaus uždengti laikraščiais. Prie pamatų kūpsojo krūvos šiukšlių ir augo piktžolės.

– Štai Juodosios Rankos sandėlis, – sušnibždėjo Skotas. Vaikas parodė keturių aukštų plytinį pastatą su išklibusiomis gaisrinėmis kopėčiomis ir arkiniais langais. – Praėjusią savaitę jis buvo penkis kartus užėjęs į vidų. Juodoji Ranka visada čia atvyksta prieš auštant, kai miestas miega. Automobilį pastato už kelių kvartalų ir ateina pėsčias. Kartais apvažiuoja keletą kvartalų, kad įsitikintų, jog niekas neseka. Manai, jis čia laiko automobilius?

Turėjau pripažinti, kad nelabai tikėtina, jog Henkas imtųsi tokių atsargumo priemonių, jei čia būtų laikomos tojotos. Galbūt jis pastatą naudojo vogtiems automobiliams ardyti, bet nelabai ir tuo tikėjau. Henkas – vienas turtingiausių ir įtakingiausių žmonių mieste. Jam nereikia elgtis nutrūktgalviškai, kad

prasimanytų pinigų. Ne, čia vyksta kažkas kita. Man ant sprando pasišiaušė plaukai, tad spėjau, kad nieko gero.

– Ar pavyks patekti į vidų? – paklausiau spėliodama, ar Henko pastato langai užtamsinti kaip ir kitų. Iš tolo nebuvo matyti.

– Paeikime dar vieną kvartalą ir sužinokim.

Mudu glaudėmės taip arti prie sienų, kad mano gobtuvas vis kliūdavo už plytų. Kvartalo pabaigoje pamatėme, kad dviejų apatinių Henko sandėlio aukštų langai uždangstyti laikraščiais, o dviejų viršutinių – neuždengti.

– Manai tą patį, ką ir aš? – paklausė Skotas, jo akys šelmiškai sužibo.

– Užlipti gaisrinėmis kopėčiomis ir pažiūrėti, kas viduje?

– Traukim burtus. Lips pralaimėjusysis.

– Nė už ką. Tai tavo sumanymas. Tu ir lipk.

– Bailė, – nusišaipė Skotas, bet jo kakta išrasojo. Vaikinas išitraukė pigų vienkartinį fotoaparata.

– Nors tamsu, pamėginsiu padaryti aiškių nuotraukų.

Daugiau netarę nė žodžio, mudu susigūžę perbėgome gatvę. Nudūmėme gatvele už Henko sandėlio ir nesustodami skuodėme, kol pasislėpėme už grafičiais išmarginto šiukšlių konteinerio. Įsirėmusi rankomis į kelius gaudžiau orą. Nežinau, ar uždusau nuo bėgimo, ar nuo jaudulio. Dabar, kai atsidūriau toli nuo automobilio, ėmiau gailėtis, kad nelikau prie jo. Arba namie. Šiuo metu labiausiai baiminausi, kad mus užklups Henkas. Ar Skotas tikras, jog kaip tik šią akimirką mūsų nefiksuoja vaizdo kameros?

– Lipsi į viršų? – paklausiau, slapta vildamasi, kad Skotas pabūgo ir nuspręs grįžti prie automobilio.

– Arba eisiu į vidų. Kaip manai, gal Juodoji Ranka pamiršo užrakinti sandėlį? – paklausė jis galva mostelėdamas į sunkvežimiams pakrauti skirtų durų eilę.

Nebuvau jų pastebėjusi, kol Skotas neparodė. Durys buvo pakeltos nuo žemės ir įrengtos nišoje. Puikiai tinka niekam nematant pakrauti ir iškrauti krovinį. Durų buvo trejos, jas išvydus galvoje šmėstelėjo prisiminimas. Panašias mačiau haliucinuodama mokyklos tualete. Sandėlis irgi vaiduokliškai panėšėjo į matytą per kitą haliucinaciją, kai su Dževu buvau atsidūrusi šalikelėje. Šie sutapimai man pasirodė prietaringai baisūs, bet nežinojau, kaip apie juos pasakoti Skotui. Jei pasakysiu: ”Regis, mačiau šį sandėlį per vieną haliucinacijų“, vargu ar pelnysiu vaikino pasitikėjimą.

Kol mažčiau apie šiuos pamėkliškus sutapimus, Skotas užsoko ant cementinės atbrailos ir paklebeno pirmas duris.

– Užrakintos. – Jis priėjo prie skaitmeninės spynos. – Kaip manai, koks užrakto kodas? Henko gimimo data?

– Būtų per daug paprasta.

– Jo dukters gimimo data?

– Abejoju.

Henkas man neatrodė kvailas.

– Tada grįžkime prie pirmųškčio plano, – atsiduso Skotas.

Pašokęs Skotas įsikibo į apatinį gaisrinių kopėčių skersinį. Ant žemės pabiro rūdys, metalas

protestuodamas tyliai suaimanavo, bet suktuvas veikė, grandinė sujudėjo, ir kopėčios nusileido.

– Jei krisiu, pagauk, – tarstelėjo Skotas.

Jis patikrino pirmuosius porą skersinių, perkeldamas ant jų savo svorį. Jie nenulūžo, tad Skotas ėmė atsargiai ropštis aukštyn stengdamasis, kad metalas kuo mažiau girgždėtų. Sekiau jį akimis, kol pasiekė pirmą laiptų aikštelę.

Sumetusi, kad reikėtų pasergėti, kol Skotas lipa į viršų, iškišau galvą už pastato kampo. Priekyje, prie gretimo kampo, ant šaligatvio nusidriekė ilgas šešėlis, netrukus ten pasirodė vyriškis. Kaipmat pasitraukiau.

– Skotai, – vos girdimai sušnibždėjau.

Vaikinas buvo per aukštai, kad mane išgirstų.

Dar kartą dirstelėjau už kampo. Vyriškis stovėjo atsukęs man nugarą. Tarp jo pirštų oranžine spalva švytėjo cigaretė. Vyriškis iškišo galvą į gatvę ir apsidairė į abi puses. Nemanau, jog jis laukia pavėžėjamas. Ir vargu ar išėjo iš darbo parūkyti. Dauguma šio rajono sandėlių jau prieš daugelį metų uždaryti, be to, jau po vidurnakčio. Tokiu metu niekas nedirba. Galėjau kirsti lažybų, kad šis vyras stebi Henko pastatą.

Tai dar vienas įrodymas, kad Henkas jame kažką slepia.

Vyras batu sutrynė cigaretę, dirstelėjo į laikrodį ir ėmė nuobodžiai žingsniuoti prie gatvelės.

– Skotai! – sušvokščiau pridėjusi delnus prie burnos, – bėda.

Skotas jau buvo pakilęs virš antro aukšto ir atsidūręs vos per kelis skersinius nuo trečio aukšto laiptų aikštelės. Vaikinas rankoje laikė parengtą fotoaparata.

Supratusi, kad Skotas manęs neišgirs, pagriebiau akmenuką ir sviedžiau aukštyn. Tačiau akmenukas pataikė ne į Skotą, o atsitrenkė į gaisrines kopėčias ir barškėdamas nusirito žemyn.

Apimta siaubo delnu užsidengiau burną.

Pažvelgęs žemyn Skotas sustingo. Pirštu nervingai parodžiau į kitą pastato pusę.

Tada nubėgau prie šiukšlių konteinerio ir atsitūpiau. Pro tarpą tarp konteinerio ir sandėlio pamačiau atbėgant Henko apsaugininką. Jis tikriausiai išgirdo triukšmą, nes kaipmat pakėlė akis į viršų stengdamasis suprasti, iš kur sklinda garsas.

– Ei! – šūktelėjo Skotui vyras, pašokęs įsikibo į apatinę kopėčių skersinį ir užsiropštė ant jų taip vikriai, kaip sugebėtų tik nedaugelis žmonių. Vyriškis irgi buvo aukštas – tai vienas požymių, pagal kurį, kaip man aiškino Skotas, nesunku atpažinti nefilimą.

Skotas nuskuodė gaisrinėmis kopėčiomis aukštyn peršokdamas iškart per du skersinius. Beskubant fotoaparatas išslydo vaikinui iš rankos, nukrito ant žemės ir sudužo. Pasiekęs ketvirto aukšto laiptų aikštelę, Skotas prisitraukė prie stogo kopėčių ir dingo viršuje.

Karštligiškai svarsčiau, ką daryti. Nefilimą ir Skotą skiria tik vienas laiptatakis, netrukus Skotas bus užspeistas ant stogo. Ar nefilimas su Skotu elgsis šurkščiai? Nutemps jį žemyn ir ims tardyti? Sugniaužė paširdžius. O gal nefilimas paskambins Henkui, kad šis pats išsiaiškintų su Skotu?

Nuskubėjau prie sandėlio ir užvertusi galvą mėginau rasti Skotą. Tuo metu aukštai nusidriekė šešėlis. Ne per stogo briauną, bet ore tarp sandėlio ir pastato kitoje gatvelės pusėje. Sumirksėjusi spėjau pamatyti danguje skriejančią kitą kometa, sportiškai mojuojančią rankomis ir kojomis.

Man atvipo žandikaulis. Skotas ir nefilimas *šokinėjo nuo vieno pastato ant kito*. Nežinojau, kaip

jiems tai pavyksta, be to, nebuvo laiko galvoti, kad tai, ką matau, neįmanoma. Nuskuodžiau prie čardžerio stengdamasi atspėti Skoto mintis. Jei mudu spėsime nusigauti iki automobilio greičiau už nefilimą, galbūt pavyks pabėgti. Energingai mojuodama rankomis sekiau paskui Skoto ir nefilimo žingsnių, trepsinčių toli priekyje, garsą.

Pusiaukelėje iki automobilio Skotas staiga nėrė į dešinę, nefilimas nusekė paskui jį. Išgirdau, kaip jų neįtikėtinai greitų žingsnių aidas išnyksta tamsoje. Staiga iš šaligatvio priekyje atsklido metalo žvangesys. Kišenėje sužvejojau automobilio raktelį. Supratau Skoto sumanymą: nukreipti nefilimo dėmesį, kad aš spėčiau atbėgti iki automobilio. Juodu abu buvo greitesni – kur kas greitesni – už mane, ir man reikia dar kelių minučių, kad spėčiau pasprukti. Tačiau Skotas neprivers nefilimo amžinai jį vaikytis, tad turiu paskubėti.

Pasiekusi Priekinę gatvę sukaupiau visas jėgas ir per paskutinį kvartalą nuskuodžiau prie čardžerio. Man svaigo galva, akys aptemo. Susiėmusi už šono sunkiai šnopusdama atsirėmiau į automobilį. Ėmiau atidžiai apžiūrinėti stogus tikėdamasi pamatyti Skotą arba nefilimą.

Nuo priekinio pastato sienos atsiskyrė žmogysta ir mojuodama ore rankomis ir kojomis žnektelėjo ant žemės. Tai Skotas nukrito iš ketvirto aukšto. Jis parklupo ir nusirito. Įsikibęs į laiptų aikštelę nefilimas buvo visai prie pat. Jis pakėlė Skotą nuo žemės ir smarkiai trenkė jam į galvą. Skotas susvirduliavo, bet sąmonės neprarado. Suabejojau, ar jam pavyks atlaikyti antrą tokį smūgį.

Negalvodama išokau į čardžerį. Pasukau raktelį. Įjungusi priekinius žibintus visu greičiu nudūmiau prie Skoto ir nefilimo. Išbalusiais pirštais įsikibau į vairą. *Kad tik pavyktų.*

Skotas su nefilimu vienu metu atsigrėžė, žibintų šviesoje jų veidai atrodė išblyškę. Skotas man kažką sušuko, bet aš nesupratau. Nefilimas irgi kažką rėkė. Paskutinę akimirką jis paleido Skotą ir metėsi į šalį, kad išsisuktų nuo automobilio buferio. Skotui pasisekė prasčiau; jis perskriejo per variklio dangtį. Nespėjau nė pagalvoti, ar vaikinai susižeidė, kai jis įsirangė į sėdynę greta manęs.

– Spausk!

Nuspaudžiau greičio pedalą.

– Kas ten vyko? – surikau. – Judu šokinėjote per pastatus lyg per pinučių tvorą!

– Sakiau, kad esu stipresnis nei vidutinis vyrukas.

– Taip, bet neužsiminei apie skraidymą! Be to, sakei nemėgstas naudotis šiomis galiomis!

– Galbūt apsigalvojau, – atsakė vaikinai pasipūteliškai šypsodamasis. – Ar tau tai padarė įspūdį?

– Tas nefilimas vos tavęs nesučiuo, o tau rūpi įspūdis!

– Taip ir maniau.

Skotas buvo labai patenkintas savimi ir gniaužė ranką, ant didžiojo piršto buvo užmautas Juodosios Rankos žiedas. Pamaniau, jog dabar ne laikas reikalauti, kad vaikinai paaiškintų, kodėl jį vėl mūvi, ypač kai dėl to pajutau palengvėjimą. Mūvėdamas žiedą Skotas galbūt pajėgs pasipriešinti Henkui, o kartu su Skotu ir aš.

– Ką manei? – išsekusi paklausiau.

– Tu išraudai.

– Aš *suprakaitavau*. – Supratusi, kur jis kreipia, skubiai pridūriau: – Tu man *nepadarei* įspūdžio! Tai, ką ten padarei... kas galėjo nutikti... – nusibraukiau plaukus nuo veido ir susikaupiau. – Manau, esi nutrūktgalvis ir lengvabūdis, be to, drįsti visa tai paversti juokais!

Vaikinas dar plačiau nusišypsojo.

– Daugiau neklausinėsiu. Sužinojau, ko norėjau.

17 SKYRIUS

Skotas parvežė mane namo kur kas labiau viršydamas leistiną greitį, nei aš kada nors esu išdrįsusi. Man primygtinai reikalaujant, vaikas pastatė automobilį atokiai nuo mūsų kaimiško namo. Visą kelią namo baiminausi dėl dviejų dalykų: kad nefilimas sargybinis mus seka, nors Skotas ir ėmėsi visų atsargumo priemonių, ir kad mama grįš namo anksčiau už mus. Gali būti, kad ji, radusi lovą tuščią, paspaudė greitojo mano numerio rinkimo klavišą, bet, antra vertus, galbūt neteko žado įsiutusi dėl mano nepaklusnumo, nepraėjus nė savaitei po pirmo akibroko.

– Ką gi, buvo šaunu, – tariu Skotui dusliu balsu.

Jis uždėjo ranką ant vairo.

– Pritrūko trisdešimties sekundžių. Jei nebūčiau išmetęs fotoaparato, turėtume sandėlio nuotraukas.

Nusivylęs vaikas palingavo galvą.

Ketinau jam pasakyti, kad jei jis ketina ten vykti dar kartą, tegul pasiieško kito pagalbininko, bet Skotas susirūpinęs pareiškė:

– Jei sargybinis gerai mane įsižiūrėjo, pasakys Henkui. Net jei jis nematė mano veido, galėjo pamatyti įdagą. Henkas žinos, kad tai aš. Jis atsiųs savo komandą apieškoti visą teritoriją. – Vaikas dirstelėjo į mane. – Girdėjau gandus apie iki gyvos galvos įkalintus nefilimus. Požeminėse kamerosė miškuose arba po pastatais. Nefilimo nužudyti negalima, bet galima jį kankinti. Kurį laiką man teks slapstytis.

– Apie kokį įdagą kalbi?

Skotas atitraukė marškinių apykaklę ir parodė mažą apskritą įdagą, vaizduojantį sugniaužtą kumštį, visiškai tokį pat kaip ant žiedo. Žaizda buvo užgijusi, bet įsivaizdavau, kaip skaudėjo deginant.

– Juodosios Rankos ženklas. Šitaip jis mane privertė įstoti į savo armiją. Tačiau reikia džiaugtis, kad neįsiuvo sekimo prietaiso.

Nebuvau nusiteikusi juokauti, todėl atsakiau į vaikino šypsena puse lūpų.

– Manai, apsaugininkas matė tavo įdagą?

– Negaliu pasakyti.

– Ar jis matė mane?

Skotas papurtė galvą.

– Apakinti automobilio žibintų mudu nieko nematėme. Atpažinau tik čardžerį.

Tai išgirdusi turėjau lengviau atsikvėpti, bet vis tiek buvau sudirgusi.

– Henkas bet kurią akimirką gali parvežti tavo mamą, – tarė Skotas, nykščiu rodydamas į kelią. – Man reikia nešdintis. Slapstysiuosi kelias savaites. Galbūt apsaugininkas nematė įdago. Tikėkimės, palaikė mane paprastu įsilaužėliu.

– Kad ir kaip ten būtų, jis žino, jog tu – nefilimas. Paprasti žmonės nešokinėja nuo vieno pastato

ant kito. Kai Henkas sužinos, vargu ar tai palaikys atsitiktiniu sutapimu.

– Juo labiau turiu nešdintis. Jei dingsiu iš arenos, Henkas pamanyš, kad išsigandau ir pabėgau iš miesto. Kai viskas nurims, tave susirasiu. Sugalvosime kitą planą ir užpulsime Henką.

Mano kantrybė seko.

– O kaip aš? Tai tu man įpiršai šią mintį, o dabar sprunki į krūmus. Henkas draugauja su mano mama. Aš negaliu slapstyti. Jei Henkas yra prisidėjęs prie mano pagrobimo, privalo už tai atsakyti. Jei jis rezga dar didesnę niekšybę, noriu jam sutrukdyti. Ne po kelių savaitių ar mėnesių, o *dabar*.

– Ir kas padės juo atsikratyti? – Skoto balsas buvo švelnus, bet su plienine gaidele. – Policija? Pusei jos Henkas moka. O kitai pusei susuks smegenis ir privers paklusti. Paklausk manęs, Nora. Mudu turime išlaukti. Leisti, kad dulkės nusėstų, ir priversti Juodąją Ranką patikėti, jog jis ir vėl turi valdžią. Tada perskirstysime jėgas ir pulsime, kai Juodoji Ranka mažiausiai tikėsis.

– Henkas turi valdžią. Jis ne šiaip sau draugauja su mano mama. Mama jam nėra svarbiausia. Henkui labiausiai rūpi suburti nefilimų armiją. Češvanas prasideda kitą mėnesį, spalį. Tad kodėl jis pasirinko mamą ir kodėl dabar? Kaip ji susijusi su Henko ketinimais? Turiu tai išsiaiškinti, kol dar ne per vėlu!

Skotas suirzęs patampė ausį.

– Be reikalo tau viską išklėjau. Tu palūši. Juodoji Ranka tave išsikvies. Tu išplepėsi. Papasakosi jam apie mane ir olą.

– Dėl manęs nesijaudink, – atšoviau. Išlipau iš čardžerio ir atsisveikinimui išrėžiau: – Puiku, slapstykis. Tačiau ne tavo mama kasdien vis labiau įsimyli pabaisą. Aš jį *išguisiu*, su tavo pagalba arba be jos.

Žinoma, neturėjau nė menkiausio supratimo, kaip tai padaryti. Henkas labai giliai įsitvirtino šiame mieste. Jis turi draugų, sąjungininkų ir darbuotojų. Turi pinigų, išteklių ir nuosavą armiją. Didžiausią nerimą kelia, kad jis apraizgė savo voratinkliu mano mamą.

Dvi dienos praslinko be nuotykių. Skotas tesėjo savo pažadą ir dingo. Dabar gailėjausi, kad jį užsipuoliau. Skotas kliovėsi protu, ir už tai negalėjau jam priekaištauti. Apkaltinau vaikiną bailumu, nors iš tiesų buvo visai ne taip. Skotas žinojo, kada pulti ir kada trauktis. Jis buvo išmintingesnis, nei maniau. Ir kantrus.

O aš? Man nepatinka Henkas Milaras, juo pasitikiu dar mažiau ir kuo greičiau sužinosiu, koks galutinis jo žaidimo tikslas, tuo geriau. Češvanas mano pašamonėje karojo tarsi tamsus debesis, nuolat primindamas, jog Henkas kažką sumanė. Neturiu tvirtų įrodymų, kad ir mama jam talkina, bet pavojaus ženklus matau. Jei Henkas viską – taip pat ir sutelkti, apmokyti visą nefilimų armiją, kad šie iš puolusiųjų angelų galėtų atsikovoti savo kūnus, – stengiasi padaryti iki češvano, kodėl tiek daug laiko skiria mano mamai? Kodėl jam reikia pelnyti mamos pasitikėjimą? Ir apskritai, kam jam jos reikia?

Sėdint istorijos pamokoje ir abejingai klausantis mokytojos pasakojimo apie įvykius, sukėlusius Anglijos protestantų bažnyčios reformaciją, galvoje staiga šmėstelėjo mintis. *Henkas pažįsta Skotą*. Kodėl anksčiau apie tai nepagalvojau? Jei Henkas įtaria, kad Skotas – tas nefilimas, kuris prieš dvi dienas naktį šniukštinėjo prie jo sandėlio, vadinasi, žino, jog Skotas, vieną kartą įkliuvęs, kurį laiką

bus atsargus. Tiesą sakant, Henkas tikriausiai mano, kad Skotas slapstosi, taip iš tiesų ir yra. Henkui nė į galvą nešaus, kad įsibrovėlis gali pasirodyti dar šįvakar.

Tokia mintis jam netoptelės ir per milijoną metų...

Vakaras atėjo ir praėjo. Dešimtą valandą mama mane pabučiavo palinkėdama labos nakties ir patraukė į savo miegamąjį. Po valandos ji išjungė šviesą. Dėl tikrumo palaukiau dar kelias minutes, paskui nusimečiau antklodę. Apsirengusi pačiupau iš palovio sportinį krepšį, žibintuvėlį, fotoaparata ir automobilio raktelius.

Tyliai stumdama folksvageną Gudobelių taku mintyse padėkojau Skotui, kad nupirko lengvą automobilį. Visureigio niekaip nebūčiau pastūmusi. Variklį įjungiau tik nutolusi gerą puskilometrį nuo namų, kur mama negalėjo girdėti.

Po dvidešimties minučių pastačiau folksvageną už poros kvartalų nuo tos vietos, kur prieš dvi dienas su Skotu buvome palikę čardžerį. Vaizdas buvo toks pat. Tie patys sandėliai lentomis užkaltais langais. Tie patys nedegantys gatvių žibintai. Tolumoje ūktelėjo garvežys.

Henko sandėlis saugomas, tad nusprendžiau prie jo nesiartinti. Reikėjo rasti kitą būdą pažvelgti į vidų. Netikėtai į galvą šovė mintis. Galiu pasinaudoti tik vienu pranašumu – išplanavimu: pastatai stovi greta kits kito. Tikriausiai iš gretimo galėčiau pamatyti, kas yra Henko sandėlio viduje.

Tuo pačiu keliu, kurį buvome pasirinkę su Skotu, nubėgau prie Henko sandėlio. Susigūžusi šešėlyje ėmiau dairytis. Pastebėjau, kad gaisrinės kopėčios nuimtos. Vadinasi, Henkas atsargus. Trečio aukšto langai uždangstyti naujais laikraščiais, bet iki ketvirto aukšto dar neprieita. Kas dešimt minučių, tarsi laikrodis, iš pastato išeidavo apsaugininkas ir apsukdavo ratu.

Pakankamai sužinojusi apsuksiu kvartalą ir prisiartinau prie pastato, stovinčio už Henko sandėlio. Kai tik apsaugininkas apėjo ratą ir dingo Henko sandėlyje, išbėgau iš slėptuvės. Tik šįkart pasirinkau ne gatvelę už pat sandėlio, bet tolimesnę.

Užlipusi ant apversto šiukšlių konteinerio prisitraukiau gaisrines kopėčias. Bijau aukščio, bet neleisiu šiai baimei sutrukdyti išsiaiškinti, ką slepia Henkas. Trūkčiojamai kvėpuodama užlipau iki pirmos laiptų aikštelės. Liepiau sau nežiūrėti žemyn, bet pagunda buvo per didelė. Pro geležinį kopėčių nėrinį pažvelgiau į gatvelę apačioje. Nudiegė paširdžius ir aptemo akyse.

Užlipau į antrą aukštą. Paskui į trečią. Jausdama lengvą pykinimą paklebenau langus. Keli buvo uždaryti, bet galiausiai radau vieną neužšautą ir pravėriau. Jis gailiai sugirgždėjo. Laikydama fotoaparata rankoje įsiropščiau į vidų.

Staiga mane apakino ryški šviesa. Kaipmat delnu užsidengiau akis. Išgirdau besivartančių kūnų garsus. Kai vėl atsimerkiau, išvydau daugybę eilėmis išrikiuotų gultų. Kiekviename jų miegojo žmonės. Vyrai, ir nepaprastai aukšti.

Nefilimai.

Nespėjus atsitokėti iš nugaros per liemenį apkabino kažkieno ranka.

– Judinkis! – įsakė tylus balsas, ir kažkas nutempė mane prie lango, pro kurį buvau įlipusi.

Atsipeikėjusi iš nuostabos pajutau, kaip pora stiprių rankų pro langą ištempia mane ant gaisrinių kopėčių. Įpykęs Dževas nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Netardamas nė žodžio pastūmė skersinių link. Kai dardėdami leidomės žemyn, mums pavymui iš pastato atsirito šūksniai. Netrukus būsime užspęsti ir iš viršaus, ir iš apačios.

Nekantriai suuzgęs Džėvas paėmė mane ant rankų ir prispaudė prie savęs.

– Tvirtai laikykis.

Vos spėjau įsikibti, nusukiejome oru. Tiesiai žėmyn. Džėvas nesivargino kabarotis kopėčiomis ir peršoko per turėklus. Kai mudu visu greičiu kritome žėmyn, ausyse švilpė vėjas. Viskas baigėsi man net nespėjus suklykti. Su trenksmu nusileidome ant žėmės.

Sugriebęs už rankos Džėvas nusitempė mane prie gatvės.

– Mano automobilis už trijų kvartalų.

Pasukę už kampo, nėrėme į šoninę gatvelę. Šalikelėje išvydau baltą visureigį. Džėvas signalizacijos pulteliu atrakino dureles, ir mudu išokome į vidų.

Džėvas vairavo greitai, posūkiuose žvygindamas padangas ir iki galo spausdamas greičio pedalą tiesiuose ruožuose, kol gerokai nutolome nuo nefilimų. Galiausiai jis sustojo nedidelėje degalinėje, pusiaukelėje tarp Koldvoterio ir Portlando. Jos lange kabėjo užrašas "Uždaryta", o viduje blausiai spingsėjo kelios šviesos.

Džėvas išjungė variklį.

– Ką ten veikei? – įsiutęs garsiai paklausė.

– Laipiojau gaisrinėmis kopėčiomis, ką daugiau, – atšoviau.

Mano kelnės buvo suplėšytos, keliai nubrozdinti, rankos subraižytos, nepuoliau į ašaras tik todėl, kad apėmė pyktis.

– Ką gi, sveikinu, tu jomis užlipai. Ir vos nežuvai. Tik nesakyk, kad ten patekai atsitiktinai. Šiame rajone sutemus niekas nevaikštinėja. Beje, įsibrovei į nefilimų slėptuvę, tad niekaip nepatikėsiu, jog patekai į ją netyčia. Kas tau liepė tai padaryti?

Sumirksėjau.

– Nefilimų slėptuvę?

– Apsimetinėji kvailele? – Vaikinas papurtė galvą. – Neįtikinamai.

– Maniau, sandėlis tuščias. Galvojau, nefilimams priklauso gretimas.

– Abiejų pastatų savininkas yra nefilimas – labai galingas. Vienas pastatas skirtas dėmesiui nukreipti, o kitame kasnakt miega apie keturis šimtus nefilimų. Spėk, į kurį pataikei.

Pastatas, skirtas dėmesiui nukreipti. Koks Henkas gudrus! Blogai, kad apie tai nepagalvojau prieš dvidešimt minučių. Rytoj rytą jis visas savo pajėgas perkels į kitą vietą, o aš pamesiu vienintelį siūlo galą. Bent jau sužinojau, ką Henkas slepia. Sandėlyje įrengti nemažos jo nefilimų armijos miegamieji.

– Regis, sakiau tau, kad daugiau nesišauktum bėdos. Juk prašiau, kad nors kurį laiką pasistengtum elgtis normaliai, – barėsi Džėvas.

– Negalėjau labai ilgai elgtis normaliai. Netrukus po mudviejų susitikimo netikėtai susidūriau su senu draugu. Su senu draugu nefilimu, – leptelėjau negalvodama, bet nemačiau nieko blogo, kad Džėvui pasakiau apie Skotą. Šiaip ar taip, Džėvas buvo mano pusėje, kai ginčijausi su Gabiu, vadinasi, jis nėra toks nepakantus nefilimams kaip Gabis.

Džėvo žvilgsnis tapo griežtesnis.

– Su koku draugu nefilimu?

– Neprivalau atsakyti į šį klausimą.

– Nesivargink. Ir taip žinau. Vienintelis nefilimas, kurį tu, būdama lengvatikė, gali pavadinti

draugu, yra Skotas Parnelis.

Nepajégiau nuslėpti nuostabos.

– Tu pažįsti Skotą?

Dževas nieko neatsakė. Tačiau iš jo tylaus, žudančio žvilgsnio supratau, kad apie Skotą jis yra prastos nuomonės.

– Kur jis apsistojo? – paklausė Dževas.

Pagalvojau apie olą ir Skotui duotą pažadą niekam neprasitarti.

– Jis... man nepasakė. Susitikau jį išvažiavusi pabėgioti. Pokalbis buvo labai trumpas. Mudu net neturėjome laiko pasikeisti telefono numeriais.

– Kur tu bėgiojai?

– Miesto centre, – pamelavau nė nemirktelėjusi. – Skotas išėjo iš restorano, kai bėgau pro šalį, mane atpažino, ir mudu trumpai pasikalbėjome.

– Meluoji. Skotas nesirodytų viešumoje, ypač kai Juodoji Ranka už jo galvą pažadėjo piniginę premiją. Kertu lažybų, su juo susitikai kur nors nuošaliai. Miške prie savo namų? – spėjo Dževas.

– Iš kur žinai, kur gyvenu? – nervingai paklausiau.

– Tave persekioja nevertas pasitikėjimo nefilimas. Tad jei neturi dėl ko daugiau nerimauti, susirūpink dėl jo.

– Nevertas pasitikėjimo? Jis man paaiškino apie nefilimus ir puolusius angelus, ko negaliu pasakyti apie tave!

Susitvardžiau. Nenorėjau kalbėti apie Skotą. Troškau kalbėti apie *mus* ir priversti Dževą papasakoti apie ankstesnius mudviejų santykius. Ištisas dienas svajojau apie jį, ir dabar, kai mano svajonės išsipildė, neketinau leisti Dževui vėl išnykti. Turėjau sužinoti, ką jis man reiškė.

– Ir ką jis tau papasakojo? Kad tapo auka? Kad puolę angelai – blogiukai? Jis gali kaltinti puolusius angelus už savo rasės atsiradimą, bet Skotas nėra auka ir nekaltas avinėlis. Jei jis čia šmirinėja, tai tik todėl, kad jam ko nors iš tavęs reikia. Visa kita – apgaulė.

– Keista, kad taip kalbi, nes Skotas manęs neprašė jokios paslaugos. Kol kas jis tik rūpinasi manimi. Skotas man padeda susigrąžinti atmintį. Nežiūrėk tokiomis nustebusiomis akimis. Tai, kad tu esi užsisklendęs mulkis, nereiškia, jog ir visas pasaulis toks. Paaiškinęs, kas yra nefilimai ir puolę angelai, Skotas pasakė, kad Henkas Milaras telkia pagrindinę nefilimų armiją. Tau šis vardas galbūt nieko nereiškia, bet man yra labai svarbus, nes Henkas mergina mano mamą.

Pyktis dingo iš Dževo veido.

– Ką pasakei? – tikrai grėsmingu balsu paklausė jis.

– Išvadinau tave užsisklendusiu mulkiu ir tikrai taip manau.

Vaikinas prisimerkęs žiūrėjo pro langą. Jis tikrai kažką svarstė, o man susidarė įspūdis, kad pasakiau šį tą labai svarbaus. Dževas sukando dantis, o jo akys suspindo grėsmingu šalčiu. Net sėdėdama šalia pajutau, kaip įsitempia vaikino kūnas, veikiamas emocijų – blogų emocijų.

– Keliems žmonėms papasakojai apie mane? – paklausė jis.

– Kodėl manai, jog kam nors apie tave pasakojau?

Dževas pervėrė mane žvilgsniu.

– Ar tavo mama žino?

Kiek padvejojau, bet buvau per daug išsekusi, kad pajėgčiau išsisukinėti.

– Galbūt jai minėjau tavo vardą, bet mamai jis nežinomas. Pradėkim nuo pradžių. Kaip mudu susipažinom, Dževai?

– Jei ko nors paprašyčiau, tikriausiai neklausytum? – Sulaukęs mano dėmesio, Dževas kalbėjo toliau: – Parvešiu tave namo. Pasistenk pamiršti, kas įvyko šiąnakt. Elkis įprastai, ypač jei greta bus Henkas. Neminėk mano vardo.

Tylėdama pažvelgiau į jį iš padilbų ir išsiropščiau iš visureigio. Dževas irgi išlipo ir perėjo į mano pusę.

– Ką tai reiškia? – paklausė jis, bet dabar balsas buvo ne toks šiurkštus.

Pasitraukiau nuo automobilio, jei Dževas kartais sumanytų jėga įgrūsti mane atgal.

– Nevažiuosiu namo. Dar ne. Kai išgelbėjai mane nuo Gabio, nuolat galvojau, kaip vėl tave sutikti. Per daug spėlioju, kaip tu su manimi susipažinai. Nors tavęs ar pastarųjų penkių mėnesių neprisimenu, aš tave *jaučiu*, Dževai. Kai aną naktį pamačiau, pajutau tai, ko anksčiau nebuvau patyrusi. Žiūrint į tave man užgniauždavo kvapą. Ką tai reiškia? Kodėl nenori, kad tave prisiminčiau? Kas tu man *buvai*?

Ištarusi šiuos žodžius sustojau ir atsigrėžiau į vaikiną. Juodos kaip akivarai jo akys slėpė prieštarigus jausmus. Gailestį, kančią, atsargumą.

– Kodėl aną naktį pavadinai mane angelu? – paklausiau.

– Jei elgčiausi protingai, iškart parvežčiau tave namo, – tyliai atsakė Dževas.

– Tačiau?

– Tačiau kyla pagunda padaryti tai, dėl ko vėliau tikriausiai gailėsiuos.

– Pasakysi man tiesą? – su viltimi paklausiau.

Vaikino akys nukrypo į mane.

– Pirmiausia turiu nuvežti tave į nuošalesnę vietą. Henko žmonės turbūt sukiojasi netoliese.

18 SKYRIUS

Tarsi davus ženklą už mūsų sužviėgė padangos. Henkas gali didžiūotis; jo vyrai lengvai nepasiduoda.

Dėevas nusitempė mane už aptrupėjusios plytų sienos.

– Mudu nespėsimė greičiau už juos atsidurti prie visureigio, o net jei ir spėtume, neketinu tavę įveltį į lenktynes su nefilimais. Jie nesusižaloję išlips iš apvirtusio ar sulamdyto automobilio, o tau gali nepavykti. Verčiau pasikliaukime kojomis ir grįžkime prie visureigio, kai nefilimai liausis ieškoję. Už kvartalo nuo čia yra naktinis klubas. Ne pati geriausia vieta, bet ten galėsime pasislėpti.

Paėmęs už parankės Dėevas stumtelėjo mane į priekį.

– Jei Henko žmonės patikrins klubą, o jie būtų kvailiai, jei šitaip nepasielgtų, pamatę tavo visureigį ir supratę, kad mes einame pėsti, mane atpažins. Kol mane iš ten ištempei, šviesa sandėlyje degė kokias penkias sekundes. Kas nors galėjo mane įsidėmėti. Galiu pasislėpti tualete, bet jei nefilimai ims klausinėti, ilgai ten neišbūsiu.

– Sandėlis, į kurį įsibrovei, skirtas naujokams. Jiems tik šešiolika ar septyniolika skaičiuojant žmonių amžiumi, be to, jie neseniai prisiekė ištikimybę, tad nefilimų amžiumi jiems nėra nė vieno metų. Esu už juos stipresnis ir kur kas labiau patyręs žaisti su protais. Tau sukelsiu transo būseną. Pažvelgę į mus nefilimai išvys juodas odines kelnes mūvintį vyruką su ankšta odine apykakle, nusagstyta metaliniais smagais, ir merginą platininiais plaukais, vilkinčią liemenę ir avinčią kareiviškais batais.

Staiga man lengvai apsvaigo galva. Transas. Vadinas, šitaip veikia triukai su smegenimis? Pakerint?

Dėevas pakėlė mano smakrą ir pažvelgė į akis.

– Ar pasitiki manimi?

Visai nesvarbu, ar aš juo pasitikiu, ar ne. Tiesiog neturiu kitos išeities. Antraip tektų vienai stoti prieš Henko žmones – nesunku buvo nuspėti baigtį.

Linktelėjau.

– Gerai. Tada eime.

Nusekiau paskui Dėevą į uždarytą fabriką, kuriame dabar buvo įsikūręs "Kruvinosios Merės" naktinis klubas, ir Dėevas sumokėjo už mano įėjimą. Akys ne iškart apsirato su blyksinčių prožektorių šviesa. Vidinės fabriko sienos buvo išgriautos – sukurta atvira erdvė, čia dabar sukiojosi daugybė žmonių. Ventiliacija buvo prasta, ir man netrukus užgulė nosį kūnų kvapas, sumišęs su kvėpalais, cigarečių dūmais ir vėmalų smarve. Lankytojai buvo ne mažiau kaip penkiolika metų vyresni už mane, aš viena vilkėjau aksominiais drabužiais ir buvau plaukus susirišusi į uodegėlę, bet, matyt, veikė Dėevo proto triukai, nes grandinėlių, odos, geležinių smagų ir žvejų tinklų jūroje niekas

nė nedirstelėjo mano pusėn.

Prasibrovėme į minios vidurį, ten galėjome pasislėpti ir kartu stebėti duris.

– Pirmasis planas yra būti čia ir pralaukti, – šaukė Džėvas pro riaumojančią muziką. – Galiausiai jie liausis mūsų ieškoję ir grįš į sandėlį.

– O koks antrasis?

– Jei jie atseks paskui mus, išeisime pro galinį išėjimą.

– Iš kur žinai, kad čia yra galinis išėjimas?

– Esu čia buvęs. Tai ne pati mėgstamiausia mano vieta, bet ji populiori tarp mūsų.

Nenorėjau galvoti, koks yra Džėvas. Šiuo metu nenorėjau apie nieką galvoti, tik kaip gyvai grįžti namo.

Apsidairiau.

– Regis, sakei gališ paveikti visų smegenis. Tai kodėl man atrodo, kad žmonės į mus spokso?

– Todėl, kad mudu nešokame.

Šokiai. Nepaprastai panašūs į "Kiss" grupės narius vyrai ir moterys daužėsi kaktomis, stumdėsi ir laižėsi. Vyrukas, kurio džinsus laikė grandininės petnešos, užlipo ant sieninių kopėčių ir krito nuo jų į minią. "Kiekvienam savo", – pamaniau.

– Ar galiu pakviesti šokiui? – paklausė Džėvas meiliai patempdamas lūpas.

– Gal verčiau pažiūrėti, kaip iš čia ištrūksime? Sugalvoti dar kelis atsarginius planus?

Džėvas paėmė mane už dešinės rankos ir prisitraukė prie savęs lėtam šokiui, visiškai nederančiam su trankia muzika. Tarsi skaitydamas mano mintis tarė:

– Netrukus nustos spoksoję. Jie per daug užsiėmę varžydami, kuris šįvakar atliks ekstremalesnį šokio judesį. Pamėgink atsipalaiduoti. Kartais geriausias puolimas – gera gynyba.

Mano širdis ėmė smarkiau plakti, ir ne todėl, kad netoliese buvo Henko žmonės. Šitaip šokdama su Džėvu visiškai nepajėgiau valdyti savo jausmų. Jo rankos buvo stiprios, kūnas šiltas. Vaikinas nebuvo pasikvepinęs, bet kai prisitraukė mane arčiau, nuo jo sklido gundantis ką tik nupjautos žolės ir lietaus vandens aromatas. Ir tos akys. Gilios, paslaptingos, nesuvokiamos. Nieko nepaisydama norėjau priglusti prie jo ir... plaukti pasroviui.

– Taip geriau, – sušnibždėjo Džėvas man į ausį.

Nespėjus atsakyti, jis mane apsuko. Taip dar nebuvo šokusi, o Džėvo gebėjimai mane nustebino. Galėjau tikėtis, kad jis moka šokti gatvėje, bet tik ne šitaip. Džėvo šokis man priminė kitus laikus ir kitą aplinką. Vaikinas šoko pasitikėdamas savimi, buvo elegantiškas... švelnus ir seksualus.

– Kaip manai, ar jie patikės, kad neskoningomis odinėmis kelnėmis mėvintis vaikinas moka taip šokti? – nusišaipiau, kai Džėvas dar kartą apsukęs vėl mane apglėbė.

– Šok toliau, ir aš tau užmausiu odines kelnes.

Džėvas nesišypsojo, bet aš jaučiau, kad jam linksma. Gerai, kad nors vienam iš mudviejų ši padėtis atrodo juokinga.

– Kaip veikia transas? Panašiai kaip kerai?

– Tai kur kas sudėtingiau, bet galutinis rezultatas tas pats.

– Ar galėtum mane pamokyti?

– Jei norėčiau tave išmokyti visko, ką moku pats, mudviem kartu tektų praleisti daug laiko.

Nesuprasdama, ar tai pasiūlymas, atsakiau:

– Galėtume elgtis... profesionaliai.

– Kalbėk už save, – atšovė Džėvas tuo pačiu rimtu tonu, tad negalėjau atspėti jo ketinimų.

Ant nugaros jaučiau tvirtą Džėvo ranką ir susijaudinau labiau, nei maniau iš pradžių. Ėmiau spėlioti, ar mudviejų ryšys ir anksčiau buvo toks įelektrinantis. Ar būdama šalia Džėvo nuolat jausdavausi, tarsi žaisčiau su ugnimi? Šilta, ryškia, kaitria ir pavojinga?

Kad pokalbis nepakryptų nepageidaujama linkme, priglaudžiau galvą Džėvui prie krūtinės, nors žinojau, kad tai nesaugu. Su Džėvu niekad nėra saugu. Nuo vaikino prisilietimo spengė visas mano kūnas – šis pojūtis buvo žavus ir visiškai man nepažįstamas. Protas norėjo smulkiai išanalizuoti jausmus ir perdėtai sudėtingai įvertinti reakciją į Džėvą. Tačiau širdis jau pavargo vaikoma proto, spėliojančio apie iškritusį laiko tarpsnį, tad ėmiau ir išjungiau smegenų jungiklį.

Palengva leidausi Džėvo užliūliuojama. Paklusniai siūbavau prisiglaudusi prie jo. Klube buvo per karšta, galva svaigo nuo dūmų, ir viskas ėmė atrodyti nerealu, todėl lengvai įtikinau save, kad vėliau, jei kartais mane imtų graužti kaltė ar gailestis, galėsiu apsimesti, jog nieko ir nebuvo. Tačiau kol buvau įstrigusi klube ir pražuvusi Džėvo akyse, vaikinui labai nesunkiai pavyko užvaldyti mano mintis.

– Apie ką galvoji? – paklausė jis, lūpomis liesdamas man ausį.

Užsimerkia ir mėgavausi šiuo pojūčiu. *Kaip man šilta. Kokia šalia tavęs jaučiuosi neįtikimai gyva, žvali ir nerūpestinga.*

Džėvo lūpose suspindo nuovoki ir gundanti šypsena.

– Hmm.

– Hmm? – sutrikusi pakartojau, nusigrėžiau ir kaipmat pamėginau po susierzinimu paslėpti sumišimą. – Kuo čia dėtas "hmm"? Ar kada nors gali pavartoti daugiau nei penkis žodžius? Visas šis kriuksėjimas ir kapoti žodžiai primena... pirmą žmogų.

Džėvas nusišypsojo plačiau.

– Pirmą žmogų.

– Esi nepakenčiamas.

– Aš – Džėvas, tu – Nora.

– Liaukis, – subariau, bet pati vos nenusišypsojau.

– Elgiamės kaip pirmą žmonės, todėl pasakysiu, kad maloniai kvėpi, – pagyrė Džėvas.

Vaikinas prisiglaudė arčiau, ir aš pajutau, koks jis stuomeningas, kaip kilo josi jo krūtinė, kaip degina besiliečianti oda. Galvą kuteno tarsi nuo elektros iškrovos, suvirpėjau iš malonumo.

– Tai vadinama dušu... – negalvodama pasakiau ir staiga nutilau. Nustebau, kad šie žodžiai man stulbinamai pažįstami. – Muilas, šampūnas, karštas vanduo, – pridūriau, tarsi ši mintis tik dabar būtų šovusi į galvą.

– Nuoga. Girdėta dainelė, – pertraukė mane Džėvas, o jo akys paslaptinai blykstelėjo.

Suglumusi nutariau viską paversti juokais.

– Tu su manimi flirtuoji, Džėvai?

– Tau taip atrodo?

– Per menkai tave pažįstu, kad galėčiau atsakyti "taip" arba "ne", – stengiausi kalbėti ramiai, net

abejingai.

– Tada teks tai ištaisyti.

Vis dar neatspėdama jo sumanymo atsikrenkščiau. Tokį žaidimą galima žaisti tik dviese.

– Manai, bėgti kartu nuo blogiukų – tinkamas būdas susipažinti?

– Ne. Šis.

Džėvas atlošė mane ir stipriai prispaudė prie savęs. Jo glėbyje visiškai suglebau ir nepajėgiau priešintis, tik kartojau jo šokio žingsnius. Vaikino raumenys po drabužiais įsitempė, jis mane laikė tvirtai, neleisdamas atsitraukti.

Man keliai linko, bet ne nuo šokio. Kvėpavimas padažnėjo, ir supratau pasukusi slidžiu keliu. Buvau labai arti prisiglaudusi prie Džėvo, mūsų kojos lengvai lietėsi, žvilgsniai tamsoje trumpam susitikdavo, visa tai akino ir svaiginamai kaitino. Apimta keisto jaudulio atšlijau nuo vaikino, bet ne per daug.

– Tokiam šokiui mano kūnas netinka, – pašmaikštavau, smakru parodydama į greta šokančią moterį, ji energingai kraipė klubus pagal ritmą. – Neturiu tokių apvalumų.

Džėvas įsmeigė žvilgsnį į mane.

– Klausi mano nuomonės?

Iškaitau.

– Jau paklausiau.

Vaikinas nuleido galvą, ir aš pajutau jo šiltą kvėpavimą. Lūpomis švelniai, tarsi plunksna, jis lietė man kaktą. Užsimerkiau mėgindama nuslopinti absurdišką troškimą, kad Džėvo lūpos priglustų prie manų.

– Džėvai... – vos ne vos iškošiau.

”Džėvai, Džėvai, Džėvai“, – kartojau į taktą su širdies tvinksniais. Kartojau jo vardą lyg tylų pageidavimą, kol ėmė suktis galva.

Mažytėlaitis oro tarpelis tarp mūsų lūpų erzino ir gundė. Vaikinas buvo prisiglaudęs labai arti, mano kūnas prisitaikė prie jo, visa tai ir gąsdino, ir žavėjo. Džėvo glėbyje vos pajėgiau kvėpuoti, kažko laukiau.

Staiga vaikinas įsitempė. Burtai išsisklaidė, Džėvas atšlijavo, ir aš atsitraukiau.

– Turime svečių, – tarė jis.

Pamėginau išsilaisvinti iš jo glėbio, bet Džėvas nepaleido – vertė apsimesti, kad šokame.

– Laikykis ramiai, – sušnibždėjo, skruostu perbraukdamas man kaktą. – Atmink: jei nefilimai į tave pažiūrės, pamatys šviesiaplaukę, avinčią kareiviškais batais. Tikrosios tavęs jie neišvys.

– Ar jie neįtaria, kad mėginsi sujaukti jiems protą?

Bandžiau dirstelėti į duris, bet jas užstojo keli šokėjai. Nenumaniau, ar Henko žmonės braunasi į priekį, ar liko prie durų ir stebi.

– Vyrukams nepavyko gerai manęs įsidėmėti, bet jie matė, kaip iššokau iš sandėlio trečio aukšto, todėl žino, kad nesu žmogus. Jie ieškos vaikino su mergina, bet čia pilna porų.

– Ką jie dabar veikia? – paklausiau, vis dar nieko nematydama pro minią.

– Dairosi. Šok su manimi ir nedirsčiok į duris. Jų keturi. Dabar jie skirstosi. – Džėvas nusikeikė.

– Du stumiasi mūsų link. Turbūt mus pastebėjo. Juodoji Ranka juos gerai ištreniravo. Dar neteko

sutikti nefilimo, kuris pirmaisiais metais po ištikimybės priesaikos pajėgtų atsispirti transui, bet šie, matyt, atsparūs. Keliauk prie tualetų ir išsik pro duris koridoriaus gale. Labai neskubėk ir nesigręžtiok. Jei kas nors bandys tave sustabdyti, nekreipk dėmesio ir žygiuok toliau. Aš juos nuviliosiu, kad laimėtume laiko. Po penkių minučių susitiksim šoninėje gatvelėje.

Džėvas patraukė į vieną pusę, aš – į kitą. Rodėsi, širdis iššoks pro gerklę. Alkūnėmis yriausi per minią. Nuo daugybės kūnų šilumos ir adrenalino suprakaitavau. Prasibroviau į koridorių, vedantį prie tualetų, jie, sprendžiant iš aitraus dvoko ir gausybės musių, buvo netvarkingi. Čia driekėsi ilga eilė, tad turėjau šonu kastis pro laukiančiuosius murmėdama: "Atsiprašau."

– Štai ten! – pasigirdo balsas. – Ji tuoj paspruks!

Atsigrėžiau įsitikinti, jog tai nefilimai. Tada nėriau pirmyn. Skuodžiau, kur akys veda. Perbėgau gatvę ir pasileidau ten, kur buvome palikę visureigį. Vyliausi, kad Džėvas, neradęs manęs šoninėje gatvelėje, susiprotės ieškoti prie automobilio.

Nefilimai buvo labai greiti. Net lėkdama kiek įkerta girdėjau juos artėjant. Ėmė vis didesnė panika, supratau, kad vijikai kur kas vikresni už mane. Kai regėjosi, kad persekiotojai tuoj tuoj mane sučiups, staigiai apsigrėžiau.

Abu nefilimai sulėtino žingsnį. Sunkiai alsavau, akys lakstė nuo vieno prie kito. Galėjau bėgti toliau ir susitaikyti su neišvengiamybe. Galėjau priešintis. Galėjau šaukti: "Gelbėkite, žudo!" ir tikėtis, kad Džėvas išgirs. Tačiau tai būtų buvę tas pat, kas griebtis už šiaudo.

– Ar tai ji? – paklausė žemesnis nefilimas, rodos, su britišku akcentu. Jis įdėmiai nužvelgė mane.

– Taip, ji, – patvirtino aukštesnis, amerikietis. – Ji mums sukėlė transą. Sutelk dėmesį tik į vieną smulkmeną, kaip mokė Juodoji Ranka. Pavyzdžiui, į plaukus.

Žemesnis nefilimas prisimerkęs pažvelgė į mane taip susikaupęs, kad, regis, žvilgsniu pervėrė kiaurai pastatą man už nugaros.

– Na, na, – po akimirkos tarė britas. – Raudonplaukė, tiesa? Šviesiaplaukė tu man labiau patikai. Nežmogišku greičiu jie pripuolė iš šonų ir taip stipriai sugriebė už alkūnių, kad net krūptelėjau.

– Ką veikei sandėlyje? – paklausė aukštesnis nefilimas. – Kaip jį radai?

– Aš... – pralemenau, bet buvau per daug išsigandusi, kad suregzčiau įtikinamą melą. Jei pasakysiu, kad vidurnaktį atsitiktinai įsiropščiau pro langą, jie nepatikės.

– Prarijai liežuvį? – paklausė žemesnis, pakutendamas man smakrą.

Staigiai pasukau galvą į šalį.

– Reikia ją nugabenti į sandėlį, – pareiškė aukštesnis. – Juodoji Ranka arba Bleiklis norės ją apklausti.

– Jie grįš tik rytoj. Mudu jau dabar galėtume kai ką sužinoti.

– O jei ji tylės?

Žemesnis nefilimas apsilaižė, ir jo akys bauginamai sužibo.

– Pasistengsime prakalbinti.

Aukštesnis nefilimas suraukė kaktą.

– Ji viską išplepės.

– Baigę ištrinsime jai atmintį. Ji nieko nesupras.

– Mudu dar nepakankamai stiprūs. Net jei pavyks ištrinti pusę, nepakaks.

– Gal užleiskime velnių kerus, – pasiūlė žemesnis grėsmingai spindinčiomis akimis.

– Velnių kerai – mitas. Juodoji Ranka aiškiai pasakė.

– Tikrai? Jei angelai danguje turi galių, logiška, kad jų turi ir pragaro demonai. Tu sakai mitas, o

aš – kad tai aukso kasykla. Įsivaizduok, ką galėtume nuveikti, jei juos įvaldytume.

– Net jei velnių kerai yra, mudu nežinome, nuo ko pradėti.

Žemesnis nefilimas suirzęs palingavo galvą.

– Tu linksmuolis. Gerai. Suderinkime savo pasakojimus, kad nesiskirtų. Mudu liudysime prieš ją.

– Su britišku akcentu kalbantis nefilimas ėmė dėstyti savo variantą, lenkdamas pirštus ir vardydamas šios nakties įvykius: – Mudu vijomės ją nuo sandėlio, radome besislapstančią klube ir tempiamo atgal ji išsigandusi viską išklojo. Nesvarbu, ką ji sakys. Juk įsibrovė į sandėlį. Kad ir kaip ten būtų, Juodoji Ranka laikys ją melage.

Regis, šie žodžiai iki galo neįtikino aukštesnio nefilimo, bet jis nesiginčijo.

– Eikš su manimi, – įsakė žemesnis nefilimas ir šiurkščiai įgrūdo mane į siaurą skersgatvį.

Stabtelėjęs paliepė draugui: – Lik čia ir žiūrėk, kad niekas netrukdytų. Jei mudviem pavyks ką nors iš jos išpešti, turėsime naudos. Gal net gausime paaukštinimą.

Pagalvojus, kad mane tardys nefilimas, visas kūnas nuėjo pagaugais, bet teko susitaikyti su mintimi, kad viena prieš du nefilimus kovoti nepajėgsiu. Galbūt reikia pasinaudoti koku nors pranašumu. Vienintelė viltis – nors žinojau, kad ji labai trapi, – kovoti vienas prieš vieną. Nutariau surizikuoti ir leistis nutempiama žemesnio nefilimo į vėjų gairinamą skersgatvį.

– Darai didelę klaidą, – perspėjau jį kaip įmanydama grėsmingesniu balsu.

Vaikinas atsiraitojo rankoves – išvydus krumplius, papuoštus aštriais žiedais, mano drąsa kaipmat išgaravo.

– Amerikoje esu jau šeši mėnesiai, keliuosi vos prašvitus, kiaurą dieną treniruojuosi prižiūrimas tirono, o naktį būnu užrakintas kareivinėse. Prisipažinsiu, po šešių tokio kalėjimo mėnesių labai smagu ant ko nors išlieti apmaudą. – Jis apsilaižė. – Man tai labai patiks, meilute.

– Pavogei mano žodžius, – pareiškiau ir keliu spyriau jam į tarpukojį.

Mokykloje prisižiūrėjau, kaip per sporto varžybas ar kūno kultūros pamokas vaikinai gauna smūgi į šią vietą, todėl žinojau, kad toks sužalojimas nefilimo neparalyžiuos, bet nesitikėjau, jog jis tik sudejuos iš skausmo.

Deja, nefilimas išsyk mane puolė. Čiupau besimėtantį pagali. Iš jo kyšojo kelios surūdijusios vinys, todėl medgalis virto naudingu ginklu.

Pažvelgęs į pagali nefilimas tik gūžtelėjo pečiais.

– Prašau. Trenk. Man neskaudės.

Sugriebiau medgalį tarsi beisbolo lazdą.

– Galbūt neliksi suluošintas, bet, patikėk, tau *skaudės*.

Nefilimas metėsi į dešinę, kaip tik to ir tikėjausi. Kai jis šoko į kairę, vožiau iš visų jėgų. Nuo stipraus smūgio nefilimas aiktelėjo.

– Tai tau brangiai kainuos.

Nespėjęs susizgribti jis išspyrė medgalį man iš rankos, parvertė ant žemės ir užlaužė rankas už galvos.

- Nulipk nuo manęs! – suspiegiau rangydamasi.
- Žinoma, meilute. Tik pasakyk, ką veikei sléptuvėje.
- *Tuojau pat...* nulipk... nuo... manęs.

– Girdėjai, kas tau pasakyta.

Nefilimas suirzęs išpūtė akis.

– Kas čia dabar? – piktai suirzgė ir atsigręžė pažiūrėti, kas drįsta jam trukdyti.

– Prašymas tikrai lengvai įvykdomas, – tarė Džėvas šyptelėdamas puse lūpų, tačiau jo balsas skambėjo grėsmingai.

– Esu truputį užsiėmęs, bičiuli, – nefilimas akimis parodė į mane. – Tad jei neprieštarausi...

– Deja, prieštarau siu.

Džėvas sugriebė nefilimą už pečių ir trenkė į sieną, paskui užspaudė gerklę ir ėmė smaugti.

– Atsiprašyk, – paliepė Džėvas galva rodydamas į mane.

Išraudęs nefilimas mėgino atplėšti Džėvo rankas. Jis žiopčiodamas lyg žuvis gaudė orą.

– Pasakyk jai, jog labai gailiesi, antraip pasirūpinsiu, kad ilgam užčiauptum srébtuvę. – Laisva ranka Džėvas pamojavo spyruokliniu peiliu, ir aš supratau, kad jis ketina nupjauti nefilimui liežuvį, bet gailėsčio skriaudikui nepajutau. – Na!

Nefilimo akys liepsnojo įsiūčiu, jo žvilgsnis lakstė nuo manęs prie Džėvo.

Atsiprašau, išgirdau mintyse įtūžusį balsą.

– Už tokį atsiprašymą "Oskaro" nelaimėsi, bet šįsyk pakaks, – tarė jam piktai vaipydamasis Džėvas. – Juk nebuvo sunku, tiesa?

Išsilaisvinęs nefilimas gaudė orą ir trynėsi kaklą.

– Kas tu per vienas? Esi puolęs angelas – nuo tavęs dvokia jėga, turbūt prieš nusidėdamas buvai gana aukšto rango, gal net arkangelas, – bet noriu sužinoti, ar mūsų keliai buvo susikirę.

Regis, užduodamas šį klausimą nefilimas norėjo paspėti Džėvui žabangas ir kada nors jį susekti, bet Džėvas masalo neprarijo.

– Kol kas ne, todėl prisistatysiu nedaugžodžiaudamas.

Džėvas smogė kumščiu nefilimui į pilvą. Šis žioptelėjęs parklupo ir suglebo.

Džėvas atsigręžė į mane. Tikėjau si, paklaus, kodėl nelaukiau šoninėje gatvelėje, kaip buvome susitarę, ir kaip pakliuvau į nagus nefilimams, bet jis tik nubraukė žemes man nuo skruosto ir užsegė dvi palaidinės sagas.

– Kaip tu? – tyliai paklausė Džėvas.

Linktelėjau, kad man viskas gerai, bet gerklėje tvenkėsi rauda.

– Dinkime iš čia.

Pirmą kartą neprieštaravau.

19 SKYRIUS

Kol Džėvas vairavo, tylėjau atrėmusi galvą į langą. Jis važiavo šalutiniais keliais, bet aš maždaug nutuokiau, kur esame. Dar po dviejų posūkių galutinai susivokiau. Priekyje, tarsi įspūdingi griaučiai, bolavo Delfų pramogų parko vartai. Džėvas pastatė visurėigį. Prieš keturias valandas vargu ar jam būtų pavykę rasti vietą taip arti vartų.

– Ką čia veiksime? – paklausiau atsisėsdama tiesiau.

Vaikinas išjungė variklį ir kilstelėjo tamsų antakį.

– Sakei, nori pasikalbėti.

– Taip, bet čia...

Tuščia.

Džėvas atšiauriai šyptelėjo.

– Vis dar abejoji, ar gali manimi pasikliauti? Na, pasirinkau Delfų parką, tad laikyk mane sentimentaliu.

Turėjau suprasti jo užuominą, bet nesupratau. Nusekiau įkandin iki vartų ir žiūrėjau, kaip Džėvas lengvai juos peršoka. Jis pravėrė vartus iš kitos pusės – tiek, kad galėčiau prasibrauti į vidų.

– Ar mus už tai gali suimti? – kvailai paklausiau. Aišku, mus suimtų, jei pagautų.

Tačiau Džėvas, regis, žinojo, ką daro, todėl nusekiau paskui. Už žibinto stūksojo aukštas atrakcionų traukinukas. Kažkoks vaizdas šmėstelėjo man galvoje, ir aš trumpai stabtelėjau. Išvydau save, krintančią žemyn nuo traukinuko bėgių. Nuvijau šį vaizdą šalin, suverčiau kaltę aukščio baimei.

Kaskart darėsi vis nejaukiau. Džėvas triskart išgelbėjo mano kailį, bet tai dar nereiškia, jog saugu su juo būti vienai. Mane čia tikriausiai atviliojo viltis sužinoti atsakymus. Džėvas pažadėjo pasikalbėti, ir pagunda buvo per stipri – nepajėgiau atsispirti.

Galiausiai Džėvas sulėtino žingsnį, išsuko iš tako ir sustojo prie aptriušusio tarnybinio namelio. Ant jo iš vienos pusės metė šešėlį atrakcionų traukinukas, iš kitos – milžiniškas apžvalgos ratas. Žemas pilkas pastatas niekam nekrito į akis.

– Kas yra tame namelyje? – paklausiau.

– Mano namai.

Namai? Arba Džėvas nestokoja humoro, arba nori sukurti naują paprasto būsto sampratą.

– Žavūs.

Gudri šypsena perkreipė vaikinų lūpas.

– Dėl saugumo teko atsisakyti prabangos.

Nužvelgiau išblukusius dažus, nuožulnų stogą ir trapias lyg popierines sienas.

– Saugumo? Net aš turbūt pajėgčiau išspirti duris.

– Jis saugus nuo arkangelų.

Išgirdus šį žodį, apėmė panika. Prisiminiau paskutinę haliucinaciją. *Padėk man rasti arkangelo vėrinį*, sakė Henkas. Nuo šio prisiminimo nemaloniai sudilgčiojo oda.

Džėvas atrakino pašiūrės duris ir palaikė, kol įėjau.

– Kada man papasakosi apie arkangelus? – paklausiau.

Nors kalbėjau atsainiai, iš tiesų labai jaudinausi. Įdomu, kiek yra angelų porūšių?

– Kol kas pakaks žinoti, kad arkangelai yra ne tavo pusėje.

Iš Džėvo tono supratau, jog jis šį tą nutyli.

– Tačiau vėliau jie gali atsidurti mano pusėje?

– Aš optimistas.

Peržengiau slenkstį ir ėmiau smalsiai dairytis. Tikrai nustebčiau, jei šios sienos atlaikytų stipresnius vėjo gūsius. Nuo mano svorio grindų lentos girgždėjo, oras buvo priplėkęs. Pašiūrė buvo maža – maždaug keturių su puse metrų ilgio ir trijų pločio. Be langų. Džėvui uždarius duris, patalpa paskendo aklinoje tamsoje.

– Tu čia gyveni? – pasitikrinau.

– Ši patalpa yra tik priemenė.

Nespėjusi paklausti, ką tai reiškia, išgirdau Džėvą einant į kitą pašiūrės galą. Tyliai suaimanavo atidaromos durys. Vaikino balsas atsklido iš požemio.

– Duok ranką.

Tamsoje šlepsėjau balso link, kol pajutau, kaip Džėvas sugriebia mano ranką. Matyt, jis stovėjo kokioje įduboje. Vaikino rankos suėmė mano liemenį ir nukėlė žemyn...

Į patalpą po pašiūre. Mudu stovėjome tamsoje vienas priešais kitą. Jaučiau negilų ir ramų Džėvo kvėpavimą. Tačiau aš kvėpavau trūkčiojamai. *Kur jis mane veda?*

– Kas čia? – pašnibždomis paklausiau.

– Tunelių labirintas po parku. Jų yra daugybė. Prieš daugelį metų puolę angelai nesimaišė tarp žmonių. Jie atsiskyrę gyveno čia, vandenyno pakrantėje, ir į miestus bei kaimus išeidavo tik chešvano mėnesį užvaldyti savo vasalų nefilimų kūnų. Tai buvo dviejų savaitių atostogos, o miestai tapdavo puolusių angelų kurortais. Puolę angelai darydavo, kas tik jiems šaudavo į galvą. Imdavo viską, ko tik įsigeidavo. Prisigrūsdavo kišenes vasalų pinigų. Šios vandenyno pakrantės uolos kadaise buvo toli nuo gyvenviečių, bet puolę angelai atsargumo sumetimais savo miestus statė po žeme. Jie žinojo, kad laikui bėgant viskas pasikeis. Taip ir atsitiko. Žmonių gyvenvietės plėtėsi. Riba tarp žmonių ir puolusių angelų valdų išnyko. Puolę angelai pastatė Delfų parką ant savo miesto, kad jį paslėptų. Atidarę pramogų parką, gautas pajamas naudojo savo reikmėms.

Vaikino balsas skambėjo labai vienodai ir ramiai, todėl negalėjau atspėti, kokie jausmai lydi jo pasakojimą. O aš nežinojau, ką sakyti. Jaučiausi tarsi apsunkusiomis nuo nemigos akimis vėlyvą naktį klausydama niūrios pasakos. Viskas panėšėjo į sapną, tarpais ryškesnį, tarpais išskydusį, bet labai tikrą.

Džėvas sakė tiesą, ne tik todėl, kad jo ir Skoto pasakojimai apie nefilimus ir puolusius angelus sutapo, bet ir dėl to, kad kiekvienas vaikino žodis mane sukrėtė išlaisvindamas tuos atminties fragmentus, kuriuos maniau praradusi amžinai.

– Kartą buvau tave beveik atsivedęs čia, – dėstė Džėvas, – bet sutrukdė nefilimas, į kurio slėptuvę

šiakt įsibrovei.

Neprivalėjau su Dževu atvirauti, bet nusprendžiau surizikuoti.

– Žinau, kad nefilimas, apie kurį kalbi, – tai Henkas Milaras. Kaip tik dėl jo šiakt ir atvažiavau į sandėlį. Norėjau sužinoti, ką jis ten slepia. Skotas man pasakė, kad jei pavyktų apie jį surinkti užtekinai purvo, galėtume išsiaiškinti, ką Henkas sumanė, ir jį sužlugdyti.

Dževo akyse šmėstelėjo gailesčio šešėlis.

– Nora, Henkas nėra paprastas nefilimas.

– Žinau. Skotas sakė, kad jis buria armiją. Henkas nori nuversti puolusius angelus, kad šie daugiau niekada neužvaldytų nefilimų kūnų. Žinau, Henkas yra galingas ir turi daug ryšių. Tačiau neišmanau, kaip tu su visu tuo susijęs. Kodėl *tu* šiakt buvai slėptuvėje?

Dževas kiek patylėjo.

– Mudu su Henku sieja dalykinis sandėris, todėl nėra ko stebėtis, kad aš jį kartkartėmis aplankau.

– Dževas tyčia kalbėjo miglotai. Nežinojau, ar jis nenori būti man atviras, nors aš jam viską iškløjau, ar stengiasi apsaugoti. Vaikinas išleido ilgą atodūsi. – Mudviem reikia pasikalbėti.

Jis paėmė mane už dilbio ir nusivedė į visišką tamsą po pašiūre. Mudu leidomės žemyn, traukėme koridoriais, sukome ratus. Galiausiai Dževas sulėtino žingsnį, atvėrė duris ir kažką pakėlė nuo žemės.

Sušnypštė užžiebtas degtukas, Dževo prikištas prie žvakės dagties.

– Prašom į mano buveinę.

Palyginti su visiška tamsa, žvakės šviesa buvo stulbinamai ryški. Mudu stovėjome juodo granito fojė, kuri vedė į erdvią patalpą, irgi iškaltą juodame granite. Grindis puošė tamsiai mėlyni, pilki ir juodi šilko kilimai. Baldų buvo nedaug, bet Dževas išsirinko elegantiškus ir šiuolaikiškus, griežtų linijų ir patrauklius akiai.

– Oho, – tariau susižavėjusi.

– Čia atsivedu tik nedaugelį. Ne kiekvienam rodau šį būstą. Mėgstu vienatvę ir nuošalumą.

Čia tikrai yra ir viena, ir kita, pamaniau, dairydamosi į olą panašioje studijoje. Žvakės šviesoje granito sienos ir grindys spindėjo tarsi nusagstytos deimantais.

Kol aš žvalgiausi, Dževas uždegė daugiau žvakių.

– Virtuvė kairėje, – tarė vaikinas, – miegamasis – gale.

Koketiškai dirstelėjau per petį.

– Dževai, ar tu su manimi flirtuoji?

Vaikinas pažiūrėjo į mane tamsiomis akimis.

– Imu manyti, kad bandai atitraukti mano dėmesį nuo ankstesnio pokalbio.

Pirštu perbraukiau vienintelį senovinį daiktą kambaryje – žmogaus ūgio veidroді sidabriniais rėmais, tarsi atkeliavusį iš viduramžių Prancūzijos pilies. Mamai jis tikrai būtų padaręs įspūdį.

Dževas klestelėjo į juodą odinę prancūzišką *art deco* stiliaus sofą ir atmetė abi rankas ant atlošo.

– Šiame kambaryje ne aš atitraukiu dėmesį.

– Tikrai? Tada kas?

Vaikinas rijo mane akimis. Nė nemirktelėdamas įvertino mane nuo galvos iki kojų, ir mane skausmingai nutvilkė karštis. Bučiny s būtų buvęs ne toks intymus kaip šis žvilgsnis.

Nuslopinusi Dževo žvilgsnio sukeltą karštį sustojau prie įspūdingo aliejumi tapyto paveikslo. Jo

spalvos buvo labai gyvos, detalės nepaprastai ryškios.

– ”Faetono kritimas“, – paaiškino Džėvas. – Graikų saulės dievas Helijas turėjo sūnų Faetoną, kurį jam pagimdė mirtinga moteris. Helijas kasdien ugniniu saulės vežimu važinėjo po dangų. Faetonas prikalbino tėvą leisti jam pavažiuoti, nors neturėjo nei ganėtinai jėgų, nei patirties, kad suvaldytų arklius. Taigi, arkliai pasibaidė ir nukrito ant žemės, sudegindami viską, kas pasitaikė jų kelyje. – Džėvas palaukė, kol pažvelgsiu į jį. – Juk tikrai žinai, kaip mane veiki.

– Tikriausiai šaipaisi.

– Taip, mėgstu iš tavęs šaipytis, bet yra dalykų, su kuriais nekrečiu juokų.

Vaikino žvilgsnis surimtėjo.

Sukaustyta Džėvo žvilgsnio pripažinau tiesą. Jis – puolęs angelas. Nuo jo sklido kitokia nei Skoto galia. Stipresnė ir aštresnė. Net dabar oras virpėjo nuo energijos. Visu kūnu jaučiau vaikną ir jo judesius.

– Žinau, kad esi puolęs angelas, – tariau. – Taip pat žinau, jog verti nefilimus prisiekti ištikimybę. Užvaldai jų kūnus. Šiame kare esi priešingoje nei Skotas pusėje. Todėl nenuostabu, kad jis tau nepatinka.

– Imi prisiminti.

– Per mažai. Jei esi puolęs angelas, kodėl susidėjai su Henku, nefilimu? Ar judu ne mirtini priešai?

Pasakiau tiesmukiau, nei norėjau; nesumečiau, kaip reaguoti, kad Džėvas – puolęs angelas. Laikyti jį blogiuku? Stengdamasi susitvardyti, priminiau sau, jog kadaise visa tai jau žinojau. Jei man tada pavyko susitaikyti su šia mintimi, susitvarkysiu ir dabar.

Džėvo veide ir vėl šmėstelėjo gailestis.

– Kalbant apie Henką, – tarė jis, delnais persibraukdamas veidą.

– O ką Henkas?

Įdelbiau žvilgsnį į Džėvą mėgindama suprasti, ko jis niekaip nedrįsta man pasakyti. Vaikino veide mačiau tokią nuoširdžią užuojautą, kad nevalingai įsitempiausi išgirsti nemalonią žinią.

Džėvas pakilo, nuėjo prie sienos ir atsirėmė į ją ranka. Vaikino rankovės buvo atraitotos iki alkūnių, galva nuleista.

– Noriu žinoti viską, – tariau. – Pradedant nuo tavęs. Noriu mus prisiminti. Kaip mudu susipažinome? Ką mudu vienas kitam reiškėme? Tada noriu, kad man viską papasakotum apie Henką. Net jei nuogąstauji, kad man nepatiks tai, ką išgirsiu. Padėk man prisiminti. Toliau taip gyventi negaliu. Negaliu žengti į ateitį nežinodama, ką palikau praeityje. Aš nebijau Henko, – pridūriau.

– O aš bijau. Henkas nenuspėjamas, niekas jo nesustabdys. Blogiausia, juo negalima pasikliauti. Iš viso. – Džėvas kiek padvejojo. – Išsipasakosiu. Atskleisiu viską, bet tik todėl, kad Henkas mane pergudravo. Norėjau ištraukti tave iš tos makalynės. Dariau viską, kas įmanoma, kad tave apsaugočiau. Henkas davė žodį prie tavęs nesiartinti. Įsivaizduok, kaip nustebau, kai šįvakar man pasakei, kad jis rėžia sparną apie tavo mamą. Jei Henkas vėl grįžo į tavo gyvenimą, vadinasi, ką nors rezga. Vadinasi, tu nesi saugi, ir mes vėl grįžome į pradžių pradžias, o išsipasakodamas tau didesnio pavojaus neužtrauksiu.

Kraujas ėmė tvinkčioti gyslose, nerimas persmelkė iki kaulų smegenų. Henkas. Kaip ir įtariau,

visos gijos veda prie jo.

– Padėk man prisiminti, Dževai.

– Tikrai to nori?

Vaikinas tyrinėjo mano veidą norėdamas įsitikinti, ar aš tikrai tam pasiryžusi.

– Taip, – drąsiai patvirtinau, nors drąsi nesijaučiau.

Dževas atsisėdo ant sofos krašto. Jis rūpestingai atsisegiojo marškinius. Nors nustebau, juslės pakuždėjo būti kantriai. Alkūnėmis įsirėmęs į kelius Dževas nusvarino galvą tarp nuogų pečių. Visas jo kūnas buvo įsitempęs. Vaikinas man priminė Faetoną – kraujagyslės ryškėjo po oda. Žengiau artyn vieną žingsnį, paskui antrą. Žvakės atšvaitai virpėjo ant Dževo kūno.

Giliai įkvėpiau. Du dantyti randai darkė šiaip jau nepriekaištingą vaikino nugarą. Žaizdos buvo bjaurios, paraudusios, pažiūrėjus net sutraukė skrandį. Kaip baisiai Dževas sužalotas, kokį skausmą jam teko iškęsti?

– Paliesk juos, – paliepė Dževas, ir jo bedugnėse juodose akyse suspindo nerimas. – Sutelk dėmesį į tai, ką nori sužinoti.

– Aš... nesuprantu.

– Tą naktį, kai parvežiau tave nuo "7-11" parduotuvės, perplėšei man marškinius ir palietei sparnų randus. Pamatei vieną mano prisiminimų.

Sumirksėjau. Vadinasi, tai nebuvo haliucinacija? Henkas, Dževas, narve įkalinta mergina... iškilo iš vaikino atminties?

Išnyko visos mano abejonės. Sparnų randai. Žinoma. Juk Dževas – puolęs angelas. Ir nors nežinojau, kaip tai atsitinka, palietusi jo randus, pamatysiu tai, ko daugiau niekas nežino. Tik Dževas. Pagaliau gavau, ko norėjau, – langą į praeitį, ir mane apėmė baimė.

– Tačiau turiu perspėti: jei įsibrausi į tą mano atminties kertę, kurioje esi ir tu, viskas komplikuosis, – dėstė Dževas. – Gali išvysti save susidvejinusią. Tu ir tavo prisiminimai apie save gali nesutapti laike, tad būsi priversta matyti įvykius lyg neregima stebėtoja. Galimas ir kitas scenarijus: tu persikelsi į savąjį atminties variantą. Tai reikš, kad patirsi mano prisiminimus savo akimis. Tuose prisiminimuose būsi tik pačios savęs versija. Girdėjau, būna ir vienaip, ir kitaip, bet dažnesnis pirmasis atvejis.

Man ėmė drebėti rankos.

– Aš bijau.

– Duosiu tau penkias minutes. Jei negrįši, atitrauksiu tavo rankas nuo randų. Šitaip ryšys nutrūks. Prikandau lūpą. "Tai tavo šansas, – tariau sau. – Nepabėk, tik ne dabar, kai atkeliavai iki šios akimirkos. Tiesa gąsdina, bet nežinia luošina. Tai supranti geriau negu kas kitas."

– Duok man pusvalandį, – ryžtingai paprašiau Dževo.

Tada pamėginau nuraminti besiblaškančias mintis. Neprivalau tuojau pat viską suprasti. Tereikia pasitikėti. Nedrąsiai atkišau ranką. Sukaupusi narsą stipriai užsimerkiau. Su dėkingumu pajutau, kaip Dževas paima mano ranką ir priglaudžia sau prie nugaros.

20 SKYRIUS

Pirma mano sąmoninga mintis buvo, kad esu prikalta. Ne. Užkalta *viduje*. Uždaryta į ankščiausią karstą. Įsipainiojusi į tinklą. Bejėgė ir valdoma kito kūno. Jis buvo toks kaip mano – tos pačios rankos, plaukai, visiškai toks pat iki menkiausių smulkmenų, – bet aš nepajėgiau jo valdyti. Mane gaubė keistas vaiduokliškas kūnas, kuris elgėsi prieš mano valią ir tempė į save.

Antra mintis buvo apie *Lopą*.

Lopas mane bučiavo. Taip, kad šis bučinys kėlė didesnę siaubą nei vaiduokliškas kūnas ir jo nesutraukomi pančiai. Vaikino lūpos lietė mane visur. Tarsi šiltas ir malonus lietus. Lyg tolimas griaustinis. Jo kūnas buvo labai arti ir spinduliavo karštį.

Lopas.

Apstulbusi ir sukrėsta nagais draskiau šį prisiminimą. Maldavau paleisti.

Žiopčiojau gaudydama orą, tarsi būčiau ilgai per prievartą panardinta po vandeniu. Staiga atsimerkiau.

– Kas ten buvo? – paklausė Džėvas, globėjiškai apkabindamas per pečius, kai suglebau atsišliejusi į jį.

Mudu vėl buvome granito studijoje, palei sienas mirgėjo tos pačios žvakės. Pamačius pažįstamą vaizdą, užliejo palengvėjimo banga. Buvau siaubingai išsigandusi, kad prisiminimuose papuoliau į spąstus, įstrigau kūne, kurio negaliu valdyti.

– Tavo prisiminimuose buvau aš, – dusdama paaiškinau. – Tačiau nebuvo jokio antrininko. Buvau įstrigusi savo kūne, bet negalėjau jo nei valdyti, nei judinti. Tai buvo... siaubinga.

– Ką matei? – paklausė Džėvas, ir jo kūnas sustingo kaip akmeninis. Jei stipriau stumtelėtum, subyrėtų į gabalėlius.

– Mudu buvome čia, viršuje. Pašiūrėje. Vadinau tave ne Džėvu, o Lopu. Ir tu... mane bučiavai. Buvau per daug sukrėsta, kad drovėčiausi.

Džėvas nubraukė plaukus man nuo veido ir paglostė skruostą.

– Nieko blogo, – sumurmėjo jis. – Tada tu mane pažinojai kaip Lopą. Taip vadinausi, kai mudu susipažinome. Tavęs netekęs atsisakiau to vardo. Nuo tada esu Džėvas.

Jaučiausi kvailai, kad pravirkau, bet nepajėgiau susitvardyti. Džėvas – Lopas. Mano buvęs vaikas. Staiga viskas stojo į vietas. Nenuostabu, jog niekas nežinojo Džėvo vardo – vaikas jį pasikeitė, kai dingau.

– Aš irgi tave bučiavau, – pasakiau vis dar tyliai verkdamas. – Prisiminimuose.

Vaikino veidas sušvelnėjo.

– Ar buvo taip blogai?

Nežinia, ar kada nors išdrįsiu pasakyti Dževui, kaip jo bučinyš mane paveikė. Jis buvo toks malonus, kad išsigandusi pabėgau iš jo prisiminimų.

Išsisukdama nuo atsakymo, priminiau:

– Anksčiau man sakei, kad mėginai atsivesti čia, į savo namus, bet sutrukdė Henkas. Regis, kaip tik tai ir mačiau tavo atmintyje. Tačiau Henko neišvydau. Taip toli nenukeliavau. Nutraukiau ryšį. Negalėjau pakęsti, kad esu savo kūne ir nepajėgiu jo valdyti. Tokiam pojūčiui nebuvau pasirengusi.

– Tavo kūną valdanti mergina buvai tu pati, – priminė man Džėvas. – Tokia, kokia buvai praeityje. Prieš prarasdama atmintį.

Pašokau ir ėmiau žingsniuoti po kambarį.

– Turiu grįžti.

– Nora...

– Turiu pažvelgti į akis Henkui, ir negalėsiu to padaryti čia, kol nepažvelgsiu ten, – išrėžiau prikišdama pirštą prie Džėvo randų.

”Ir pažvelgti į akis pačiai sau, – pamaniau. – Privalau pažvelgti į save, žinančią tiesą.“

Džėvas ramiai paklausė:

– Ar norėsi, kad ištraukčiau tave?

– Ne. Šįkart keliausiu iki galo.

Grįžusi į Džėvo atmintį, pajutau, kad jungiklis perjungtas, ir kaipmat supratau, jog dabar matau atsiminimus merginos, kokia buvau prieš sužalojant atmintį, akimis. Jos kūnas užvaldė manąjį, o mintys užgožė manąsias. Apimta panikos sunkiai alsavau ir atsivėriau jai – sau pačiai.

Lietaus lašai tarsi metaliniai šratai barbeno į pašiūrės stogą. Mudu su Lopu buvome permirkę, ir jis man nuo lūpos nučiulpė lietaus lašą. Pirštais įsikibau į jo džinsų diržą ir prisitraukiau arčiau. Mūsų lūpos susiliejo, ir jų šiluma leido maloniai pamiršti žvarbų orą.

Lopas meiliai lietė nosimi man kaklą.

– Myliu tave. Dabar esu laimingesnis nei kada nors.

Ketinau atsakyti, kai iš tamsiausios pašiūrės kertės atsklido keistai pažįstamas vyriškas balsas.

– Kaip jausminga. Nusitvėrei angelą.

Iš šešėlių išniro būrelis jaunuolių, be jokios abejonės, nefilimų, apsupo Lopą ir užlaužė jam rankas.

Nespėjau suprasti, kas čia vyksta, kai mintyse išgirdau Lopo balsą taip aiškiai, tarsi vaikas kalbėtų man į ausį.

Kai imsiu priešintis, bėk. Paimk visureigį. Nevažiuok namo. Važiuok, kol aš tave susirasiu.

Pašiūrės gale tūnojęs ir kitiems įsakinėjęs vyras išėjo į vaiduoklišką karnavalo šviesą, prasiskverbiantį pro daugybę plyšių sienose. Jis atrodė itin jaunas pagal savo amžių, ryškiomis mėlynomis akimis ir nuožmiai perkreipta burna.

– Ponas Milaras, – sušnibždėjau.

Kaip jis galėjo čia atsidurti? Šiąnakt teko tiek daug patirti: manęs vos nenužudė, sužinojau skaudžią tiesą apie savo kilmę, visa tai ištvėriau, kad būčiau su Lopu, o dabar *tai*? Negalėjau patikėti.

– Leisk deramai prisistatyti, – tarė ponas Milaras. – Esu Juodoji Ranka. Gerai pažinojau tavo tėvą Harisoną. Džiaugiuosi, kad jo čia nėra ir jis nemato, kaip tu save žemini glamžydama su velnio išpera. – Jis linktelėjo galva į mano pusę. – Užaugai ne tokia mergina, kokios tikėjaisi, Nora. Draugauji su priešu, tyčiojiesi iš savo kilmės. Tačiau tai aš galiu atleisti. – Milaras reikšmingai nutilo. – Nora, pasakyk, ar ne tu nužudei mano brangų draugą ir bendražygį Čonsį Langė?

Kraujas sustingo gyslose. Norėjau pameluoti, bet supratau, jog tai nepadės. Milaras žino, kad aš nužudžiau Čonsį. Šaltai perkreipęs lūpas jis smerkiamai spoksojo į mane.

Nedelsk! – nuaidėjo galvoje Lopo balsas. *Bėk!*

Puoliau prie pašiūrės durų. Tačiau spėjus nubėgti vos kelis žingsnius vienas nefilimų sugriebė mane už dilbio. Greitai užlaužė už nugaros kitą ranką. Desperatiškai mėginau iš jo išsivaduoti.

Už nugaros pasigirdo Henko Milaro žingsniai.

– Turiu tai padaryti dėl Čonsio.

Nebesijaučiau sužvarbusi, po marškiniais kūnu nusirito prakaito lašeliai.

– Mudu turėjome bendrą svajonę ir ketinome ją įgyvendinti, – toliau porino Henkas. – Kas galėjo pamanyti, kad kaip tik tu jos vos nesužlugdysi?

Galvoje kirbėjo daugybė kandžių atsakymų, bet nediršau erzinti Henko. Vienintelis mano turtas – laikas, tad privalau jį išnaudoti. Nefilimas apgrėžė mane kaip tik tą akimirką, kai Henkas iš už juosmens išsitraukė ilgą, ploną durklą.

Paliesk man nugarą.

Lopo balsas prasiskverbė pro panišką spengimą ausyse. Karštligiškai dirstelėjau į jį.

”Lengviau pasakyti, nei padaryti“, – atsakiau jam mintyse, nors žinojau, kad Lopus manęs negirdi. Mus skyrė maždaug pusantro metro, ir abu savo gniaužtuose laikė nefilimai.

– Paleisk, – piktai tariu nefilimui, sugriebusiam mane už rankų. – Niekur nedingsiu. Jūsų per daug.

Nefilimas pažvelgė į Henką, šis nežymiu galvos linktelėjimu pritarė mano prašymui. Tada Milaras beveik nuobodžiai atsiduso.

– Atleisk, kad esu priverstas šitaip elgtis, Nora. Tačiau teisingumas turi būti įvykdytas. Čonsis būtų padaręs tą patį.

Pasitryniau nefilimo nubrozdintas peršinčias alkūnes.

– Teisingumas? O kaip šeima? Juk esu tavo kraujo.

Tik tiek.

– Esi mano giminės pragaištis, – atšovė Henkas. – Persimetėlė. Tu – mūsų gėda.

Pažvelgiau į jį kaip įmanydama grėsmingiau, nors iš baimės vos nesustojo širdis.

– Esi čia todėl, kad atkeršytum už Čonsį, ar mėgini išsaugoti savo orumą? Negali pakęsti, kad tavo duktė draugauja su puolusiu angelu ir menkina tavo vardą priešais nedidelę nefilimų armiją?

Atspėjau?

Neiškenčiau nepasišaipiusi.

Henkas nežymiai susiraukė.

Ar galėtum patekti į mano atmintį anksčiau, nei jis nusuks tau sprandą? – sušnibždėjo mano galvoje Lopus.

Nežiūrėjau į Lopą bijodama neteksianti ryžto, jei taip padarysiu. Abu žinojome, kad pabėgdama į vaikino prisiminimus iš čia neištrūksiu. Tik mano mintys persikels į jo praeitį. Tikriausiai Lopas kaip tik to ir siekė – kad būčiau kur kitur, kai Henkas mane nužudys. Lopas žinojo, jog tai – pabaiga, ir norėjo mane apsaugoti nuo kančių, kurias patirčiau dalyvaudama savo egzekucijoje. Strutis, gelbėdamasis nuo pavojaus, irgi įkiša galvą į smėlį.

Jei netrukus žūsiu, turiu spėti Henkui išrėžti pačius bjauriausius žodžius, kurie, tikiuosi, persekios jį visą amžinybę.

– Protingai padarei, apsisprendęs savo dukra laikyti Marsę, o ne mane, – pareiškiau. – Ji žavi, populiari, draugauja su *gerais* vaikinais ir yra per daug buka, kad domėtusi, ką veiki. Tačiau tikrai žinau, kad mirusieji grįžta. Šįvakar mačiau tėtį – savo tikrąjį tėtį.

Raukšlės Henko kaktoje pagilėjo.

– Jei jis gali aplankyti mane, niekas man nesutrukdys aplankyti Marsės... arba tavo žmonos. Tuo aš neapsiribosiu. Žinau, kad vėl slapta susitikinėji su mano mama. Atskleisiu jai apie tave tiesą, nesvarbu, ar mirusi, ar gyva. Kaip manai, kiek kartų dar spėsi su ja pasimatyti, kol mamai pranešiu, kad mane nužudei?

Tik tiek spėjau pasakyti, nes Lopas keliu spyrė į pilvą nefilimui, laikančiam jo dešinę ranką. Nefilimas susmuko, ir Lopas laisvos rankos kumščiu trenkė į nosį kitam nefilimui, sugriebusiam jo kairę ranką. Pasigirdo bjaurus trakstelėjimas ir klyksmas, sumišęs su žliumbimu.

Pasileidau prie Lopo ir puoliau jam į glėbį.

– Paskubėk, – paragino jis, spausdamas mano delną sau prie marškinių nugaros.

Nemačiomis grabaliojau Lopo nugarą vildamasi aptikti vietą, kur sparnai susilieja su oda. Jo sparnai yra iš dvasinės medžiagos, todėl jų negalima nei pamatyti, nei užčiuopti, bet vyliausi, kad jie dideli.

Kažkas – Henkas ar kuris kitas nefilimas – stvėrė mane už pečių, bet tik truputėlį atitraukė, nes Lopas laikė tvirtai mane prispaudęs prie savęs. Negaišdama laiko antrą sykį priglaudžiau delną prie glotnios, įdegusios Lopo nugaros. *Kur jo sparnai?*

Vaikinas šiurkščiai pabučiavo man į kaktą ir kažką nesuprantamai suvebleno. Daugiau nieko nebespėjo. Pasąmonėje švystelėjo balta akinama šviesa. Netrukus atsidūriau tamsioje erdvėje, nusėtoje spalvotais šviesos taškeliais. Žinojau, kad privalau judėti prie bet kurio iš milijonų šviesos taškelių – kiekviename jų sukaupti prisiminimai, – bet taškeliai atrodė nepasiekiamai toli.

Išgirdau, kaip šaukia Henkas, ir supratau, kad negiliai įsiskverbčiau į Lopo atmintį. Galbūt mano delnas buvo per toli nuo sparnų pagrindo. Negalėjau nuvyti šalin šmėsčiojančių galvoje vaizdinių, kaip siaubingai ir skausmingai Henkas užbaigia mano gyvenimą, bet broviausi per tamsą pasiryžusi pamatyti Lopą jo paties prisiminimuose paskutinį kartą, kol viskas dar nesibaigė.

Ašaros temdė akis. *Pabaiga*. Nenorėjau, kad ji įvyktų kaip tik šią akimirką, atsėlinusi iš už nugaros vogčiomis, neperspėjusi. Dar labai daug ką norėjau pasakyti Lopui. Ar jis žino, koks man yra svarbus? Tai, ką mudu patyrėme, – tik pradžia. *Negali* viskas žlugti kaip tik dabar.

Mintimis išsišaukiau Lopo veidą. Pasirinkau tokį, kokį pamačiau susitikus pirmą kartą. Vaikino plaukai buvo ilgi, raitėsi palei ausis, regėjos, jo akys mato viską ir suvokia mano sielos paslaptis bei troškimus. Prisiminiau nustebusią Lopo miną, kai įsiveržiau į "Bo arkadą", sutrukdžiau jam žaisti

biliardą ir pareikalavau padėti man baigti rašyti biologijos užduotį. Prisiminiau vilkišką vaikiną šypsena, raginančią žaisti pagal jo taisykles, kai prisiartino pabučiuoti manęs virtuvėje...

Lopas irgi šaukė. Ne savo atmintyje, o kur kas žemiau, pašiūrėje. Pro kitus prasiskverbė du žodžiai, juos išgirdau iškraipytus, tarsi būtų atsklidę iš labai toli.

Sutarėme. Kompromisas.

Suraukiau kaktą stengdamasi išgirsti ką nors daugiau. Ką sako Lopas? Staiga išsigandau, jog man nepatiks jo pasižadėjimas.

Ne! – sušukau mėgindama sustabdyti Lopą. Norėjau grįžti į pašiūrę, bet toliau sklendžiau tuštumoje. *Lopai! Ką tu jam žadi?*

Kūną keistai trūktelėjo, tarsi kas už nugaros būtų mane surakinęs. Riksmi nutilo, o aš Lopo atminties koridoriais nusiritau į akinamą šviesą.

Vėl.

Akimirksniu atsidūriau antrame prisiminime.

Vėl stovėjau drėgnoje ir šaltoje pašiūrėje, į ją buvo sugužėję Henkas, jo vyrai ir Dževas. Galėjau tik spėti, kad šis, antrasis, prisiminimas prasideda kaip tik ten, kur baigėsi pirmasis. Vėl buvo įjungtas jungiklis, tik šįkart nebuvo uždaryta ankstesnėje savyje. Mintys ir veiksmai priklausė dabarčiai. Susidvejinusi ir nematoma stebėjau, kaip šis mirksnis atrodo Dževo atmintyje.

Jis laikė suglebusį mano kūną. Viena mano ranka buvo nukarusi vaikinui ant nugaros. Akys buvo išsprogusios, matyti tik jų baltymai, ir man šmėstelėjo mintis, ar prisiminsiu, ką regėjau išėjusi iš Dževo atminties.

– Taip, girdėjau apie tą triuką, – vogravo Henkas. – Suprantu, kad tai tiesa. Dabar, kai mudu kalbamės, ji yra tavo atmintyje. Ir kad taip įvyktų, pakanka tiesiog paliesti tavo sparnus?

Žvelgiant į Henką mane užplūdo bejėgiškumas. Nejau ką tik pasakiau, kad jis – mano tėvas? Taip, pasakiau. Staiga kilo noras daužyti kumščiais Henkui krūtinę, kol jis tai paneigs, bet tiesa degino lyg netikėtai užpuolusi karštinė. Galėjau jo nekęsti kiek tinkama, bet negalėjau paneigti, kad mano gyslomis teka šlykštus Henko kraujas. Harisonas Grėjus buvo mane apgaubęs tėviška meile, bet gyvybę man suteikė Henkas Milaras.

– Sutinku sudaryti sandėrį, – dusliu balsu pasiūlė Dževas. – Jei paliksi Norą gyvą, prašyk, ko nori. Henkas perkreipė lūpas.

– Ką man gali pasiūlyti?

– Tu kuri nefilimų armiją vildamasis dar šį chešvano mėnesį nuversti puolusius angelus.

Nesistebėk. Ne aš vienas žinau tavo užmačias. Puolę angelai buriasi ir ketina priversti savo vasalus nefilimus gailėtis, kad jiems į galvą šovė mintis kada nors išsilaisvinti. Nefilimams, paženklinėtiems Juodosios Rankos ištikimybės ženklų, šis chešvano mėnuo nebus malonus. Ir tai yra tik puolusių angelų užmačių ledkalnio viršūnė. Tau niekaip nepavyks išsisukti, jei tarp angelų neturėsi savo žmogaus.

Henkas rankos mostu davė ženklą savo vyrams išeiti.

– Palikite mane vieną su angelu. Išsiveskite merginą.

– Matyt, juokauji, jei manai, kad sutiksiu paleisti Norą iš akių.

Linksmi prunkštelėjęs Henkas nusileido.

– Puiku. Turėk ją, kol gali.

Kai tik nefilimai išėjo, Henkas paragino:

– Kalbėk toliau.

– Palik Norą gyvą, ir aš tapsiu tavo šnipu.

Henkas kilstelėjo šviesius antakius.

– Tai bent. Tavo jausmai jai rimtesni, nei maniau. – Henko žvilgsnis nukrypo į mane, leisgyvę

Dževo glėbyje. – Kažin ar ji to verta. Liūdna, bet man visai neįdomu, ką tu ir tavo draugai angelai sargai galvoja ar kokių kontrpriemonių ketina imtis. Tu jiems jau nepriklausai. Tad kaip ketini iššniukštinti jų planus?

– Tai jau mano bėda.

Henkas atidžiai nužvelgė Dževą.

– Gerai, – galiausiai ištarė. – Tu mane sudominai. – Tada abejingai patraukė pečiais. – Esu ne iš tų, kurie susitaiko su pralaimėjimu. Tikiuosi, man prisieksi?

– O kaip kitaip, – šaltai atsakė Dževas.

Dar kartą išsitraukęs už kelnių juosmens užkištą durklą Henkas persirėžė kairį delną.

– Prisiekiu, kad paliksiu merginą gyvą. Jei savo priesaiką sulaužysiu, temirsiu ir virsiu dulkėmis, iš kurių buvau sukurtas.

Paskui Dževas paėmė durklą ir persirėžė delną. Sugniaužęs kumštį jis nukratė kelis lašus į kraują panašaus skysčio.

– Prisiekiu teikti tau visą, kokią pajėgsiu surinkti, informaciją apie puolusių angelų planus. Jei sulaužyčiau šią priesaiką, savanoriškai susirakinsiu grandinėmis pragare.

Abu vyrai suglaudė delnus ir sumaišė kraują. Kai jie atitraukė delnus, žaizdos buvo visiškai užgijusios.

– Palaikyk ryšį, – su ironija paliepė Henkas nusipurtydamas marškinius, tarsi pašiūrėje būtų juos susitepęs. Jis priglaudė mobilųjį prie ausies ir, pamatęs klausiamą Dževo žvilgsnį, paaiškino: – Noriu įsitikinti, kad automobilis manęs laukia.

Tačiau telefonu Henkas prabilo grėsmingai:

– Atsiųskite mano vyrus. Visus. Merginą reikia išgabenti.

Dževas sustingo. Išgirdęs besiartinančius prie pašiūrės žingsnius, paklausė:

– Ką tai reiškia?

– Prisiekiau, kad paliksiu ją gyvą, – atšovė Henkas. – *Kada* ją paleisiu, priklausu nuo manęs... ir tavęs. Gausi ją tik tada, kai man suteiksi ganėtinai informacijos, kurios pakaks iki chešvano mėnesio nuversti puolusius angelus. Laikyk Norą įkaite.

Dževas dirstelėjo į pašiūrės duris, bet Henkas mandagiai perspėjo:

– Nė nemėgink. Būsi vienas prieš dvidešimt. Mums abiem būtų nesmagu, jei per peštynes Nora nukentėtų. Elkis išmintingai. Atiduok ją man.

Dževas sugriebė Henką už rankovės ir prisitraukė.

– Jei ją išgabensi, pasirūpinsiu, kad tavo lavonas patreštų žemę, ant kurios stovime, – ištarė vaikas tokiu žiauriu balsu, kokio man dar nebuvo tekę girdėti.

Henkas nè kiek neišsigando. Veikiau pasipūtė.

– Mano lavonas? Šmaikštauji?

Henkas atidarė pašiūrės duris, ir į vidų triukšmingai sugužėjo nefilimai.

Kaip ir sapnas, Dževo prisiminimai baigėsi beveik neprasidėję. Buvau šiek tiek sutrikusi, bet netrukus aiškiai išvydau granito studiją ir Dževo siluetą žvakės šviesoje. Jos liepsnoje vaikino akys nuožmiai spindėjo. Jis tikrai yra tamsusis angelas.

– Gerai, – sušnibždėjau vis dar svaigstama galva. – Gerai...

Džėvas nusišypsojo, bet iš jo veido galėjai suprasti, kad jam niekas neaišku.

– Gerai? Ir viskas?

Atsigrėžiau į jį, bet beveik nieko nemačiau. Pravirkau, net nepajutau, kada pasipylė ašaros.

– Tu su Henku sudarei sandėrį. Išgelbėjai man gyvybę. Kodėl taip pasielgei?

– Angele, – sušnibždėjo jis, delnais suimdamas man veidą, – net neįsivaizduoji, ką galėčiau padaryti, kad tik išsaugočiau tave.

Emocijos užgniaužė man gerklę. Nepajėgiau rasti žodžių. Paaiškėjo, kad Henkas Milaras, vyras, daugelį metų tyliai tūnojęs šešėlyje, suteikė man gyvybę tik tam, kad vėliau pamėgintų ją atimti, ir gyva likau tik įsikišus Džėvui. Henkas Milaras. Vyras, kuris daugelį kartų mano namuose elgėsi taip, tarsi čia gyventų. Kuris šypsojosi ir bučiavo mano mamą. Kuris šiltai ir familiariai kalbėdavo su manimi...

– Jis mane pagrobė, – tariau, sudėliojusi matytas nuotrupas į visumą. Jau ir anksčiau tai įtariau, bet Dževo prisiminimai stulbinamai aiškiai užpildė visas spragas. – Jis prisiekė, kad manęs nenužudys, bet laikė įkaite, kad priverstų tave jam šnipinėti. Net tris mėnesius. Jis *net tris mėnesius* visus laikė nežinioje. Tik dėl to, kad gautų informacijos apie puolusius angelus. Jis privertė mano mamą patikėti, kad manęs nėra gyvos.

Žinoma, privertė. Henkas ne kartą lyg niekur nieko susitėpė rankas. Jis – galingas nefilimas, turintis didžiulį triukų su smegenimis arsenalą. O išmetęs mane kapinėse šiuos triukus panaudojo, kad nieko neprisiminčiau. Šiaip ar taip, jis negalėjo manęs paleisti to nepadaręs, antraip visam pasauliui būčiau pranešusi apie jo velniškus darbus.

Nekenčiu jo. Žodžiais neįmanoma išreikšti mano pykčio. Henkas turi už tai sumokėti. Trokštu jo mirties, – tvirtai pareiškiau.

– Žymė ant tavo riešo, – pertraukė mane Džėvas, – nėra apgamas. Esu dukart ją matęs anksčiau. Ant mano seno vasalo nefilimo, vyro, vardu Čonsis Langė. Henkas Milaras irgi turi tokią žymę, Nora. Ši žymė kraujo ryšiais tave sieja su jais, ji – tarsi išorinis genetinis ženklas ar DNR kodas. Henkas yra tavo biologinis tėvas.

– Žinau, – atsakiau, apmaudžiai purtydama galvą.

Džėvas sunėrė mudviejų pirštus ir pabučiavo man į krumplius. Labai aiškiai pajutau jo lūpų prisilietimą ir malonų dilgčiojimą po oda.

– Tu prisiminei?

– Girdėjau, kai tai sakiau tavo prisiminimuose, bet, matyt, jau žinojau, nes nenustebau, o buvau *supykusi*. Neatmenu, kaip tai sužinojau. – Prispaudžiau nykštį prie žymės vidinėje riešo pusėje. –

Tačiau aš tai jaučiu. Ryšys tarp mano proto ir širdies nutrūkęs, bet tiesą aš jaučiu. Sako, netekusių regėjimo žmonių klausa paastrėja. Praradau dalį atminties, bet dėl to galbūt sustiprėjo intuicija.

Abu nutilome ir susimąstėme. Džėvas nenutuokė, kad mano intuicija vertina ne tik žinių apie tikrąjį tėvą.

– Nenoriu kalbėti apie Henką. Tik ne dabar. Man rūpi vienas dalykas, kurį mačiau tavo atmintyje. Gal tiksliau būtų sakyti, kurį atradau.

Džėvas smalsiai, bet kartu ir atsargiai pažvelgė į mane.

Sunkiai atsidusau.

– Sužinojau, kad buvau arba beprotiškai tave įsimylėjusi, arba suvaidinau geriausią savo gyvenime spektaklį.

Vaikino žvilgsnis liko atsargus, bet akyse lyg ir šmėkstelėjo vilties kibirkstėlė.

– Kuria prielaida esi labiau linkusi tikėti?

Tai sužinoti yra tik vienas būdas.

– Pirmiausia turiu išsiaiškinti, kas siejo tave ir Marsę. Geriausia bus, jei išklosi viską, – perspėjau. – Marsė sakė, kad buvai jos vasaros nuotykis. Skotas aiškino, jog Marsė kalta dėl mudviejų išsiskyrimo. Dabar trūksta tik tavo versijos.

Džėvas pasikasė smakrą.

– Ar aš panašus į vasaros nuotyki?

Pamėginau įsivaizduoti Džėvą, paplūdimyje žaidžiantį plastikine lėkšte ar besitepantį įdegio kremu, paplūdimio lentų take perkantį Marsei ledus ir besiklausantį jos nepaliaujamo čiauškėjimo. Nenoromis nusišypsojau.

– Supratau, – atsakiau. – Tad rėžk.

– Man buvo patikėta rūpintis Marse. Tuo metu dar nebuvo atsiskyrėlis; vis dar turėjau sparnus, todėl buvau angelas sargas ir vykdžiau arkangelų nurodymus, o jie norėjo, kad stebėčiau Marsę. Ji – Henko duktė, dėl to merginai galėjo grėsti pavojus. Aš ją saugojau, bet šis darbas buvo nemalonus. Iš visų jėgų stengiausi nieko neprisiminti.

– Vadinasi, tarp judviejų nieko nebuvo?

Vaikino lūpų kampučiai vos kilstelėjo.

– Porą kartų vos jos nenušoviau, bet tai – visos linksmybės.

– Praradai gerą progą.

Džėvas gūžtelėjo pečiais.

– Visada būna kitas kartas. Ar vis dar nori kalbėti apie Marsę?

Žiūrėdama jam į akis papurčiau galvą.

– Apskritai nenoriu kalbėti, – prisipažinau.

Trupučių apsvaigusi nuo savo įžūlumo pakilau kartu pakeldama ir Džėvą. Krūtinėje pynėsi įvairiausios emocijos, bet užčiuopti pavyko tik dvi. Smalsumą ir geismą.

Vaikinas stovėjo nė nekrustelėdamas.

– Angele, – dusliu balsu ištarė jis ir nykščiu paglostė man skruostą, bet aš kiek atsitraukiau nuo jo.

– Neskubėk. Jei man ir liko prisiminimų apie mudu, negaliu jų prievarta prisišaukti.

Tai buvo tik pusiau tiesa. Slapta svajojau apie šią akimirką nuo pat tada, kai pirmą kartą pamačiau

Dževą. Buvau sukūrusi šimtus šio susitikimo versijų, bet vaizduotėje niekada net nepriartėjau prie jausmų, kuriuos išgyvenau dabar. Nenugalima trauka mane viliojo vis arčiau.

Kad ir kas man buvo nutikę, nenorėjau pamiršti su Dževu praleistų akimirų. Troškau, kad jo prisilietimai, skonis ir net kvapas giliai įsirėžtų mano atmintyje, ir niekas – *niekas* – nepajėgtų jų ištrinti.

Delnais slydau vaikinui liemeniu įsimindama kiekvieną jo raumenų gūbrelių. Gėriau į save tuos pačius kvapus, kuriuos užuodžiau tą pirmą vakarą jo visureigyje. Odos, prieskonių ir mėtų. Pirštais braukiau jo veidą smalsiai tyrinėdama aštrius, beveik itališkus, bruožus. Visą tą laiką Dževas net nesujudėjo ir užsimerkęs kentė mano prisilietimus.

– Angele, – pakartojo jis dusliu balsu.

– Dar ne.

Ėmiau kedenti vaikinui plaukus, jie pleveno tarp mano pirštų. Pasistengiau įsiminti kiekvieną smulkmeną. Bronzinę Dževo odą, pasitikinčią savimi laikyseną, gundomai ilgas blakstienas. Vaikinas nebuvo tobulai sudėtas, bet dėl to tik dar labiau mane domino.

”Nebedelsk“, – galiausiai tariu sau. Palinkau prie jo ir užsimerkiau.

Dževo lūpos prasivėrė pasitikdamos manąsias, visas jo kūnas suvirpėjo tramdant sukilusias aistras. Vaikino rankos apsviję mane ir tvirtai prispaudė prie savęs. Jis ėmė bučiuoti mane stipriau, ir aš atsakiau taip karštai, jog net sunerimau.

Mano kojos apsunko. Susmukau Dževo glėbyje, o jis iš lėto leidosi žemyn, nugara remdamasis į sieną, kol aš galiausiai atsidūriau jam ant kelių. Mano sieloje įsiplieskė šviesa, ir jos skleidžiamas karštis sušildė visas kūno kerteles. Tarp mudviejų atsivėrė slaptas pasaulis, ir bauginantis, ir pažįstamas. Žinojau, kad jis tikras. Šitaip jau buvau bučiavusis. Su *Lopu*. Neatmenu, kad jį būčiau vadynusi kitaip nei Dževu, bet vardas ”Lopas“ atrodė kažkoks... teisingas. Vėl audringai užliejo karštas malonumas būti drauge, šis pojūtis grasino mane praryti.

Atsitraukiau pirmoji ir aplaižiau apatinę lūpą.

Lopas paklausė:

– Neblogai?

Priglaudžiau prie jo galvą.

– Kartojant galima pasiekti tobulybę.

21 SKYRIUS

Kai atmerkiau akis, palengva išryškėjo kambario apybrėžos. Šviesos buvo išjungtos. Oras vėsus. Odą glamonėjo nepaprastai prabangus ir malonus audinys. Viesulu užplūdo praėjusios nakties prisiminimai. Mudu su Lopu glamonėjomės... Miglotai prisiminiau, kaip jam murmėjau, jog esu per daug išsekusi ir nepajėgsiu vairuoti...

Užmigau pas Lopą.

Prisiverčiau atsisėsti.

– Mama mane užmuš! – ištariau lyg ir niekam.

Pirmiausia, iš ryto vyks pamokos. Antra, pažeidžiau komendanto valandą ir nepasivarginau paskambinti, kad paaiškinčiau kodėl.

Lopas sėdėjo ant kėdės kampe kumščiu parėmęs smakrą.

– Aš jau tuo pasirūpinau. Paskambinau Vi. Ji sutiko tave užtarti. Vi tavo mamai pasakė, kad judvi pas ją namie žiūrėjote penkių valandų filmą "Išdidumas ir prietarai", tu praradai laiko pojūtį ir užmigai pirma, o Vi mama nusprendė tavęs nežadinti ir leisti pernakti.

– Tu paskambinai Vi? Ir ji sutiko nieko neklausinėdama?

Tai visai nepanašu į draugę. Ypač į naująją Vi, kuri visai vyrų padermei trokšta mirties.

– Na, gal tai ir nebuvo taip paprasta.

Mįslingas Lopo tonas privertė mane suklusti.

– Tu žaidei su jos smegenimis?

– Kai reikia prašyti arba leidimo, arba atleidimo, renkuosi pastarąjį.

– Vi – geriausia mano draugė. Neturi teisės temdyti jai protą!

Nors vis dar pykau ant Vi, kad melavo apie Lopą, draugė, matyt, turėjo savų priežasčių. Nors tokiam jos poelgiui nepritariau ir ketinau labai greitai viską išsiaiškinti, Vi man yra labai brangi. Lopas persistengė.

– Buvai išsvargusi. O miegodama mano lovoje atrodei labai rami.

– Dėl to, kad tavo lova stebuklinga, – atšoviau ne taip irzliai, kaip norėjau. – Galėčiau joje miegoti amžinai. Atlasinės paklodės? – spėjau.

– Šilkinės.

Juodo šilko paklodės. Įdomu, kiek tokios kainuoja? Viena aišku: jos turi hipnozės galią, labai patrauklią.

– Prisiek, kad daugiau *niekada* nežaisi su Vi smegenimis.

– Prisiekiu, – su palengvėjimu, kad pavyko išsisukti, atsakė Lopas. Šis žodis nuskambėjo beveik kaip atsiprašymas.

– Vargu ar galėtum paaiškinti, kodėl ir Vi, ir mama atkakliai neigė pažįstančios tave. Tiesą sakant,

tik Marsė ir Skotas prisipažino tave prisimena.

– Vi draugavo su Riksonu. Kai Henkas tave pagrobė, aš ištryniau jos prisiminimus apie Riksoną. Jis tavo draugę išnaudojo ir vertė daug iškentėti. Riksonas visus vertė kentėti. Ilgainiui jums palengvėtų, jei padėčiau užmiršti Riksoną. Kitas pasirinkimas – palikti tavo šeimos nariams ir draugams viltį, kad Riksoną suims, nors to niekuomet nebus. Kai nuvykau ištrinti Vi atminties, ji priešinosi. Vi ir dabar pyksta ant manęs. Nežino kodėl, bet pyktis tūno giliai jos sieloje. Ištrinti žmogaus atmintį nėra labai paprasta. Tai tarsi išrinkti visus šokolado gabalėlius iš sausainio. Niekada nepavyksta to padaryti tobulai. Lieka atminties fragmentai. Nepaaiškinamos nuostatos, kurios atrodo įtikinamos. Vi negali prisiminti, ką jai padariau, bet žino, kad manimi pasikliauti negalima. Tavo draugė neprisimena Riksono, bet žino, kad kažkoks vyrukas jai sukėlė daug sielvarto.

Dabar tapo aišku, kodėl Vi įtariai žiūri į vaikus, o aš staiga ėmiau bjaurėtis Henku. Mudviejų atmintis buvo ištrinta, bet joje liko prisiminimų nuotrupos.

– Gal nederėtų ant jos labai pykti, – patarė Lopas. – Juk Vi – tavo užnugaris. Sąžiningumas – geras bruožas, bet ištikimybė irgi vertintina.

– Kitaip tariant, viską jai atleisti.

Lopas gūžtelėjo pečiais.

– Daryk, kaip išmanai.

Vi įžūliai melavo man į akis. Tai nėra nekaltas prasižengimas. Tačiau aš žinau, kaip draugė jaučiasi. Jos atmintis buvo sudarkyta, o tai baisu. „Pažeidžiama“ per silpnas apibūdinimas. Vi pamelavo norėdama apsaugoti mane. O ar aš elgiausi kitaip? Nieko jai nepasakiau nei apie puolusius angelus, nei apie nefilimus ir griebiausi to paties pasiteisinimo. Galiu arba kaltinti Vi už veidmainiavimą, arba paklausti Lopo patarimo ir atleisti.

– O kaip mano mama? Ar ir ją turėčiau užtarti? – paklausiau.

– Mama mano, kad esu prikišęs nagus prie tavo pagrobimo. Verčiau tegul mano, kad aš, o ne Henkas, – dėstė Lopas, ir jo tonas staiga tapo šaltesnis. – Jei Henkas įtartų, kad tavo mama žino tiesą, imtų kenkti.

Lopas per švelniai pasakė. Neabejoju, kad siekdamas trokštamo tikslo Henkas nedvejodamas nuskriaustų mano mamą. Tai dar viena priežastis jai nieko nesakyti... kol kas.

Visiškai nenorėjau įsijausti į Henko išgyvenimus ar kaip nors jį sužmoginti, bet man pasidarė smalsu, koks jis buvo, kai pirmą kartą įsimylėjo mamą. Ar visada buvo bjaurus? O gal iš pradžių jis mus mylėjo... tik paskui, atsidavęs nefilimų misijai, sunuožmėjo?

Lioviausi spėlioti. Dabar Henkas yra pabaisa, ir tai svarbiausia. Jis mane pagrobė, ir niekšas gaus atpildą.

– Riksonas niekada nebus suimtas, nes jis dabar pragare? – pasitikslinau.

Pačiame tikriausiame pragare.

Lopas patvirtino linktelėdamas galvą, bet jo žvilgsnis šiek tiek apniuko. Matyt, jam nepatinka kalbėti apie pragarą. Abejoju, ar kuriam nors puolusiam angelui tai patinka.

– Tavo atmintyje mačiau, kaip sutikai Henkui šnipinėti puolusius angelus, – tarčiau.

Lopas linktelėjo.

– Pranešti, ką ir kada jie planuoja. Kas savaitę susitinku su Henku perduoti jam informacijos.

– Kas bus, jei puolę angelai sužinos, kad išduodi jų paslaptis?

– Tikiuosi, nesužinos.

Atsainus vaikinų tonas manęs nenuramino.

– Ką jie tau padarytų?

– Esu buvęs ir blogesnėje padėtyje, bet visada pajėgdavau išsisukti. – Jo lūpų kampučiai kilstelėjo. – Tu vis dar manimi nepasitiki.

– Ar gali pabūti rimtas bent porą sekundžių?

Lopas pasilenkęs pabučiavo man į ranką ir prabilo nuoširdžiai:

– Puolę angelai išgrūstų mane į pragarą. Leistų tai padaryti arkangelams, bet taip būna ne visada.

– *Paaiškink*, – griežtai pasakiau.

Lopas tingiai ir išdidžiai atsilošė.

– Žmonėms draudžiama žudyti vieniems kitus; taip sako įstatymas. Tačiau žmonės žudomi kasdien.

Mano pasaulis nedaug kuo skiriasi. Kaskart atsiranda norinčiųjų pažeisti įstatymą. Neapsimetinėsiu esąs nekaltas. Prieš tris mėnesius aš surakinau Riksoną grandinėmis pragare, nors neturėjau tokių įgaliojimų, tik vadovavausi savąja teisingumo samprata.

– Tu prirakinai Riksoną grandinėmis pragare?

Lopas smalsiai pažvelgė į mane.

– Jis turėjo atsakyti. Riksonas kėsinosi tave nužudyti.

– Skotas man papasakojo apie Riksoną, bet nežinojo, nei kas grandinėmis surakino tą niekšą pragare, nei kaip tai buvo padaryta. Pasakysiu Skotui, kad turi būti dėkingas tau.

– Manęs nedomina mišrūno dėkingumas. Tačiau galiu tau papasakoti, kaip tai daroma. Kai arkangelai išveja puolusį angelą iš dangaus ir nurauna jam sparnus, vieną plunksną pasilieka. Ši plunksna kruopščiai inventorinama ir saugoma. Jei puolusį angelą prireikia surakinti grandinėmis pragare, arkangelai paima tą plunksną ir sudegina. Tai simbolinis veiksmas, sukeliantis neišvengiamų padarinių. Tad "degti pragare" nėra vien tik sparnuotas posakis.

– Tu turėjai Riksono plunksną?

– Kol nepradėjo kenkti, Riksonas buvo man artimas kaip brolis. Žinojau, kad jis turi tą plunksną ir kur ją saugo. Apie Riksoną žinojau viską. Todėl išsiunčiau jį ne anonimiškai. – Nors Lopas stengėsi likti abejingas, vis tiek sugriežė dantimis. – Aš pats nutempiau jį į pragarą ir sudeginau plunksną jo akivaizdoje.

Nuo šio pasakojimo man pasišiaušė plaukai. Net jei Vi mane labai įžūliai išduotų, kažin ar pajėgčiau ją priversti kentėti taip, kaip Lopas priverstė kentėti Riksoną. Netikėtai supratau, kodėl Lopas taip jaudinasi.

Nuvijusi niūrų vaizdą prisiminiau kapinėse rastą plunksną.

– Ar tos plunksnos skraido kur papuola? Ar bet kas gali ją rasti?

Lopas papurtė galvą. Tik keli puolę angelai nusileidžia į Žemę išsaugoję vieną kitą plunksną, kaip pavyko padaryti Riksonui. Jei taip atsitinka, puolęs angelas velnioniškai stengiasi, kad plunksna nepatektų į blogas rankas. – Lopo lūpose šmėstelėjo vos pastebima šypsena. – O tu manei, kad mes nesentimentalūs.

– Kas atsitinka kitoms plunksnoms?

– Krisdamos jos sparčiai yra. Kritimas iš dangaus – ne malonus pasivėžinimas.

– O kaip tu? Ar laikai paslėpęs savo plunksnas?

Vaikinas kilstelėjo antakį.

– Ketini mane sužlugdyti?

Nors kalba buvo rimta, aš irgi nusišypsojau.

– Mergaitė privalo turėti galimybę rinktis.

– Nesmagu, kad tenka tave nuvilti, bet neslepiu jokių plunksnų. Į Žemę nusileidau visiškai nuogas.

– Hmm, – numykiau kaip įmanydama atsainiau, bet pajutau, kaip nukaito veidas, išgirdus vieną žodį. Nedera galvoti apie nuogybę užrakintai Lopo itin slaptame ir prabangiame miegamajame.

– Smagu matyti tave savo lovoje, – tarė Lopas. – Aš retai nukloju antklodę ir retai miegu.

Norėčiau, kad ateitum dažniau.

– Ar siūlai man čia apsigyventi nuolatinai?

– Aš į tavo kišenę jau įdėjau atsarginį raktą.

Patapšnojau per kišenę. Ten tikrai apčiuopiau mažą, kietą daikčiuką.

– Koks tu geraširdis.

– Dabar nesijaučiu esąs geraširdis, – atsakė liūdnai Lopas, nenuleisdamas nuo manęs akių. – Ilgėjausi tavęs, angele. Kiekvieną dieną. Tu man vaidenaisi, ir aš ėmiau nuogaštauti, kad Henkas sulaužė priesaiką ir tave nužudė. Visur mačiau tavo šmėklą. Negalėjau ir nenorėjau nuo tavęs pabėgti. Tu mane kankinai, bet tai buvo geriau, nei prarasti tave.

– Kodėl man visko nepasakei tą naktį, kai gatvelėje susidūrėme su Gabiu? Buvai labai piktas. – Prisiminusi kandžius vaikino žodžius papurčiau galvą. – Pamaniau, manęs nekenti.

– Kai Henkas tave pagrobė, sekiau norėdamas įsitikinti, kad nieko blogo tau neatsitiko, bet buvau prisiekęs nutraukti mudviejų santykius dėl tavo saugumo. Taip nusprendžiau ir vyliausi ištersias. Mėginau save įtikinti, kad mudviejų jausmai išblėso. Tačiau kai tą naktį pamačiau tave gatvelėje, visas mano ryžtas išgaravo. Labai norėjau, kad mane prisimintum, todėl nepajėgiau liautis apie tave galvojęs. Tačiau tu neprisiminei. – Vaikino žvilgsnis nuslydo į ant kelių sudėtas rankas. – Turiu tavęs atsiprašyti, – tyliai ištarė. – Henkas ištrynė tau atmintį, kad neprisimintum, ką jis padarė, ir aš su tuo sutikau. Liepiau jam taip ištrinti atmintį, kad neprisimintum ir manęs.

Pažvelgiau į Lopą.

– Su *kuo* tu sutikai?

– Norėjau tau gražinti ankstesnį gyvenimą. Tą, kuris buvo prieš puolusius angelus, prieš nefilimus, prieš mane. Maniau, tai vienintelis būdas padėti tau išverti visa, kas nutiko. Tikriausiai nė vienas mudviejų neneigsime, kad apsunkinau tau gyvenimą. Tikėjausi, jis bus geresnis, bet reikalai klostėsi ne taip, kaip norėjau. Viską apgalvojau ir pagaliau nusprendžiau, kad tau bus lengviau pasveikti ir tavo ateitis bus saugesnė, jei aš pasitrauksiu.

– Lopai...

– Nenorėjau matyti, kaip Henkas tave kankina ir atima galimybę būti laimingai versdamas kęsti šiuos prisiminimus. Tu teisi – Henkas tave pagrobė, nes manė galėsiąs tavimi pasinaudoti siekdamas mane valdyti. Jis tave išgabeno birželio pabaigoje ir laikė iki rugsėjo. Visą tą laiką tu buvai užrakinta visiškai viena. Net labiausiai užsigrūdinę kariai neretai palūžta kalinami vienatvėje, ir Henkas žinojo,

kad aš dėl to labiausiai išgyvenu. Jis reikalavo, kad uoliai jam šnipinėčiau, nors ir buvau prisiekęs. Per tuos mėnesius jis man nuolat primindavo, kad laiko tave įkaite. – Lopo žvilgsnis sunuožmėjo. – Jam teks už tai atsakyti, ir sąlygas diktuosiu aš, – pridūrė vaikas tyliu, bet mirtinai grėsmingu balsu, nuo kurio man pašiurpo nugara.

– Tą vakarą jis mus apsupo pašiūrėje, – toliau pasakojo Lopas. – Mano galvoje sukosi tik viena mintis – neleisti, kad Henkas tave čia iškart nužudytų. Jei pašiūrėje būčiau buvęs vienas, būčiau grūmėsis. Nemaniau, kad tu pajėgsi priešintis, ir paskui labai dėl to gailėjausi. Nenorėjau matyti tavęs sužalotos, ir tai mane sulaikė. Neįvertinau, kad tu jau įgijusi patirties ir tvirtybės. Henkas tai žinojo, o aš užkibau ant jo kabliuko.

Pasiūliau jam sandėrį. Pasakiau, kad šnipinėsiu Henkui, jei jis paliks tave gyvą. Henkas sutiko, paskui išsikvietė nefilimus, kad tave išgabentų. Kovočiau kaip įmanydamas, angele. Kol nefilimai tave išvilko, kaip reikiant aplamdžiau jiems šonus. Po keturių dienų susitikau su Henku ir pasiūliau jam nuplėšti man sparnus mainais už tavo laisvę. Daugiau neturėjau ko jam pasiūlyti, ir Henkas sutiko tave atiduoti, bet ne anksčiau kaip vasaros pabaigoje. Tris mėnesius nepailsdamas ieškojau tavęs, bet Henkas buvo viską gerai apgalvojęs. Jis pasirūpino, kad niekas nežinotų, kur esi slepiama. Sučiupęs kankinau kelis Henko vyrus, bet nė vienas jų negalėjo pasakyti, kur tu. Kur esi slepiama, Henkas turbūt prasitarė tik vienam arba dviem patikimiausiems savo vyrams.

Savaitę prieš tave paleisdamas Henkas atsiuntė pas mane pasiuntinį nefilimą. Jis pasipūtęs pareiškė, kad Henkas ketina ištrinti tavo atmintį, ir paklausė, ar aš neprieštarauju. Išmaliau jam snukį. Tada kruviną ir sumuštą nutempiau į Henko namus.

Kitą rytą mudu sulaukėme Henko, išvykstančio į darbą. Tada jam liepiau taip giliai ištrinti tavo atmintį, kad neliktų jokių prisiminimų, antraip išgražinsiu jį kaip ir pasiuntinį. Nenorėjau, kad mane prisimintum ir naktį pabustum susapnavusi košmarą, jog esi kažkur užrakinta visiškai viena, arba nežinia dėl ko šauktum naktimis. Troškau kaip įmanydamas padėti tau grįžti į ankstesnį gyvenimą. Žinojau, kad būsi saugi tik tada, jei ištrūksi iš visos šios painiavos. Tada liepiau Henkui daugiau niekada prie tavęs nesiartinti. Prigrasinau neatpažįstamai sukapti jo kūną į gabalus, jei kada nors pasipainiotų tau po kojomis, o tada rasti būdą jį nužudyti, kad ir kiek tai kainuotų. Maniau, jam užteks proto laikytis sandėrio sąlygų, bet tu pasakei, kad Henkas susidėjo su tavo mama. Instinktyviai jaučiu, kad jis taip elgiasi visai ne iš meilės. Henkas kažką sumanė ir tam naudojasi tavo mama arba, kas labiau tikėtina, tavimi.

Mano širdis daužėsi kaip pašėlus.

– Ak, tas *gyvatė!*

Lopas niūriai nusijuokė.

– Aš pavartočiau stipresnį žodį, bet tiks ir šis.

Kaip Henkas drįso šitaip su manimi pasielgti? Suprantama, jis nusprendė manęs nemylėti, bet vis tiek yra mano tėvas. Nejau kraujo ryšys nieko nereiškia? Kaip jam užteko įžūlumo pastarosiomis dienomis žiūrėti man į akis ir šypsotis? Jis atplėšė mane nuo mamos, kelias savaites laikė pagrobęs, o dabar drįsta įžengti į mano namus ir apsimetinėti, kad jam rūpi mano šeima.

– Henkas turi kažkokį galutinį tikslą. Nežinau, kokį, bet tikrai blogą. Nuo jauta sako, kad Henkas ketina įgyvendinti savo planą prieš prasidedant chešvano mėnesiui. – Lopo žvilgsnis nukrypo į mane.

– Češvanas – greičiau nei po trijų savaičių.

– Žinau, ką galvoji, – pasakiau. – Kad persekiosi Henką vienas. Tačiau neatimk iš manęs malonumo duoti jam atkirtį. Aš to nusipelniau.

Lopas apkabino man kaklą ir tvirtai prispaudė lūpas prie kaktos.

– Nedrįsčiau taip pasielgti.

– Kodėl?

– Henkas įgijo pranašumą, bet aš ketinu išlyginti rezultatą. Tavo priešo priešas yra tavo draugas, o aš turiu seną draugę, kuri mums gali būti naudinga. – Žodį ”draugė“ Lopas ištarė tokiu balsu, kuris rodė, jog toji moteris visai nėra draugė. – Jos vardas Dabrija, ir dabar pats laikas su ja susisiekti.

Regis, Lopas jau nusprendęs, ką darys toliau. Aš irgi. Išsiropščiau iš lovos, pačiupau batelius ir megztinį, kurį Lopas buvo padėjęs ant tualetinio stalelio.

– Negaliu čia likti. Turiu važiuoti namo. Neleisiu Henkui be niekur nieko šitaip naudotis mano mama.

Lopas neramiai atsiduso.

– Negali jai nieko sakyti. Mama tavimi nepatikės. Jis jai padarė tą patį, ką aš Vi. Mama ir prieš savo norą privalo tikėti Henku. Henkas ją veikia, ir kol kas turime viską palikti taip, kaip yra. Kol išsiaiškinsiu, ką Henkas sumanė.

Pagalvojusi, kad Henkas valdo mano mamą ir ja manipuliuoja, užviriau pykčiu.

– Nejau negali pas jį nuvykti ir sudraskyti į skutelius? – paklausiau. – Henkas nusipelno kur kas sunkesnės bausmės, bet ši, bent jau laikinai, pašalintų jį iš kelio. Ir suteiktų man malonumo, – karčiai pridūriau.

– Mums reikia jį visiškai sunaikinti. Nežinome, kas dar padeda Henkui ir kaip toli siekia jo kėslai. Jis telkia nefilimų armiją ir ketina sukilti prieš puolusius angelus, bet Henkas taip pat gerai kaip aš žino, kad prasidėjus češvanai jokia armija nepajėgs pasipriešinti priesaikai, duotai danguje. Čia atplūs minios puolusių angelų ir užvaldys Henko žmones. Henkas, matyt, rezga kažką kita. Tačiau kuo tu čia dėta? – garsiai svarstė Lopas. Staiga jis prisimerkė. – Henko kėslai susiję su informacija, kurios jam reikia iš arkangelės. Tačiau kad priverstų ją kalbėti, jis turi gauti arkangelo vėrinį.

Šie žodžiai man nuskambėjo tarsi antausis. Pasinėjusi į šios nakties prisiminimus visiškai pamiršau haliucinaciją, kurioje mačiau narve uždarytą merginą. Dabar žinojau, kad tai ne haliucinacija, o tikrovė. Ir toji mergina – arkangelė.

Lopas atsiduso.

– Atleisk, angele, nubėgau per toli. Tuoju tau paaiškinsiu.

– Žinau apie tą vėrinį, – pertraukiau jį. – Viename tavo prisiminimų mačiau narve įkalintą merginą. Esu tvirtai įsitikinusi, kad mergina norėjo man pasakyti, jog pasirūpinčiau, kad Henkas šio vėrinio negautų, bet tuo metu maniau, jog tai haliucinacija.

Lopas kurį laiką tylėdamas žiūrėjo į mane, paskui prabilo:

– Ji – arkangelė ir turi užtektinai galių įsiskverbti į tavo mintis. Matyt, arkangelė nusprendė, kad būtina tave perspėti.

Linktelėjau.

– Nes Henkas mano, kad aš turiu tavo vėrinį.

– Tu jo neturi.

– Pamėgink įtikinti Henką.

– Kaip tik čia šuo ir pakastas, – lėtai ištarė Lopas. – Henkas mano, kad vėrinį atidaviau tau.

– Tikriausiai.

Lopas suraukė kaktą, jo žvilgsnis pasidarė mašlus.

– Jei parvešiu tave namo, ar pajėgsi įtikinti Henką nieko nuo jo neslepianči? Priversk jį patikėti, jog niekas nepasikeitė. Kad šios nakties apskritai nebuvo. Jei nesi pasirengusi, niekas tavęs nekaltins, juo labiau aš. Tačiau pirma turiu žinoti, ar susidorosi.

Nedvejodama atsakiau į šį Lopo klausimą. Taip, galiu išsaugoti paslaptį, kad ir kaip tai būtų sunku, jei nuo to priklauso mano mylimų žmonių gerovė.

22 SKYRIUS

Stipriai nuspaudžiau folksvageno greičio pedalą vildamasi, kad nesutiksiu nuobodžiaujančio faro, kuris nutvertų mane viršijus leistiną greitį. Labai nenorom iš Lopo slėptuvės važiavau namo. Bet mintis, kad mama tarsi už virvelių tampoma marionetė yra viena su Henku, buvo nepakeliama. Nors žinojau, jog tai nelogiška, įtikinėjau save, kad būdama šalia galėsiu ją apsaugoti. Kita išeitis – atiduoti mamą Henkui, bet aš verčiau mirsiu, nei ją pasirinksiu.

Po nesėkmingų įtikinėjimų pasilikti ilgiau, kol visi normalūs žmonės keliasi, Lopas nuvežė mane pasiimti folksvageno. Nežinau, ką galima pasakyti apie automobilį, kuris kelias valandas išbuvo nepalietas pramoniniame rajone. Maniau, iš jo bus išplėštas bent jau kompaktinių plokštelių grotuvas.

Privažiavusi prie namų užbėgau priebučio laiptais ir tyliai įėjau į vidų. Uždegusi virtuvėje šviesą, nuslopinau riksmą.

Atsirėmęs į spintelę ir atsainiai žaisdamas su stikline vandens stovėjo Henkas.

– Labas, Nora.

Kaipmat pasistengiau užgniaužti jaudulį. Prisimerkiau apsimesdama suirzusi.

– Ką čia veiki?

Henkas linktelėjo galvą pagrindinių durų link.

– Tavo mama išbėgo į darbą. Hugo skubiai iškvietė.

– Dabar tik penkios ryto.

– Juk pažįsti Hugo.

”Ne, jo nepažįstu, bet todėl pažįstu tave“, – norėjau atšauti. Galvoje šmėstelėjo mintis, jog Henkas paveikė mamos smegenis įtikindamas ją išvažiuoti, kad galėtų mane vieną išprausti į kampą. Tačiau iš kur jis galėjo žinoti, kada grįšiu? Vis dėlto šios minties neatmečiau.

– Pamaniau, bus gražu, jei ir aš pradėsiu savo darbo dieną, – paaiškino Henkas. – Ką pasakytum, jei rastum mane drybsantį lovoje, kai tavo mama jau dirba?

Henkas nė neslėpė miegojęs čia. Kiek man žinoma, tai pirmas kartas. Viena yra manipuliuoti mamos protu, bet gulėti jos lovoje...

– Maniau, nakvosi pas savo draugę Vi. Ar vakarėlis taip greitai baigėsi? – paklausė Henkas. – O gal reikėtų klausti: taip *vėlai*.

Iš įsiūčio ėmė smarkiai plakti širdis, bet suvaldžiau besiveržiančius iš lūpų piktus žodžius.

– Nusprendžiau miegoti *savo* lovoje.

Suprask užuominą.

Henkas globėjiškai nusišypsojo.

– Žinoma.

– Tu manimi netiki? – įžūliai paklausiau.

– Man nereikia išgalvotų pasiteisinimų, Nora. Žinau vos kelias priežastis, dėl kurių mergina meluoja nakvojusi pas draugę. – Jis sukikeno, bet juokas buvo šaltas. – Pasakyk man, kas tas laimingasis.

Kilstelėjęs šviesų antakį, Henkas priglaudė stiklinę prie lūpų ir išgėrė vandenį.

Širdis daužėsi kaip pašėlusiai, bet aš iš visų jėgų stengiausi atrodyti rami. Henkas tik spėliojo. Jis niekaip negali žinoti, kad buvau su Lopu. Henkas išsiaiškintų, ką veikia praėjusią naktį, tik jei pati prisipažinčiau.

Įnirtusi pažvelgiau į jį.

– Drauge su Vi žiūrėjome filmą. Galbūt Marsė ir išsmunka slapta iš namų susitikti su vaikiniais, bet aš – ne Marsė.

Per daug kandu. Jei noriu išsisukti, teks kiek sušvelninti toną.

Henkas ir toliau stovėjo pasipūtęs.

– Tikrai?

– Žinoma.

– Paskambinau Vi motinai patikrinti, kur tu, ir ji man pasakė pritrenkiančią naujieną. Tu net nebuvai peržengusi jų namų slenksčio.

– Tu *tikrinai*, kur aš?

– Bijau, mama yra tau per daug atlaidi, Nora. Perpratau tavo melą ir nusprendžiau paimti vadžias iš savo rankas. Džiaugiuosi, kad mudu atsitiktinai susidūrėme, tad galėsime pasišnekučiuoti akis į akį.

– Ne tavo reikalas, ką aš veikiu.

– Šiuo metu, ne. Tačiau jei vesiu tavo motiną, senosios taisyklės nebegalios. Mes būsime šeima. – Jis pamerkė akį – veikiau grėsmingai nei žaismingai. – Mano kieta ranka, Nora.

Ką gi, pažiūrėsime.

– Tu teisus. Nebuvau pas Vi. Pamelavau mamai, kad galėčiau netrukdoma ilgai pasivažinėti laukais ir išvėdinti smegenis. Pastaruoju metu man dedasi keisti dalykai. – Pabarbenau sau į galvą. – Amnezija ima sklaidytis. Tie keli mėnesiai jau neatrodo tokie migloti. Be paliovos matau vis tą patį veidą. Savo pagrobėjo. Kol kas vaizdas dar neryškus, negaliu jo atpažinti, bet, tikiuosi, netrukus pavyks.

Henko išraiška nepasikeitė, bet akys lyg ir suliepsnojo pykčiu.

Štai ką aš manau, šlykštus pimpi.

– Bėda ta, kad grįžtant į miestą sugedo mano sukriošęs automobilis. Nenorėjau prisidaryti bėdos važinėdama viena vėlai naktį, todėl paskambinau Vi ir paprašiau mane pridengti. Sugaišau kelias valandas, kol pavyko užvesti variklį.

Henkas nė nemirktelėjo.

– Tada leisk man jį apžiūrėti. Neužsiimčiau automobilių verslu, jei neišmanyčiau gedimų.

– Nesivargink. Nuvešiu jį mūsų mechanikui. – Dėl visa pikta, jei Henkas nebūtų supratęs mano užuominos, pridūriau: – Man reikia pasiruošti į mokyklą ir kai ką paskaityti. Noriu, kad niekas netrukdytų.

Henkas šyptelėjo lūpų krašteliu.

– Nejaugi stengiesi manim atsikratyti?

Pabrėžtinai parodžiau ranka į duris.

– Paskambinsiu mamai ir pasakysiu, kad išvažiavai.

– O kaip tavo automobilis?

Viešpatie, koks Henkas užsispyręs.

– Juk sakiau: nuvešiu mechanikui.

– Nesąmonė, – atkirto Henkas. – Nėra reikalo versti mamą mokėti pinigų, jei aš galiu viską sutvarkyti. Tikiuosi, automobilis prievažoje?

Nespėjus sustabdyti, Henkas nužingsniavo prie durų. Iš baimės spurdančia širdimi nusekiau jam iš paskos. Atsistojęs prie folksvageno, Henkas pasiraitojo rankoves ir įgudusiu judesiu spustelėjo priekines groteles. Variklio dangtis atsilaisvino, ir Henkas jį pakėlė.

Stovėjau greta vildamasi, kad Lopas įtikinamai patvarkė folksvageną. Tai jis sugalvojo atsarginį planą, jei Vi pasakojimas neįtikintų. Regis, Henkas, kreipdamasis tiesiai į poniją Skai, įveikė Lopo triuką su smegenimis, todėl buvau labai dėkinga Lopui, kad šitaip apsidraudė.

– Štai čia, – tarė Henkas rodydamas mažytį įtrūkimą vienoje iš juodų žarnelių, apvyniotų apie variklį. – Viskas sutvarkyta. Žarnelė dar kelias dienas laikys, bet ją reikia kuo greičiau pakeisti. Atvažiuok šiandien, ir mano vyrai sutvarkys.

Tylėjau, todėl Henkas pridūrė:

– Turiu padaryti įspūdį dukrai moters, kurią ketinu vesti. – Šiuos žodžius jis ištarė gana atsainiai, bet balse buvo justi grasinimas. – Beje, Nora! – šūktelėjo Henkas, kai apsigrėžiau eiti. – Džiaugiuosi, kad šis nesusipratimas lieka tarp mūsų, bet rūpindamasis tavo motina daugiau nepakęsiu tavo melagysčių, kad ir kokie būtų tavo ketinimai. Jei mane apkvailinsi dar kartą...

Netarusi nė žodžio nuėjau į vidų prisiversdama neskubėti ir neatsigręžti. To daryti man ir nereikėjo. Jaučiau, kaip Henkas susiraukęs žvilgsniu lydi mane iki pat durų.

Prabėgo savaitė, o iš Lopo nesulaukiau jokių žinių. Nenučiuokiau, ar jam pavyko rasti Dabriją ir ar paaiškėjo, kodėl Henkas sukiojasi apie mūsų šeimą. Ne kartą teko save tramdyti, kad nenuvažiuočiau į Delfų parką ir nemėginčiau rasti kelio į Lopo granitinę studiją. Sutikau laukti, kol Lopas su manimi susisieks, bet jau ėmiau sau priekaištauti dėl šio pažado. Priverčiau Lopą prižadėti, kad persekiodamas Henką nepaliks manęs nuošalyje, bet šis pažadas dabar rodėsi siaubingai nerimtas. Net jei Lopas kol kas klaidžiojo patamsiuose, norėjau, kad man paskambintų, nes jis ilgėjosi manęs taip pat kaip aš jo. Nejau taip sunku paimti telefoną? Skotas irgi neišniro į paviršių, ir aš, tenkindama jo pageidavimą, vaikiną neieškojau. Tačiau jei nė vienas jų greitai su manimi nesusisieks, neteksiu kantrybės.

Tik mokykloje pavykdavo negalvoti apie Lopą, bet ir tai ne visada. Laikiau save pirmūne, nors ėmiau abejoti, ar verta taip stengtis. Palyginti su neatidėliotinu troškimu sudoroti Henką, įstoti į universitetą nebeatrodė taip svarbu.

– Sveikinu, – tarė Čerė Diborn, kai mudvi kartu žingsniavome į antrą, anglų kalbos, pamoką.

Nesupratau, ko ji taip plačiai šypsosi.

– Su kuo?

– Širyt paskelbtos absolventų vakaro svitos nominacijos. Tu iškelta kandidate į karalienės ir atstovausi mūsų klasei.

Nieko nesuprasdama spoksojau į ją.

– Tikrai?

– Tavo pavardė įrašyta sąrašė. Klaidos negali būti.

– Kas mane iškėlė?

Čerė keistai nužvelgė mane.

– Tave gali iškelti kas panorėjęs, bet nominaciją turi pasirašyti ne mažiau kaip penkiasdešimt moksleivių. Tai tarsi peticija. Kuo daugiau parašų, tuo geriau.

– Užmušiu Vi, – sumurmėjau, nes tai buvo vienintelis logiškas paaiškinimas, kodėl atsidūriau tame sąrašė.

Paklausiau Lopo patarimo ir telefonu neužsipuoliau draugės, kad man melavo, bet šis poelgis neatleistinas. *Absolventų vakaro karališkosios svitos narė?* Dabar net Lopas nepajėgs apginti Vi.

Atsisėdusi paslėpiau po suolu mobilujį, nes mokytojas ponas Sarafas griežtai draudžia jais naudotis per pamokas.

ABSOLVENTŲ VAKARO SVITOS NARĖ? – nusiunčiau jai žinutę.

Laimė, skambutis dar nenuskambėjo, tad draugė iškart atsuntė atsakymą.

KĄ TIK SUŽINOJAU. HMM... SVEIKINU?

AŠ TAVE UŽMUŠIU, parašiau.

EXCUSE MOIS⁶? MANAI ČIA MANO DARBAS?

– Verčiau paslėpk, – pasigirdo džiugus balsas. – Sarafas prisimerkęs žiūri į tave.

Marsė Milar klestelėjo į gretimą suolą. Mudvi kartu lankėme anglų kalbos pamokas, bet Marsė paprastai sėdėdavo galinėje eilėje su Džonu Gala ir Adisonu Heilsu. Niekam ne paslaptis, kad ponas Sarafas pusaklis, tad trijulė galėjo krėsti ką tik panorėjusi, gal tik nebūtų drįsusi sukurti laužo.

– Jei jis dar stipriau prisimerks, vargšui į smegenis išsilies kraujas, – tyčiojosi Marsė.

– Geniali mintis, – nusišaipiau. – Kaip ji tau atėjo į galvą?

Nesupratusi mano sarkazmo Marsė patenkinta atsilošė suole.

– Mačiau, patekai į absolventų vakaro rinkimų biuletinį, – tarstelėjo ji.

Nieko neatsakiau. Marsės balse lyg ir nebuvo girdėti patyčių, bet vienuolikos metų patirtis bylojo ką kita.

– Kaip manai, kuris vaikiną taps karaliumi? – toliau tarškėjo Marsė. – Kertu lažybų, Kameronas Ferijas. Tikiuosi, pernykščius vakaro kostiumus išvalė cheminėje valykloje. Iš patikimų lūpų girdėjau, kad Kara Darling paliko prakaito dėmių kostiumo pažastyse. O jei tau teks vilkėti jos kostiumą? – Marsė suraukė nosį. – Jei ji šitaip suniokojo drabužį, tai ką padarė su tiara.

Mintimis nevalingai nuklydau į vienintelį absolventų vakarą, kuriame dalyvavau. Mudvi su Vi tada mokėmės pirmoje gimnazijos klasėje. Buvome ką tik iškeptos gimnazistės, tad manėme, kad reikia pamatyti, kas ten vyksta. Vakarui įpusėjus į aikštę įžygiavo rėmėjų klubo nariai ir paskelbė karališkąją svitą – nuo pirmaklasių palydovų iki baigiamosios klasės karalienės ir karaliaus. Kiekvienas karališkosios svitos narys ant pečių buvo užsimetęs mokyklos spalvų togą ir ant galvos užsidėjęs karūną, arba tiarą. Tada karališkoji svita golfo vežimėliais apvažiavo pergales ratą aplink

stadioną. Neprilygstama, sutinku. Marsė pelnė pirmaklasių palydovės titulą ir atėmė man norą kada nors dalyvauti karūnavimo ceremonijoje.

– Aš tave iškėliau kandidate, – prisipažino Marsė, nubraukdama plaukus ant menčių ir plačiai išsišiepdamą. – Norėjau, kad tai būtų paslaptis, bet nemėgstu anonimiškumo.

Marsės žodžiai prižadino mane iš prisiminimų.

– *Ką tu padarei?*

Marsė apsimetė mane užjaučianti.

– Žinau, dabar išgyveni sunkų tarpsnį. Na, visa ta amnezija ir... – ji ėmė kalbėti pašnibždomis, – ... žinau apie tavo haliucinacijas. Tėtis man pasakė. Jis paprašė, kad su tavimi būčiau itin maloni. Tik nežinojau, kaip tai padaryti. Vis svarsčiau. Ir tada pamačiau skelbimą apie šių metų absolventų vakaro karalienės nominaciją. Žinoma, visi norėjo kandidate iškelti mane, bet aš draugams pasiūliau iškelti tave. Galbūt užsiminiau apie haliucinacijas ir gal kiek perdėjau, kokios jos sunkios. Norint laimėti, reikia žaisti nesąžiningai. Gera žinia ta, kad surinkai du šimtus parašų – daugiau nei bet kuri kita kandidatė!

Galvoje pynėsi mintys, negalėjau patikėti ir šlykštėjausi.

– Tu mane pavertei savo labdaros projektu?

– Taip! – suklykė Marsė elegantiškai suplodama rankomis.

Pasilenkiau per tarpą tarp suolų ir kaip įmanydama nuožmiau į ją pažvelgiau.

– Eik į raštinę ir atsiimk siūlymą. Nenoriu, kad mano pavardė būtų kandidatų sąrašė.

Marsė visai neįsižeidė, tik įsisprendė rankomis į šonus.

– Tai viską sujauktų. Rinkimų biuleteniai jau atspausdinti. Šįryt dirstelėjau į jų krūvelę raštinėje. Nejau nori tuščiai eikvoti popierių? Pagalvok apie medžius, kurie paaukojo savo gyvybę, kad taptų ta popieriaus šūsnimi. Na, gerai, pamiršk popierių. O kaip aš? Iš visų jėgų stengiausi tave nudžiuginti. Negali be niekur nieko atsisakyti.

Atlošiau galvą ir įbedžiau žvilgsnį į dėmėtas nuo drėgmės lubas. *Kodėl aš?*

[6](#) Atsiprašau (*pranc.*).

23 SKYRIUS

Po pamokų radau ant pagrindinių durų priklijuotą raštelį. *Svirnas*. Įgrūdau į kišenę ir patraukiau į galinį kiemą. Už mūsų sklypo driekėsi atviras laukas. Jo viduryje stūksojo kalkėmis balintas svirnas. Iki šiol nežinau, kam jis priklauso. Prieš daugelį metų mudvi su Vi svajojome paversti svirną slaptu klubu. Mūsų norai kaipmat išgaravo, kai pravėrusios duris pamatėme ant gegnių kabantį šikšnosparnį.

Nuo to laiko nemėginau įeiti į svirną ir, nors vyliausi, jog maži skraidantys žinduoliai man jau nekelia siaubo, duris pravėriau labai atsargiai.

– Ei! – šūktelėjau.

Svirno gale ant vėjų nugairinto suolo tysojo Skotas. Pamatęs mane vaikas atsisėdo.

– Vis dar pyksti? – paklausė kramtydamas laukinės žolės stiebelį.

Jei ne marškinėliai su užrašu *Metallica* ir nuspurę džinsai, Skotą galėjai palaikyti ką tik nuo traktoriaus vairo pakilusiu kaimiečiu.

Dirstelėjau į gegnes.

– Ar atėjęs čia nematei šikšnosparnių?

Skotas išsiviepė.

– Bijai šikšnosparnių, Grei?

Klestelėjau ant suolo greta vaikino.

– Liaukis mane vadinęs "Grei". Tai girdėdama jaučiuosi vaikinu. Pavyzdžiui, Dorianas Grėjus⁷.

– Koks Dorianas?

Atsidusau.

– Sugalvok kitą kreipinį. Tiktų ir tiesiog "Nora".

– Žinoma, Šaltmėtinuk.

Susiraukiau.

– Atsiimu pastabą. Tebūnie "Grei".

– Užsukau patikrinti, ar turi man kokių naujienų. Žinios apie Henką labai praverstų. Kaip manai, ar jis nutuokia, kad tai mes šniukštinėjome jo sandėlyje aną naktį?

Beveik neabejojau, kad Henkas mudviejų neįtaria. Jis elgėsi įprastai, nors tai, žinoma, nieko nereiškia.

– Ne, turbūt jis mūsų neįtaria.

– Gerai, labai gerai, – tarė Skotas ant piršto sukiodamas Juodosios Rankos žiedą. Džiaugiausi, kad vaikas jo nenusimovė. – Galbūt pasiseks liautis slapsčiusis anksčiau, nei maniau.

– Regis, jau ir dabar nesislapstai. Iš kur galėjai žinoti, kad aš rasiu tavo raštelį ant pagrindinių durų anksčiau nei Henkas?

– Henkas yra savo prekybos atstovybėje. Be to, žinau, kada grįžti iš mokyklos. Nesupyk, bet aš

kartkartėmis tave pasekdavau. Man reikėjo žinoti, kada patogiausia tave surasti. Beje, tu apgailėtinau mažai linksminiesi.

– Galvok apie save.

Skotas nusijuokė. Aš tylėjau, todėl vaikinai kumštelėjo man petį.

– Atrodai nusiminusi, Grei.

Sunkiai atsidusau.

– Marsė Milar pasiūlė mane kandidate į absolventų susitikimo vakaro karalienės. Balsuojama bus penktadienį.

Skotas įmantriai, kaip per televiziją rodo darant universitetų studentų draugijų narius, paspaudė man ranką.

– Sveikinų, šaunuole.

Pažvelgiau į jį su pasibjaurėjimu.

– Ei. Maniau, merginoms tai patinka. Rinktis suknelę, pasidaryti šukuoseną, užsidėti ant galvos tą mažą karūną.

– Tiarą.

– Taip, tiarą. Žinojau. Ko čia pykti?

– Jaučiuosi kvailai dėl to, kad mano pavardė biuletenyje įrašyta kartu su kitų keturių merginų, kurios yra išties populiarios. Aš nelaimėsiu. Tiesiog apsikvailinsiu. Manęs jau dabar klausinėja, ar esu įrašyta ne per klaidą. Be to, neturiu poros. Žinoma, galėčiau pasiimti Vi. Tada Marsė galėtų laidyti šimtus juokelių apie lesbietes, bet gali nutikti ir blogiau.

Skotas plačiai išskėtė rankas, tarsi aptikęs sprendimą.

– Nėra ko jaudintis. Eik su manimi.

Pavarčiau akis ir staiga ėmiau gailėtis prasitarusi. Neturėjau jokio noro apie tai kalbėti. Jaučiau, kad vienintelė išeitis – priešintis.

– Tu net nelankai mokyklos, – priminiau Skotui.

– Ar yra toks reikalavimas? Merginos iš mano mokyklos Portlande į šokius dažnai atsitempdavo vaikus, studijuojančius universitete.

– Tokio reikalavimo nėra.

Skotas trumpai susimąstė.

– Jei nerimauji dėl Juodosios Rankos, kiek žinau, nefilimų diktoriai žmonių mokykloms neteikia didelės reikšmės. Juodoji Ranka nesužinos, kad ten buvau.

Įsivaizdavusi, kaip Henkas trepsi mokyklos sporto salėje, nesusivaldžiau ir nusijuokiau.

– Gali juoktis, bet nesi manęs mačiusi su smokingu. O gal tau nepatinka plačiapečiai vaikinai raumeningomis krūtinėmis ir plokščiais pilvais?

Prikandau lūpą, kad dar skardžiau nenusijuokčiau.

– Liaukis mane gąsdinęs. Kalbi taip, tarsi mudu susikeistume vaidmenimis iš "Gražuolės ir pabaisos". Visi žinome, kad esi gražus, Skotai.

Vaikinai meiliai spustelėjo man kelį.

– Daugiau niekada to iš manęs neišgirsi, todėl paklausyk. Esi gana išvaizdi, Grei. Tikrai esi viršutinėje dešimties balų skalės pusėje.

– Oho, ačiū.

– Nesi ta mergina, kurią būčiau vaikęsis, kai gyvenau Portlande, bet ir aš jau nebe tas. Esi man truputį per gera ir, pažvelkim tiesai į akis, per daug protinga.

– O tu esi patyręs, – atšoviau.

– Nepertraukinėk. Pamišiu, ką norėjau pasakyti.

– Šią kalbą išmokai atmintinai?

Skotas kvailai išsiviepė.

– Turiu daug laisvo laiko. Kaip sakiau... po velnių. Apie ką aš kalbėjau?

– Tvirtinai, kad esu gražesnė už daugiau nei pusę mano mokyklos merginų.

– Tai buvo tik vaizdus pasakymas. Jei nori tiksliai, esi gražesnė už daugiau nei devyniasdešimt procentų. Nori tikėk, nori ne.

Priglaudžiau ranką prie širdies.

– Netekau amo.

Skotas priklaupė ant vieno kelio ir dramatiškai sugriebė mano ranką.

– Taip, Nora. Taip, eisiu kartu su tavimi į absolventų susitikimo vakaro šokius.

Prunkštelėjusi pažvelgiau į jį.

– Galvoji tik apie save. Aš tavęs net nekviečiau.

– Matai? Esi per daug protinga. Kita vertus, didelio čia daikto! Tau reikia poros, ir aš ja pabūsiu, nors galbūt ir nesu pats geidžiamiausias.

Mintyse aiškiai išvydau Lopą, bet nuvijau šį vaizdą šalin. Vadovaudamasi logika žinojau, kad Skotas negali skaityti mano minčių, bet tai mano kaltės nesušvelnino. Dar nebuvau pasirengusi pasakyti Skotui, kad siekdama sužlugdyti Henką veikiu ne tik su juo; kad pasitelkiau į pagalbą savo buvusį vaikina, kuris yra dvigubai sumanesnis, pavojingesnis, įsikūnijęs tobulas vyras ir... puolęs angelas. Visiškai nenorėjau įskaudinti Skoto. Netikėtai jis ėmė man vis labiau patikti.

Nors man pasirodė keista, kad Skotas staiga liovėsi bijoti Henko, neišdrįsau vaikinui pasakyti, kad linksmintis jam nevalia. Skotas teisingai sakė, kad Henkas tikrai nesugalvos tikrinti absolventų vakaro šokių.

– Gerai, gerai, – sutikau ir žaismingai bakstelėjau jam į petį. – Skiriu tau pasimatymą. – Tada nutaisiau rimtą veidą. – Tačiau patariu nepervertinti savęs, šauniai atrodančio su smokingu.

Tik vėliau vakare prisiminiau nepapasakojusi Skotui apie Henko sandėlį, skirtą dėmesiui nukreipti, ir tikrąją nefilimų slėptuvę. Kas galėjo pamanyti, kad mintys apie absolventų vakarą užgoš prisiminimus, kaip įsibroviau į ginkluotų nefilimų irštą? Dabar labai praverstų Skoto mobiliojo numeris. Antra vertus, nežinojau, ar Skotas jį turi. Telefonas galima susekti.

Šeštą sėdau vakarieniauti su mama.

– Kaip tau šiandien sekėsi? – paklausė ji.

– Jei nori, galiu pasakyti, kad fantastiškai, – išrėžiau dėdamasi į burną keptų makaronų.

– Ak, mieloji. Ar folksvagenas ir vėl sugedo? Henkas pasiėlgė labai kilniai – pasirūpino, kad automobilis būtų sutaisytas, jis ir kitą kartą padės, jei paprašysi.

Matydama aklą mamos susižavėjimą Henku, turėjau lėtai iškvėpti orą, kad nepratrūkčiau.

– Yra ir blogesnių naujienų: Marsė pasiūlė mano kandidatūrą į absolventų vakaro karalienės.

Maža to, esu įtraukta į balsavimo biuletenį.

Apstulbusi mama nuleido šakutę.

– Kalbi apie tą pačią Marsę?

– Marsė pareiškė, kad Henkas jai papasakojo apie haliucinacijas, ir ji nusprendė paversti mane savo labdaros objektu. Tačiau aš Henkui nieko nepasakojau apie haliucinacijas.

– Tai aš tikriausiai jam pasakiau, – mama sumirksėjo iš nuostabos. – Negaliu patikėti, kad Henkas išplepėjo Marsėi. Gerai prisimenu, kaip prašiau niekam neprasitarti. – Mama dar norėjo kažką pridurti, bet užsičiaupė. – Bent jau esu tikra, kad prašiau. – Mama žvangindama padėjo stalo įrankius. – Galiu prisiekti, kad mane ima kamuoti senatvė. Regis, nebepajėgiu nieko prisiminti. Prašau nekaltinti Henko. Aš prisiimu visą atsakomybę.

Buvo skaudu matyti mamą tokią sutrikusią ir išmuštą iš vėžių. Dėl jos negebėjimo prisiminti senatvė niekuo dėta. Net neabejoju, kad Lopas teisus; Henkas daro mamai įtaką. Įdomu, ar jis kasdien žaidžia su jos smegenimis, ar tiesiog įteigė jai bendrą klusnumo ir ištikimybės pojūtį.

– Nesijaudink, – sumurmėjau.

Buvau šakute pasmeigusi makaroną, bet praradau apetitą. Lopas įspėjo, kad nėra prasmės mamai sakyti tiesą – ji manimi nepatikės, – tačiau tai nenumalšino noro šaukti iš nevilties. Nežinia, kiek ilgai pajėgsiu žaisti šią šaradą: valgyti, miegoti ir šypsotis, tarsi nieko nebūtų atsitikę.

– Turbūt todėl Henkas pasiūlė, kad judvi su Marsė kartu nuvažiuotumėte apsipirkti. Atsakiau jam, kad nustebčiau, jei tu panorėtum eiti į absolventų susitikimo vakarą, bet Henkas, matyt, žinojo Marsės sumanymą. Žinoma, tu nesi įsipareigojusi kur nors vykti kartu su Marsė, – skubiai pasitaisė mama. – Važiuodama kartu pasielgtum labai kilniai, bet Henkas, matyt, nežino, ką jauti Marsėi. Tikriausiai jis svajoja, kad mūsų šeimos gerai sutars. – Mama liūdnai nusijuokė.

Niekaip negalėjau prisiversti nusijuokti kartu. Nežinojau, ką mama kalbėjo nuoširdžiai, o ką paveikta Henko triukų. Tačiau aišku, kad mama svajoja ištekėti, tad mudviem su Lopu reikia skubintis.

– Po pamokų Marsė užskeitė mane į kampa ir liepė – taip, *liepė* – šįvakar drauge važiuoti pirkti drabužių. Tarsi aš šiuo klausimu neturiu savo nuomonės. Tačiau viskas bus gerai. Mudvi su Vi kai ką sumanėme. Nusiunčiau Marsėi žinutę, kad negaliu važiuoti apsipirkti, nes neturiu pinigų. Tada parašiau, kad labai apgailėstauju, nes žinau, jog Marsės patarimai būtų labai vertingi. Ji man atsakė, kad Henkas davė savo kreditinę, ir Marsė sumokės už mane.

Mama nepritariamai suaimanavo, bet palei akis susimetė linksmos raukšlės.

– Pasakyk, kad tave išauklėjau geresnę nei Marsė.

– Aš jau išsirinkau suknelę, – linksmi pareiškiau. – Palauksiu, kol Marsė už ją sumokės, tada, kai išeisime iš parduotuvės, neva atsitiktinai pasipainios Vi. Paimsiu suknelę, paliksiu Marsę ir su Vi nuvažiuosiu pasmaližiauoti spurgų.

– Kaip atrodo ta suknelė?

– Vi ją rado "Šilko sode". Tai vakarinė suknelė aukščiau kelių.

– Kokios spalvos?

– Palauk, tada pamatysi, – atsakiau šelmiškai nusišypsodama. – Ji kainuoja šimtą penkiasdešimt

dolerių.

Mama tik numojo ranka.

– Henkui tokia suma nereikšminga. Kad matytum, kaip jis švaistosi pinigais.

Patenkinta savimi atsilošiau kėdėje.

– Tada, manau, neprieštaraus, jei nusipirksiu ir batelius.

Su Marse ”Šilko sode“ turėjau susitikti septintą. ”Šilko sodas“ – prabangi drabužių parduotuvė, įsikūrusi Ašerono ir Dešimtosios gatvių kampe. Iš išorės ji panaši į prancūzišką pilį su ažuolinėmis geležimi apkaltomis durimis ir grindinio akmenų šaligatviu. Medžiuose švietė mėlynų dekoratyvinių lempučių girliandos. Vitrinose manekenai demonstravo tokias gražias sukneles, kad kilo noras jas suvalgyti. Kai buvau maža, svajojau būti princese ir tvirtinti, kad ”Šilko sodas“ yra mano pilis.

Dvidešimt po septynių vaikštinėjau po stovėjimo aikštelę dairydama Marsės automobilio. Marsė važinėja raudona keturiais ratais varoma tojota su visais priedais. Turbūt Marsės pavaru perjungimo svirtis niekada pati savaimė neiššoka iš lizdo. Abejojau, ar jai reikia dešimt minučių talžyti prietaisų skydelį, kad variklis užsivestų. Taip pat galėjau kirsti lažybų, kad jos automobilis nė karto nėra sugedęs pusiaukelėje į mokyklą. Niūriai pažvelgiau į savo folksvageną ir atsidusau.

Į aikštelę įskriejo raudona tojota, ir iš jos išsoko Marsė.

– Atleisk, kad vėluoju, – tarė ji persimesdama rankinės dirželį per petį. – Šuo nenorėjo išleisti.

– Šuo?

– Bumeris. Juk žinai, kad šunys kaip žmonės.

Supratau, kad man nusišypsojo puiki proga.

– Nesijaudink. Aš jau apsidairiau parduotuvėje ir išsirinkau suknelę. Mudvi greitai viską baigsime, ir tu galėsi grįžti pas Bumerį.

Marsės veidas ištįso.

– O kaip mano patarimai? Sakei, vertini mano nuomonę.

Aš kur kas labiau vertinu tavo kreditinę kortelę.

– Ak, taip. Tikrai laukiau tavęs, bet kai pamačiau suknelę, supratau, kad ji man siūta.

– Tikrai?

– Taip, Marse. Prasivėrė dangus, ir angelai užgiedojo: ”Aleliuja“.

Mintyse trenkiau galvą į sieną.

– Parodyk man suknelę, – paliepė Marsė. – Tikriausiai žinai, kad tavo oda šilto atspalvio? Jei išsirinksi netinkamos spalvos drabužį, šis įspūdis išnyks.

Nuvedžiau Marsę prie suknelės. Ji buvo vakarinė, išmarginta žaliai mėlynu škotišku raštu, su parauktu sijonu. Pardavėja aiškino, kad suknelė paryškina mano kojas. Vi tvirtino, kad su šia suknele atrodysiu taip, tarsi iš tiesų turėčiau krūtinę.

– Fu, – supeikė Marsė. – Škotiškas raštas? Atrodysi kaip tikra mokyklinukė.

– Tačiau aš noriu šios suknelės.

Marsė panaršė tarp pakabų ir pagriebė mano dydžio suknelę.

– Galbūt apsivilkus atrodys geriau. Tačiau aš neketinu apsigalvoti.

Pasišokinėdama nusinešiau drabužį į matavimosi kabiną. Pirksiu tik šią suknelę. Marsė gali

įžeidinėti visą vakarą, bet mano nuomonės nepakeis. Nusimoviau džinsus ir įlindau į suknelę. Negalėjau užsegti užtrauktuko. Pasukusi suknelę, pažvelgiau į etiketę. Ketvirtas dydis. Galbūt Marsė klydo nuoširdžiai, o gal ir ne. Iš keršto Marsei įsispraudžiau į suknelę. Tikėjausi, kad pavyks ją užsisegti, bet netrukus supratau, kad nieko nebus.

– Marse! – šūktelėjau pro užuolaidą.

– Hmm?

Padaviau jai suknelę.

– Ne tas dydis.

– Per didelė? – apsimestinai naiviai paklausė Marsė.

Nusipūčiau plaukus nuo veido, kad neatsikirsčiau įžūliai.

– Man tiks šeštas dydis. Labai ačiū.

– Ak. Per *maža*.

Gerai, kad vilkėjau tik apatiniais, antraip būčiau neatsispyrusi pagundai išeiti iš kabinos ir trinktelėti Marsei.

Netrukus ji pro užuolaidą įkišo mano išsirinktą šešto dydžio suknelę, o pavymui – ilgą, iki žemės, raudoną.

– Nenoriu atkalbinėti, bet, manau, raudona tinka labiau. Suteikia daugiau žavesio.

Pakabinau raudoną suknelę ant kabliuko ir parodžiau jai liežuvį, tada apsilvilkau vakarinę suknelę su škotiškais raštais. Pasisukiojau prieš veidrodį ir tyliai sucypiau. Įsivaizdavau, kaip absolventų šventės dieną namie lipu laiptais žemyn, o Skotas žiūri iš apačios. Staiga Skoto vaizdas išnyko. Mintyse išvydau ant turėklų pasirėmusį Lopą, apsilvilkusį juodu pagal užsakymą siūtu kostiumu ir ryšintį sidabro spalvos kaklaraištį.

Žaismingai jam nusišypsojau. Vaikinas padavė ranką ir palydėjo iki durų. Jis kvėpėjo šilta žeme, tarsi saulėje įkaitęs smėlis.

Nepajėgdama susivaldyti įsikibau į jo švarko atlapus, prisitraukiau ir įsisiurbiau į lūpas.

– Galėčiau priversti tave šitaip šypsotis ir nemokant pardavimų mokesčio.

Atsigręžusi išvydau gyvą Lopą, stovintį už manęs matavimosi kabinoje. Vaikinas vilkėjo džinsais ir attemptais baltais medvilniniais marškinėliais. Rankas buvo susikryžiaavęs ant krūtinės, o juodos akys šypsojosi.

Mane išpylė malonus karštis.

– Dabar galėčiau pasityčioti iš iškrypėlių, – įgėliau.

– Tu man labai patinki su šia suknele.

– Kaip čia patekai?

– Aš judu paslaptinai.

– Paslaptinai juda Dievas. Tu judi tarsi žaibas – vos tik pasirodai, kaipmat išnyksti. Ilgai čia stovi?

Numirsiu iš gėdos, jei Lopas matė, kaip mėginau įsisprausti į ketvirto dydžio suknelę. O ką jau kalbėti, kad buvau vien su apatiniais!

– Būčiau pasibeldęs, bet nenorėjau gaišti prie kabinos, kad nepamatytų Marsė. Henkas neturi sužinoti, kad mudu vėl bendražygiai.

Stengiausi per daug nesigilinti, ką reiškia "bendražygiai".

– Turiu naujieną, – pareiškė Lopas. – Pavyko susisiekti su Dabrija. Ji sutinka mums padėti sužlugdyti Henko planus, bet prieš tai turiu prisipažinti vieną dalyką. Dabrija man yra daugiau nei sena pažįstama. Mudu pažinome vienas kitą prieš man nusidedant. Tai buvo santykiai dėl išskaičiavimo, bet ne taip seniai Dabrija tau pridarė rimtų nemalonumų. – Jis nutilo. – Šitaip mėginu švelniai pasakyti, jog Dabrija kėsinosi tave nužudyti.

O varge.

– Ji nebepavyduliauja, bet noriu, kad žinotum, – baigė dėstyti Lopas.

– Ką gi, dabar žinau, – kandokai atsakiau.

Ne itin didžiavausi staiga pasijutusi nesaugiai, bet ar Lopas negalėjo man to pasakyti *prieš* susisiekdamas su Dabrija?

– Kaip žinoti, kad ji vėl nesikėsins į mano gyvybę?

Lopas nusišypsojo.

– Aš apsidraudžiau.

– Skamba miglotai.

– Nors truputį pasitikėk manimi.

– Kaip ji atrodo?

Na va, nuo nerimaujančios dėl savo saugumo merginos nusiritau iki primityvios vidutinybės.

– Gyslota, netrinktais plaukais, kiek tešlota palei liemenį, moksluokė, – išsiviepi vaikinai. –

Dabar patenkinta?

Įdomu, ar tai reiškia, kad mergina yra išraiškingų formų, žavi ir turi astrofizikės protą?

– Ar jau buvai su ja susitikęs?

– To neprireiks. Noriu iš jos nedidelės paslaugos. Prieš nusidėdama Dabrija buvo mirties angelė ir galėjo spėti ateitį. Ji tvirtina išsaugojusi šį gebėjimą ir padoriai uždirbanti iš – nori tikėti, nori ne – savo klientų nefilimų.

Supratau, kur Lopas lenkia.

– Ji priglaus ausį prie žemės. Slapta klausysis savo klientų pokalbių, kad sužinotų, ką rezga Henkas.

– Puikus spėjimas, angele.

– Kaip su ja atsiskaitysi?

– Tai mano rūpestis.

Įsisprendžiau į šonus.

– Toks atsakymas manęs netenkina, Lopai.

– Dabrijos aš jau nebedominu. Jai rūpi tik pinigai. – Lopas prisiartino ir meiliai pirštais perbraukė mano vėrinį. – Manęs Dabrija irgi jau nedomina. Mano žvilgsnis nukreiptas į kitą.

Išsisukau nuo vaikinų rankos, nes labai gerai žinojau gundančią jos galią, galinčią ištrinti net pačias svarbiausias mintis.

– Ar ja galima pasikliauti?

– Tai aš jai kaip nusidėjėlei nuplėšiau sparnus. Turiu vieną jos plunksnų, ir Dabrija tai žino. Jei Dabrija nenori amžinai sudaryti draugijos Riksonui, turės man padėti.

Tad štai kaip jis apsidraudė!

Lopas pakštelėjo man į lūpas.

– Negaliu čia ilgai būti. Tikrinu dar kelis šaltinius ir susisieksiu su tavimi, jei kas nors paaiškės.

Ar šįvakar būsi namie?

– Taip, – dvejodama atsakiau, – bet ar nebijai susidurti su Henku? Pastaruoju metu jis mūsų namuose būna nuolat, tarsi baldas.

– Žinau, kaip nuo jo išsisukti, – pareiškė Lopas, o jo akys paslaptinai suspindo. – Ateisiu į tavo sapnus.

Atlošusi galvą vertinamai nužvelgiau vaikiną.

– Čia pokštas?

– Kad man pavyktų, turi būti atvira šiai minčiai. Mudu esame prie daug žadančios pradžios.

Laukiu, kol Lopas paaiškins, iš ko čia juoktis, bet staiga toptelėjo, kad jis kalba labai rimtai.

– Kaip bus? – skeptiškai paklausiau.

– Tu sapnuosi, o aš įsibrausiu į tavo sapną. Pasistenk nuo manęs neatsiriboti, tada mudu galėsime bendrauti.

Ar pasakyti vaikinui, kad nesuskaičiuojamą daugybę kartų neatsiribojau, kai apsilankė mano sapnuose?

– Beje, – tarė Lopas. – Patikimas šaltinis pranešė, kad Henkas žino, jog Skotas yra mieste. Man nė kiek nerūpi, sučiups jį ar ne, bet žinau, kad tau jis šį tą reiškia. Patark Skotui būti atsargesniam. Henkas nemėgsta dezertyrų.

Išgirdau kitapus užuolaidos Marsę barantis su pardavėja. Tikriausiai dėl kokios nors smulkmenos, pavyzdžiui, dėl kelių dulkelių ant žmogaus ūgio veidrodžių.

– Ar Marsė žino, kas iš tiesų yra jos tėtis?

– Marsė gyvena tarsi užsidariusi burbule, bet Henkas nuolat grasina jį susprogdinti. – Lopas linktelėjo galva į mano suknelę. – Kokia proga?

– Absolventų vakaro, – atsakiau pasisukiodama. – Patinka?

– Girdėjau, į šį vakarą reikia eiti su pora.

– Ak, dėl poros, – ėmiau išsisukinėti. – Na... aš eisiu su Skotu. Mudu manome, kad Henkas tikrai nebudės mokyklos šokių vakare.

Lopas santūriai nusišypsojo.

– Atsiimu savo žodžius. Jei Henkas nori nušauti Skotą, aš laiminu.

– Mudu tik draugai.

Lopas kilstelėjo mano smakrą ir pabučiavo.

– Žiūrėk, kad tik taip ir būtų. – Jis nusikabino nuo marškinių "lakūno" saulės akinius ir užsidengė akis. – Nesakyk Skotui, kad nenorėjau jo perspėti. Na, man metas vynioti meškeres, bet aš palaikysiu ryšį.

Lopas nėrė iš kabinos. Ir dingo.

24 SKYRIUS

Kai Lopas išėjo, nusprendžiau, kad pakaks vaidinti princesę, ir apsvilkau savo drabužius. Vos tik užsimoviau ant galvos marškinėlius, supratau, jog kažkas ne taip. Ir tada man toptelėjo: nėra rankinės.

Pažiūrėjau po aksominiu suolu, bet jos ten nebuvo. Nors buvau beveik tikra, kad rankinę pakabinau ant kabliuko, paieškojau po raudona suknele. Įsispyrusi į batelius atitraukiau užuolaidą ir nudūmiau į prekybos salę. Ten radau Marsę, naršančią po liemenėlių lentyną.

– Gal matei mano rankinę?

Ji liovėsi naršiusi ir tarstelėjo:

– Tu ją pasiėmei į matavimosi kabiną.

Prie mūsų atskubėjo pardavėja.

– Ieškote rudos odinės rankinės? – paklausė ji.

– Taip!

– Ką tik mačiau, kaip ja nešinas vyras išėjo iš parduotuvės. Jis atėjo netardamas nė žodžio, tad nusprendžiau, kad jis – jūsų tėtis. – Pardavėja susiraukusi palietė galvą. – Tiesą sakant, galiu prisiekti, kad jis tvirtino esąs jūsų tėtis... bet galbūt aš visa tai išsigalvojau. Jaučiuosi labai keistai. Svaigsta galva. Negaliu suprasti kodėl.

Triukas su smegenimis, pamaniau.

– Jis buvo pražilęs, – pridūrė pardavėja, – ir vilkėjo megztinį spalvotu rombiniu raštu...

– Kur jis nuėjo? – pertraukiau pardavėją.

– Išėjo pro pagrindines duris ir patraukė į automobilių stovėjimo aikštelę.

Išbėgau į lauką. Išgirdau man įkandin tapenant Marsę.

– Gal neverta jo vyti? – šnupuodama paklausė Marsė. – Na... o jeigu jis turi pistoletą? Arba yra nestabilios psichikos?

– Koks pašlemėkas iš matavimosi kabinos gali vogti rankinę? – garsiai paklausiau.

– Gal jis buvo viskam pasiryžęs. Galbūt jam reikėjo pinigų.

– Tada jam derėjo vogti tavo rankinę!

– Visi žino, kad "Šilko sodas" – prabangi parduotuvė, – spyrėsi Marsė. – Jis tikriausiai nusprendė, jog gerai pasipelnys, kad ir kokią rankinę nugvelbtų.

Negalėjau Marsėi pasakyti, kad vagis greičiausiai yra arba nefilimas, arba puolęs angelas. Nuojauda kuždėjo, kad tas vyras tikėjosi daugiau nei pluošto banknotų.

Į automobilių stovėjimo aikštelę atbėgome kaip tik tuo metu, kai iš jos atbulas išvažiavo juodas sedanas. Apakinta priekinių automobilio žibintų nepajėgiau įžiūrėti pro stiklą. Variklis suriaumojo, ir automobilis nėrė į mus.

– Pasitrauk, kvaiša! – sušuko Marsė griebdama mane už rankovės.

Sužviėgė padangos, ir automobilis visu greičiu išrūko į gatvę. Vairuotojas nesustojo prie "Stop" ženklų, išjungė šviesas ir išnyko tamsoje.

– Ar matei automobilio markę? – paklausė Marsė.

– "Audi A6". Net įsidėmėjau dalį numerio.

Marsė vertinamai nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

– Neblogai.

Susierzinusi pažvelgiau į ją.

– Neblogai? Jis pabėgo su mano rankine! Ar tau neatrodo keista, kad vyrukui, vairuojančiam prabangų audi, reikia vogti rankines? Ypač mano?

Kam nemirtingajam prireikė mano rankinės?

– Ar ji buvo vardinė?

– Ne, pirka "Target"!

Marsė tik trūktelėjo pečiais.

– Na, buvo įdomu. Kas dabar? Pampirškime rankinę ir grįžkime į parduotuvę?

– Paskambinsiu į policiją.

Po trisdešimties minučių prie "Šilko sodo" sustojo patrulinis policijos automobilis, iš jo išsiropštė detektyvas Basas. Staiga pasigailėjau nepaklausiusi Marsės patarimo ir nepamiršusi šio nutikimo. Dabar vakaras taps tikru košmaru.

Mudvi su Marse parduotuvėje vaikštinėjome prie vitrinų. Ten mus ir rado detektyvas Basas. Iš pradžių jis nustebo išvydęs mane, bet kai delnu prisidengė burną, supratau, kad detektyvas slepia šypseną.

– Man pavogė rankinę, – pareiškiau.

– Papasakok išsamiau, – paliepė detektyvas.

– Nuėjau į kabiną pasimatuoti suknelės absolyventų susitikimo vakarui. Kai baigiau, pasigedau rankinės. Pardavėja sakė, kad matė vyrą, išbėgantį su mano rankine.

– Jis buvo pražilęs ir vilkėjo megztinį spalvotu rombiniu raštu, – paslaugiai įsiterpė pardavėja.

– Ar rankinėje buvo kreditinių kortelių? – paklausė detektyvas Basas.

– Ne.

– Pinigų?

– Ne.

– Kokia dingusių daiktų vertė?

– Septyniasdešimt penki doleriai.

Rankinė man atsiėjo tik dvidešimt, bet dvi valandos, praleistos eilėje laukiant naujo vairuotojo pažymėjimo, vertos ne mažiau penkiasdešimties.

– Surašysiu raportą, bet mes nedaug galime padėti. Geriausiu atveju vyrukas išmes rankinę ir kas nors ją gražins. Blogiausiu – teks pirkti naują.

Marsė paėmė mane už parankės.

– Nenusimink, – ji patapšnojo man per ranką. – Netekai pigios rankinės, bet turėsi prašmatnią suknelę. – Marsė padavė man pirkinį krepšelį su "Šilko sodo" emblema. – Viskas sutvarkyta.

Padėkosi vėliau.

Dirstelėjau į krepšelį. Jame buvo tvarkingai sulankstyta raudona ilga suknelė.

Savo miegamajame šakute knebinėjau šokoladinio torto gabalėlį. Piktai žiūrėjau į raudoną suknelę, pakabintą ant drabužinės durų. Dar jos nesimatavau, bet labai aiškiai įsivaizdavau, kad atrodysiu pamėkliškai, tarsi Džesika iš animacinio filmo "Kas pakišo triušį Rodžerį". Tik be D dydžio liemenėlės kaušelių.

Išsivaliau dantis, apsišlaksčiau veidą vandeniu ir pasitečiau paakių kremu. Palinkėjusi mamai labos nakties, koridoriumi nušlepsenu į savo miegamąjį, įlindau į puikią flanelinę *Victoria's Secret* pižamą ir išjungiau šviesas.

Paklausiusi Lopo patarimo nuvijau visas pašalines mintis ir pasiruošiau migti. Lopas sakė, kad gali ateiti į mano sapnus, bet aš turiu būti atvira šiai minčiai. Buvau nusiteikusi truputį skeptiškai, bet drauge viltingai. Po šio vakaro nutikimo nusiraminti galėjau tik Lopo glėbyje, tegu ir sapne.

Gulėdama lovoje pergalvojau dieną ir leidau pašamonei prisiminimus paversti svajonėmis. Mintyse kaitaliojau pokalbių nuotrupas, spalvas. Staiga atsidūriau "Šilko sodo" matavimosi kabinoje kartu su Lopu. Tik šįkart vaikiną pirštais buvo įsikibęs į mano džinsų diržo kilpeles, o aš pirštais šiauriau jam plaukus. Mūsų lūpos buvo beveik susilietusios, ir aš jčiau jo kvapo šilumą.

Sapnas mane beveik užvaldė, bet pajutau, kad nuo manęs kažkas traukia antklodę.

Atsisėdusi išvydau prie lovos Lopą. Jis vilkėjo tais pačiais džinsais ir baltais medvilniniais marškinėliais. Vaikinas susuko antklodę į gniutulą ir nusviedė į šalį.

Jo akyse suspindo šypsena.

– Sapnavai malonų sapną?

Apsidairiau. Kambarįje viskas buvo savo vietose. Durys uždarytos, naktinė lempelė uždegta. Drabužiai gulėjo užmesti ant supamosios kėdės, triušės Džesikos suknelė tebekabėjo ant drabužinės durų. Nors jokių aiškių įrodymų nebuvo, kažkas atrodė... ne visai taip.

– Ar čia tikrovė, – paklausiau Lopo, – ar sapnas?

– Sapnas.

Su dėkingumu nusijuokiau.

– Oho. Galėjai mane apgauti. Viskas atrodo labai *tikra*.

– Dauguma sapnų atrodo tikri. Tik prabudusi gali pastebėti siužeto spragas.

– Paaiškink.

– Esu tavo sapno audinyje. Įsivaizduok, kad mudviejų pašamonė įžengė pro duris, kurias tu sukūrei mintyse. Mudu kambarįje kartu, bet šis kambarys netikras. Jis tėra vaizduotėje, bet mudviejų mintys tikros. Tu pasirinkai aplinką ir drabužius, kuriais vilki, tu sprendi, ką nori pasakyti. Tačiau sapne esu aš, o ne tas, kurį susapnavai, todėl viskas, ką darau ir sakau, nėra tavo vaizduotės vaisius. Tuos dalykus valdau aš.

Rodos, supratau šį aiškinimą.

– Ar mudu čia saugūs?

– Jei klausi, ar Henkas negali mūsų čia susekti, manau, ne, tikriausiai ne.

– Tačiau jei tu tai gali padaryti, kas Henkui kliudo įsibrauti į mano sapną? Juk jis – nefilimas, regis, puolę angelai ir nefilimai turi panašių galių.

– Kol prieš kelis mėnesius nepamėginau įsiskverbti į tavo sapnus, nelabai nutuokiau, kaip vyksta šis procesas. Dabar žinau, kad būtinas stiprus abiejų subjektų ryšys. Taip pat žinau, kad sapnuojantysis turi būti giliai įmigęs. Tam nustatyti reikia kantrybės. Jei įsibrausi per anksti, subjektas pabus. Jei į sapną tuo pat metu įsibrauna du puolę angelai ar du nefilimai arba angelas ir nefilimas, kurie primygtinai siekia savo tikslų, sapnuojantysis greičiausiai pabus. Nors tau tai ir nepatinka, ryšys tarp tavęs ir Henko stiprus. Tačiau jei jis dar nemėgino įsibrauti į tavo sapnus, vargu ar pradės tai daryti žaidimui įsibėgėjus.

– Kaip tu tai sužinojai?

– Mėgindamas ir klysdamas. – Lopas truputį padvejojo, tarsi atsargiai rinkdamas žodžius. – Padėjo ir neseniai puolusi angelė. Kitaip nei aš, ji prieš nusidėdama gerai susipažino su angelų įstatymais. Nenustebčiau, jei būtų atmintinai išmokusi Enocho knygą, aprašančią angelų istoriją. Jei kas ir galėjo duoti man atsakymus, tai tik ji. Šiek tiek pasispyriojusi, ji man viską atskleidė. – Tada Lopas abejingai pridūrė: – Ji – Dabrija.

Mano širdis nemaloniai suspurdėjo. Nenorėjau pavydėti Lopui buvusios merginos – jis privalėjo turėti *kokių nors* meilės istorijų, – bet jaučiau labai stiprią antipatiją Dabrijai. Galbūt kurstė pyktis – juk Dabrija *mėgino* mane nužudyti. O gal juslės įspėjo, kad Dabrija vėl mus išduos nė nemirktelėjusi.

– Vis dėlto buvai su ja susitikęs? – priekaištingai paklausiau.

– Mudu šiandien atsitiktinai susitikome, todėl nusprendžiau iki galo išsiaiškinti kelis mane kamuojančius klausimus. Ieškojau būdų, kaip su tavimi bendrauti nepastebėtam, ir neketinau praleisti progos iš Dabrijos sužinoti atsakymus.

Beveik negirdėjau Lopo žodžių.

– Ar ji tave susirado?

– Ji to nesakė, beje, tai nėra svarbu. Gavome tai, ko norėjome, ir man tai svarbiausia. Dabar turime būdą bendrauti akis į akį.

– Ar ji vis dar tešlota aplink juosmenį?

Lopas pavartė akis. Vaikinas vengė atsakyti į mano klausimą.

– Ar ji lankėsi tavo studijoje?

– Angele, rodos, mane kamantinėji.

– Kitaip tariant, lankėsi.

– Ne, nesilankė, – kantriai atsakė Lopas. – Gal pakaks apie Dabriją?

– Kada aš galėčiau su ja susitikti?

Ir pasakyti, kad patrauktų rankas šalin nuo tavęs.

Lopas pasikasė skruostą, bet man pasirodė, kad jo lūpos sutrūkčiojo.

– Kažin ar tai gera mintis.

– Kodėl? Manai, nepajėgsiu susitvardyti, ar ne? Ačiū už pasitikėjimą! – išpyškinau niršdama ant Lopo ir ant savęs dėl kvailo netikrumo.

– Dabrija yra savimyla ir savanaudė. Verčiau su ja neprasidėti.

– Gal pats paklausk savo patarimo!

Norėjau nusigręžti, bet Lopas sugriebė mane už rankos ir pritraukė. Paskui prispaudė kaktą prie manosios. Norėjau jį atstumti, bet Lopas sunėrė mūsų pirštus, tarsi prirakindamas mane prie savęs.

– Kaip tave įtikinti, kad Dabriją naudoju vieninteliam tikslui: sužlugdyti Henką, jei prireiks,

sunaikinti jį dalimis ir priversti atsilyginti už visas mylimos merginos nuoskaudas?

– Aš nepasitikiu Dabrija, – atrėžiau vis dar niršdama.

Lopas užsimerkė ir, rodos, labai tyliai atsiduso.

– Pagaliau mudu dėl šio to sutarėme.

– Kažin ar verta naudotis Dabrijos paslaugomis, net jei ji sugeba sparčiau nei tu ar aš patekti į Henko valdas.

– Jei turėtume daugiau laiko arba kitą būdą, nedvejodamas jo stverčiausi. Tačiau kol kas Dabrija – mums geriausia išeitis. Ji manęs neišduos. Dabrija per daug protinga. Ji paims mano pinigus ir pasitrauks, net jei bus įžeista jos savimeilė.

– Man tai nepatinka. – Prisiglaudžiau prie vaikino, ir net sapne jo kūno šiluma nuvijo žvarbulį. – Tačiau pasikliauju tavimi.

Lopas ėmė mane bučiuoti, ilgai ir raminaimai.

– Šįvakar nutiko keistas dalykas, – tarčiau. – kažkas pavogė mano rankinę iš ”Šilko sodo“ matavimosi kabinos.

Lopas kaipmat susiraukė.

– Ar tai įvyko man išėjus?

– Arba tada, arba prieš pat tau ateinant.

– Matei, kas ją paėmė?

– Ne, bet pardavėja sakė, kad tai buvo vyras, pagal metus tinkantis man į tėvus. Pardavėja leido jam netrukdomam išeiti su mano rankine, bet aš galvoju, vagis aptemdė jai protą. Kaip manai, ar atsitiktinai nemirtingasis pavogė mano rankinę?

– Vargu. Ką matė Marsė?

– Tikriausiai nieko, nors parduotuvė buvo beveik tuščia. – Tiriamai pažvelgiau Lopui į akis. – Įtari, kad Marsė prisidėjo?

– Sunku patikėti, kad ji nieko nematė. Matyt, tau buvo paspėsti spąstai. Kai nuėjai į kabiną, Marsė galėjo paskambinti telefonu ir pranešti vagiui, kad ateiti saugu. Marsė galėjo matyti tavo rankinę pro užuolaidos apačią ir padėti ją nukniaukti.

– Kam jai reikalinga mano rankinė? Nebent... – Nutilau. – Marsė manė, kad nešiojuosi vėrinį, kurio nori Henkas, – staiga supratau. – Henkas ją privertė tai padaryti. Marsė tapo jo bendrininke.

Lopas niūriai sučiaupė lūpas.

– Jam nieko nereiškia užtraukti pavojų dukrai. – Vaikinas dirstelėjo į mane. – Tai įrodė elgesys su tavimi.

– Ar vis dar esi įsitikinęs, kad Marsė nežino, kas iš tiesų yra Henkas?

– Nežino. Kol kas. Henkas galėjo jai pameluoti, kodėl jam reikalingas šis vėrinys. Galėjo pasakyti, kad vėrinys priklauso jam, ir Marsė nieko daugiau nebūtų klausinėjusi. Ji ne iš tų, kurios klausinėja. Išvydusi tikslą Marsė tampa pitbuliu.

Pitbuliu. Rado kam pasakyti.

– Beje, spėjau pamatyti vagies automobilį. Tai buvo ”Audi A6“.

Iš Lopo akių supratau, kad ši žinia jam svarbi.

– Audi vairuoja Henko dešinioji ranka, nefilimas, vardu Bleiklis.

Man nugara perbėgo šiurpas.

– Darosi baisu. Matyt, Henkas tikisi, kad gavęs vėrinį privers arkangelę kalbėti. Ką jis nori iš jos sužinoti? Ką arkangelė žino, kad Henkas drįsta nepaisyti arkangelų keršto.

– Be to, chešvanas visai čia pat, – sumurmėjo Lopas dairydamasis išsiblaškiusiu žvilgsniu.

– Gal pamėgintume išlaisvinti arkangelę, – pasiūliau. – Tada net jei Henkas gautų vėrinį, neturėtų arkangelės.

– Galvojau apie tai, bet susidursime su dviem kliūtimis. Pirma, arkangelė manimi pasitiki dar mažiau negu Henku ir, išvydusi mane netoli narvo, sukeltų didelį triukšmą. Antra, Henko sandėlis knibždėte knibžda jo žmonių. Man reikėtų sutelkti savąją puolusių angelų armiją, kad galėčiau kovoti su nefilimais, bet vargu ar man pavyktų prikalbinti puolusius angelus padėti išgelbėti arkangelę.

Regis, mūsų pokalbis atsidūrė aklavietėje, ir mudu tylėdami svarstėme apgailėtiną savo padėtį.

– Kur kita suknelė? – pagaliau paklausė Lopas.

Pasekiau jo žvilgsnį, įbestą į triušės Džesikos apdarą.

Atsidusau.

– Marsė manė, kad man labiau tinka raudona.

– O ką tu pati manai?

– Manau, Marsė ir Dabrija kaipmat susidraugautų.

Lopas tyliai nusijuokė, ir jo juokas taip gundomai pakuteno odą, tarsi vaikinai būtų mane pabučiavę.

– Ar nori sužinoti mano nuomonę?

– Rėžk, nes visi kiti, regis, jau ją išsakė.

Lopas atsisėdo ant mano lovos ir atsainiai pasirėmė alkūnėmis.

– Pasimatuok.

– Ji tikriausiai kiek ankštoka, – teisinausi staiga susidrovėjusi. – Marsė mėgsta pirkti per mažų dydžių drabužius.

Lopas tik nusišypsojo.

– Joje yra praskiepas ties šlaunimi.

Vaikinas išsišiepė dar plačiau.

Užsirakinusi drabužinėje, užsitempiau suknelę. Ji apgludo mano kūną. Praskiepas pusiau prasiskyrė ant šlaunies atidengdamas koją. Išėjusi į prieblandoje skendintį miegamąjį, nusibraukiau plaukus nuo kaklo.

– Gal užseksi užtrauktuką?

Lopas iš lėto vertinamai nužvelgė mane, ir jo juodos akys suspindo.

– Sunkia širdimi leisiu tau eiti į vakarėlį su Skotu, jei vilkėsi šią suknelę. Iš anksto perspėju: jei grįši namo, ir suknelė bus nors truputį suglamžyta, suseksiu Skotą, o kai rasiu, aptalžysiu.

– Aš jam perduosiu.

– Jei pasakytum, kur jis slapstosi, pats perduočiau.

Man sunkiai pavyko suturėti šypseną.

– Regis, tu tą žinią perduotum aiškiau.

– Tarkim, aš jam iškart iškločiau esmę.

Lopas paėmė mane už riešo ir prisitraukė norėdamas pabučiuoti, bet kažkas trukdė. Vaikino veido apybrėžos išskydo, susiliejo su fonu. Beveik nepajutau jo lūpų priglundant prie manųjų. Maža to, jaučiau, kad tolstu nuo Lopo, tarsi nuo stiklo lupama lipni juosta.

Lopas irgi tai pastebėjo ir patyliukais nusikeikė.

– Kas čia vyksta? – paklausiau.

– Tai mišrūnas, – suurzgė Lopas.

– Skotas?

– Jis beldžiasi į tavo miegamojo langą. Netrukus prabusi. Ar jis pirmą kartą ateina šniukštinti naktį?

Pagalvojau, kad bus saugiau neatsakyti į šį klausimą. Lopas buvo mano sapne, bet neverta kurstyti konkurencijos tarp dviejų vaikinių.

– Baigsime rytoj, – tespėjau pasakyti, ir sapnas kartu su Lopu nugrimzdo į mano atminties užkaborius.

Sapnas išnyko, tada miegamajame tikrai išvydau Skotą, paskui save uždarančią langą.

– Kelkis ir nušvisk, – tarė jis.

Sudejavau.

– Skotai, liaukis. Man iš pat ryto reikia į mokyklą. Be to, prižadinau iš tikrai malonaus sapno, – kiek pagalvojusi suniurnėjau.

– Ar sapnavai mane? – pasipūteliškai šypsodamasis paklausė.

– Verčiau pasakyk, kad turi gerų naujienų, – atsakiau.

– Geresnių nei gerų. Gavau pasiūlymą groti bosine gitara grupėje "Gyvatė". Kitą savaitgalį pasirodysime "Velnio rankinės" klube. Grupės nariai gavo po du nemokamus bilietus, ir tu esi ta laimingoji, kuriai jie atiteko.

Skotas išdidžiai numetė bilietus ant mano lovos.

Miegai kaipmat išsilakstė.

– Išprotėjai? Negali groti grupėje! Turi slapstytis nuo Henko. Viena yra eiti į šokius su manimi, bet pasirodyti per koncertą – negirdėtas įžūlumas.

Skoto šypsena išnyko, veidas apniuko.

– Maniau, džiaugsies dėl manęs, Grei. Pastaruosius porą mėnesių praleidau slapstydamasis.

Dabar gyvenu oloje ieškodamas maisto, kurio, artėjant žiemai, prasimanyti darosi vis sunkiau. Turiu prisiversti triskart per savaitę maudytis vandenyne, o kitą dienos dalį drebu iš šalčio prie laužo.

Neturiu nei televizoriaus, nei mobiliojo. Esu visiškai atskirtas nuo pasaulio. Nori sužinoti tiesą? Man įkyrėjo slapstytis. Bėglio gyvenimas sumautas. Jau verčiau būčiau miręs. – Vaikinas paglostė Juodosios Rankos žiedą. – Džiaugiuosi, kad prikalbinai mane jį vėl mėvėti. Jau seniai nesijaučiau toks gyvas. Jei Henkas pamėgins mane prigriebti, jam teks gerokai pasiplūkti. Mano galios išaugo.

Nuspyriau antklodę ir išlipau iš lovos.

– Skotai, Henkas žino, kad esi mieste. Jis savo vyrams įsakė tavęs ieškoti. Turi slapstytis bent jau... iki chešvano, – išpyškinau tikėdamasi, kad Henko domėjimasis Skotu išblės paaiškėjus jo

kėsłams, kad ir kokie jie būtu.

– Ir aš tą patį sau nuolat kartoju, bet kas, jeigu Henkas manęs neieško? – niūriai atšovė vaikas. –

O jeigu Henkas mane jau pamiršo, ir visos mano pastangos yra beprasmės?

– Aš žinau, kad jis tavęs ieško.

– Girdėjai jį sakant? – abejodamas pasitikrino Skotas.

– Beveik. – Turėdama galvoje dabartinę vaikino būseną, negalėjau prisipažinti, iš ko tai sužinojau. Skotas rimtai nevertintų Lopo perspėjimo. Be to, tektų aiškintis, kodėl susidėjau su Lopus. – Man pranešė patikimas šaltinis.

Skotas palingavo galvą.

– Nori mane išgąsdinti. Esu dėkingas už pastangas, – ciniškai pridūrė, – bet aš jau nusprendžiau.

Viską apgalvojau, ir kad ir kas nutiktų, pajėgsiu ištvirti. Keli laisvės mėnesiai geriau nei kalėjimas iki gyvos galvos.

– Negali leisti Henko surandamas, – primygtinai įkalbinėjau. – Jei Henkas tave ras, įgrūs į vieną savo betoninių kalėjimų. Jis tave kankins. Prašau dar šiek tiek pakentėti, – maldavau, – kelias savaites.

– Man nusispjaut. Liksiu mieste. Grosiu "Velnio rankinėje", ir nesvarbu, ar tu ateisi, ar ne.

Negalėjau suprasti, kodėl Skotas staiga tapo toks abejingas. Iki šiol jis labai stropiai slėpėsi nuo Henko. Dabar kiša galvą į kilpą dėl tokių nesvarbių dalykų kaip mokyklos šokiai... ar vieno vakaro koncertas.

Staiga man į galvą šovė siaubinga mintis.

– Skotai, sakei, Juodosios Rankos žiedas judu susieja. Gal jis tave traukia prie Juodosios Rankos? Galbūt jis ne tik didina tavo galias? Galbūt tai – savotiškas radijo švyturys?

Skotas niekinamai prunkštelėjo.

– Juodoji Ranka manęs nesučiuos.

– Klysti. O jei ir toliau taip manysi, jis tave sučiuos labai greitai, – tariu švelniai, bet tvirtai.

Norėjau paliesti Skotą, bet jis nustūmė mano ranką.

Tada nėrė pro langą ir užtrenkė sau pavymui.

25 SKYRIUS

Atėjo penktadienis, ir balsavimas dėl absolventų susitikimo vakaro karaliaus bei karalienės buvo paskirtas per priešpiečius. Sėdėjau sveikos gyvensenos pamokoje ir stebėjau, kaip laikrodžio rodyklė artėja prie tos akimirkos, kai pasigirs skambutis. Nesijaudinau, kad šimtai žmonių, su kuriais turėsiu praleisti dar dvejus gyvenimo metus, mažiau nei po dešimties minučių ims isteriškai juoktis, rinkimų biuletenyje išvydę mano pavardę. Visos mano mintys buvo sutelktos į Skotą.

Turėjau kaip nors įtikinti vaikiną chešvano mėnesį praleisti oloje ir atsargos dėlei prišnekinti nusimauti Juodosios Rankos žiedą. Jei įtikinti nepavyktų, teks rasti būdą, kaip jį įkalinti. Gal paprašyti Lopo pagalbos? Jis, be abejo, žino kelias patikimas vietas, kur būtų galima paslėpti nefilimą, bet ar Lopas varginsis dėl Skoto? Be to, net jei ir pavyktų prikalbinti Lopą bendradarbiauti, ar man pavyks susigrąžinti Skoto pasitikėjimą? Tokį mano poelgį Skotas palaikytų išdavyste. Nepadėtų įrodinėjimai, kad tai darau siekdama jį apsaugoti – praėjusią naktį jis pareiškė nebranginąs savo gyvybės. *Įkyrėjo slapstyti. Jau verčiau būčiau miręs.*

Mano apmąstymus nutraukė zvimbiantis vidinio ryšio garsiakalbis virš panelės Jarbovski stalo. Netrukus pasigirdo pabrėžtinai ramus sekretorės balsas.

– Panele Jarbovski? Atleiskite, kad trukdau. Gal atsiųstumėte Norą Grei į raštinę? Sekretorės balse išgirdau užuojautos gaidelę.

Panelė Jarbovski nekantriai sutrepsėjo – jai aiškiai nepatiko, kad buvo pertraukta viduryje sakinio. Mokytoja mostelėjo mano pusėn.

– Susirink savo daiktus, Nora. Turbūt nespėsi grįžti iki skambučio.

Sumečiau vadovėlius į kuprinę ir patraukiau prie durų spėliodama, ką visa tai galėtų reikšti. Moksleiviai kviečiami į raštinę dėl dviejų priežasčių. Kai praleidžia pamokas be pateisinamos priežasties arba turi pasiteisinimą, kodėl praleido. Nė viena jų man netiko.

Trūktelėjusi raštinės duris, pamačiau fojė susigūžusį Henką Milarą iškamuoju veidu. Smakrą jis buvo parėmęs kumščiu, akys abejingai žvelgė į tolį.

Nenoromis pasitraukiau nuo durų. Tačiau Henkas mane pamatė ir pakilo. Išvydus jo veide gilią užuojautą, mane supykino.

– Kas atsitiko? – sumikčiojau.

Henkas vengė žiūrėti man į akis.

– Įvyko nelaimė.

Henko žodžiai aidėjo mano galvoje. Iš pradžių pamaniau, kas man darbo Henko nelaimė. Ir kodėl jis atvažiavo į mokyklą man tai pranešti?

– Tavo mama nukrito nuo laiptų. Ji avėjo aukštakulniais ir neteko pusiausvyros. Jai sutrenktos smegenys.

Mane apėmė panika. Pralemenau "ne" ar "na". Ne, to negali būti. Na, man reikia nedelsiant pamatyti mamą. Staiga ėmiau gailėtis visų šiurkščių žodžių, kurių jai prikalbėjau per pastarąsias porą savaičių. Užplūdo patys blogiausi nuogaštavimai. Jau netekau tėčio. Jei dar neteksiu ir mamos...

– Ar jos būklė sunki? – paklausiau drebančiu balsu.

Širdies gilumoje supratau, kad nenoriu pravirkti Henkui matant. Kvailas išdidumas tuoj pat išsivadėjo mintyse išvydus mamos veidą. Užsimerkiau, kad sulaikyčiau ašaras.

– Kai išvykau iš ligoninės, gydytojai dar nieko negalėjo pasakyti. Iškart atvažiavau čia paimiti tavęs. Aš jau pasirašiau pas registruojančią lankomumą sekretorę, – paaiškino Henkas. – Nuvešiu tave į ligoninę.

Jis atidarė man duris, o aš negalvodama pralindau jam pro ranką. Kojos pačios nešė koridoriumi. Lauke ryškiai tvieskė saulė. Įdomu, ar šią dieną įsiminsiu ilgam? Ar tai dingstis prikelti tuos nepakeliamus jausmus, kuriuos išgyvenau sužinojusi apie tėčio mirtį: sumišimą, kartėlį, bejėgiškumą. *Netektį*. Užspringau nuo kūkčiojimo.

Henkas, netardamas nė žodžio, atrakino visureigi. Jis kilstelėjo ranką, lyg norėdamas užjaučiamai spustelėti man petį, bet paskui sugniaužė kumštį ir ranką nuleido.

Staiga į galvą šovė mintis. Viskas per daug sklandu. Gal čia kalta tik mano antipatija Henkui, bet kažkodėl dingtelėjo, kad jis man meluoja – tik nori įvilioti į automobilį.

– Paskambinsiu į ligoninę, – pareiškiau. – Sužinoti, ar yra kokių naujienų.

Henkas susiraukė.

– Mes juk ten važiuojame. Po dešimties minučių pati galėsi pasikalbėti su gydytoju.

– Atleisk, kad taip jaudinuosi, bet kalbame apie mano mamą, – atšoviau tyliai, bet tvirtai.

Henkas savo telefonu surinko numerį ir padavė man aparatą. Atsiliepė automatinė ligoninės sistema ir paprašė, kad atidžiai išklausyčiau meniu arba palaukčiau, kol atsilieps operatorė. Netrukus buvau sujungta su operatorė.

– Prašom pasakyti, ar šiandien buvo atvežta Blaivė Grei? – paklausiau moters vengdama įkyraus Henko žvilgsnio.

– Taip, Blaivė Grei užregistruota.

Giliai iškvėpiau. Henkas nemelavo apie mamą ištikusią nelaimę, bet tai dar nereiškia, kad jis nekaltas. Mudvi jau daugelį metų gyvename kaimiškame name, ir mama nė karto nebuvo nukritusi nuo laiptų.

– Čia jos duktė. Kokia mano mamos būklė?

– Paliksiu žinutę gydytojui, kad jums paskambintų.

– Ačiū, – padėkojau ir pasakiau savo mobiliojo numerį.

– Ar yra kokių naujienų? – paklausė Henkas.

– Iš kur žinai, kad ji nukrito nuo laiptų, – ėmiau kamantinėti. – Ar matei, kaip ji krito?

– Mudu buvome susitarę kartu papietauti. Kai mama neatidarė durų, atsirakinau pats. Tada ją ir aptikau laiptų apačioje.

Jei Henkas ir pajuto įtarumą mano balse, to neparodė. Kalbėjo nusiminęs, atsilaisvino kaklaraištį ir nusišluostė nuo antakio prakaitą.

– Jei jai kas nors atsitiks... – sumurmėjo Henkas pats sau, bet nebaigė sakinio. – Gal važiuojam?

Lipk į automobilį, paliepė balsas mano galvoje, kaipmat išsisklaidė visi būgštavimai. Liko tik viena mintis: reikia važiuoti su Henku.

Tas balsas buvo kažkoks keistas, bet mano mintys dūzgė, ir aš nepajėgiau jo atpažinti. Rodos, visi mano gebėjimai ginčytis užleido vietą primygtinai kartojamam: *lipk į automobilį*.

Pažvelgiau į Henką, jis nekaltai sumirksėjo. Norėjau jį kuo nors apkaltinti, bet nesumojau, ką pasakyti. Henkas nori man padėti. Jis rūpinasi mama...

Klusniai įslinkau į visureigį.

Nežinau, kaip ilgai mudu važiuovome tylėdami. Mintys sūkuriavo, bet staiga Henkas atsikosėjęs tarė:

– Tavo mama yra patikimiausiose rankose. Paprašiau, kad jos gydymą prižiūrėtų daktaras Houletas. Studijuodami Meino universitete mudu gyvenome viename kambaryje. Vėliau daktaras persikėlė į Džono Hopkinso universitetą.

Daktaras Houletas. Kurį laiką kračiau atmintį ieškodama šios pavardės ir staiga prisiminiau. Tai jis manimi rūpinosi, kai grįžau namo. Kai *Henkas* nusprendė, jog galiu grįžti namo, – pasitaisiau. O dabar paaiškėjo, kad Henkas ir daktaras Houletas – draugai. Svaigulį kaipmat išgujo nerimas. Pajutau nepasitikėjimą daktaru Houletu.

Kol karštligiškai svarsčiau, kas sieja šiuos du vyrus, prie Henko privažiavo kitas automobilis. Iš pradžių nesupratau, kas čia vyksta, tačiau netrukus automobilis šonu trenkėsi į lend kruizerį.

Visureigis pasviro ant šono ir ėmė braukti apsauginį kelio atitvarą. Iš besitrinančio metalo pažiuro kibirkštys. Nespėjau nė aiktelėti, kai vėl gavome smūgį. Henkas per staigiai pasuko vairą, ir mūsų automobilio galas ėmė slysti.

– Jie nori mus nustumti nuo kelio! – sušuko Henkas. – Prisisek saugos diržą!

– Kas tie jie? – suklykiau ir dar kartą pasitikrinau, ar saugos diržas užsegtas.

Henkas pasuko vairą, kad išvengtų kito smūgio, ir mano dėmesys nukrypo į kelią; jis pavojingai artėjo prie gilios siaurukalnės. Henkas nuspaudė greičio pedalą norėdamas aplenkti kitą automobilį, gelsvai rudą el kamino. Šis nėrė į priekį ir siūbuodamas įsuko į kelio juostą. Pro priekinį stiklą pamačiau lyg ir trijų vyrų galvas.

Mintyse šmėstelėjo Gabio, Dominyko ir Jeremijo veidai. Gal aš klystu, nes vyrų veidų nespėjau įžiūrėti, tačiau suspiegiau iš baimės.

– Sustabdyk automobilį! – surikau. – Čia spąstai. Įjunk atbulinę pavarą!

– Jie aplamdė mano automobilį, – suurzgė Henkas ir didindamas greitį ėmė vytis užpuolikus.

El kamino žvygindamas padangas ir kirsdamas baltą ištisinę liniją įveikė posūkį. Henkas lėkė iš paskos beatodairiškai priartėdamas prie apsauginio atitvaro. Leidomės į siaurukalnę. Iš čia ji atrodė tarsi didžiulis oro dubuo, kurio kraštu nutrūktgalviškai skriejo Henkas. Sutraukė skrandį ir įsikibau į porankį.

Užsidegė raudoni galiniai el kamino žibintai.

– Atsargiai! – suklykiau.

Viena ranka įsirėmiau į priekinį stiklą, kita – į Henko petį tikėdamasi išvengti nelaimės.

Henkas stipriai pasuko vairą, ir lend kruizeris ėmė riedėti ant dviejų ratų. Mane sviedė į priekį, saugos diržas skaudžiai įsirėžė į krūtinę, ir aš galva trenkiausi į priekinį stiklą. Akyse aptemo, iš visų

pusių ėmė sklisti nepakeliamas triukšmas. Traškesys, dūžiai, plėšiamo metalo aimanos. Rodės, sprogs ausų būgneliai.

Man pasirodė, kad išgirdau Henką urzgiant: ”Prakeikti puolę angelai!“, bet netrukus ėmiau skrieti oru.

Ne skrieti. Vartytis. Be paliovos.

Neprisimenu, kaip nusileidau, bet atsipeikėjusi gulėjau ant nugaros. Ne lend kruizeryje. Kažkur kitur. Purve. Tarp lapų. Aštrūs akmenukai badė odą.

Šalta, skauda, kieta. Šalta, skauda, kieta. Nepajėgiau galvoti apie nieką daugiau, tik skandavau šiuos žodžius. Jie tarsi slinko man priešais akis.

– Nora! – kažkur iš toli atsklido Henko šūksnis.

Buvau tikra, kad esu atsimerkusi, bet nieko nemačiau. Visą regos lauką buvo užliejusi ryški šviesa. Pamėginau atsikelti. Tačiau kūnas neklausė; negalėjau pakrutėti.

Kažkas sugriebė mane už kulkšnių, paskui už riešų. Kūnas slydo lapais ir žeme keldamas keistą šlamesį. Apsilaižiau lūpas ir pamėginau pašaukti Henką, bet kai prasižiojau, iš burnos atsklido:

Šalta, skauda, kieta. Norėjau supurtyti save, atsikratyti sąstingio. *Ne!* – surikau mintyse. *Ne, ne, ne!*

Lopai! Padėk! Lopai, Lopai, Lopai!

– Šalta, skauda, kieta, – nerišliai murmėjau.

Norėjau pasakyti kažką kita, bet nespėjau. Burna tvirtai užsičiaupė. Akys užsimerkė.

Tvirtos rankos paėmė mane už pečių ir papurtė.

– Ar girdi mane, Nora? Nemėgink keltis. Gulėk ant nugaros. Nuvešiu tave į ligoninę.

Pramerčiau akis. Virš galvos siūbavo medžiai. Pro jų šakas skverbėsi saulės spinduliai mesdami keistus mirgančius šešėlius.

Virš manęs buvo palinkęs Henkas Milaras. Jo veidas buvo subraižytas, iš žaizdų tekantis kraujas išterliojo skruostus ir sulipino plaukus. Henko lūpos krutėjo, bet per skausmą nesupratau jo žodžių.

Nusigrėžiau.

Šalta, skauda, kieta.

Atsipeikėjau ligoninės lovoje, už baltos medvilninės užuolaidos. Palatoje buvo ramu, bet kartu ir keistai tylu. Rankų ir kojų pirštai tvilkčiojo, o galva buvo lyg apraizgyta voratinkliais. *Vaistai*, dingtelėjo.

Dabar virš manęs buvo palinkęs kitas veidas. Daktaras Houletas nusišypsojo, bet neplačiai, neparodydamas dantų.

– Jūs siaubingai sutrenkta, panele. Daugybė mėlynių, bet niekas nelūžo. Liečiau slaugytojos suleisti jums ibuprofeno, o prieš išvykstant išrašysiu receptą. Kelias dienas paskaudės. Atsižvelgiant į visas aplinkybes, turite dėkoti apvaizdai.

– Kaip Henkas? – paklausiau perdžiūvusiomis lūpomis.

Daktaras Houletas papurtė galvą ir trumpai nusijuokė.

– Jis visai nenukentėjo, net neišidrėskė. Vargu ar tai teisinga.

Stengiausi įveikti svaigulį ir susikaupti. Kažkas čia ne taip. Staiga prisiminiau.

– Ne. Jam buvo prakirstas veidas. Smarkiai kraujavo.

– Klystate. Henkas atvyko išsikruvinęs jūsų, o ne savo krauju. Labiausiai nukentėjote jūs.

– Bet aš mačiau...

– Henkas Milaras sveikut sveikutėlis, – pertraukė mane gydytojas. – Jūs irgi būsite sveika, kai išstirps siūlai. Slaugytojoms baigus tvarstyti, galėsite keliauti namo.

Širdyje jaučiau turinti panikuoti. Kamavo daugybė klausimų, o atsakymų buvo vos keli. *Šalta, skauda, kieta.*

Galinių žibintų švytėjimas. Trenksmas. Siaurukalnė.

– Jums palengvės, – tarė daktaras Houletas netikėtai bakstelėdamas į ranką.

Iš adatos į kraują nutekėjo skystis, o aš pajutau tik silpną dūrį.

– Aš ką tik atgavau sąmonę, – sumurmėjau kūną užplūstant maloniam vaistų keliamam silpnumui. –

Dar nepasveikau. Jaučiuosi prastai.

– Namie greitai atsigausite, – sukikeno gydytojas. – Čia jums trukdė slaugytojos, jos visą vakarą kaišiojo nosį ir trepseno.

Visą vakarą?

– Ar jau vakaras? Tačiau nelaimė įvyko vidurdienį. Henkas... sveikos gyvensenos pamoka... aš nevalgiau priešpiečių.

– Diena buvo sunki, – pritarė daktaras Houletas raminamai linguodamas galvą.

Nors ir apsvaiginta vaistais, norėjau rėkti, bet tik atsidusau.

Uždėjau ranką ant pilvo.

– Keista savijauta.

– Magnetinis rezonansas parodė, kad vidinių kraujavimų nėra. Kelias dienas nepervarkite ir netrukus būsite visiškai sveika. – Gydytojas žaismingai spustelėjo man pečių. – Tačiau negaliu prižadėti, kad artimiausiu metu norėsite lipti į automobilį.

Per miglą prisiminiau mamą.

– Ar Henkas su mano mama? Kaip ji jaučiasi? Galiu ją pamatyti? Ar ji žino apie avariją?

– Jūsų mama sparčiai sveiksta, – užtikrino mane gydytojas. – Ji vis dar intensyviosios slaugos skyriuje, ten lankytojai neleidžiami, bet rytą turėtų būti perkelta į savo palatą. Tada galėsite aplankyti. – Daktaras Houletas palinko prie manęs ir sąmokslininko tonu pareiškė: – Tarp mūsų kalbant, jei ne griežtos taisyklės, jau dabar leisčiau su ja pasimatyti. Ji stipriai susitrenkė galvą ir nors iš pradžių buvo praradusi atmintį, dabar galiu drąsiai sakyti, kad ji visiškai pasveiks. – Gydytojas patapšnojo man per skruostą. – Turbūt jūsų šeimai šypsosi laimė.

– Laimė, – mieguistai pakartojau.

Tačiau mane graužė kirminas, kad laimė visai nesusijusi su mūsų staigiu išgijimu.

O gal ir su nelaimingais eismo įvykiais.

26 SKYRIUS

Kai daktaras Houletas mane išrašė, liftu nusileidau į vestibulį. Pakeliui surinkau Vi telefono numerį. Neturėjau kas parveža namo, tad vyliausi, jog dar ne per vėlu, ir Vi mama leis jai išgelbėti įstrigusią draugę.

Liftas lėtėdamas sustojo, durys atsivėrė. Telefonas iškrito man iš rankų ir nudardėjo prie kojų.

– Labas, Nora, – pasisveikino lyg iš po žemių išdygęs Henkas.

Praėjo trys sekundės, kol atgavau amą.

– Kyli į viršų? – tikėjauosi, balsas skamba ramiai.

– Tiesą sakant, ieškau tavęs.

– Labai skubu, – atsakiau teisindamasi ir pakėliau telefoną.

– Pagalvojau, jog tau prireiks kas parveža namo. Paprašiau vieną savo vyrukų iš atstovybės atvairuoti nuomojamą automobilį.

– Ačiū, bet aš jau paskambinau draugei.

Henkas dirbtinai nusišypsojo.

– Tada leisk bent palydėti iki durų.

– Prieš tai man reikia užsukti į tualetą, – išsisukinėjau. – Prašau nelaukti. Tikrai jaučiuosi gerai.

Marsė tikriausiai nekantrauja tave pamatyti.

– Mama norėtų, kad saugiai parlydėčiau tave namo.

Henko akys buvo pasruvusios krauju, veidas suvargęs, bet nė nedvejojau, kad šitaip jis atrodo ne todėl, jog stengiasi vaidinti sielvartaujantį draugą. Daktaras Houletas gali kiek nori primygtinai tvirtinti, kad Henkas į ligoninę atvyko sveikas kaip ridikas, bet aš žinojau, kaip buvo iš tiesų. Per avariją Henkas nukentėjo labiau nei aš. Net labiau, nei įmanoma nukentėti per avariją.

Henko veidas priminė žalią žlėgtainį, ir nors nefilimo kraujas akimirksniu išgydo, nuo pat tos akimirkos, kai jis mane papurtė, o aš atgavau sąmonę ir tarsi per miglą pažvelgiau į jį, žinojau, kad Henkui, kol buvau praradusi sąmonę, kažkas nutiko. Henkas gali neigti kiek tinkamas, bet ir dabar jis jaučiasi, tarsi būtų pakliuvęs tigras į nagus.

Henkas buvo išsekęs, nes šiandien susikovė su būriu puolusių angelų. Bent jau aš taip maniau. Atkūrusi šios dienos įvykius, nusprendžiau, jog tai vienintelis logiškas paaiškinimas. *Prakeikti puolę angelai!* Ar ne tokius žodžius piktai ištarė Henkas prieš pat susiduriant automobiliams? Jis tikrai netroško su jais susidurti... tad kokie buvo jo tikrieji ketinimai?

Mane draskė siaubinga nuojauta. Kaip dabar supratau, ji kilo vos Henkui pasirodžius mokykloje. O kas, jei Henkas *surežisavo* šios dienos įvykius? Ar jis galėjo nustumti mamą nuo laiptų? Daktaras Houletas sakė, kad mamą iš pradžių kamavo amnezija, ją galėjo sukelti Henkas, kad mama nieko neprisimintų. Tada jis paėmė mane iš mokyklos... kuriam galui? Kas prasprūsta man pro akis?

– Perdegs saugikliai, – nusišaipė Henkas. – Apie ką taip įtemptai mintiji?

Henko balsas gražino mane į dabartį. Pažvelgiau į jį gailėdamasi, kad iš veido negaliu atspėti jo ketinimų. Ir tik tada suvokiau, kad Henkas irgi nenuleidžia nuo manęs akių. Jo žvilgsnis buvo toks skvarbus, kad pasijutau vos ne apimta transo.

Pamečiau siūlo galą. Mintys ėmė blaškytis, iškriko, pamiršau, ką svarsčiusi. Kuo labiau stengiausi prisiminti, tuo giliau grimzdau į pasąmonės bedugnę.

Regis, kažkas apraizgė mano smegenis, atėmė gebėjimą mąstyti. Vėl nepajėgiau kontroliuoti savo minčių.

– Nora, ar draugė tikrai sutiko tave parvežti? – paklausė Henkas vis taip pat akylai žiūrėdamas į mane.

Širdies gilumoje supratau neturinti Henkui sakyti tiesos. Privalau pasakyti, kad Vi atvažiuos manęs paimti. Tačiau kam meluoti?

– Skambinau Vi, bet ji neatsiliepė, – prisipažinau.

– Mielai tave parvešiu, Nora.

Linktelėjau.

– Ačiū.

Mintys susipynė ir niekaip nepajėgiau jų išnarplioti. Žingsniavau koridoriumi greta Henko, sustirusios rankos drebėjo. Kodėl aš drebu? Juk labai šaunu, kad Henkas pasisiūlė parvežti namo. Jis labai rūpinasi mano mama ir manimi... ar ne?

Grįžome be nuotykių, Henkas paskui mane žengė vidun.

Tarpduryje stabtelėjau.

– Ką darai?

– Tavo mama norėtų, kad šiąnakt nepalikčiau tavęs vienos.

– Liksi čia nakčiai?

Man vėl ėmė drebėti rankos ir, nors galva buvo tarsi vatinė, supratau turinti rasti būdą, kaip išprašyti Henką. Negaliu leisti jam čia nakvoti. Tačiau kaip jį išvartyti? Henkas stipresnis už mane. Ir net jei pavyktų jį išgrūsti, mama neseniai davė jam namo raktus. Jis kaipmat grįžtų.

– Prileisi šalto oro, – perspėjo Henkas švelniai nustumdamas mano rankas nuo durų. – Leisk, padėsiu.

”Žinoma“, nusišypsojau iš savo kvailumo. Jis nori man padėti.

Henkas numetė raktus ant spintelės, susmuko į sofą, o kojas užsikėlė ant otomanės. Tada pašnairavo į pagalvę greta.

– Gal nori atsipalaiduoti prie televizoriaus?

– Esu pavargusi, – atsakiau ir apkabinau save, nes dabar bjaurus drebulys nuslinko iki alkūnių.

– Tau buvo nelengva diena. Gydytojas tikriausiai liepė gerai išsimiegoti.

Stengiausi išsklaidyti smegenis užgulusį debesį, bet jis, regis, buvo tamsus ir begalinis.

– Henkai, – pašaipiai paklausiau, – kodėl iš tiesų nori čia šiąnakt likti?

Jis sukikeno.

– Esi įsibauginusi, Nora. Būk gera ir gulk. Neketinu tavęs miegančios pasmaugti.

Nuėjusi į miegamąjį užstūmiau duris tualetiniu staliuku. Nežinau, kodėl taip pasielgiau; Henko

bijoti nebuvo ko. Jis paprasčiausiai tesi mamai duotą pažadą. Nori mane apsaugoti. Jei Henkas pasibels, atstumsiu tualetinį staliuką ir atidarysiu duris.

Tačiau...

Įsiropščiau į lovą ir užsimerkiau. Nuo išsekimo ėmiau smarkiai drebėti. Gal peršalau? Sąmonė blausėsi, aš nesipriešinau. Spalvos ir formos tai paryškėdavo, tai išblukdavo. Grimzdau į sąmonę. Henkas teisus: diena buvo nelengva. Reikia išsimiegoti.

Tik atsidūrusi ant Lopo studijos slenksčio pajutau, jog kažkas ne taip. Smegenis gaubianti migla išsisklaidė, ir aš supratau, kad tai Henko darbas. Staigiai atplėšiau Lopo pagrindines duris, įpuoliau vidun ir pašaukiau vaikiną vardu.

Radau Lopą virtuvėje sudribusį ant baro kėdės. Vos išvydęs mane, jis nušoko nuo kėdės ir priėjo arčiau.

– Nora? Kaip čia patekai? Esi mano galvoje, – nustebęs prisipažino jis. – Ar tu *sapnuoji*?

Vaikino akys neramiai lakstė mano veidu ieškodamos atsakymo.

– Nežinau. Manau, sapnuoju. Įsiropščiau į lovą jausdama nenugalimą poreikį pasikalbėti su tavimi... ir štai atsidūriau čia. Ar tu miegi?

Lopas papurtė galvą.

– Ne, bet tu užgoži mano mintis. Nežinau, kaip tau tai pavyko. Tik labai galingas nefilimas ar puolęs angelas galėtų tai padaryti.

– Nutiko bėda, – ėmiau guostis ir puoliau vaikinui į glėbį slovindama nevalingą drebulį. – Iš pradžių mama nukrito nuo laiptų, o pakeliui į ligoninę kažkas trenkėsi į Henko visureigį. Regis, prieš prarasdama sąmonę išgirdau, kaip Henkas sakė, jog kitas automobilis buvo pilnas puolusių angelų. Henkas parvežė mane iš ligoninės namo, aš prašiau, kad jis išeitų... bet Henkas nesutiko!

Lopo akyse šmėstelėjo nerimas.

– Palauk. Dabar Henkas yra vienas su tavimi?

Linktelėjau.

– Pabusk. Netrukus pas tave atvyksiu.

Po penkiolikos minučių pasigirdo tylus beldimas į duris. Atitraukusi tualetinį staliuką pravėriau jas ir pamačiau Lopą. Čiupau jį už rankos ir įsitempiau į kambarį.

– Henkas apačioje žiūri televizorių, – sušnibždėjau.

Henkas buvo teisus; miegas padarė stebuklus. Pakirdusi iš sapno vėl ėmiau normaliai mąstyti ir supratau tai, ko nepajėgiau anksčiau: Henkas, žaisdamas mano smegenimis, privertė paklusti. Nesipriešinau jo parvežama namo, leidau jam įeiti į vidų, jaustis čia kaip namie tik dėl to, kad maniau, jog Henkas nori mane apsaugoti. Labai klydau.

Lopas atsargiai koja uždarė duris.

– Įėjau pro pastogę, – paaiškino jis nužvelgdamas mane nuo galvos iki kojų. – Kaip tu?

Vaikinas pirštu perbraukė sutvarstytą žaizdą man ant kaktos, ir jo akys suliepsnojo pykčiu.

– Papasakok viską, pradėk nuo to, kaip tavo mama nukrito nuo laiptų.

Giliai įkvėpiau ir viską iškløjau.

– Kaip atrodė puolusių angelų automobilis? – paklausė Lopas.

– El kamino. Gelsvai rudas.

Susimąstęs Lopas pasikasė smakrą.

– Manai, tai buvo Gabis? Paprastai jis vairuoja kitą automobilį.

– Jie buvo trise. Veidų neįžiūrėjau. Ten galėjo būti Gabis, Dominykas ir Jeremijas.

– Arba bet kurie kiti puolę angelai, persekiojantys Henką. Dingus Riksonui už Henko galvą buvo paskirta premija. Jis – Juodoji Ranka, galingiausias nefilimas, ir daugybė puolusių angelų trokšta turėti Henką savo vasalu vien norėdami pasigirti. Kaip ilgai buvai netekusi sąmonės, kol Henkas nuvežė tave į ligoninę?

– Turbūt vos kelias minutes. Kai atsipeikėjau, Henkas buvo visas kruvinas ir atrodė išsekęs. Jis vos pajėgė įkelti mane į automobilį. Nemanau, kad susižalojo per avariją. Labiau tikėtina, kad buvo verčiamas prisiekti ištikimybę.

Lopo veidą perkreipė pyktis.

– Pakaks. Daugiau nebesivelk į šį reikalą. Žinau, kad esi pasiryžusi sunaikinti Henką, bet negaliu rizikuoti tavęs netekti. – Vaikinas pakilo ir nusiminięs ėmė žingsniuoti po kambarį. – Leisk man tai padaryti. Leisk man priversti Henką už viską sumokėti.

– Tai ne tavo kova, Lopai, – tyliai atšoviau.

Jo akys suliepsnojo dar neregėta ugnimi.

– Esi mano, angele, ir nemėgink to pamiršti. Tavo kovos yra mano kovos. O jei kas nors tau šiandien būtų atsitikę? Blogai jau vien tai, kad *pagalvojau*, jog man vaidenasi tavo šmėkla; neištverčiau, jei taip būtų iš tiesų.

Priėjau jam už nugaros ir apsivijau rankomis.

– Galėjo nutikti nelaimė, bet nenutiko, – švelniai tariau. – Net jei tai buvo Gabis, jis, matyt negavo to, ko tikėjosi.

– Pamiršk Gabį! Henkui – kol kas nežinia kam – esi reikalinga tu ir tavo mama. Sutelkime dėmesį į tai. Turi pasislėpti. Jei nenori apsistoti pas mane, puiku. Rasime kitą vietą. Būsi ten tol, kol Henkas žus, bus palaidotas ir ims pūti.

– Negaliu iš čia išvykti. Jei dingsiu, Henkui kaipmat sukils įtarimai. Be to, neleisiu mamai vėl kentėti. Jei dabar išnyksiu, mama palūš. Pažvelk į ją. Ji visai ne tas žmogus, koks buvo prieš kelis mėnesius. Galbūt čia iš dalies kalti Henko triukai su smegenimis, bet mano dingimas ją labai paveikė, ir mama, matyt, niekada neatsigaus. Ji kasryt pabunda apimta siaubo. Dabar jai nuolat vaidenasi pavojai.

– Tai Henko darbas, – trumpai atkirto Lopas.

– Negaliu kontroliuoti Henko, bet už savo veiksmus atsakyti galiu. Tu teigus – aš nepasitrauksiu į šalį ir neleisiu tau vienam susidoroti su Henku. Pažadėk, jog nuo šiol manęs neapgaudinėsi, kad ir kas atsitiktų. Taip pat pažadėk, kad tyliai nesunaikinsi jo man nežinant, tegu ir nuoširdžiai tikėdamas, jog tai darai mano labui.

– Na, tyliai jis neišnyks, – grėsmingai pareiškė Lopas.

– Prižadėk man, Lopai.

Vaikinas ilgokai tylėdamas žiūrėjo į mane. Mudu abu žinojome, kad Lopas greitesnis, labiau patyręs kovotojas ir, tiesą sakant, nuožmesnis. Jis jau kelis kartus yra įsikišęs ir išgelbėjęs man gyvybę, bet šį kartą – *vienintelį* – kausiuosi aš.

Galiausiai labai nenoriai tarė:

– Nestovėsiu nuošalyje ir nežiūrėsiu, kaip viena su juo kovoji, bet ir nepribaigsiu jo slapta.

Tačiau kai jį prigriebsiu, pasirūpinsiu, kad viskas vyktų taip, kaip nori tu.

Vaikinas stovėjo atsukęs man nugarą, bet aš priglaudžiau skruostą jam prie peties ir švelniai patryniau.

– Ačiū.

– Jei vėl kada nors būtum užpulta, ieškok sparnų randų puolusiems angelams ant nugaros.

Ne išsyk supratau, todėl Lopas paaiškino:

– Trenk beisbolo lazda arba, jei nieko kito neturėsi, smok pagaliu į randus. Sparnų randai – tai mūsų Achilo kulnas. Skausmo nejaučiame, bet traumavus randus mus ištinga paralyžius. Jei žiebsi smagiai, gali suluošinti kelioms valandoms. Kai aš Gabiui įsmeigiau strypą padangoms nuimti, jis turbūt atsipeikėjo ne anksčiau kaip po aštuonių valandų.

– Įsidėmėsiu, – tyliai prižadėjau. – Lopai?

– Hmm, – teištare jis.

– Aš nenoriu kautis, – dėsciau pirštu braukdama vaikiniui per mentes ir jausdama, kaip įsitempia jo raumenys. Visas jo kūnas buvo neįtikėtinai įsirežęs. – Henkas jau atėmė iš manęs mamą, nenoriu, kad atimtų ir tave. Ar supranti, kodėl tai padaryti turiu aš? Kodėl negaliu siųsti į kovą tavęs, nors abudu žinome, kad esi pranašesnis?

Lopas lėtai iškvėpė, ir aš pajutau, kaip atsipalaiduoja jo raumenų gūbriai.

– Neabejoju, kad dėl tavęs padaryčiau viską, net jei reikėtų nepaklusti savo instinktams ar prigimčiai. Atiduočiau tau viską, ką turiu, net savo sielą. Jei tai nėra meilė, daugiau nieko pasiūlyti negaliu. – Jis atsigręžė į mane ir pažvelgė juodomis tarsis anglys akimis.

Atsakyti neradau tinkamų žodžių. Tad suėmiau veidą delnais ir pabučiavau į kietai sučiauptas lūpas.

Lopo lūpos palengva susiliejo su manosiomis. Mėgavausi maloniu oda nuvilnijusiu virpuliu, vaikinų lūpos vis karščiau gludo prie manųjų. Nenorėjau jo skaudinti, troškiau, kad pasikliautų manimi taip kaip aš juo.

– Angele, – sušnibždėjo jis, bet mūsų susiliejusios lūpos nuslopino žodžius. Lopas atšlijo ir akimis klausė, ko iš jo noriu.

Kurstoma jo artumo ir prisilietimų, uždėjau ranką jam ant kaklo ir prisitraukiau, kad vėl mane bučiuotų. Dabar jo bučinys buvo aistringesnis, o nuo pirštų kūnu sklido karšti virpuliai.

Lopas atsegė vieną mano nertinio saga, paskui antrą, trečią, ketvirtą. Nertinis nuslydo nuo pečių, ir aš likau stovėti tik su palaidine. Vaikinas pakėlė jos kraštą ir ėmė nykščiu glostyti man pilvą. Aiktelėjusi giliai įkvėpiau.

Kai Lopas ėmė braukyti nosimi ir bučiuoti man kaklą, jo akys šelmiškai suspindo. Neskusti šeriai kuteno aštrokai, bet maloniai.

Lopas paguldė mane ant pagalvių.

Bučiniai darėsi vis kaitresni, vaikinas užgulė mane, ir staiga pajutau jį visą; jis priglaudė kelį man prie kojos ir šiltomis, šiurkščiomis, geidulingomis lūpomis kramsnojo manąsias. Lopas laikė mane tvirtai apkabinęs per liemenį versdamas stipriau prisispauti, tarsis paleisdama jį būčiau netekusi

gabalėlio savęs.

– Nora?

Atsigrežiau į duris... ir suklykiau.

Atsirėmęs į staktą ant slenksčio stovėjo Henkas. Jo akys lakstė po kambarį, veidas buvo ironiškai surauktas, tarsi ką svarstytu.

– Ką čia veiki? – surikau.

Henkas nieko neatsakė, bet akys šmirinėjo po visas mano miegamojo kerteles.

Nežinojau, kur prašapo Lopas; regis, jis pajuto Henką prieš pat šiam pasukant durų rankeną. Vaikinas galėjo būti visai čia pat. Kas, jei Henkas netrukus jį aptiks?

– Dink iš čia! – paliečiau nušokdama nuo lovos. – Ką jau padarysi, kad mama tau davė namo raktą, bet daugiau *niekada* nedrįsk užėiti į mano miegamąjį.

Henko žvilgsnis nukrypo į praviras drabužinės duris.

– Man pasirodė, girdžiu garsus.

– Štai ką tau pasakysiu. Esu gyvas, kvėpuojantis žmogus, todėl kartkartėmis keliu triukšmą!

Ištarusi šiuos žodžius, užtrenkiau kambario duris ir susmukau į jas atsišliejusi. Širdis pašėlusiai daužėsi. Girdėjau, kad Henkas dar kurį laiką mindžikavo koridoriuje, matyt, buvo ryžtingai nusiteikęs išsiaiškinti, kas dedasi.

Galiausiai jis nukėblino koridoriu. Iš baimės net pravirkau. Skubiai nusišluosčiau ašaras, mintyse pakartojau kiekvieną Henko ištartą žodį ir atkūriau jo veido išraišką bandydama rasti nors menkiausią užuominą, jog Henkas žinojo Lopą esant mano kambaryje.

Kol išdrįsau praverti duris, prabėgo kankinamai ilgos penkios minutės. Koridorius buvo tuščias. Tada apsidairiau miegamajame.

– Lopai? – tylutėliai sušnibždėjau.

Tačiau kambaryje buvau viena.

Vėl Lopą išvydau tik užmigusi. Sapnavau, kad brendu per pievą, žolės siekia šlaunis. Priešais akis išdygo skurdus, susiraitęs medis. Lopas stovėjo į jį atsirėmęs, susikišęs rankas į kišenes. Buvo apsirengęs juodai nuo galvos iki kojų ir ryškiai kontrastavo su pieno baltumo lauku.

Nubėgau prie jo. Lopas apgaubė mudu odiniu švarku. Jis labiau norėjo mane priglauti nei išsaugoti šilumą.

– Šįvakar noriu likti su tavimi, – tariau. – Bijau, Henkas turi nedorų kėslių.

– Angele, neišleidžiu iš akių nei tavęs, nei jo, – vos ne kaip savininkas užtikrino Lopas.

– Kaip manai, ar jis žino, kad buvai mano miegamajame?

Vos išgirdau neramų Lopo atodūsi.

– Be abejonės, jis šį tą užuodė. Matyt, išsidaviau, jei Henkas užlipo į viršų šniukštinėti. Galbūt jis yra stipresnis, nei maniau. Henko vyrai labai drausmingi ir puikiai parengti. Jam pavyko išlaikyti arkangelę nelaisvėje. O dabar jis pajunta mane būdamas aukštu žemiau. Tai paaiškintina tik velnio kerais. Henkas rado, kaip jais naudotis, arba su kuo nors susiderėjo. Kad ir kaip ten būtų, Juodoji Ranka remiasi pragaro galiomis.

Sudrebėjau.

– Tu mane gąsdini. Tą vakarą, kai išėjau iš ”Kruvinosios Merės“ klubo, du mane besivaikantys nefilimai užsiminė apie velnio kerus. Tačiau jie tvirtino, esą Henkas paskelbęs, jog tai mitas.

– Gali būti, kad Henkas nenori atskleisti savo užmačių. Tik pasitelkęs velnio kerus Henkas gali tikėtis jau chešvano mėnesį nuversti puolusius angelus. Nelabai nusimanau apie velnio kerus, bet tikėtina, kad jie leidžia pasipriešinti priesaikai, net jei ji buvo duota dangaus akivaizdoje. Galbūt Henkas viliasi, kad bus sulaužyta tūkstančiai priesaikų, kurias nefilimai per daugelį šimtmečių yra davę puolusiems angelams.

– Kitaip tariant, nemanai, kad tai mitas.

– Juk aš buvau arkangelas, – priminė Lopas. – Tiesiogiai su velnio kerais nesusidūriau, bet žinau, kad jie egzistuoja. Tai žinojo beveik visi arkangelai. Velnio kerai sukurti pragare, tad juos gaubia vien spėlionės. Velnio kerais draudžiama naudotis už pragaro ribų, ir arkangelai turi tuo rūpintis. – Vaikino balse pasigirdo nevilties gaidelės.

– Galbūt arkangelai nežino. Gal Henkas rado būdą tai nuo jų nuslėpti. O gal naudojasi tokiomis mažomis kerų dozėmis, kad arkangelai dar nepastebėjo.

– Štai džiugesnė mintis, – Lopas trumpai, bet nelinksmi nusijuokė. – Galbūt Henkas velnio kerais pertvarko oro molekules. Todėl man taip sunku jį aptikti. Šnipinėdamas stengiausi neišleisti Henko iš akių, kad sužinočiau, kaip jis naudoja mano informaciją. Tai nėra lengva, nes Henkas juda tarsi vaiduoklis. Jis nepalieka jokių pėdsakų. Galbūt pasitelkdamas velnio kerus jis pakeičia materiją. Nenutuokiu, nei kaip ilgai Henkas naudojasi velnio kerais, nei kaip jam pavyksta juos pažaboti.

Abu nuščiuvę ir pašiurpę susimąstėme. Pertvarko materiją? Jei Henkas pajėgia perdirbti pagrindinius mūsų pasaulio komponentus, kuo dar jis gali manipuluoti?

Netrukus Lopas pakišo ranką po marškinių apykakle ir nusisegė paprastą vyrišką grandinėlę. Ji buvo iš aukštos prabos sidabro, truputį pajuodavusi.

– Praėjusią vasarą tau daviau savo arkangelo grandinėlę. Tu man ją gražinai, bet dabar paimk. Man ji nebepadeda, bet tau gali praversti.

– Henkas *viską* padarytų, kad tik gautų šią grandinėlę, – paprieštaravau nustumdama Lopo rankas. – Turėk ją. Privalai gerai ją paslėpti, kad Henkas nieku gyvu nesurastų.

– Jei Henkas užsegs mano grandinėlę arkangelei, ji bus priversta pasakyti tiesą. Arkangelė jam nemokamai atskleis nesuklastotas žinias. Tu teisi. Tačiau grandinėlė paliks amžiną įspaudą. Henkas anksčiau ar vėliau ją gaus. Verčiau tegu ima mano, o ne kito arkangelo.

– Kokį įspaudą?

– Sugalvok, kaip pakišti grandinėlę Marsei, – tarė Lopas, segdamas ją man ant kaklo. – Marsė turi manyti, kad grandinėlę iš tavęs pavogė. Henkas ją tardys, ir Marsė privalo būti įsitikinusi, jog tave pergudravo. Pajėgsi tai padaryti?

Atšlijau nuo vaikino ir priekaištingai jį nužvelgiau.

– Ką sumanei?

Lopas nusišypsojo puse lūpų.

– Nevadinčiau to sumanymu. Tai greičiau malda ”Sveika, Marija“, kai belieka vos kelios sekundės.

Labai atidžiai apgalvojau Lopo prašymą.

– Pasikviesiu Marsę, – galiausiai sutikau. – Pasakysiu, kad man reikia jos pagalbos renkantis papuošalus prie absolventų susitikimo vakarui skirtos suknelės. Jei Marsė tikrai padeda Henkui ieškoti arkangelo vėrinio ir mano, kad aš jį turiu, pasinaudos proga patekti į mano miegamąjį. Mane ne itin žavi mintis, kad Marsė ten šniukštinės, bet aš padarysiu, ko prašai. – Reikšmingai nutilau. – Tačiau pirmiau noriu *tiksliai* žinoti, kodėl privalau taip pasielgti.

– Henkui reikia žūtbūt prakalbinti belaisvę. Mums irgi. Turime kaip nors pranešti dangaus arkangelams, kad Henkas naudojasi velnio kerais. Aš – puolęs angelas, ir arkangelai manęs neklausys. Tačiau jei Henkas palies mano grandinėle, ant jos liks įspaudai. Jei Henkas naudojasi velnio kerais, grandinėle tai irgi užfiksuos. Arkangelams mano žodis nieko nereiškia, bet tokie įrodymai juos įtikins. Mūsų rūpestis, kad grandinėle patektų arkangelams į rankas.

Mane vis tiek kankino abejonės.

– O jei nepavyks? Kas bus, jei Henkas sužinos, ko jam reikia, o mes liksim nieko nepešę?

Lopas sutiko su mano abejonėmis nežymiai linktelėdamas.

– Ką siūlai tu?

Susimąščiau, bet nieko nesugalvojau. Lopas teisis. Mums nebeliko laiko ir pasirinkimo. Padėtis prasta, bet nuojauta man kuždėjo, kad Lopas per visą savo egzistenciją pasirinkdavo geriausius drąsius sprendimus. Jei jau tenka šitaip smarkiai rizikuoti, geresnio bendražygio už Lopą nerasiu.

27 SKYRIUS

Praėjo savaitė. Buvo penktadienio vakaras, mama su Henku susiglaudę sėdėjo ant sofos svetainėje ir iš vieno dubens valgė kukurūzų spragėsius. Aš nuėjau į savo kambarį, nes Lopui buvau pažadėjusi Henko akivaizdoje elgtis santūriai.

Pastarąsias kelias dienas Juodoji Ranka buvo siutinamai mielas: parvežė mamą iš ligoninės, kas vakarą vakarienei pargabendavo valgio iš restorano, šįryt išvalė lietaus vamzdžius. Nepraradau budrumo, bet kone krausčiausi iš proto mėgindama suprasti, kodėl jis šitaip elgiasi. Henkas kažką rezgė, bet niekaip negalėjau atspėti *ką*.

Nuo laiptų atsklido mamos juokas, ir tai perpildė mano kantrybės taurę. Parašiau žinutę Vi.

KO, netrukus atsakė draugė.

TURIU 2 BILJETUS Į GYVATĘ. NORI?

KOKIĄ GYVATĘ???

MANO ŠEIMOS DRAUGO NAUJA GRUPĖ, paaiškinau.

ŠIVAKAR JŲ PIRMASIS KONCERTAS.

ATVAŽIUOSIU TAVĘS PAIMTI PO 20.

Lygiai po dvidešimties minučių Vi žvygindama padangas įlėkė į prievąžą. Nudundėjau laiptais vildamasi, kad spėsiu ištrūkti pro duris anksčiau, nei išgirsiu mamos glamonių su Henku, kuris, kaip paaiškėjo, labai seilėjasi bučiuodamasis, garsus.

– Nora? – šūktelejo koridoriuje mama. – Kur eini?

– Kartu su Vi. Grįšiu iki vienuoliktos!

Nespėjus mamai uždrausti, išlėkiau į lauką ir klestelėjau į Vi 1995 metų violetinį dodžą neoną.

– Greičiau, greičiau, – paraginau draugę.

Jei Vi nepavyktų įstoti į universitetą, draugės laukia puiki bėglių vežėjos karjera. Ji taip garsiai išdūmė iš prievąžos, kad net pabaidė pulkelį paukščių, tupinčių medyje.

– Kieno avalonas stovėjo prievąžoje? – paklausė Vi, dideliu greičiu lėkdama miesto gatvėmis ir nekreipdama dėmesio į kelio ženklus. Triukšmingai laidydama gerklę ji išvengė trijų baudų už greičio viršijimą ir buvo tvirtai įsitikinusi, kad įstatymai jai negalioja.

– Henko išsinuomotas.

– Girdėjau iš Mišelės van Tasel, ji girdėjo iš Leksės Hokins, o šiai sakė mūsų miela draugė Marsė, kad Henkas siūlo didelę premiją tam, kas padės policijai suimti išsigimėlius, mėginusius nustumti judu nuo kelio.

Linkiu sėkmės.

Tik kvailai nusišypsojau, kad Vi nesuprastų, jog čia kažkas ne taip. Žinojau, jog derėtų draugei

papasakoti viską, pradėti nuo to, kad Henkas ištrynė man atmintį. Tačiau... *kaip* tai padaryti? Kaip paaiškinsiu dalykus, kurių pati gerai neišmanau? Kaip įtikinti draugę, kad pasaulyje pilna košmarų, jei vieninteliai įrodymai – mano žodžiai?

– Kiek Henkas siūlo? – paklausiau. – Galbūt prisiminčiau ką nors svarbaus.

– Kam vargintis? Verčiau numelžk jo banko kortelę. Abejoju, ar Henkas pasiges kelių šimtų. Be to, jei būtum nutverta, vargu ar Henkas kreiptųsi į policiją. Antraip ateitų galas jo draugystei su tavo mama.

O, kad viskas būtų taip paprasta, pamaniau liūdnai šypsodamasi. Jei Henkas iš tiesų būtų tas, kuo apsimeta.

Automobilių aikštelė prie "Velnio rankinės" labai maža, Vi veltui suko jau penktą ratą ieškodama laisvos vietos. Galiausiai pastatė automobilį prie kelkraščio, bet taip, kad pusė neono liko kyšoti gatvėje.

Išlipusi draugė gūžtelėjo pečiais.

– Penki balai už kūrybingumą.

Iki klubo mudvi nuėjome pėsčios.

– Kas tas tavo šeimos draugas? – smalsavo Vi. – Ar jis vaikinai? Ar karštas? Ar turi merginą?

– Į pirmą klausimą atsakau taip, į antrą – galbūt, į trečią – veikiausiai ne. Nori, kad tave su juo supažindinčiau?

– Nee. Tik smalsu buvo sužinoti, ar turiu nukreipti į jį savo blogą akį. Vyrų paderme aš jau nebesitikiu, bet mano radaras išsijungia pamačius dailų vaikiną.

Nusijuokiau įsivaizdavusi nepriekaištingai tvarkingą gražuoliuką Skotą.

– Skoto Parnelio dailiu niekaip nepavadinsi.

– Oho. Palauk. Ką tai reiškia? Nesakei, kad senas šeimos draugas – tai Skotukas Karštukas.

Ketinau paaiškinti Vi, kad taip pasielgiau siekdama negarsinti Skoto viešo pasirodymo šįvakar ir nenorėdama, jog apie tai sužinotų Henkas, bet atsisakiau šios minties ir nekaltai atsakiau:

– Atleisk, turbūt pamiršau.

– Prisipažinsiu, kad Skotuko *kūnas* tikrai įspūdingas.

Vi teisi. Skotas nėra stambus, bet labai raumeningas ir puikiai sudėtas, kaip profesionalus sportininkas. Jei ne griežta, beveik niūri veido išraiška, Skotas tikriausiai sužavėtų tuntus merginų. Gal net ir Vi, kuri pasiskelbė nekenčianti vyrų.

Pasukusios už kampo išvydome "Velnio rankinę". Klubas buvo įsikūręs neįtikėtinais keturių aukštų vijokliais apaugusiame plytiniame pastate užtamsintais langais. Kaimynystėje iš vienos pusės buvo lombardas, iš kitos – batų taisykla, ten, kaip įtariau, klestėjo asmens dokumentų klastojimo verslas. Kas gi dabar kalasi naujus puspadžius?

– Ar reikės rodyti asmens dokumentus? – paklausė Vi.

– Šįvakar ne. Bare nebus prekiaujama alkoholiniais gėrimais, nes pusė grupės narių nepilnamečiai. Skotas sakė, pakaks bilietų.

Atsistojome į eilę ir po penkių minučių patekome į vidų. Viename erdvios patalpos gale buvo scena, kitame – baras. Prie baro buvo įrengtos kabinos, prie scenos sustatyti staliukai. Žmonių prisirinkę gana padoriai, jų kaskart vis daugėjo, ir aš ėmiau jaudintis dėl Skoto. Pamėginau tarp

susirinkusiųjų atpažinti nefilimus, bet neturėjau užtektinai patirties. Taip pat nelabai turėjau pagrindo manyti, kad "Velnio rankinė" gali būti nežmogiškų būtybių, ypač prisiekusių ištikimybę Henkui, nuolatinio susibūrimo vieta. Tiesiog nusprendžiau, kad atsarga gėdos nedaro.

Mudvi su Vi patraukėme tiesiai prie baro.

– Ką gersite? – paklausė raudonplaukė barmenė, netaupanti nei akių pieštuko, nei nosies žiedų.

– Kokteilį "Savižudis", – užsakė Vi. – Na, žinai, kai į vieną stiklą supilama po taurelę įvairiausių gėrimų.

Aš loštelėjau į šalį.

– Kiek mudviem metų?

– Vaikystė būna tik kartą gyvenime, tad mėgaukis ja.

– Vyšninės kolos, – paprašiau.

Mudviem su Vi gurkšnojant gėrimus ir atsainiai stebint šurmulį prieš koncertą, įplaukė liekna šviesiaplaukė netvarkingai – ir seksualiai – surištais į kuodą plaukais. Ji alkūnėmis atsirėmė į barą ir dirstelėjo į mane. Su ilga bohemiška suknele mergina atrodė hipiškai elegantiška. Ji buvo be makiažo, todėl mano dėmesys iškart nukrypo į truputį paryškintas lūpdažiais, pilnas ir rūgščiai patemptas lūpas. Įdelbusi žvilgsnį į sceną ji paklausė:

– Jūsų, merginos, neteko anksčiau čia matyti. Atėjote pirmą kartą?

– Koks tavo reikalas? – atšovė Vi.

Mergina nusijuokė, ir nors juokas buvo tylus ir melodingas, nuo jo man pasišiaušė plaukeliai ant sprando.

– Moksleivės? – spėjo ji.

– Gal moksleivės, o gal ir ne, – prisimerkdama atšovė Vi. – O tu esi...

Šviesiaplaukė akinamai nusišypsojo.

– Dabrija. – Ji įbedė žvilgsnį į mane. – Girdėjau apie amneziją. Apgailestauju.

Paspringau kola.

– Atrodai matyta, – tarė Vi, – bet tavo vardas man nieko nesako.

Sučiaupusi lūpas draugė vertinamai nužvelgė merginą.

Dabrija tik šaltai dėbtelėjo ir Vi įtarumas išsisklaidė, dabar jos veidas buvo ramus lyg stovintis vanduo.

– Niekada nesu tavęs mačiusi. Mudvi susitinkame pirmą kartą, – monotoniškai sududeno Vi.

Sudilbakiavau į Dabriją.

– Ar galime pasikalbėti? Akis į akį?

– Maniau, niekada nepasiūlysi, – nerūpestingai atsakė ji.

Prasibroviau į koridorių prie tualetų. Kai pasitraukėme nuo minios, atsigręžiau į Dabriją.

– Pirma, liaukis žaidusi su mano geriausios draugės smegenimis. Antra, ką čia veiki? Ir trečia, esi kur kas gražesnė, nei Lopas bandė mane įtikinti.

Galbūt paskutinės pastabos ir nederėjo sakyti, bet dabar, kai su Dabrija likome vienos, be liudytojų, nebuvau nusiteikusi apie ją tūpčioti. Geriausia griebti jautį už ragų.

Dabrijos lūpose suspindo pasitenkinimo šypsena.

– O tu atrodai kur kas prasčiau, nei prisimenu.

Staiga pasigailėjau, kad neapsivilkau puošniau: mūvėjau vyriškus džinsus, vilkėjau medvilninius marškinėlius su piešiniu, buvau užsidėjusi kariško stiliaus kepurę.

– Kad nekiltų nesusipratimų: Lopui tu neberūpi.

Dabrija apsižiūrėjo išdailintus nagus ir tik tada pro nuleistas blakstienas pažvelgė į mane.

– Gaila, bet aš negaliu pasakyti, jog esu jam abejinga, – su aiškiu apgailėstaviu prisipažino mergina.

”Ar aš tau nesakiau?!“, mintyse piktai prikišau Lopui.

– Meilė be atsako – šlamštas, – drėbiau.

– Jis čia? – paklausė Dabrija ir perkreipusi kaklą ėmė dairytis minioje.

– Ne. Tačiau esu tikra, kad tai žinojai, nes nusprendei jį sekti.

Dabrijos akys šelmiškai sublizgo.

– Mat kaip? Jis pastebėjo?

– Sunku nepastebėti, jei vienintelis tavo gyvenimo tikslas – pulti jam į glėbį.

Merginos veidas sugriežtėjo.

– Žinok: jei ne mano plunksna, kurią Džėvas laiko įsikišęs kelnėse, nė nedvejodama ištempčiau tave į gatvę ir pastumčiau po automobilio ratais. Džėvas galbūt yra čia ir tave saugo, bet, juo dėta, neprarasčiau budrumo. Per daugelį metų Džėvas įsigijo nemažai priešų, ir jie su didžiausiu džiaugsmu prirakintų jį grandinėmis pragare. Tokie kaip jis nemiega ramiai, – šaltakraujiškai perspėjo Dabrija.

– Jei Džėvas nori likti Žemėje, negali tąsytis su nebrandžia mergiote, – puolusi angelė nužvelgė mane.

– Jam reikia sąjungininkės. Tokios, kuri saugotų jo užnugarį ir būtų naudinga.

– Ir tu manai esanti tinkama šioms pareigoms? – paklausiau kunkuliuodama pykčiu.

– Manau, tau derėtų laikytis savųjų. Džėvui nepatinka, kai jį kas nors supančioja. Iškart supranti, jog esi į jį įsikibusi nagais ir dantimis.

– Jis pasikeitė, – atšoviau. – Jis dabar ne tas, kokį pažinojai.

Dabrijos juokas nuaidėjo koridoriuje.

– Negaliu nuspręsti, ar tavo naivumas yra žavus, ar vertėtų tau įkrėsti sveiko proto. Džėvas niekada nepasikeis, ir jis tavęs nemyli. Jis naudojasi tavimi, kad nutvertų Juodąją Ranką. Ar žinai, kokia premija žadama už Henko Milaro galvą? *Milijonai*. Džėvas nori šių pinigų kaip ir bet kuris kitas puolęs angelas, o gal ir labiau, nes šiais pinigais galėtų papirkti savo priešus, kurie, patikėk, lipa jam ant kulnų. Šiame žaidime Džėvas pirmuoja, nes turi tave, Juodosios Rankos įpėdinę. Tu gali prisiartinti prie Juodosios Rankos tiek, kad dauguma puolusių angelų gali tik pasvajoti.

– Netikiu tavimi, – atkirtau nė nemirktelėjusi.

– Žinau, nekantrauji nutverti Juodąją Ranką, meilute. Be to, žinau, kad pati nori jį sunaikinti. Tai nelengvas žygis, turint galvoje, kad Juodoji Ranka – nefilimas, bet kol kas nepraraskim vilčių. Nejau iš tiesų manai, kad Džėvas atiduos tau Henką, jei gali jį perduoti tinkamiems žmonėms ir už tai gauti dešimties milijonų dolerių čekį? Pakrutink smegenis.

Ištarusi šiuos žodžius, Dabrija gudriai kilstelėjo antakį ir susiliejo su minia.

Kai grįžau prie baro, Vi pareiškė:

– Nežinau, kaip tau, bet man ši paukštytė nepatinka. Ji varžosi su Marse dėl pirmos vietos mano bjaurybių skalėje.

”Ji blogesnė, – niūriai pagalvojau. – Kur kas blogesnė.“

– Kalbant apie instinktus, dar nenusprendžiau, ką jaučiu šiam konkrečiam Romeo, – pareiškė Vi truputį kilstelėdama kėdėje.

Pasekusi draugės žvilgsnį išvydau Skotą.

Vaikinas buvo visa galva aukštesnis už daugumą ir skynėsi kelią mūsų link. Jo saulėje išblukę rusvi plaukai tarsi kepurė buvo prigludę prie galvos, o su netvarkingais džinsais ir aptemptais medvilniniais marškinėliais jis atrodė kaip tikras daug žadančios grupės muzikantas, grojantis bosine gitara.

– Atėjai, – Skotas vyptelėjo, ir aš išsyk supratau, kad džiaugiasi.

– Nė už ką pasaulyje nebūčiau praleidusi šio koncerto, – atsakiau stengdamasi atsikratyti nesmagumo, kad Skotas užsispyrusiai nesutinka dar šiek tiek pasislapstyti. Jis mūvėjo Juodosios Rankos žiedą. – Skotai, čia – mano geriausia draugė Vi Skai. Nežinau, ar judu esate pažįstami.

Vi paspaudė Skotui ranką.

– Džiaugiuosi, kad čia yra bent vienas aukštesnis už mane žmogus.

– Taip, ūgi paveldėjau iš tėčio, – atsakė Skotas, aiškiai duodamas suprasti, kad daugiau šia tema kalbėti neketina. Tada kreipėsi į mane: – Dėl absolventų susitikimo vakaro. Rytoj devintą prie tavo namų atsiųsiu limuziną. Vairuotojas atveš tave į šokius, ten ir susitiksim. Ar man reikėjo tau nupirkti gėlių riešui apsvynioti? Visiškai jas pamiršau.

– Judu kartu eisite į absolventų susitikimo vakarą? – Vi kilstelėjo antakius ir nustebusi pirštais parodė į mudu su Skotu.

Norėjau įspirti sau už tai, kad pamiršau pasakyti draugei. Tačiau galiu pasiteisinti, kad esu prislėgta daugybės rūpesčių.

– Tik kaip draugai, – užtikrinau Vi. – Jei nori eiti kartu, bus tik linksmiau.

– Taigi, bet aš nebespėsiu nusipirkti suknelės, – nuoširdžiai nusiminė Vi.

Ilgai nesvarstydama pasiūliau:

– Rytoj iš pat ryto nuvažiuosime į ”Šilko sodą“. Laiko per akis. Ar tau patiko ta violetinė suknelė su žvynų blizgučiais, kuria buvo apvilкта manekenė?

Skotas nykščiu parodė sau per petį.

– Turiu eiti apšilti. Jei galėsi po koncerto pasilikti, susirask mane užkulisiuose, surengsiu asmeninę ekskursiją.

Mudvi su Vi susižvelgėme, ir aš išsyk supratau, kad Skotas draugės akyse ūgtelėjo. Tuo tarpu aš mintyse meldžiau, kad Skotui pavyktų išbūti iki koncerto pabaigos ir jis galėtų mums surengti tą ekskursiją. Vogčiomis dairiausi, ar nepamatysiu Henko, jo vyrų ar kokių kitų pavojaus ženklų.

”Gyvatė“ užlipo į sceną ir ėmė derinti gitaras bei būgnus. Skotas, užsimetęs gitarą per petį, užšoko kartu. Įsikandęs gitaros kauliuką ir linkčiodamas sau į taktą, subražgino kelis akordus. Pakreipusi galvą į šalį, pamačiau Vi trypčiojant į taktą.

Niuktelėjau jai alkūne.

– Ką pasakysi?

Draugė nusišypsojo.

– Jis mielas.

– Regis, sakei, kad gydaisi nuo vyrų.

Vi niuktelėjo man, tik smarkiau.

– Nebūk Debé Douner.

– Tiesiog vadinu daiktus tikraisiais vardais.

– Jei mudu susidraugautume, jis galėtų man rašyti balades. Juk niekas seksualumu neprilygs vaikinui, mokačiam kurti muziką.

– Hmm, – sumurmėjau.

– Tu pati ”hmm“.

”Velnio rankinės“ techninis personalas ėmė derinti mikrofonus ir stiprintuvus. Vienas technikas atsiklaupęs lipnia juosta klijavo laidus ir stabtelėjo nusišluostyti prakaito nuo antakio. Mano žvilgsnis įsmigo jam į ranką, ir staiga taip gyvai šį tą prisiminiau, kad net loštelėjau atgal. Ant jo rankos tarsi mantra buvo išstatuotuoti trys žodžiai. ŠALTA. SKAUDA. KIETA.

Buvau įsitikinusi, kad juos jau esu mačiusi. Tarsi prasiskleidė atminties užuolaida, ir aš prisiminiau mačiusi tatuiruotę prieš pat iškrisdama iš Henko visureigio. ŠALTA. SKAUDA. KIETA. Anksčiau neprisiminiau, kur buvau mačiusi šiuos žodžius, bet dabar abejonės išnyko. Tas vyras buvo avarijos vietoje. Jis sugriebė mane už riešų, kai buvau netenkanti sąmonės, ir vilko žeme. Šis vyras turi būti vienas puolusių angelų, važiavusių el kamino.

Kai padariau šią stulbinamą išvadą, puolęs angelas nusipurtė dulkes nuo delnų, nušoko nuo scenos ir nužingsniavo minios pakraščiu. Jis trumpai šnektelėjo su keliais žmonėmis ir palengva ėmė artėti prie išėjimo. Staiga pasuko į tą patį koridorių, kuriame kalbėjomės mudvi su Dabrija.

– Nubėgsiu į tualetą, – sušukau Vi į ausį. – Pasaugok man vietą.

Prasibrovusi pro trimis ir keturiomis eilėmis aplink barą susispietusių minią, nusekiau paskui puolusį angelą į koridorių. Jis kiek susigūžęs stovėjo koridoriaus gale. Kai vyras atsitiesė, pamačiau jo profilį. Puolęs angelas buvo priglaudęs žiebtuvėlį prie styrančios iš lūpų cigaretės. Išpūtęs dūmus, žengė į lauką.

Kiek luktelėjau, tada pravėriau duris ir iškišau galvą. Šoninėje gatvelėje stoviniavo būrelis rūkalių, bet jie tik dirstelėjo į mane. Išėjusi ėmiau dairytis puolusio angelo. Jis buvo nuėjęs pusę gatvelės ir traukė į pagrindinę. Galbūt norėjo parūkyti vienas, bet nuojauta kuždėjo, kad puolęs angelas išsidangina.

Svarsčiau, ką daryti. Galėčiau grįžti ir pasitelkti į pagalbą Vi, bet nenorėjau painioti į šį reikalą draugės – išsiversiu be jos. Galėčiau paskambinti Lopui ir išsikviesti pastiprinimą, bet kol lauksiu jo atvykstant, puolęs angelas greičiausiai dings. Arba galėčiau pasinaudoti Lopo patarimu ir paralyžiuoti puolusį angelą sužalodama jo sparnų randus, o *tada* išsikviesti pastiprinimą.

Nusprendžiau paaiškinti Lopui kaip įmanoma daugiau ir melsti, kad vaikinai atskubėtų. Mudu sutarėme skambinti mobiliuoju telefonu ir siųsti žinutes tik ypatingais atvejais, kad nepaliktume pėdsakų. Manau, dabar kaip tik ir yra ypatingas atvejis.

GATVELĖJE UŽ VELNIO RANKINĖS, paskubomis surinkau tekstą, MAČIAU PUOLUSĮ ANGELĄ, KURIS BUVO AUTOMOBILIO AVARIJOJE. TAIKYSIU JAM Į SPARNŲ RANDUS.

Į batų taisyklos galines duris stovėjo atremtas sniego kastuvas, čiupau jį negalvodama. Jokio plano neturėjau, bet jei ketinu paralyžiuoti puolusį angelą, turiu apsiginkluoti. Laikydama atokiau, kad

nesukelčiau įtarimo, nusekiau paskui jį iki gatvelės galo. Angelas pasuko į pagrindinę gatvę, išmetė cigaretę į nutekamąjį griovį ir surinko numerį mobiliuoju.

Pasislėpusi šešėlyje išgirdau jo pokalbio nuotrupas.

– Darbą padariau. Jis čia. Taip, esu tikras, jog tai jis.

Vyras išjungė telefoną ir pasikasė kaklą. Tada sunkiai atsiduso.

Naudodamasi tuo prisėlinau iš nugaros ir iš visų jėgų trenkiau kastuvo šonu. Kastuvas įsirėžė vyrui į nugarą smarkiau, nei tikėjausi, tiesiai į tą vietą, kur turėtų būti sparnų randai.

Puolęs angelas susvirduliavo ir įsirėmė į kelius.

Labiau pasitikėdama savimi trenkiau kastuvu antrą kartą. Paskui trečią, ketvirtą, penktą kartą.

Žinodama, kad negaliu vyro nužudyti, įnirtingai vožiau į galvą.

Puolęs angelas neteko pusiausvyros ir susmuko ant žemės.

Paspyriau jį koja, bet vyras nerodė jokių gyvybės ženklų.

Išgirdusi už nugaros skubius žingsnius, atsigrežiau vis dar gniauždama kastuvą. Iš tamsos išniro uždusęs nuo bėgimo Lopas. Jis pažvelgė į mane, paskui į puolusį angelą.

– Aš... jį sutvarkiau, – paaiškinau, vis dar sukrėsta, kad viskas taip lengvai pavyko.

Lopas švelniai ištraukė kastuvą man iš rankų ir numetė į šalį. Jo lūpas perkreipė blyški šypsena.

– Angele, šis vyras nėra puolęs angelas.

Sumirksėjau.

– Ką?

Lopas pritūpė prie vyro, suėmė už marškinių ir praplėšė audinį. Spoksojau į glotnią ir raumeningą vyro nugarą. Ant jos nebuvo matyti jokių sparnų randų.

– Buvau įsitikinusi, – sumikčiojau. – Maniau, tai jis. Atpažinau tatuiruotę...

Lopas pažvelgė į mane.

– Jis – nefilimas.

Nefilimas? Aš ką tik išvanojau *nefilimą* taip, kad šis neteko sąmonės?

Apvertęs nefilimą, Lopas atsegė marškinius ir apžiūrėjo liemenį. Mudviejų žvilgsniai vienu metu nukrypo į įdaga po raktikauliu. Sugniaužtas kumštis buvo skausmingai gerai pažįstamas.

– Juodosios Rankos žymė, – nustebau. – Tądien mus užpuolė ir vos nenustūmė nuo kelio žmonės buvo *Henko* vyrai? Ką tai reiškia? Kaip Henkas galėjo taip skaudžiai apsirikti? Jis tvirtino, jog tai – puolę angelai. Henkas buvo toks įsitikinęs...

– Neabejoji, kad jis – vienas el kamino važiavusių vyrų? – paklausė Lopas.

Supratusi, kad buvau apgauta, užviriau pykčiu.

– Taip, neabejoju.

28 SKYRIUS

-Henkas surežisavo automobilio avariją, – tyliai ištariau. – Iš pradžių maniau, kad ši avarija sugriovė jo planus, bet pasirodo, ji įvyko tyčia. Henkas liepė savo vyrams atsitrekti į mus ir man įkalė į galvą mintį, kad jie – puolę angelai. O aš kaip kokia kvaiša patikėjau!

Lopas nuvilko nefilimo kūną į peraugusią gyvatvorę, kad nebūtų matyti iš gatvės.

– Niekas čia jo nepastebės, kol atsipeikės, – tarė Lopas. – Ar jis tave gerai įsižiūrėjo?

– Ne, užklupau jį netikėtai, – išsiblaškiusi atsakiau. – Tačiau *kodėl* Henkui prireikė daužyti savo automobilį? Visa tai atrodo beprasmiška. Jo automobilis buvo visiškai sumaitotas, o Henkas – smarkiai sužeistas... galva neišneša.

– Neišleisiu tavęs iš akių, kol visko neišsiaiškinsiu, – pareiškė Lopas. – Grįžk į klubą ir pasakyk Vi, kad tavęs nereikia parvežti namo. Aš pasitiksiu tave prie įėjimo po penkių minučių.

Pasikasiau pašiurpusias rankas.

– Eikime kartu. Kas, jei viduje yra daugiau Henko žmonių?

Šis mano prašymas nenudžiugino Lopo.

– Jei Vi pamatys mus kartu, kils painiava. Pasakyk jai, kad radai, kas parveža namo, ir kad jai vėliau paskambinsi. Aš stovėsiu tarpdury. Nepaleisiu tavęs iš akių.

– Vi nepatikės. Dabar ji kur kas atsargesnė nei anksčiau. – Netrukus radau priimtina sprendimą. – Grįšiu namo su ja, o kai Vi nuvažiuos, susitiksime gatvėje, toliau nuo namų. Namie yra Henkas, tad per daug nesiartink.

Lopas prisitraukė mane ir trumpai, bet karštai pabučiavo.

– Būk atsargi.

Grįžusi į "Velnio rankinę", išgirdau nepatenkintą minios murmėjimą. Žmonės mėtė į sceną suglamžytas popierines servetėles ir plastikinius šiaudelius. Būrelis salės gale skandavo:

– "Gyvatė" – šlamštas! "Gyvatė" – šlamštas!

Alkūnėmis prasiyriau iki Vi.

– Kas čia vyksta?

– Skotas paspruko. Tiesiog pakilo ir išbėgo. Grupė be jo negali groti.

Nerimas suspaudė širdį.

– Išbėgo? Kodėl?

– Būčiau paklaususi, jei būčiau prisivijusi. Skotas nušoko nuo scenos ir nėrė pro duris. Iš pradžių visi pamanė, kad tai pokštas.

– Verčiau dinkim iš čia, – pasiūliau Vi. – Minia netrukus ims skirstytis.

– Amen koncertui, – atsiduso Vi, nušoko nuo baro kėdės ir pasileido prie durų.

Draugė įvairavo neoną į prievažą prie kaimiško namo.

– Kaip manai, kas Skotui šovė į galvą? – paklausė ji.

Galėjau pameluoti, bet nenorėjau apgauti Vi.

– Greičiausiai jis pateko į bėdą, – atsakiau.

– Kokią?

– Turbūt padarė klaidų ir supykde žmones, su kuriais nevertėjo susidėti.

Iš pradžių Vi atrodė sutrikusi... paskui skeptiškai paklausė:

– Kokius žmones?

– Labai blogus, Vi.

Draugei tokio paaiškinimo pakako. Ji įjungė atbulinę neono pavarą.

– Tai ko mes sėdime rankas sudėjusios? Skotas kažkur slapstosi ir jam reikia mūsų pagalbos.

– Mudvi negalime jam padėti. Skoto persekiojimai neturi sąžinės. Jie nė nemirktelėję mus sužalos.

Tačiau yra žmogus, galintis padėti Skotui šįvakar pabėgti iš miesto ir saugiai pasislėpti.

– Skotui reikia *bėgti iš miesto*?

– Čia jam nesaugu. Esu tikra, kad jo persekiojimai tikisi, jog Skotas mėgins pasprukti, bet Lopas žinos, kaip juos apgauti...

– Palauk! Tu nori *tam* mulkiui leisti padėti Skotui? – šaižiu balsu ir kaltinamai spigindama į mane akis pasišiaušė Vi. – Tavo mama žino, kad vėl su juo susidėjai? Ar tau neatėjo į galvą pirmiausia pasakyti apie tai man? Aš nuolat melavau apie Lopą apsimesdama, kad jo niekada nė nebuvo, o tu slapta nuo manęs su juo susigiedojai?

Draugė prisipažino atvirai, be jokio sąžinės graužimo ir man užvirė kraujas.

– Vadinasi, pagaliau esi pasirengusi iškloti tiesą apie Lopą?

– Iškloti tiesą? *Iškloti tiesą*? Melavau tik todėl, kad man, kitaip nei tam šiukšlei, iš tikrųjų rūpi, kas tau atsitinka. Kai jis pasirodė, tavo gyvenimas pasikeitė. Beje, mano irgi. Tuščioje gatvėje būčiau labiau linkusi susidurti su nusikaltėlių gauja nei su Lopu. Jis tikrai puikiai moka naudotis žmonėmis ir, regis, vėl griebėsi senų triukų.

Užplūdo toks nusiminimas, kad nepajėgiau atnarplioti minčių.

– Jei tik matytum jį mano akimis...

– Jei taip atsitiktų, patikėk, jas išsidurčiau!

Tvardžiausi. Supykusi ar ne, logiškai atsikirsti vis tiek nesugebėsiu.

– Tu man melavai, Vi. Tiesiai į akis melavai. Galėjau to tikėtis iš mamos, bet iš tavęs – nieku gyvu. – Pravėriau dureles. – Kaip ketinai pasiteisinti, kai man grįš atmintis? – netikėtai paklausiau.

– Tikėjau, ji negrįš, – Vi skėstelėjo rankomis. – Na štai, pasakiau. Kai neturėjai atminties, tau buvo geriau, nes neprisiminei to išsigimėlio. Būdama greta jo nepajėgi logiškai mąstyti. Matai tik vieną jo procentą *galbūt* gerų savybių ir visai nepastebi devyniasdešimt devynių gryno psichopatiško blogio!

Man atvipo žandikaulis.

– Dar ką nors pridursi? – piktai paklausiau.

– Ne. Gana išsamiai išsakiau savo nuomonę šiuo klausimu.

Iššokau iš automobilio ir užtrenkiau dureles.

Vi nuleido langelį ir iškišo galvą.

– Kai atgausi sveiką protą, paskambink! – sušuko.

Tada visu greičiu nudūmė prievaža ir dingo tamsoje.

Stovėjau kaimiško namo šešėlyje mėgindama nurimti. Prisiminiau, kaip Vi miglotai atsakinėjo į mano klausimus, kai grįžau iš ligoninės visiškai praradusi atmintį, ir man užvirė kraujas. Aš ja pasitikėjau. Vyliausi, Vi man paaiškins tai, ko nepajėgiu pati suprasti. Blogiausia, ji ėjo išvien su mano mama. Jos abi pasinaudojo atminties praradimu nuslėpti nuo manęs tiesą. Per jas man prireikė kur kas daugiau laiko rasti Lopą.

Buvau tokia išsekusi, kad vos nepamiršau, jog susitariau susitikti gatvėje. Sutramdžiusi pyktį nudūmiau tolyn nuo kaimiško namo akylai dairydamosi. Iš šešėlių išnirus vaikino siluetai, nusivylimas dėl išdavystės jau buvo beveik atlėgęs, bet dar nebuvo pasirengusi skambinti Vi ir jai atleisti.

Lopas laukė manęs apžergęs juodą senovišką *Harley-Davidson Sportster* motociklą. Nuo vaikino, tarsi nuo laido, kuriuo teka srovė, sklido pavojingi ir gundantys virpesiai. Širdis sustojo, tarsi Lopas būtų ją sugriebęs ir paslaptinai vertęs klausyti jo paliepiimų. Aš tuo tikėjau. Mėnesienoje Lopas atrodė kaip tikras nusikaltėlis.

Kai priėjau, vaikinai padavė man šalmą.

– Kur visureigis? – paklausiau.

– Teko jo atsikratyti. Per daug žinančiųjų, kad jį vairuoju, tarp jų ir Henko žmonių. Palikau apleistame lauke. Dabar visureigyje gyvena benamis, vardu Čembersas.

Nors buvau prislėgta, atlošiau galvą ir nusijuokiau.

Lopas klausiamai kilstelėjo antakius.

– Ačiū, kad išsklaidei šio vakaro nykumą.

Lopas pabučiavo mane, tada pasmakrėje užsegė šalmo dirželį.

– Džiaugiuosi galėdamas padėti. Šok ant motociklo, angele. Nuvešiu tave namo.

Nors Lopo studija giliai po žeme, joje buvo šilta. Gal po Delfų parku išvedžioti karšto garo vamzdžiai apšildo ir jo būstą? Lopas nedelsdamas užkūrė židinį. Vaikinas nuvilko man paltą ir pakabino fojė spintoje.

– Išalkai?

Dabar aš nustebusi kilstelėjau antakius.

– Tu nupirkai valgio? Man?

Lopas buvo sakęs, kad angelai nejaučia skonio, todėl jiems nereikia maisto.

– Tik išsukus iš greitkelio yra ekologiškų produktų parduotuvė. Neatmenu, kada paskutinį kartą pirkau maisto. – Šypsena sutvisko vaikino akyse. – Galbūt šiek tiek persistengiau.

Nuėjau į virtuvę, čia spindėjo nerūdijančio plieno įranga, juodo granito stalviršiai ir riešutmedžio spintelės. Viskas labai vyriška ir elegantiška. Pirmiausia nužingsniavau prie šaldytuvo. Vienoje pusėje – vandens buteliai, špinatai ir žali garstyčių lapai, grybai, imbierų šaknys, gorgoncola ir feta, žemės riešutų sviestas ir pienas. Kitoje – dešrelės, šalta mėsa, kokakola, šokoladinio pudingo indeliai ir plaktos grietinėlės buteliukai. Pamėginau įsivaizduoti, kaip Lopas parduotuvėje stumia vežimėlį mesdamas į jį patinkančius produktus. Vos ištvėriau nesusijuokusi.

Pačiupau vieną pudingo indelį, kitą pasiūliau Lopui, bet jis papurtė galvą. Vaikinas užsiropštė ant

baro kėdės ir susimąstęs atsirėmė alkūne į stalą.

– Ar dar ką nors prisimeni apie avariją iki sąmonės netekimo?

Stalčiuje susiradau šaukštą ir paragavau pudingo.

– Ne, – susiraukusi atsakiau. – Nors vienas dalykas gal ir svarbus. Avarija įvyko prieš pat pietus.

Iš pradžių maniau, kad buvau netekusi sąmonės vos kelias minutes, bet kai atsipeikėjau ligoninėje, jau buvo vakaras. Vadinasi, neprisimenu maždaug šešių valandų... ką per jas veikiu? Buvau su Henku? Gulėjau be sąmonės ligoninėje?

Lopo akyse šmėstelėjo nerimas.

– Tau tai nepatiks, bet jei Dabrijai pavyktų prisigretinti prie Henko, ji galbūt ką nors išburtų.

Dabrija jau negali matyti praeities, tačiau vis dar turi galių ir pajėgia atspėti ateitį, kuri leistų mums sužinoti, ką Henkas sumanė. Kad ir kas Henko laukia ateityje, tai priklauso nuo praeities. Tačiau Dabrijai nebus lengva prie jo prisigretinti. Henkas tapo atsargus. Paprastai jį lydi ne mažiau kaip dvidešimt vyrų – neįveikiama užtvara. Net kai Henkas būna jūsų namuose, jo vyrai budi lauke, saugo duris, vaikšto laukuose, žvalgosi gatvėje.

Man tai buvo naujiena, ją išgirdusi pasijutau patirianti dar didesnę smurtą.

– Beje, apie Dabriją, – ištariau kaip įmanydama atsainiau, – šįvakar ji buvo "Velnio rankinėje".

Lyg ir susipažinti.

Įdėmiai stebėjau Lopą. Nežinau, ką norėjau pamatyti jo veide. Tačiau jei būčiau išvydusi, iškart būčiau supratusi, kad kaip tik to ir laukiau. Lopo garbei, o mano nusivylimui, vaikinio veidas nerodė nei jausmų, nei susidomėjimo.

– Ji sakė, kad už Henko galvą paskirta premija, – pasakojau toliau. – Dešimt milijonų dolerių tam puolusiam angelui, kuris sėkmingai pristatys Henką. Dabrija aiškino, jog yra žmonių, nenorinčių, kad Henkas vadovautų nefilimų maištui, ir nors nesileido į smulkmenas, manau, jas galiu atspėti pati. Nenustebčiau, jei atsirastų nefilimų, nepageidaujančių, kad Henkas būtų valdžioje, jie kur kas mieliau įkalintų jį požemyje. – Nutilau, kad mano žodžiai nuskambėtų išpūdingiau. – Nefilimų, rengiančių perversmą.

– Taip, beveik dešimt milijonų, – sutiko Lopas neišduodamas jausmų.

– Ar ketini mane parduoti?

Vaikinas ilgai tylėjo, o kai prabilo, jo balse buvo girdėti pašaipios gaidelės.

– Negi nesupranti, kad kaip tik šito Dabrija ir siekia? Šįvakar ji nusekė paskui tave į "Velnio rankinę" turėdama vieną tikslą: įkalti tau į galvą, kad aš noriu tave išduoti. Gal ji tau pasakė, kad pralošiau savo turtus ir dešimt milijonų man yra didelė pagunda? Ne, iš tavo veido matau, kad ne tai. Gal Dabrija tau pasakė, kad kiekvieniame pasaulio krašte turiu moterų ir ketinu šiais pinigais jas prisivilioti? Pavydas Dabrijai patinka labiau, todėl kertu lažybų, kad jei dar nepataikiau į dešimtuką, esu labai arti tiesos.

Kilstelėjau aukščiau smakrą, kad paslėpčiau nesmagumą.

– Ji sakė, kad turi daugybę priešų ir ketini juos papirkti.

Lopas nusijuokė.

– Taip, turiu daugybę priešų. Ar pakaktų dešimties milijonų jiems visiems papirkti? Gal pakaktų, o gal ir ne. Esmė ne čia. Daugelį šimtmečių man pavykdavo vienu žingsniu aplenkti priešus, tad ketinu

taip elgtis ir toliau. Henko galva ant lėkštės man reiškia ne daugiau kaip pinigų čekį, bet kai sužinojau, kad ir tu trokšti to paties, mano pasiryžimas rasti Henką ir jį nužudyti dar labiau išaugo. Tai kas, kad Henkas – nefilimas.

Nežinojau, ką atsakyti. Lopas teisus – Henkas nenusipelno iki dienų galo likti uždarytas nuošaliame kalėjime. Jis sužlugdė mano ir mano šeimos narių gyvenimus, tad kitokia nei mirties bausmė būtų per švelni.

Lopas tildydamas priglaudė pirštą prie lūpų. Netrukus pasigirdo garsus beldimas į laukujes duris. Mudu susižvelgėme, ir Lopas tarė mano mintims: *Nieko nelaukiu. Eik į miegamąjį ir uždaryk duris.*

Linktelėjau. Tyliai perėjau studiją ir užsidariau Lopo miegamajame. Pro duris netikėtai išgirdau Lopą nusijuokiant. Tada jis grėsmingai paklausė:

- Ką čia veiki?
- Ne laiku? – pasigirdo prislopintas balsas. Moteriškas ir keistai pažįstamas.
- Tu tai pasakei, ne aš.
- Reikalas svarbus.

Kai atpažinau viešnios balsą, krūtinėje sukilo nerimas ir pyktis. Dabrija atsitrenkė nepranešusi iš anksto.

- Turiu tau kai ką, – truputį per švelniu ir per daug dviprasmišku balsu pareiškė atvykėlė.

”Neabejoju“, ciniškai pamaniau. Kilo pagunda išeiti ir šiltai ją pasveikinti, bet susitvardžiau. Gal Dabrija kalbės atviriau, jei nežinos, kad jos klausausi. Smalsumas įveikė išdidumą.

– Mums pasisekė. Juodoji Ranka šįvakar susisieko su manimi, – toliau dėstė Dabrija. – Jis norėjo pasimatyti, buvo pasiryžęs gerai sumokėti, tad sutikau.

- Prašė išpranašauti jam ateitį, – spėjo Lopas.

- Antrą kartą per pastarąsias dvi dienas. Mums pasitaikė labai skrupulingas nefilimas.

Skrupulingas, bet ne toks atsargus, koks buvo anksčiau. Jis daro klaidelių. Šįkart nepasivargino kartu atsitempti asmens sargybinių. Sakė nenorįs, jog kas nors nugirstų mūsų pokalbį. Liepė antrą kartą išpranašauti ateitį norėdamas įsitikinti, kad abi pranašystės sutampa. Apsimečiau, kad neįsižeidžiau, bet žinai, jog nemėgstu, kai manimi abejojama.

- Ką jam pasakei?

– Paprastai mano vizijos yra pranašės ir kliento paslaptis, bet su tavimi galiu sudaryti sandorį, – atsakė Dabrija beveik koketiškai. – Ką pasiūlysi?

- Pranašė?

- Nemanai, kad čia esama pranašystės?

- Kiek? – paklausė Lopas.

- Tas, kuris pirmas įvardija kainą, pralaimi – pats mane to mokei.

Man pasirodė, kad išgirdau Lopą vartant akis.

- Dešimt tūkstančių.

- Penkiolika.

- Dvylika. Netampyk laimės už ūsų.

- Smagu su tavimi turėti reikalų, Dževai. Visai kaip senais laikais. Mudu buvome šauni komanda.

Dabar aš išpūčiau akis.

– Kalbėk, – paragino Lopas.

– Mačiau Henko mirtį ir pasakiau jam tai tiesiai šviesiai. Negalėjau pateikti smulkmenų, bet perspėjau, kad labai greitai pasaulyje bus vienu nefilimu mažiau. Imu manyti, kad "nemirtingas" – nepagrįstai vartojamas žodis. Iš pradžių Čonsis, dabar – Henkas.

– Kaip į tai reagavo Henkas? – tepaklausė Lopas.

– Niekaip. Išėjo netaręs nė žodžio.

– Ir tiek?

– Beje, Henkas gavo arkangelo vėrinį. Pajutau jį ant Henko kūno.

Įdomu, ar Marsei pavyko iš manęs pavogti Lopo grandinėle? Pakviečiau ją padėti išsirinkti papuošalus prie suknelės, bet keista, Marsė šio pasiūlymo nepriėmė. Žinoma, neatmetu tikimybės, kad Henkas davė jai namų raktus ir liepė pašniukštinėti miegamajame, kol manęs nebus.

– Gal kartais žinai, ar kuris nors buvęs arkangelas nepasigedo vėrinio? – paklausė Dabrija.

– Pinigus tau pervesiu rytoj, – teatsakė Lopas.

– Kam Henkui arkangelo vėrinys? Girdėjau, kaip išeidamas jis savo vairuotojui liepė nuvežti į sandėlį. Kas yra tame sandėlyje? – kamantinėjo Dabrija.

– Juk esi pranašė, – pralinks mėjęs atšovė Lopas.

Nuaidėjęs studijoje Dabrijos juokas nebuvo žaismingas.

– Galbūt man reiktų išburti tavo ateitį? Gal ji kertasi su manąja?

Išgirdusi šiuos žodžius, neištvėriau. Šypsodamasi išėjau iš miegamojo.

– Sveika, Dabrija. Kokia maloni staigmena.

Dabrija atsigrėžė ir įsiutusi nužvelgė mane.

– Buvau užsnūdusi, bet mane pažadino tavo malonus balsas.

Lopas nusišypsojo.

– Tikiuosi, pažįsti mano merginą, Dabrija?

– Taip, mudvi pažįstamos, – linksmi atsakiau. – Laimė, likau gyva, ir galime apie tai pakalbėti.

Dabrija buvo beprabylanti, bet užsičiaupė. Jos skruostai paraudo.

– Regis, Henkas aptiko arkangelo vėrinį, – tarė man Lopas.

– Įdomu, iš kur gavo.

– Dabar reikia sužinoti, ką ketina su juo daryti, – svarstė Lopas.

– Einu, paimsiu paltą.

– Tu liksi čia, angele, – paliepė Lopas įsakmiu tonu.

Jis nedažnai rodo savo jausmus, bet šįkart vaikinio balse buvo aiškiai girdėti ryžtas, sumišęs su... nerimu.

– Nori veikti vienas?

– Pirma, Henkas neturi pamatyti mudviejų drauge. Antra, neketinu užtraukti tau pavojaus. Jei reikia dar vienos priežasties, pasakysiu, kad myliu tave. Man tai neištirta žemė, bet turiu žinoti, kad nakčiai baigiantis turėsiu pas ką grįžti.

Sumirksėjau. Dar neteko girdėti Lopo kalbant taip aistringai. Tačiau negalėjau taip lengvai nusileisti.

– Tu prižadėjai, – priminiau.

– Ir savo pažadą tesėsiu, – atsakė Lopas vilkdamasis motociklininko striukę.

Priėjęs jis priglaudė kaktą prie manosios.

Nedrįsk iškišti nosies pro šias duris, angele. Grįšiu, kai tik galėsiu. Negaliu leisti Henkui užsegti arkangelei vėrinį ir išgirsti, ko jis nori. Tu žaidi pagal taisykles. Henkas jau turi vieną daiktą, kurio norėjo, – neleiskime jam turėti dviejų. Mudu baigsime šį reikalą kartą ir visiems laikams.

– Pažadėk, jog būsi čia, saugi, – garsiai paprašė Lopas. – Antraip liepsiu Dabrijai likti ir būti sarginiu šunimi.

Jis kilstelėjo antakius, tarsi klausdamas: ką pasirinksi?

Mudvi su Dabrija susižvelgėme, abiejų veidai buvo rūškani.

– Greičiau grįžk, – paprašiau.

29 SKYRIUS

Zingsniavau Lopo studijoje įkalbinėdama save nebėgti iš paskos. Juk jis man pažadėjo – *pažadėjo*, – kad mudu dviese sunaikinsim Henką. Ši kova yra ir mano, ir Lopo, o atsižvelgiant į patirtas kančias, aš nusipelniau teisės įvykdyti jam bausmę. Lopas prižadėjo rasti būdą nužudyti Henką, ir aš norėjau išsiųsti tą nenaudėlį į kitą gyvenimą, kur jam amžinai neduos ramybės šio gyvenimo niekšybės.

Tačiau pamažu mane ėmė kankinti abejonės. *Dabrija teisi. Lopui reikia pinigų. Jis atiduos Henką tiems, kam reikia, atkiš man dalį pinigų ir pasakys, kad atsiskaitėme.* Jei reikia rinktis: prašyti leidimo ar maldauti atsiprašymo, Lopas visada renkasi pastarąjį – pats taip sakė.

Uždėjau rankas ant Lopo sofos atlošo ir apsimesdama rami ėmiau giliai kvėpuoti, tuo pat metu kūriau įvairius būdus jį kankinti, jei pats vienas nugaluotų Henką.

Suskambėjo mano telefonas, ir aš nekantraudama atsiliepiu:

– Kur tu?

Išgirdau sunkų šnopavimą.

– Jie mane persekioja, Grei. Mačiau juos "Velnio rankinėje". Henko žmonės. Aš pasprukau.

– Skotai! – Ne jo balsą tikėjaisi išgirsti, bet vis tiek tai buvo svarbu. – Kur tu?

– Nenoriu sakyti telefonu. Man reikia ištrūkti iš miesto. Autobusų stotyje irgi sukinėjasi Henko vyrai. Jie šmižinėja visur. Henkas turi draugų policijoje ir davė jiems mano nuotrauką. Du farai buvo mane įsiviję į maisto parduotuvę, bet pasprukau pro galines duris. Tačiau buvau priverstas palikti savo čardžerį. Dabar esu be ratų. Man reikia pinigų – kiek tik tau pavyktų sukrapštyti – plaukų dažų ir kitų drabužių. Jei galėtum atiduoti folksvageną, paimčiau. Sumokėsiu, kai tik galėsiu. Ar galėtume po trisdešimties minučių susitikti mano slėptuvėje?

Ką turėjau atsakyti? Lopas liepė niekur neiškišti nosies. Tačiau negalėjau sėdėti nieko neveikdama, kai Skotui buvo brangi kiekviena sekundė. Henkas šiuo metu užsiėmęs sandėlyje, tad geresnės progos Skotui dingti iš miesto nebus. *Tikra tiesa: atleidimo maldausiu vėliau.*

– Būsiu po trisdešimties minučių, – pažadėjau Skotui.

– Ar prisimeni kelią?

– Taip.

Ne visai aiškiai.

Baigusi kalbėti puoliau naršyti Lopo studijoje po stalčius, traukiau iš jų viską, kas praverstų Skotui. Džinsus, medvilninius marškinėlius, batus. Lopas buvo maždaug penkiais centimetrais žemesnis už Skotą, bet nefilimas turės tenkintis tuo ką gaus.

Atidariusi senovinę raudonmedžio drabužių spintą Lopo miegamajame, apšalau. Lopo garderobas buvo nepriekaištingai sutvarkytas, rusvai žalsvos spalvos kelnės gulėjo sulankstytos lentynose, marškiniai kabėjo ant medinių pakabų. Lopas turėjo tris kostiumus: juodą su siaurais atlapais,

prašmatnų *Newman* su šviesiais ruoželiais ir tamsiai pilką su žakardinėmis siūlėmis. Nedidelėje dėžutėje sudėtos šilkinės nosinės, stalčiuje keliomis eilėmis – įvairiausių spalvų, nuo raudonos iki violetinės ir juodos, šilkiniai kaklaraiščiai. Batų irgi buvo įvairiausių: juodų bėgimo, demisezoninių, itališkų mokasinų, net pora sandalų. Ore tvyrojo kedrų aromatas. Ne tai tikėjaisi išvysti. Visiškai ne tai. Lopas, kurį pažinojau, mūvėjo džinsus, vilkėjo medvilninius marškinėlius ir dėvėjo nutriušusias beisbolo kepurėles. Įdomu, ar kada nors pamatysiu šį Lopą. Ir apskritai, kiek yra skirtingų Lopų? Vyliausi, kad vis geriau vaikina pažįstu, bet jis darėsi tik paslaptingesnis. Kilus naujoms abejonėms, dar kartą savęs paklausiau, ar Lopas šįvakar mane parduos?

Nenorėjau tuo tikėti, bet turėjau pripažinti jo pranašumą.

Nuėjusi vonion, į sportinį krepšį įmečiau skustuva, muilą ir skutimosi kremą. Tada pačiupau kepurę, pirštines ir saulės akinius su veidrodiniais stiklais. Virtuvės stalčiuose radau kelias suklastotas asmens tapatybės korteles ir gniutulą pinigų – daugiau nei penkis šimtus dolerių. Lopas tikrai nebus sužavėtas, kai sužinos, jog pinigus atidaviau Skotui, bet, atsižvelgdama į aplinkybes, galėjau pasiteisinti, kad vaidinu Robiną Hudą.

Automobilio neturėjau, bet Skoto ola turėjo būti ne toliau kaip už dviejų mylių nuo Delfų pramogų parko, tad pasileidau ristele. Bėgau šalikele, užsitraukusi ant veido Lopo striukės gobtuvą. Artėjo vidurnaktis, ir iš parko virtine vienas po kito traukė automobiliai, nors keli pravažiuojantys pasignalizavo, niekas neprisikabino.

Kai parko žibintų šviesos tapo blausesnės, o kelias pasuko į greitkelį, peršokau per apsauginį atitvarą ir pasukau paplūdimio link. Apsidžiaugiau susiprotėjusi paimti žibintuvėlį, tad dabar pasišviečiau juo uolingą krantą ir pradėjau sunkiausią kelionės ruožą.

Praėjo koks dvidešimt minučių. Paskui trisdešimt. Nenutuokiau, kur esu; paplūdimio vaizdas beveik nepasikeitė, o juodas, spindintis vandenynas driekėsi iki begalybės. Nedrįsau šaukti Skoto vardu siaubingai baimindamasi, kad Henko žmonėms pavyko vaikina susekti ir dabar jie šukuoja paplūdimį jo ieškodami, bet kartkartėmis stabtelėdavau ir iš lėto pašviesdavau žibintuvėliu, šitaip duodama Skotui ženklą, kur esu.

Po dešimties minučių nuo aukštai iškilusios uolos atsklido keistas paukščio klyksmas. Suklusau. Klyksmas pasikartojo, šįkart garsiau. Nukreipiau žibintuvėlio spindulį ton pusėn, ir netrukus Skotas sušvokštė:

– Išjunk šviesą!

Ėmiau ropštis į uolą, sportinis krepšys daužėsi man į klubą.

– Atleisk, kad pavėlavau, – atsiprašiau Skoto. Numečiau krepšį jam prie kojų ir atsisėdau ant akmens gaudydama kvapą. – Kai paskambinai, buvau Delfų parke. Neturiu folksvageno, bet paėmiau tau drabužių ir žieminę kepurę, po ja galėsi paslėpti plaukus. Krepšyje yra penki šimtai dolerių grynaisiais. Tai viskas, ką galėjau padaryti.

Buvau tikra, kad Skotas ims kamantinėti, kur man pavyko viską rasti per tokį trumpą laiką, bet jis mane nustebino – apkabino ir sumurmėjo į ausį:

– Ačiū, Grei.

– Ar tau pavyks išsisukti? – sušnibždėjau.

– Labai pravers tai, ką atnešei. Gal pasiseks sustabdyti pakeleivingą automobilį ir išvažiuoti iš

miesto.

– Ar išpildysiu vieną mano prašymą? – Giliau įkvėpiau kaupdama drąsą. – Atsikratyk Juodosios Rankos žiedo. Išmesk jį vandenyną. Aš viską apgalvojau. Žiedas traukia tave prie Henko. Jis kažkaip užbūrė šį daiktą, ir kai tu jį mūvi, Henkas gali tave valdyti. – Dabar buvau įsitikinusi, kad žiedas apkerėtas velnio kerais ir kuo ilgiau Skotas jį mūvės, tuo sunkiau bus tą žiedą nusimauti. – Tai vienintelis paaiškinimas. Pagalvok. Henkas nori tave rasti. Jis nori tave ištempti iš slėptuvės. Ir šis žiedas – geriausias jo pagalbininkas.

Tikėjau, Skotas ims prieštarauti, bet nuolanki jo išraiška bylojo, kad širdies gilumoje vaikinai priėjo tą pačią išvadą, tik nenorėjo pripažinti.

– O kaip žiedo teikiamos galios?

– Tuščia jų. Tu prasislapstei tris mėnesius kliaudamasis tik savo jėgomis. Kad ir kaip Henkas apkerėjo žiedą, šie burtai blogi.

– Ar tau tai svarbu? – tyliai paklausė Skotas.

– Tu man esi svarbus.

– O jei pasakysiu ”ne“?

– Padarysiu viską, ką galiu, kad numaučiau tą žiedą tau nuo piršto. Jėga tavęs nepriversiu, bet neatleisiu sau, jei nepamėginsiu.

Skotas prunkštelėjo.

– Tu su manimi muštumeisi, Grei?

– Neversk manęs tai įrodyti.

Nustebau, kai vaikinai nusimovė žiedą ir tyliai svarstydami sukiojo tarp pirštų.

– Štai tavo pergalės akimirka, – galiausiai tarė ir sviedė žiedą į bangas.

Su palengvėjimu atsidusau.

– Ačiū, Skotai.

– Dar turi kokių nors paskutinių pageidavimų?

– Taip, *keliuk*, – tariau stengdamasi balsu neišsiduoti, kokia esu nusiminusi.

Įvykiams pakrypus tokia netikėta linkme, nenorėjau, kad Skotas išvyktų. O jeigu su juo atsisveikinu... visam laikui? Slėpdama ašaras sumirksėjau.

Skotas šildydami pasipūtė delnus.

– Ar gali kartkartėmis aplankyti mano mamą ir pažiūrėti, ar jai viskas gerai?

– Žinoma.

– Apie mane jai nieko nepasakok. Juodoji Ranka jos nelies tol, kol manys, kad mama nieko nežino.

– Pasirūpinsiu, kad ji būtų saugi. – Lengvai stumtelėjau vaikiną. – O dabar *keliuk*, kol neapsiverkiau.

Skotas dar truputį pastovėjo, jo akys keistai suspindo. Tai buvo tarsi nerimas, bet kartu ir ne. Galbūt labiau viltis nei nerimas. Jis pasilenkė ir švelniai pabučiavo mane į lūpas. Taip apstulbau, kad nesipriešinau.

– Buvai gera draugė, – pareiškė Skotas. – Ačiū, kad mane saugai.

Delnu užsidengiau burną. Norėjau labai daug ką pasakyti, bet neradau tinkamų žodžių. Dabar jau

žiūrėjau ne į Skotą, o jam už nugaros. Į uolas atstatę ginklus, ryžtingai nusiteikę virtine ropštėsi nefilimai.

– *Rankas aukštyn, rankas aukštyn!*

Nors nefilimai šaukė balsu, jų žodžiai mano ausyse skambėjo keistai, tarsi būtų tariami sulėtintai. Ausyse pasigirdo keistas dūzgesys, paskui jis virto riaumojimu. Mačiau, kaip piktai kruta nefilimų lūpos, kaip mėnesienoje blyksi jų ginklai. Jie pasipylė iš visų kampų ir užspeitė mudu su Skotu.

Vilties spindulėlis išnyko Skotui iš akių, jas aptemdė baimė.

Vaikinas numetė sportinį krepšį ir sudėjo rankas už galvos. Kažkoks kietas daiktas, galbūt alkūnė ar kumštis, staiga išniro iš nakties tamsos ir trenkė Skotui į galvą.

Vaikinui susmukus vis dar ieškojau žodžių. Iš siaubo net nepajėgiau klykti.

Netrukus įsivyravo tyla.

30 SKYRIUS

Surištomis rankomis ir su raiščiu ant akių buvau įgrūsta į juodo "Audi A60" bagažinę. Rėkiau iki užkimimo, bet vargu ar vairuotojas mane girdėjo. Jis nė nemėgino manęs tildyti.

Nežinojau, kur Skotas. Henko nefilimai apsupo mus paplūdimyje ir nuvilko į skirtingas puses. Įsivaizdavau Skotą bejėgį, surakintą požeminiame kalėjime, laukiantį Henko rūstybės...

Ėmiau daužyti kojomis į bagažinę, vartytis nuo vieno šono ant kito, rėkti ir klykti... paskui užspringau ir pradėjau kūkčioti.

Galiausiai automobilis sustojo, variklis užgeso. Skalda sugurgždėjo žingsniai, kažkas įkišo raktą į spynele ir atidarė bagažinę. Dvi poros rankų mane pakėlė ir šiurkščiai paguldė ant kietos žemės. Važiuojant nutirpo kojos, ir dabar jaučiau, kaip adatėlės bado pėdas.

– Kur ją padėti, Bleikli? – paklausė vienas pagrobėjų.

Sprendžiant iš balso, jam buvo ne daugiau kaip aštuoniolika ar devyniolika. O pagal jėgą atrodė lyg plieninis.

– Nešk į vidų, – atsakė vyras, tikriausiai Bleiklis.

Buvau užtempta ant rampos, paskui įnešta pro duris. Viduje buvo vėsu ir tylu. Smirdėjo benzinu ir terpentinu. Tikriausiai esame viename Henko sandėliu.

– Man skauda, – pasiskundžiau iš šonų stovintiems vyrams. – Juk niekur nepabėgsiu. Gal bent atiškit rankas?

Netardami nė žodžio jie užvilko mane laiptais ir pratepė pro antras duris. Tada jėga pasodino į metalinę kėdę ir pririšo kulkšnis prie jos kojų.

Vyrams išėjus, durys netrukus vėl atsidarė. Supratau, kad tai Henkas nespėjus jam nė prasižioti. Nuo jo odekolono kvapo mane apėmė panieka ir pasibjaurėjimas.

Mitriais pirštais jis nurišo akių raištį, šis nusmuko ant kaklo. Mirksėjau mėgindama susivokti neapšviestoje patalpoje. Ji buvo tuščia, stovėjo tik kortų stalelis ir antra sulankstoma kėdė.

– Ko nori? – paklausiau truputį virpančiu balsu.

Henkas brūžuodamas prisitraukė antrą kėdę ir atsisėdo priešais mane.

– Pasikalbėti.

– Nesu nusiteikusi, bet vis tiek ačiū, – trumpai atkirtau.

Henkas palinko prie manęs, prisimerkus raukšlės palei akis pagilėjo.

– Ar žinai, kas aš, Nora?

Mane visą išpylė prakaitas.

– Nori žinoti? Esi pasileidėlis, melagis, manipuluotojas, *niekam tikęs*, mažas...

Nespėjau pamatyti, kaip Henkas stipriai trenkė man į žandą. Atsilošiau, bet buvau per daug apstulbusi, kad pravirkčiau.

– Ar žinai, kad esu tavo biologinis tėvas? – paklausė Henkas tyliai ir bauginamu balsu.

– ”Tėvas“ – labai sąlygiškas žodis. Antra vertus, kempinė...

Henkas vos pastebimai linktelėjo.

– Tada užduosiu kitą klausimą. Ar šitaip kalbama su tėvu?

Dabar mano akys pritvinko ašarų.

– Nė vienas tavo poelgis nesuteikia teisės vadintis mano tėvu.

– Kad ir kaip ten būtų, esi mano kraujas. Turi mano žymę. Ilgiau negaliu to neigti, Nora, o tu negali priešintis savo likimui.

Kilstelėjau petį norėdama nusišluostyti nosį, bet nepasiekiau.

– Mano likimas neturi nieko bendra su tavuoju. Išsižadėjęs manęs, kai dar buvau kūdikis, praradai teisę kištis į mano gyvenimą.

– Kad ir ką tu galvotum, nuolat kišausi į tavo gyvenimą nuo pat gimimo. Aš tavęs išsižadėjau siekdamas apsaugoti. Dėl puolusių angelų turėjau paaukoti šeimą...

Niekinamai prunkštelėjau.

– Tik nepradėk aiškinti, koks esi vargšelis. Liaukis kaltinęs puolusius angelus, nes pats tokį kelią pasirinkai. Tu nusprendei išsižadėti manęs. Galbūt tada aš tau ir rūpėjau, bet dabar tau rūpi tik Nefilimų kraujo draugija. Esi fanatikas. Nepaneigsi.

Henkas tvirtai sučiaupė lūpas.

– Jau dabar galėčiau tave nužudyti, kad tyčiojiesi iš manęs, mano draugijos ir visos nefilimų rasės.

– Tai taip ir padaryk, – išrėžiau pamiršusi baimę.

Iš palto Henkas išsitraukė ilgą juodą plunksną, stulbinamai panašią į tą, kurią buvau pasidėjusi į tualetinio staliuko stalčių.

– Vienas mano patarėjų rado ją tavo miegamajame. Tai puolusio angelo plunksna. Įsivaizduok, kaip nustebau sužinojęs, kad mano kūnas ir kraujas bendrauja su priešu. Tu mane apgavai. Matyt, per ilgai bendraujant su puolusiais angelais, jų polinkis apgaudinėti persiduoda. Ar tas puolęs angelas – tai Lopas? – tiesiai šviesiai paklausė Henkas.

– Tavo paranojiškumas mane stebina. Šniukštinėdamas mano stalčiuose radai plunksną, ir kas iš to? Ką tai įrodo? Kad esi iškrypėlis?

Henkas atsilošė kėdėje ir užsikėlė koją ant kojos.

– Ar tikrai nori pasirinkti šį kelią? Net neabejoju, jog tas puolęs angelas – Lopas. Aną naktį pajutau jį tavo miegamajame. Jau kurį laiką jį jaučiu matydamas tave.

– Juokinga, kad mėgini mane tardyti, kai pats, matyt, žinai kur kas daugiau nei aš. Gal susikeiskime vietomis? – pasiūliau.

– Štai kaip? Tad kieno yra plunksna iš tavo stalčiaus? – paklausė Henkas su vos pastebima pašaipa.

– Galiu spėlioti lygiai taip pat kaip tu, – atšoviau neslėpdama paniekos. – Tą plunksną radau kapinėse iškart po to, kai mane ten išmetei.

Henko veide sušvito piktdžiugiška šypsena.

– Kaip tik tose kapinėse mano vyrai nuplėšė Lopui sparnus. Todėl greičiausiai tai jo plunksna.

Vogčiomis nurijau seilę. Henkas turi Lopo plunksną. Kaip man sužinoti, ar Henkas supranta, kokią

ginklą įgijo? Beliko viltis, kad Henkas to nenutuokia.

Stengdamasi nukreipti dėmesį nuo šios siaubingos minties, paklausiau:

– Žinau, kad tu surežisavai tą automobilio avariją. Tai tavo vyrai atsitrenkė į mus. Kam šie triukai?

Pamačiusi pasipūtusią Henko šypseną susirūpinau.

– Tai irgi ketinau aptarti. Kol buvai be sąmonės, tau buvo perpiltas kraujas, – be užuolankų režė Henkas. – Aš pripildžiau tavo gyslas savo krauju, Nora. Grynaveislis nefilimo krauju.

Tarp mūsų stoji trapi tyła.

– Tokia operacija dar niekada nebuvo atlikta, tai yra nebuvo atlikta sėkmingai, bet aš radau būdą apeiti visatos dėsnis. Kol kas viskas klostosi geriau, nei tikėjaisi. Ar verta tau sakyti, kad labiausiai nerimavau, jog mirsi perpilant kraują?

Ieškojau atsakymų ir stengiausi logiškai pagrįsti baisybės, kurias man papasakojo Henkas, bet galvoje tvyrojo visiška sumaištis. Kraujo perpylimas. *Kodėl, kodėl, kodėl?* Dabar aišku, kodėl ligoninėje taip keistai jaučiausi. Paaiškėjo, ir kodėl Henkas atrodė toks išsekęs.

– Kad pavyktų, pasitelkei velnio kerus, – nervingai pareiškiau.

Henkas kilstelėjo antakį.

– Vadinasi, girdėjai apie velnio kerus. Ar angelas išsiaiškino? – nepatenkintas spėjo jis.

– Kodėl perpylei man kraują?

Mintyse karštiligiškai ieškojau atsakymo – gal aš Henkui buvau reikalinga kaip auka, kaip eksperimento objektas. Jei ne, tada *kam?*

– Mano kraujas teka tavo gyslomis nuo pat gimimo, bet jis buvo ne visai grynas. Tu – ne pirmos kartos nefilimė, o man, Nora, tavęs reikia grynaveislės. Dabar jau beveik tokia esi. Liko tik prieš dangų ir pragarą duoti pasikeitimo įžadus. Juos davus tavo persikūnijimas bus baigtas.

Palengva ėmiau suvokti Henko žodžius, ir nuo jų mane supykino.

– Tikėjaisi, tau pavyks mane paversti savo kovotoja nefilime išplautomis smegenimis?

Smarkiai pasimuisčiau kėdėje mėgindama išsilaisvinti.

– Buvau susitikęs su aiškiarege, ji man išpranašavo mirtį. Turiu prietaisą, kuriame pažvelgti į ateitį naudojami velnio kerai, o jos pranašystės man buvo reikalingos tik pasitikrinti.

Beveik negirdėjau Henko žodžių. Jo prisipažinimas mane įsiutino. Henkas mane išprieivartavo pačiu baisiausiu būdu. Jis prikišo nagus prie mano gyvenimo – minkė jį taip, kaip jam patinka. Henkas į mano gyslas įliejo savo blogo, žudikiško kraujo!

– Tu – nefilimas, Henkai. Tu negali mirti. Ir *nemirsi*, nors ir kaip aš to noriu, – pagiežingai atkirtau.

– Tačiau ir prietaisas, ir puolusi angelė matė mano mirtį. Jų pranašystės sutampa. Man liko nedaug laiko. Paskutines dienas Žemėje praleisiu ruošdamas tave vadovauti savo armijai – kovai su puolusiais angelais.

Pirmą kartą Henko balse išgirdau nuolankumo gaidesles.

Viskas stoji į savo vietas.

– Tu visą savo planą grindį Dabrijos žodžiais? Ji neturi pranašo dovanos. Dabrijai reikia pinigų. Išpranašauti ateitį ji gali nė kiek ne geriau nei tu ar aš. Ar tau nedingtelėjo, kad Dabrija dabar

juokiasi tavo apkvaillinusi?

– Abejoju, – sausiai atsakė Henkas, tarsi žinotų tai, ko nežinau aš. – Nora, kad galėtum vadovauti mano armijai, turi tapti grynaveisle nefilime. Kad vadovautum mano bendrijai. Kad taptum teisėta mano įpėdine ir išlaisvintum iš vergijos visus nefilimus. Po šio chešvano mes būsimė patys sau šeimininkai, puolę angelai daugiau mūsų nevaldys.

– Esi beprotis. Neklausysiu tavo paliepių. Ir tikrai neduosiu tavo išgalvotos priesaikos.

– Tu turi mano žymę. Tavo likimas nulemtas iš anksto. Nejau iš tiesų manai, jog noriu, kad tu vadovautum viskam, ką aš sukūriau? – griežtesniu balsu paklausė Henkas. – Nesi vienintelė, neturinti pasirinkimo. Likimas valdo mus, o ne mes jį. Iš pradžių buvo Čonsis. Paskui aš. Dabar atsakomybė gula ant tavo pečių.

Pažaižaravau į jį akimis.

– Nori, kad armijai vadovautų tavo kraujo giminaitis? Kreipkis į Marsę. Jai patinka įsakinėti. Jai tai įgimta.

– Jos mama – grynaveislė nefilimė.

– Nepastebėjau, bet tai dar geriau. Vadinasi, ir Marsė grynaveislė? Šauni nefilimų rasės pranašumo šalininkų trijulė.

Henkas nusijuokė keistai pavargusiu balsu.

– Niekada nemanėme, kad Siuzana pastos. Grynakraujams nefilimams nepavyksta sėkmingai susiporuoti. Iš pat pradžių supratome, kad Marsė atsirado per stebuklą ir kad ji ilgai negyvens. Ji neturi mano žymės. Marsė visada buvo smulki, trapi, silpnos sveikatos. Jai nedaug liko – tai jaučiame ir aš, ir jos motina.

Iš pasąmonės atplūdo daugybė prisiminimų. Esu apie tai kalbėjusi anksčiau. Kaip nužudyti nefilimą? Kad reikia paaukoti įpėdinę, kai jai sukanka šešiolika. Prisiminiau savo dvejones, kodėl biologinis tėvas manęs išsižadėjo. Prisiminiau...

Staiga mintys praskaidrėjo.

– Štai kodėl nesivarginai slėpti Marsės nuo Riksono. Dėl to išsižadėjai manęs, bet pasilikai Marsę. Nesitikėjai, kad Marsė gyvens taip ilgai, kad ją būtų galima paaukoti.

O aš turėjau viską, ko reikia: Henko nefilimo žymę ir puikias galimybes išgyventi. Kūdikystėje buvau slepiama nuo Riksono, kad šis manęs nepaaukotų, bet likimas taip pasisuko, kad dabar Henkas ketina man patikėti vadovauti sukilimui. Stipriai užsimerčiau vildamasi, kad šitaip pajėgsiu atsikratyti tiesos.

– Nora, – kreipėsi į mane Henkas, – atsimerk. Pažvelk į mane.

Papurčiau galvą.

– Neduosiu priesaikos. Nei dabar, nei po dešimties minučių, niekada.

Negalėjau nusišluostyti varvančios nosies. Nežinau, ko gėdijausi labiau: snarglėto veido ar drebančios lūpos.

– Žaviuosi tavo drąsa, – apgaulingai švelniu balsu pagyrė Henkas. – Tačiau drąsa būna visokia, o ši tau netinka.

Pašokau, kai Henkas vos ne tėviškai pirštu užkišo plaukų sruogą man už ausies.

– Duok priesaiką tapti grynaveisle nefilime ir vadovauti mano armijai, tada paleisiu tavo motiną.

Nenoriu tavęs įskaudinti, Nora. Rinkis pati. Jei duosi priesaiką, galėsi pamiršti šią naktį. Ji išnyks.

Henkas atrišo man riešus, ir virvė nuslydo ant grindų.

Sudėtos ant kelių mano rankos drebėjo, bet ne dėl to, kad ilgai buvo suveržtos. Nuo Henko žodžių mane sukaustė ledinis siaubas.

– Mano mamą?

– Taip. Ji čia. Miega kambary apačioje.

Skausmas nuvėrė akis.

– Tu ją nuskriaudei?

Henkas neatsakė į mano klausimą, tik pareiškė:

– Esu Juodoji Ranka. Aš – užsiėmęs žmogus ir neturiu jokio noro šįvakar gaišti čia. Tačiau mano rankos surištos. Tu turi galią. Duok priesaiką, ir judvi su mama galėsite eiti.

– Ar kada nors ją mylėjai?

Henkas nustebeš sumirksėjo.

– Tavo motiną? Žinoma, mylėjau. Kadaisė ją labai mylėjau. Dabar pasaulis kitoks. Aš viską kitaip suprantu. Privalau paaukoti savo meilę visos rasės labui.

– Tu ją nužudysi, tiesa? Kaip tik taip ir pasielgsi, jei neduosiu priesaikos.

– Visą gyvenimą man buvo sunku rinktis. Šįvakar irgi bus ne kitaip, – išsisukinėdamas atsakė jis į mano klausimą, bet mano abejonės išsisklaidė.

– Leisk man ją pamatyti.

Henkas mostelėjo ranka į langus kitame patalpos gale. Iš lėto pakilau baimindamasi, kad pamatysiu mamą baisios būklės. Pažvelgusi pro langus supratau, kad esu virš sandėlio įsikūrusiame biure. Mama buvo susirangiusi ant gulto, ją snaudžiančią saugojo trys ginkluoti nefilimai. Įdomu, ar mama kaip ir aš sapnuose viską suvokia aiškiau ir supranta, koks pabaisa iš tiesų yra Henkas. Jei Henkas visai išnyktų iš mamos gyvenimo ir negalėtų ja manipuliuoti, gal jinai pamatytų tikrąją jo esybę? Radusi atsakymus į šiuos klausimus įgyčiau drąsos priešintis Henkui.

– Apsimetei ją mylėti tik todėl, kad prisikastum iki manęs? Šitiek melo dėl vienos akimirkos?

– Tu sušalai, – kantriai atsakė Henkas. – Pavargai. Išalkai. Duok priesaiką, ir viską baigsime.

– Jei duosiu priesaiką, ir tu liksi gyvas, o aš įtariu, kad taip ir bus, noriu, jog tu irgi prisiektum.

Kad išvyksi iš miesto ir amžinai išnyksi iš mamos gyvenimo.

– Prisieksiu.

– Be to, pirma noriu paskambinti Lopui.

Henkas nusijuokė.

– Ne. Nors galiausiai prisipažinai, jog su juo bendrauji. Galėsi jam pranešti šią žinią, kai būsi davusi priesaiką.

Henko žodžiai manęs nenustebino, bet pamėginti vis tiek buvo verta.

Pareiškiau kiek pajėgdama išūliau:

– Tą priesaiką duosiu ne dėl tavęs. – Dar kartą dirstelėjau į langą. – Dėl mamos.

– Persipjauk, – paliepė Henkas, dėdamas man į delną spyruoklinį peilį. – Prisiek savo krauju, kad tapsi grynaveisle nefilime ir po mano mirties vadovausi armijai. Jei priesaiką sulaužytum, įvardyk bausmę. Savo... ir savo motinos mirtį.

Įsmeigiau žvilgsnį Henkui į akis.

– Dėl to nesitarėme.

– Tariamės dabar. Šis siūlymas nustos galioti po kelių sekundžių. Kitame bus minima ir tavo draugės Vi mirtis.

Įsiutusi ir negalėdama patikėti deginau jį akimis, bet tai buvo pati blogiausia išeitis. Henkas įvarė mane į spąstus.

– Tu pirmas, – paliepiu.

Galėjai pagalvoti, kad Henką tai pralinksmino, bet jo veidas buvo labai ryžtingas. Persipjovęs odą, jis tarė:

– Jei liksiu gyvas dar vieną mėnesį, prisiekiu išvykti iš Koldvoterio ir daugiau niekada nei su tavimi, nei su tavo motina nebendrauti. Jei sulaužyčiau šią priesaiką, tegul mano kūnas virsta dulkėmis.

Paėmusi peilį, įsmeigiau jį sau į delną ir nukračiau kelis kraujo lašus – prisiminiau šitaip darius Lopą, kai buvau įsiskverbusi į jo atmintį. Tyliai pasimeldžiau, kad Lopas pajėgtų man atleisti šį poelgį. Kad mūsų meilė pajėgtų įveikti ir kraują, ir rasę. Ir iškart nustojau apie tai galvoti, baimindamasi, jog neištversiu. Plyštančia širdimi susigūžiau nuo sieloje atsivėrusios tuštumos ir pasiruošiau siaubingam ritualui.

– Prisiekiu šiuo nauju mano gyslomis tekančiu krauju, kad nuo šiol būsiu ne žmogus, o grynaveislė nefilimė. Ir *jei* tu mirsi, aš vadovausiu armijai. Jei sulaužysiu šį pažadą, aš ir mano mama žūsime. – Priesaika man pasirodė per daug paprasta, palyginti su jos padariniais, todėl piktai pažvelgiau į Henką. – Ar gerai prisiekiu? Pakanka šių žodžių?

Henkas iškalbingai linktelėjo.

Mano žmogiškasis gyvenimas baigėsi.

Neprisimenu nei kaip palikau Henką, nei kaip mudvi su mama, kuri buvo taip prigirdyta vaistų, kad vos pajėgė eiti, iškeliavome iš jo sandėlio. Nežinau, kaip išėjau iš tos mažos patalpos ir atsidūriau tamsiose gatvėse. Mama drebėjo visu kūnu ir kažką nerišliai murmėjo man į ausį. Tarsi per miglą suvokiau, kad ir man šalta. Ore virpėjo šerkšnas, išsiveržę iš burnos garai kaipmat virto baltu sidabru. Baiminausi, kad jei greitai nerasiu kokios nors pastogės, mamą ištikis hipotermija.

Nežinojau, ar mano padėtis tokia pat beviltiška. Dabar jau nieko nežinojau. Ar galiu mirtinai sušalti? Mirti? Kas pasikeitė prisiekus? Viskas?

Gatvėje pamačiau paliktą automobilį, policija buvo pažymėjusi jį nuvilktiną. Daug negalvodama pamėginau atidaryti dureles. Jos buvo neužrakintos – pirmąsyk šią naktį man nusišypsojo laimė. Švelniai paguldžiau mamą ant galinės sėdynės, tada ėmiau krapštysis su laidais prie vairo. Po kelių mėginimų variklis čiaudėdamas atgijo.

– Nesijaudink, – sušnibždėjau mamai. – Mudvi parvažiuosime namo. Viskas baigta. Viskas visiškai baigta.

Paskutinius žodžius ištariau daugiau sau nei mamai ir jais tikėjau, nes man *reikėjo* tikėti. Nepajėgiau galvoti apie tai, ką padariau. Nenorėjau žinoti, kaip lėtai ar skausmingai vyks pokyčiai. Ar pasikeis ne tik mano veidas?

Lopas. Turiu pažvelgti jam į akis ir prisipažinti. Įdomu, ar dar kada nors jis mane apglėbs? Kaip galiu tikėtis, kad viskas liks kaip buvę? Nebesu tiesiog Nora Grei. Dabar aš – grynaveislė nefilimė. Lopo priešė.

Išvydusi priekyje svirduliuojantį kažkokį blyškų pavidalą, staigiai paspaudžiau stabdžių pedalą. Automobilis siūbuodamas sustojo. Į mane nukrypo pora akių. Mergina suklupo, paskui pakilo ir nusvyravo į kitą kelio pusę. Buvo aiškiai matyti, kad ji nori pabėgti, bet yra sužalota ir nepajėgia koordinuoti judesių. Merginos drabužiai buvo sudraskyti, veidas sustingęs iš siaubo.

– Marse? – garsiai sušukau.

Negalvodama pasilenkiau per prietaisų skydelį ir atidariau dureles keleivio pusėje.

– Lipk! – paliepiu.

Marsė stovėjo nejudėdama, apsikabinusi save per juosmenį ir tyliai inkštė.

Iššokau iš automobilio, pribėgau prie Marsės ir įgrūdau ją į sėdynę. Ji nusvarino galvą tarp kelių ir labai tankiai kvėpavo.

– Aš... tuoj... apsivemsiu.

– Ką čia veiki?

Marsė ir toliau žiopčiojo.

Klestelėjau už vairo ir paspaudžiau greičio pedalą, nes neturėjau jokio noro likti šiame apleistame miesto rajone.

– Ar turi telefoną?

Marsė kažką sušvokštė.

– Mes skubame, – pasakiau šiurkščiau, nei norėjau, tik dabar suvokusi, ką įsodinau į automobilį. Henko dukterį. Tiksliau, savo seserį. Savo melagę, išdavikę, kvailą seserį. – Telefonas? *Taip* arba *ne*?

Marsė pajudino galvą, bet nesuvokiau, ką šis judesys reiškia.

– Tu pyksti, kad pavogiau vėrinį, – tarė Marsė taip dažnai žagsėdama, kad beveik nebuvo įmanoma suprasti žodžių. – Tėtis mane apgavo. Jis privertė galvoti, kad tai pokštas, kurį mudu kartu tau iškrėsime. Tą vakarą aš palikau raštelį ant pagalvės norėdama tave išgąsdinti. ”Tu nesaugi.“ Tėtis užleido kažkokius burtus, kad nematytum, kaip įsmunku į tavo kambarį. Jis kažką padarė ir rašalui, kad šis išnyktų, kai perskaitysi raštelį. Maniau, bus juokinga. Norėjau stebėti, kaip išnarpliosi šią paslaptį. Apie nieką negalvojau. Klusniai vykdžiau viską, ką liepė tėtis. Jis mane buvo tarsi *užvaldęs*.

– Paklausk, Marse, – tvirtai pareiškiau. – Aš mus visas iš čia išvešiu. Tačiau jei turi telefoną, jis man dabar labai praverstų.

Marsė drebančiomis rankomis atvėrė rankinę. Pasiraususi ištraukė mobilųjį.

– Jis mane apgavo, – ašarodama guodėsi Marsė. – Maniau, kad jis – mano tėtis. Kad myli mane. Jei tai ką nors pakeis, galiu pasakyti, kad nedaviau jam vėrinio, nors ketinau. Šįvakar atnešiau jį į sandėlį, kaip ir buvo liepęs tėtis. Tačiau tada... tačiau galiausiai... kai pamačiau tą merginą narve... – Marsė nutilo.

Nenorėjau užjausti Marsės. Norėjau, kad ji sėdėtų automobilyje. Norėjau, kad ji pasikliautų manimi ar kad man tektų kliautis ja. Norėjau, kad mus sietų koks nors ryšys, tačiau viskas susiklostė prieš mano norus.

– Duok telefoną, – tyliai paprašiau.

Marsė įgrūdo telefoną man į delną. Ji parietė kelius prie krūtinės ir ėmė tyliai kūkčioti.

Surinkau Lopo numerį. Turėjau perspėti vaikina, kad Henkas neturi jo vėrinio. Taip pat reikėjo pasakyti siaubingą tiesą apie tai, ką padariau. Su kiekvienu pyptelėjimu ragelyje jaučiau, kaip griūna užtvara, kurią pastačiau, kad *tai* įveikčiau. Įsivaizdavau Lopo veidą, kai jam pasakysiu tiesą, ir nuo šio vaizdo mane nupurtė šiurpas. Ėmė drebėti lūpa, trūkti oro.

Įsijungė Lopo atsakiklis, tad paskambinau Vi.

– Man reikia tavo pagalbos, – pasakiau. – Prižiūrėti mano mamą ir Marsę. – Kitame gale pasigirdo toks triukšmas, kad turėjau atitraukti telefoną nuo ausies. – Taip, Marsę Milar. Viską paaiškinsiu vėliau.

31 SKYRIUS

Beveik trečią valandą ryto išleidau Marsę ir mamą, nieko nepaaiškinusi, palikau jas Vi globai. Kai draugė pareikalavo atsakyti į jos klausimus, tvirtai papurčiau galvą ir visus savo jausmus labai kruopščiai sudėliočiau į lentynas. Išvažiavau netarusi nė žodžio ketindama rasti nuošalų kelią, kuriame pabūčiau viena, bet netrukus važinėdamasi be tikslo vis tiek ėmiau artėti prie konkrečios vietos.

Lėkdama Delfų pramogų parko link vos pajėgiau įžiūrėti kelią. Žvygindama padangas įskriečiau į automobilių aikštelę ir pamačiau, kad esu joje vienui viena. Iki šiol nediršau leisti sau svarstyti, ką padariau, bet dabar, tamsoje ir tyloje, drąsa išgaravo. Nesu tokia stipri, kad viską užgniaužčiau savyje. Padėjau galvą ant vairo ir pratrūkau raudoti.

Apverčiau savo pasirinkimą. Jis man kainavo per daug brangiai. Verkiu, nes visiškai nežinojau, kaip tai pasakyti Lopui. Tokią žinią reikia pranešti asmeniškai, bet siaubingai bijojau. Kaip paaiškinti, kad tuo metu, kai Lopas pagaliau vėl atkūrė mūsų santykius, aš tapau jo nekenčiamiausiu padaru?

Marsės telefonu surinkau Lopo numerį. Pajutau ir palengvėjimą, ir baimę vėl įsijungus atsakikliui. Ar Lopas neatsiliepia todėl, kad nežino, jog čia skambinu aš? Ar jis gali žinoti, ką padariau? Gal vaikas manęs vengia, kol nurims jo jausmai? Gal jis mane keikia už tokį siaubingai kvailą sprendimą, nors iš tiesų neturėjau iš ko rinktis?

Ne, tariu sau. Jis neatsiliepia ne dėl šių priežasčių. Lopas nevengia konfrontuoti – aš pati kalta, kad jis nekelia ragelio.

Išlipau iš automobilio ir iškilmingai nužingsniavau prie vartų. Prispaudžiau kaktą prie virbų, šaltas metalas gėlė odą, bet šio skausmo net nebuvo ko lyginti su graužiančios mane atgailos kančia. *Lopai!* Tyliai šūktelėjau. *Ką aš padariau?*

Paklibinau virbus nežinodama, kaip patekti į vidų, bet išgirdusi dejuojant metalą suklausau. Plieno strypai mano rankose sulinko tarsi moliniai. Sutrikusi sumirksėjau ir tik tada suvokiau, kas įvyko. Aš jau ne žmogus. Tikrai esu nefilimė ir turiu nefilimų jėgą bei galią. Nuo siaubą keliančio susižavėjimo būsimomis galiomis man per nugarą perbėgo šiurpas. Ieškojau, kaip save įtikinti, kad galėsiu atšaukti priesaiką, bet sparčiai artėjo suvokimas, jog kelio atgal nėra.

Praskyrusi virbus, kad galėčiau prasibrauti, pralindau ir nubėgau parku. Kai prisiartinau prie tarnybinio namelio, iš kurio galima patekti į Lopo studiją, sulėtinau žingsnį. Drebančiais pirštais pasukau durų rankeną. Sunkiomis, tarsi švininėmis kojomis perėjau namelį ir atidariau liuką.

Pasikliaudama atmintimi, pagrabaliojusi aptikau reikiamas duris. Vos tik įžengusi į Lopo studiją, supratau, jog kažkas ne taip. Ore tvyrojo aršios kovos pėdsakai. Negalėjau jų paaiškinti, bet ženklai buvo tokie apčiuopiami, tarsi būčiau perskaičiusi popieriaus lapę.

Sekdama paskui nematomą energijos srautą atsargiai vaikštinėjau Lopo studijoje vis dar

nežinodama, kaip reaguoti į keistus virpesius, sklindančius iš visų pusių. Koja pradariau vaikino miegamojo duris ir tada pamačiau dar vienas, slaptas, duris.

Viena juodo granito siena buvo šiek tiek pastumta į dešinę, ir už jos buvo matyti šešėlyje skendintis koridorius. Ant plūkinės aslos lašėjo vanduo. Sienose buvo įstatyti deglai skleidė padūmavusią šviesą.

Koridoriuje nuaidėjo žingsniai, ir aš pajutau, kaip susitraukia skrandis. Deglas apšvietė dailias Lopo veido apybrėžas ir juodas akis, jos susimąščiusios žvelgė tiesiai pro mane. Vaikino žvilgsnis buvo toks nuožmus, kad sustingau. Nepajėgiau į jį pažiūrėti, bet tuo pat metu negalėjau ir *nuleisti akių*. Pajutau, kaip blėsta mano viltys ir užplūsta gėda. Kaip tik tuo metu, kai ketinau užsimerkti, kad sustabdyčiau ašaras, mudviejų žvilgsniai susitiko. Užteko pažvelgti į Lopą, ir sunkumas nuslinko. Nepasitikėjimas išnyko.

Artinausi prie Lopo, – iš pradžių lėtai, visu kūnu drebėdama iš jaudulio, paskui bėgte puoliau jam į glėbį, – nepajėgiau be jo ištvirti nė akimirkos.

– Lopai... aš... nežinau, nuo ko pradėti, – išlemenau puldama į ašaras.

Vaikinas tvirtai prispaudė mane prie savęs.

– Aš viską žinau, – dusliai sušnibždėjo man į ausį.

– Ne, nežinai, – liūdnai paprieštaravau. – Henkas mane privertė duoti priesaiką. Aš nesu... tai yra... aš jau nesu...

Negalėjau prisiversti ištarti šio žodžio. Tik ne Lopui. Neištverčiau, jei Lopas mane atstumtų. Net menkiausias jo veido virptelėjimas, paniekos blyksnis akyse...

Lopas mane lengvai supurtė.

– Nieko baisaus, angele. Paklausk. Žinau, kad yra priesaika, atšaukianti duotąją. Patikėk, kai sakau žinau viską.

Įsikibau pirštais vaikinui į marškinius ir ėmiau raudoti.

– Kaip sužinojai?

– Grįžęs tavęs neradau.

– Atleisk. Skotas buvo patekęs į bėdą. Turėjau jam padėti. Ir viską sugadinau!

– Išvažiavau tavęs ieškoti. Pirmiausia nutariau patikrinti pas Henką. Pagalvojau, kad jis apgaule tave išviliojo. Atsitempiau jį čia ir priverčiau viską prisipažinti. – Vaikinas sunkiai atsiduso. – Galiu papasakoti, kaip prabėgo mano naktis, bet gal verčiau pažiūrėk pati.

Jis užsitraukė marškinius ant galvos.

Švelniai pirštu paliečiau Lopo randą ir sukauptau dėmesį į tai, ką noriu sužinoti. Labiausiai rūpėjo, kas atsitiko, kai Lopas prieš kelias valandas išvažiavo iš studijos.

Buvau įtraukta į tamsius vaikino atminties užkaborius, asyse aidėjo balsų kakofonija, veidai susiliejo, ir nė vieno nepajėgiau įžiūrėti. Regis, naktį gulėjau gatvėje ant nugaros, aidėjo automobilių signalai, pavojingai arti dūzgė padangos.

Henkas, pagalvojau sukauptusi visą valią. Kas atsitiko, kai Lopas išvyko ieškoti Henko? Vienas automobilis pasuko tiesiai į mane, ir aš galva atsitrenkiau į priekinius žibintus...

Tada prisiminimai nunešė mane į niūrų aklagatvį prie Henko sandėlio. Tai buvo ne tas pastatas, į kurį man sėkmingai pavyko įsibrauti, o tas, kurį mudu su Skotu anksčiau mėginome nufotografuoti. Oras buvo drėgnas ir troškus, žvaigždės pasislėpė už tankaus debesų sluoksnio. Lopas tyliai žingsniavo šaligatviu iš nugaros artindamasis prie vyro, tikriausiai Henko apsaugininko. Lopas prišoko ir, apsaugininkui nespėjus nė aiktelėti, sugriebė plieniniais gniaužtais, tada atėmė visus ginklus ir susikišo už džinsų juosmens.

Nustebusi pamačiau, kaip iš šešėlių išnyra Gabis – tas pats, kuris mėgino mane nužudyti prie ”7-11“ parduotuvės. Paskui jį išdygo Dominykas su Jeremiju. Visi trys šelmiškai šypsojosi.

– Na, na, ir kas gi čia pas mus atvyko? – nusišaipė Gabis nubraukdamas žemes nuo nefilimo apykaklės.

– Neleiskite jam kelti triukšmo, kol sulauksite mano ženkle, – paliepė Lopas perduodamas apsaugininką Dominykui su Jeremiju.

– Patarčiau nesusimauti, brolau, – perspėjo Lopą Gabis. – Tikiuosi, Juodoji Ranka yra kitapus šių durų. – Jis kilstelėjo smakrą sandėlio šoninių durų link. – Jei man pagelbėsi, pamiršiu visas ankstesnes nuoskaudas. Bet jei tau nepasisėks, parodysiu, kaip malonu, kai strypas padangoms nuimti įbedamas į sparnų randus... džiuginsiu tave kiekvieną mielą dieną, kiaurus metus.

Lopas nieko neatsakė, tik šaltai dėbelėjo.

– Laukite mano ženkle.

Jis prisėlino prie langelio duryse. Aš nusekiau iš paskos ir pažvelgiau pro langelį.

Viduje pamačiau narve uždarytą arkangelę ir būrelį Henko nefilimų. Nustebau išvydusi susigūžusią Marsę Milar išplėstomis iš baimės akimis. Jos išbalusiose rankose karojo grandinė, – be abejonės, Lopo arkangelo vėrinys. Marsės žvilgsnis vis nuklysdavo į duris, už kurių slėpėmės mudu su Lopu.

Arkangelė įnirtingai spardė narvo virbus keldama baisų triukšmą. Henko vyrai kaipmat puolė ją plakti mėlynai švytinčiomis grandinėmis, apdorotomis velnio kerais. Po kelių kirčių arkangelės oda ėmė švytėti tokia pat nežemiškai melsva šviesa kaip ir grandinės, ir mergina nuolankiai susigūžė.

– Gal tau suteikti garbę? – pasiūlė Marsei Henkas siekdamas vėrinio. – O gal nori, kad aš užsegčiau jai grandinėle?

Marsė visa drebėjo. Jos veidas išblyško, pašiurpusi mergina nepratarė nė žodžio.

– Ateik, brangioji, – ragino ją Henkas. – Nėra ko bijoti. Mano vyrai ją sukaustė. Ji tavęs nesužalos. Štai ką reiškia būti nefilimu. Mes privalome duoti atkirtį priešams.

– Ką tu jai darysi? – sumikčiojo Marsė.

Henkas slogiai nusijuokė.

– Užsegsiu vėrinį, ką gi daugiau.

– O tada?

– Tada ji atsakys į mano klausimus.

– Kodėl kalini merginą narve, jei nori su ja tik pasikalbėti?

Henko šypsena beveik išblėso.

– Duok man vėrinį, Marse.

– Sakei, kad nori, jog paimčiau vėrinį vien išdaigai. Kad mudu iškrėsime Norai pokštą. Nė

neužsiminei apie *jq*, – Marsė su siaubu pažvelgė į kalinę.

– Duok vėrinį, – paliepė Henkas atkišdamas ranką.

Marsė traukėsi palei sieną, bet akys ją išdavė – žvilgsnis nukrypo į duris. Henkas staiga puolė prie jos, bet Marsė buvo vikresnė. Nėrė pro duris ir beveik kaktomuša susidūrė su Lopu.

Vaikinas sulaikė Marsę, kad nepargriūtų, ir dirstelėjo vėrinį.

– Elkis teisingai, Marse, – tyliai paliepė jis. – Jis tau nepriklauso.

Staiga supratau, kad šio prisiminimų epizodo įvykiai turėjo nutikti netrukus po to, kai aš išėjau iš sandėlio su mama, ir prieš pat man sutinkant Marsę gatvėje. Su Lopu prasilenkiau vos kelias minutes. Tuo laiku Lopus telkė prieš Henką Gabį ir jo sėbrus.

Marsė linktelėjo ir atidavė vėrinį. Jos smakras drebėjo. Netardamas nė žodžio Lopus įsidėjo vėrinį į kišenę. Tada plieniniu balsu paragino:

– Eik.

Jis nedelsdamas davė ženklą Gabiui, Jeremijui ir Dominykui. Šie atbėgo ir įsibrovė į sandėlį. Lopus ėjo jiems įkandin kartu tempdamasis Henko apsaugininką.

Išvydęs būrelį puolusių angelų, Henkas iš nuostabos dusliai šūktelėjo.

– Nė vienas iš šių nefilimų nėra prisiekęs ištikimybės, – tarė Gabiui Lopus. – Rinkis, kurį nori.

Gabis plačiai šypsodamasis apsidairė ir atidžiai apžiūrėjo visus nefilimus. Jo godus žvilgsnis ilgiausiai užsibuvo prie Henko.

– Lopus pasakė, kad nė vienas jūsų, augaloti vyrukai, nesate prisiekę ištikimybės... *kol kas*.

– Ką visa tai reiškia? – kunkuliuodamas pykčiu paklausė Henkas.

– O kaip tau atrodo? – atšovė Gabis traškindamas krumplius. – Kai mano bičiulis Lopus pranešė žinąs, kur galiu rasti Juodąją Ranką, susidomėjau. Ar sakiau, kad ieškau naujo vasalo nefilimo?

Nefilimai stovėjo kaip įbesti, bet jų veiduose pamačiau siaubą ir sumišimą. Nenučiuokiau, ką sumanė Lopus. Jis minėjo, kad bus sunku rasti puolusių angelų, sutiksiančių padėti išgelbėti arkangelą, bet, matyt, galiausiai aptiko būdą prisikviesti talkininkų. Pasiūlydamas karo trofėjų.

Gabis rankos mostu davė ženklą Dominykui ir Jeremijui išsiskleisti, ir šie atsistojo prie sandėlio sienų.

– Esame stipresni, nei manai, – piktdžiugiškai šypsodamasis perspėjo Henkas. – Dešimt prieš keturis. Regis, jūsų šansai prasti.

– Keista, man jie atrodo velniškai viliojantys. Tikiuosi, prisimeni priesaikos žodžius, Juodoji Ranka? ”Pone, esu tavo.“ Pradėk repetuoti. Neišeisiu iš čia, kol man jų nesugiedosi. Esi mano nefilimas. *Mano*, – pareiškė Gabis ir tyčiodamasis bedė pirštu.

– Nestovėkite kaip mietą prariję, – siusdamas užriko ant savo vyrų Henkas. – *Parklupdykite šį arogantišką angelą ant kelių*.

Tačiau pats Henkas negaišo laiko ir nėrė pro duris.

Gabio juokas aidu atsimušė nuo gegnių. Jis nužingsniavo prie durų ir plačiai jas atvėrė. Skardus puolusio angelo balsas nugriaudėjo naktį.

– Išsigandote, nefilimai? Ne veltui. Aš ateinu.

Išgirdę grasinimą visi nefilimai puolė bėgti pro pagrindinį ir galinį išėjimą. Džiaugsmingai šūkaudami ir ūbaudami Jeremijas su Dominyku puolė juos vytis.

Lopas stovėjo ištuštėjusiam sandėlyje atsigręžęs į arkangelės narvą. Jam prisiartinus arkangelė atšoko nuo virbų ir perspėjamai sušnypštė.

– Nenuskriausiu tavęs, – ramino ją Lopas parodydamas tuščias rankas. – Atrakinsiu narvą ir išleisiu.

– Kodėl turėtum šitaip pasielgti? – sušvokštė arkangelė.

– Todėl, kad čia tau ne vieta.

Arkangelė pažvelgė Lopui į veidą iškankintomis akimis.

– Ir ko už tai pareikalaus? Kokias pasaulio paslaptis turėsiu tau atskleisti? Kokį melą švelniai man šnibždėsi į ausį manais už tiesą?

Lopas atrakino narvą ir atsargiai paėmė arkangelės ranką.

– Noriu tik vieno: kad mane išklausytum. Man nereikia vėrinio priversti tave kalbėti, nes, manau, sutiksi padėti išgirdusi mano žodžius.

Arkangelė, nenoriai remdamasi į Lopą, išsvirduliavo iš narvo. Velnio kerai, matyt, buvo paveikę jos melsvai švytinčias kojas.

– Ar ilgai aš būsiu tokia? – paklausė arkangelė pritvinkusiomis ašarų akimis.

– Nežinau, bet turbūt arkangelai mokės padėti.

– Jis man nukirpo sparnus, – kimiai sušnibždėjo arkangelė.

Lopas linktelėjo.

– Tačiau nenuplėšė. Tai teikia vilčių.

– Vilčių? – pakartojo arkangelė žaibuodama akimis. – Tu čia matai kokių nors vilčių? Tik tu vienas taip svaičioji. Beje, kokios pagalbos trokšti? – liūdnai paklausė ji.

– Noriu sužinoti, kaip galima nužudyti Henką Milarą, – tiesiai šviesiai atsakė Lopas.

Arkangelė nelinksmi nusijuokė.

– Dabar jau esi ne vienas.

– Tu gali padėti.

Arkangelė prasižiojo prieštarauti, bet Lopas ją pertraukė:

– Arkangelai mažiausiai vieną kartą jau yra prikišę nagus prie mirties, tad gali tai pakartoti.

– Ką čia paistai? – nusišaipė arkangelė.

– Prieš keturis mėnesius viena Čonsio Langė palikuonių šoko nuo gegnių mokyklos sporto salėje. Ši jos auka padėjo nužudyti Langė. Mergina, vardu Nora Grei, ir iš tavo veido suprantu, kad esi apie ją girdėjusi.

Lopo žodžiai mane pribloškė. Ne dėl to, kad man tai būtų buvusi naujiena. Viename vaikino prisiminimų girdėjau save sakant, kad nužudžiau Čonsį Langė, bet vėliau atkakliai tai neigiau. Dabar reikėjo pažvelgti tiesai į akis. Migla galvoje išsisklaidė, atmintis nuskaidrėjo. Štai aš prieš kelis mėnesius stoviu mokyklos sporto salėje. Su Čonsiu Langė, nefilimu, kuris norėjo mane nužudyti, kad įskaudintų Lopą.

Nefilimu, kuris nežinojo, kad esu jo palikuonė.

– Man svarbu, kodėl pasiaukodama ji nenužudė Henko Milaro, – toliau dėstė Lopas. – Henkas – jos genealogijoje yra tiesioginis pirmtakas nefilimas. Imu įtarti, kad čia bus prikišę nagus arkangelai.

Arkangelė spoksojo į jį netardama nė žodžio. Lopas sutirpdė jos atšiaurumą. Galiausiai vos

šyptelėjusi ji su pašaipa paklausė:

– Turi dar kokių sąmokslo teorijų?

Lopas papurtė galvą.

– Tai ne teorija, o tiesos nuslėpimas. Ją slepia arkangelai. Iš pradžių to nepastebėjau, bet kai suvokiau, kas įvyko, nebedvejojau, kad arkangelai prikišo nagus prie mirties. Jūs leidote Čonsiui mirti vietoj Henko. Kodėl taip pasielgėte, turint galvoje, kokių nemalonumų jums pridarė Henkas?

– Nejau tikrai tikiesi, kad aptarinėsiu tai su tavimi?

– Tada tau teks išklaustyti mano teoriją. Štai ką manau. Maždaug prieš penkis mėnesius arkangelai sužinojo, kad Čonsis su Henku ėmė mėgėjiškai naudoti velnio kerus, ir panorė tai sustabdyti.

Tardami, kad iš dviejų blogybių Henkas yra mažesnė, arkangelai pirmiausia kreipėsi į jį. Jie buvo numatę, kad Nora pasiaukos, ir pasiūlė Henkui sandorį. Jie leis Čonsiui mirti vietoj Henko, jei šis nebenaudos velnio kerų.

– Tavo vaizduotė nepaprastai laki, – nusišaipė arkangelė, bet jos balsas buvo netvirtas, ir Lopas suprato šį tą užčiuopęs.

– Dar neišklausei pasakojimo iki galo, – toliau dėstė Lopas. – Kertu lažybų, kad Henkas pardavė Čonsį. O tada apgavo arkangelus. Tęsdamas Čonsio pradėtą darbą, jis iki šiol užsiiminėja velnio kerais. Arkangelai nori jį pašalinti, kol Henkas dar niekam nespėjo perduoti savo žinių. Be to, jie siekia, kad velnio kerai atsidurtų ten, kur jiems ir vieta, – pragare. Štai čia aš ir galiu praversti. Prašau angelų dar vieną kartą įsikišti į mirtį. Leiskite man nužudyti Henką. Jis žinias apie velnio kerus nusineš į kapą, ir jei mano samprotavimai pagrįsti, kaip tik to nori tu ir kiti arkangelai. Aišku, tu turi savų priežasčių trokšti Henko mirties, – reikšmingai pridūrė vaikinai.

– Tarkim, arkangelai gali įsikišti į mirtį. Bet aš viena nesprendžiu tokių dalykų, – atsakė arkangelė. – Reikalingas vienbalsis sutikimas.

– Tada pateikime šį pasiūlymą svarstyti.

Arkangelė skėstelėjo rankomis.

– Negi nesupranti, aš negaliu pateikti šio pasiūlymo. Neišmanau, kaip iš čia atsidurti ten. Negaliu skristi. Negaliu susisiekti su namais, Dževai. Tol, kol veikia velnio kerai, arkangelai manęs nemato.

– Arkangelo vėrinio galia didesnė nei velnio kerų.

– Aš neturiu savo vėrinio, – silpnu balsu priminė arkangelė.

– Pasinaudok manuoju. Pasikalbėk su arkangelais. Pateik jiems mano siūlymą ir balsuokite.

Lopas iš kišenės išsitraukė vėrinį ir atsegęs padavė merginai.

– Iš kur man žinoti, jog tai ne klasta? Gal tu versi mane atsakinėti į tavo klausimus?

– Ir nesužinosi. Šiuo metu tau lieka tik pasitikėti.

– Pasitikėti garsiu išdaviku? Išvartytu iš rojaus angelu?

Merginos ir Lopo žvilgsniai susikirto, arkangelė atidžiai tyrinėjo jo veidą, šis buvo toks pat nepermatomas kaip ežeras vidurnaktį.

– Apsigrežk, ir aš jį užsegsiu.

– Pasitikėti, – labai tyliai pakartojo arkangelė.

Žvilgsnis rodė, kad ji svarsto. Pasitikėti Lopu ar mėginti vienai įveikti savo bėdas.

Galiausiai ji nusigrežė ir kilstelėjo plaukus.

– Užsek.

32 SKYRIUS

Isitikinusi, kad Lopas laiko tvirtai mane apkabinęs, ėmiau kvėpuoti ramiau. Mudu sėdėjome ant grindų jo miegamajame, aš buvau atsilošusi jam į krūtinę. Vaikinas švelniai mane sūpavo ir šnibždėjo į ausį švelnius žodžius.

– Štai kaip, – tariau. – Vadinasi, aš iš tiesų nužudžiau Čonsį. Nefilimą. Nemirtingąjį. Kažką nužudžiau. Netiesiogiai, bet vis tiek. *Aš nužudžiau.*

– Dėl tavo pasiaukojimo turėjo žūti Henkas.

Nebyliai linktelėjau galvą.

– Mačiau, kai tai sakei arkangelei. Viską mačiau. Tu pasinaudojai Gabiu, Jeremiju ir Dominyku, išvarei visus iš sandėlio ir likai vienas su ja.

– Taip.

– Ar Gabis rado Henką ir privertė jį prisiekti ištikimybę?

– Ne. Jis būtų tai padaręs, bet aš pirmas nutvėriau Henką. Su Gabiu buvau ne visai atviras. Leidau jam patikėti atiduosiąs Henką, bet iš tiesų paprašiau, kad Dabrija palauktų prie sandėlio. Kai tik Henkas nėrė pro duris, Dabrija jį nutvėrė. Grįžęs čia ir tavęs neradęs, pamaniau, kad Henkas tave sučiupo. Paskambinau Dabrijai ir paprašiau atitempti čia Henką ištardyti. Atleisk, kad įpainiojau Dabriją, – atsiprašė Lopas. – Ją pasiėmiau kartu, nes man visai nerūpi, kas jai atsitiks. Ji man nereikalinga.

– Nepykstu, – atsakiau. Dabrija mane jaudino mažiausiai. Krūtinę draskė kur kas didesnis nerimas.

– Ar arkangelai jau balsavo? Kas bus Henkui?

– Prieš balsuodami arkangelai norėjo pasikalbėti su manimi. Jie manimi nepasitiki. Pasakiau jiems, kad daugiau galės nebesijaudinti dėl velnio kerų, jei leis nužudyti Henką. Taip priminiau, kad Henkui mirus tu tapsi nefilimų armijos vade. Prižadėjau arkangelams, kad tu sustabdysi karą.

– Padarysiu viską, ko prireiks, – patvirtinau nekantriai linktelėdama galvą. – Noriu, kad Henkas išnyktų. Ar buvo balsuota vienbalsiai?

– Angelai pasiryžę baigti šią painiavą. Jie man leido elgtis su Henku, kaip panorėsiu. Turime laiko, iki patekės saulė.

Tik dabar pamačiau ant grindų prie Lopo kojos pistoletą.

– Prižadėjau neatimti iš tavęs šios akimirkos, – priminė Lopas, – ir jei vis dar to nori, daugiau nesiginčysiu. Tačiau negaliu leisti tau veikti akiai. Henko mirtis tave persekios visą laiką. Negalėsi nei gražinti Henkui gyvybės, nei pamiršti jo žūties. Aš jį nužudysiu, Nora. Jei leisi, aš tai padarysiu. Gali rinktis. Kad ir kaip nuspręsi, būsiu su tavimi, bet noriu, kad pasirengtum šiam žingsniui.

Nedvejodama paėmiau pistoletą.

– Noriu jį pamatyti. Noriu pažvelgti Henkui į akis ir išvysti apgailėstą, kai supras, ką

pasirinko.

Lopas beveik iškart linktelėjo sutikdamas su mano sprendimu. Jis nusivedė mane į slaptą koridorių. Čia šviesą skleidė tik deglai. Jie apšvietė vien koridoriaus pradžią, toliau nemačiau nieko, tik tirštą tamsą.

Sekiau paskui Lopą vis gilyn, koridorius vedė į kalvos papėdę. Galiausiai išvydau duris. Lopas timptelėjo už geležinio žiedo, ir durys atsivėrė mūsų pusėn.

Už jų jau laukė Henkas. Jis norėjo pulti Lopą, bet trukdė antrankiai. Sukikenęs – kaip man pasirodė beprotiškai – Henkas tarė:

– Nebūk kvailas ir nesitikėk, kad tau pavyks išsisukti nenubaustam.

Jo akyse spindėjo ir susižavėjimas, ir neapykanta.

– Ir tu manei, kad pavyks apmulkinti arkangelus? – ramiai atšovė Lopas.

Henkas lėtai prisimerkė. Jo žvilgsnis nukrypo į mano ranką.

– Ką tai reiškia? – šiurpiu balsu paklausė jis.

Nukreipiau pistoletą į Henką.

Su pasitenkinimu stebėjau, jo suglumimą, paskui – pyktį.

– Gal paaiškinsit, kas čia vyksta? – iškošė Henkas.

– Tavo laikas baigėsi, – atsakė Lopas.

– Mes susitarėme su arkangelais, – pridūriau.

– Dėl ko susitarėte? – kunkuliuodamas įniršiu suuzgė Henkas.

Nusitaikiau jam į krūtinę.

– Nebesi nemirtingas, Henkai. Galų gale mirtis pasibeldė į tavo duris.

Henkas trumpai ir nepatikliai nusijuokė, bet jo akyse šmėstelėjo baimė.

– Įdomu, koks bus tavo kitas gyvenimas? – sušnibždėjau. – Ar šią akimirką apmąstai savo poelgius? Ar pergalvoji kiekvieną savo sprendimą mėgindamas išsiaiškinti, kada reikalai pakrypo ne ta linkme? Ar prisimeni tą daugybę žmonių, kuriuos išnaudojai ir nuskriaudei? Ar prisimeni jų vardus? Ar matai mamos veidą? Tikiuosi, matai. Tikiuosi, jos veidas tau vaidenasi. Amžinybė – ilgas laiko tarpsnis, Henkai.

Henkas ėmė taip stipriai tampyti grandines, jog išsigandau, kad jos gali nutrūkti.

– Noriu, kad prisimintum mano vardą, – dėščiau Henkui. – Kad atmintum, jog pasielgiau su tavimi taip, kaip tu būtum pasielgęs su manimi. Nepasigailėjau.

Žiauriame, kerštingame jo veide staiga išryškėjo dvejonė. Henkas gudrus, bet vargu ar atspėjo mano ketinimus.

– Nevadovausiu nefilimų armijai, – pareiškiau, – nes tu nemirsi. Gyvensi ilgėliau. Žinoma, ne *Ritz* viešbutyje. Nebent Lopas pagerintų tavo kalinimo sąlygas.

Kilstelėjau antakį ragindama Lopą prisidėti.

Ką darai, angele? sumurmėjo mano mintims vaikinai.

Nustebau, kad man pavyko kreiptis į Lopą tiesiogiai mintimis. Mano smegenys savaime pasikeitė, ir aš savo žodžius paverčiau proto energija. *Aš jo nežudysiu. Tu irgi, tad nesvajok.*

O kaip arkangelai? Mes su jais sudarėme sandorį.

Tai neteisinga. Mudu neturime geisti jo mirties. Labai jos troškau, bet tu buvai teišus. Jei

nužudysiu Henką, nepajėgsiu to užmiršti. Noriu gyventi toliau. Mano sprendimas teisingas. Supratau, kad arkangelai mus naudoja nešvariam darbui atlikti, o man jau nusibodo teptis rankas.

Keista, bet Lopas nesiginčijo. Jis atsigręžė į Henką.

– Man labiau patinka šaltos, tamsios ir drėgnos kameros. Storomis sienomis. Kad ir kaip garsiai ar ilgai staugtum, tau draugiją palaikys tik tavo paties kančia.

Ačiū, padėkojau Lopui kaip įmanydama nuoširdžiau.

Vaikino lūpose nušvito šelmiška šypsena. *Mirtis jam būtų per švelni bausmė. Šitaip bus smagiau.*

Jei nebūčiau buvusi tokia prislėgta, gal būčiau nusijuokusi.

– Štai kokį atpildą gavai, kad patikėjai Dabrija, – tariau Henkui. – Ji ne pranašė, tiesiog psichopatė. Gyvenk ir mokykis.

Leidau Henkui tarti paskutinį žodį, bet, kaip ir tikėjausi, jis tylėjo. Turėjau menką viltį, kad jis bent jau mėgins atsiprašyti, nors nelabai to troškau. Atsisveikindamas Henkas keistai ir su slaptu lūkesčiu nusišypsojo. Kiek sudirgau, bet Henkas, matyt, to ir siekė.

Maža kamera nuščiuvo. Įtampa išsisklaidė. Nuvijusi šalin mintis apie Henką, staiga labai aiškiai pajutau, kad Lopas stovi man už nugaros. Netikrumą pakeitė palengvėjimas.

Pasijutau visiškai išsekusi. Rankos drebėjo. Paskui ėmė drebėti keliai ir blauzdos. Nuo išsekimo tarsi apsvaigau. Kameros sienos, priplėkęs oras, net Henkas ėmė suktis akyse. Tik Lopas padėjo man nepargriūti.

Netarusi nė žodžio puoliau jam į glėbį. Lopas prispaudė mane prie sienos ir karštai pabučiavo. Vaikino kūnu nuslinko palengvėjimo virpulys. Įsikibau jam į marškinius, prisitraukiau prie savęs, nes man mirtinai reikėjo jo artumo. Lopo lūpos prigludo prie manųjų. Mudviejų bučinys buvo skubotas; vėsioje kameros tamsoje abudu degėme nekantrumu.

– Eikime iš čia, – sušnibždėjo man į ausį Lopas.

Buvau besutinkanti, bet akies krašteliu išvydau ugnį. Vienas deglas iškrito iš laikiklio. Liepsna šokinėjo Henko rankoje kerinčiai švytėdama nežemiška melsva šviesa. Ne išsyk toptelėjo, ką matau, nenorėjau patikėti savo akimis.

Palengva viską suvokiau. Henkas vienoje rankoje laikė spirgantį melsvos šviesos kamuolį, kitoje – juodą Lopo plunksną. Du visiškai skirtingus daiktus; vieną šviesų, kitą tamsų. Liepsnos kamuolys nenumaldomai artėjo prie plunksnos. Iš jos galo parūko dūmų sruogelė.

Nebuvo laiko perspėti Lopą. Laiko apskritai nebeliko.

Akimirksniu iškėliau pistoletą ir nuspaudžiau gaiduką.

Šūvis Henką pribloškė prie sienos – išskėstomis rankomis, išsižiojusį iš nuostabos.

Daugiau jis nebekrutėjo.

33 SKYRIUS

Lopas nesivargino kasti Henkui kapo. Tvyrojo tamsa, iki saulės tekėjimo buvo likusi valanda, o gal dvi. Lopas nuvilko Henko kūną paplūdimiu už Delfų parko vartų ir paspyręs batu nurideno nuo uolos į apačioje šėlstančias bangas.

– Kas jam bus? – paklausiau apsikabindama Lopą, kad būtų šilčiau.

Ledinis vėjas plėšė drabužius ir šerkšnu padengė odą, bet tikrasis šaltis sklido giliai iš širdies.

– Potvynio banga nuneš jį tolyn į vandenyną, ir rykliams lengvai atiteks kąsnis pašaro.

Papurčiau galvą parodydama, kad Lopas manęs nesuprato.

– Kas atsitiks jo sielai?

Nejau iš tiesų grasindama Henkui sakiau tiesą? Ar jis pasmerktas amžinai kankintis? Kaipmat nuvijau šalin gailestį. Nenorėjau nužudyti Henko, jis pats mane privertė tai padaryti.

Lopas tylėjo, tik stipriau apkabino. Tada perbraukė mano rankas.

– Tu sušalai. Eikim pas mane.

Tačiau aš nepasidaviau.

– Kas dabar bus? – sušnibždėjau. – Aš nužudžiau Henką. Turėsiu vadovauti jo vyrams, bet ką su jais darysiu?

– Sumąstysim, – atsakė Lopas. – Sukursim planą, ir aš būsiu su tavimi tol, kol jį įgyvendinsim.

– Nejau tikrai tikiesi lengvai išsisukti?

Lopas linksmi nusijuokė.

– Jei norėčiau, kad būtų lengva, būčiau pats prisirakinęs grandinėmis pragare greta Riksono. Mudu ten galėtume girtauti.

Spoksojau į dūžtančias uolų papėdėje bangas.

– Ar arkangelai nesibaimino, kad išplepėsi apie sandorį? Jiems tai pakenktų. Paskleidęs gandus, kad velnio kerus galima pažaboti, iškart sukeltum baisų nefilimų bei puolusių angelų susidomėjimą.

– Prisiečiau tylėti. Tai buvo numatyta sandoryje.

– Ar galėjai ko nors paprašyti mainais už tylėjimą? – tyliai paklausiau.

Lopas įsitempė, ir aš pajutau, kad vaikinai atspėjo mano mintis.

– Negi tai svarbu? – abejingai paklausė jis.

Žinoma, svarbu. Dabar, kai Henkas žuvo, mano atmintį gaubianti migla sklaidėsi tarsi debesys suspindus saulei. Kai ką jau mačiau labai aiškiai. Prisiminimų nuotrupos darėsi kaskart ryškesnės. Kartu su Henko žūtimi išnyko jo galia ir įtaka man, vis geriau prisiminiau, ką mudviem su Lopu teko drauge iškęsti. Išdavystės, ištikimybės, pasitikėjimo bandymus. Prisiminiau, kas Lopą prajuokina ir kas supykdo. Vėl žinojau, koks yra didžiausias vaikinai troškimas. Mačiau jį taip aiškiai, kad net gniaužė kvapą.

– Ar galėjai jų paprašyti, kad paverstų žmogumi?

Lopas lėtai iškvėpė, o paskui prabilo kimiai, bet nuoširdžiai.

– Atsakysiu trumpai: taip. Galėjau.

Mano akys pritvinko ašarų. Pasielgiau labai savanaudiškai, nors protas sakė, kad ne aš nusprendžiau už Lopą. Vaikinas taip nutarė vardan manęs, ir kaltė graužė man krūtinę, kaip įniršusios jūros bangos pakrantės uolas.

Pamatęs mano išraišką, Lopas nepatenkintas suurzgė:

– Išklausk mane iki galo. Susipažinęs su tavim, labai pasikeičiau. Troškimai nebe tie kaip prieš penkis mėnesius. Ar norėjau turėti žmogaus kūną? Taip, labai. Ar dabar man tai svarbiausia? Ne. – Vaikinas skvarbiai pažvelgė į mane. – Atsisakiau to, ko norėjau, kad turėčiau tai, ko man reikia. O man reikia tavęs, angele. Labiau nei tu kada nors pajėgsi suprasti. Dabar esi nemirtinga. Aš irgi. Tai šis tas.

– Lopai... – prakalbau ir užsimerkiau, pajutusi, kaip virpa širdis.

Vaikino lūpos tvilkyte nutvilké man ausies lezgelį.

– Myliu tave, – paprastai, bet aistringai tarė jis. – Tu mane verti prisiminti, koks buvau. Keli norą vėl tokiam būti. Laikydamas tave glėbyje, jaučiu, kad mudu kartu įveiksime visas kliūtis. Esu tavo, jei sutinki mane paimti.

Pamiršau, kad esu visiškai permirkusi, drebu iš šalčio ir turėsiu vadovauti nefilimų kariaunai, su kuria nenoriu turėti nieko bendro. Lopas mane myli. Kitkas nesvarbu.

– Ir aš tave myliu, – atsakiau.

Vaikinas tyliai dejuodamas priglaudė galvą man prie kaklo.

– Pamilau tave gerokai anksčiau nei tu mane. Tik čia tave pranokau, ir kaskart, gavęs progą, tai priminsiu. – Lopas šelmiškai nusišypsojo. – Eime iš čia. Vedu tave į savo būstą, šįkart visam laikui. Turime nebaigtų darbų.

Kiek dvejojau, nes ramybės nedavė vienas klausimas. Seksas man labai svarbus. Nežinojau, ar esu pasirengusi šitaip apsunkinti mudviejų santykius – o gal savo gyvenimą, ir tai buvo tik ilgo dvejonių sąrašo pradžia. Jei puolęs angelas, permiegojęs su žmogumi, sukuria nefilimą – būtybę, kuriai nedera gyventi Žemėje, – kas atsitiks, jei puolęs angelas permiegos su nefilime? Sprendžiant iš šaltų angelų ir nefilimų santykių, taip tikriausiai dar nėra nutikę, tad padariniai man kėlė tik dar didesnę nerimą.

Anksčiau arkangelus laikiau blogiukais, o dabar mane apniko abejonės. Galbūt yra kokia nors svari priežastis, dėl kurios angelams nedera įsimylėti mirtingųjų arba, jei kalbėsime apie mane, nefilimų? Senovinė taisyklė buvo sukurta atskirti mūsų rases... o gal apsaugoti, kad nekištume nagų prie gamtos ir likimo? Kartą Lopas pasakė, jog nefilimų rasė egzistuoja tik todėl, kad angelai ieškojo būdų atkeršyti, jog buvo išvaryti iš rojus. Siekdami atsilyginti arkangelams už išvarymą, puolę angelai suvedžiojo žmones, kuriuos turėjo saugoti.

Puolusiems angelams pavyko atkeršyti. Jie sukėlė kelis šimtmečius trunkantį pagrindinį karą tarp puolusių angelų ir nefilimų, o žmonės pateko tarp kariaujančių šalių lyg tarp girnų. Nors bijojau apie tai pagalvoti, bet prisiminiau, kaip Lopas aiškino, kad per karą viena rasė visiškai išnyks. Kuri, dar nežinia.

Ir visa tai dėl to, kad puolęs angelas įsliuogė ne į tą lovą.

– Kol kas ne, – atsakiau.

Lopas kilstelėjo tamsų antakį.

– Kol kas neisi apskritai ar kol kas neisi su manimi?

– Dar liko neatsakytų klausimų, – reikšmingai pažvelgiau į jį.

Lopas šyptelėjo lūpų kampeliu, bet pro mano akis nepraslydo abejonė.

– Turėjau susiprasti, jog pakenti mane tik todėl, kad nori gauti atsakymus.

– Dėl to ir dėl tavo bučinių. Ar kas nors tau yra sakęs, kad pasakiškai bučiuojiesi?

– Vienintelis žmogus, kurio nuomonė man svarbi, stovi štai čia. – Jis kilstelėjo mano smakrą, kad mudviejų žvilgsniai susitiktų. – Nebūtina grįžti į mano būstą, angele. Jei nori, parvešiu tave namo.

Arba jei nuspręsi miegoti pas mane kitoje lovos pusėje, per vidurį nubrėžusi liniją, kurią peržengti draudžiama, aš sutiksiu. Nors man tai nepatiks, paklusu.

Toks vaikino nuoširdumas mane sujaudino, tad įsikibau į jo marškinius, šitaip mėgindama parodyti savo dėkingumą. Kai krumpliais perbraukiau įdegusią Lopo odą, išsilepsnojo geismas. Kodėl, na, kodėl, su juo taip lengva pasiduoti pražūtingiems jausmams ir netekti galvos?

– Jei dar neatspėjai, – tariau karštai ir garsiai, – man tavęs irgi reikia.

– Ar tai reiškia "taip"? – paklausė Lopas pirštais braukdamas man per plaukus, išskleisdamas juos ant pečių ir atidžiai tyrinėdamas veidą. – Prašau pasakyti "taip", – rimtesniu tonu tarė jis. – Lik šiandakt su manimi. Leisk man laikyti tave savo glėbyje, net jei tai būtų viskas. Leisk tave saugoti.

Atsakydama sunėriau mudviejų pirštus. Begėdiškai drąsiai, godžiai ir nutrūktgalviškai atsakiau į jo bučinį jusdama, kaip atsipalaiduoju ir tirpstu kaip ledokšnis. Su kiekvienu bučiniu mano savitvarda menko, nepasotinama aistra stiprėjo tol, kol likome tik mudu su Lopus. Kol tapome vienu.

34 SKYRIUS

Kai Lopas pastatė motociklą priešais kaimišką namą, saulė jau buvo nukeliavusi pusę dangaus. Kvailai šypsodamasi ir visu kūnu jausdama šilumą nulipau. *Tobula*.

Nebuvau tokia naivi, kad tikėčiau, jog šis pojūtis truks ilgai, bet žodžiai "mėgautis akimirka" turi prasmę. Jau buvau nusprendusi, kad vėliau rūpinsiuosi, kaip suvaldyti gryną nefilimų kraują ir su juo susijusius padarinius, savo pokyčius ir vadovavimą Henko armijai.

Šiuo metu turėjau viską, ko trokšta širdis. Džiaugiausi, nes pirmu punktu sąrašė buvo įrašyta sugrįžusi meilė.

– Praėjusią naktį buvo labai smagu, – pareiškiau Lopui atsisėgdama dirželį ir paduodama vaikinui šalną. – Tiesiog įsimylėjau tavo paklodes.

– Tik jas?

– Ne. Dar ir čiužinį.

Lopo akyse suspindo šypsena.

– Mano lova tavęs visada laukia.

Mudu nenusibrėžėme per vidurį lovos linijos, kurios kirsti nevalia, nes gulėjome skyrium. Aš miegojau lovoj, Lopas – ant sofos. Vaikinas iš manęs tikėjosi daugiau, bet leido atsitokėti. Sakė galįs palaukti, ir aš juo tikėjau.

– Jei man duosi tik kraštelį, užkariausiu daugiau, – perspėjau. – Susirūpink, kad neokupuočiau tavo lovos.

– Jei taip atsitiktų, būčiau laimingas.

– Tavo būste tik labai trūksta kosmetikos priemonių. Kur plaukų puriklis? Lūpų blizgis? Įdegio kremas? – Nykščiu parodžiau į pagrindines duris. – Man reikia išsivalyti dantis ir išsimaudyti duše.

Lopas nušoko nuo motociklo ir plačiai nusišypsojo.

– Tai bent pakvietimas užėiti!

Pasistiebusi ant pirštų galų pabučiavau jį.

– Kai išsimaudysiu, manęs laukia lemiamoji diena. Nuvažiuosiu pas Vi paimti mamos ir abiem atskleisiu teisybę. Henko nebėra, todėl atėjo laikas išsipasakoti.

Šis pokalbis manęs nedžiugino, bet užtektinai ilgai jį atidėlioju. Įtikinėjau save, kad nuolat saugojau Vi ir savo mamą, bet iš tiesų joms melavau – slėpiau tiesą. Laikiau jas nežinioje, nes bijojau, kad tiesos mama ir draugė nepakeltų, nors pati supratau save apgaudinėjanti.

Atsirakinusi pagrindines duris, raktus įmečiau į dubenėlį. Vos spėjau žengti kelis žingsnius, Lopas sugriebė mane už dilbio. Pakako žvilgtelėti jam į veidą – kažkas negerai.

Skotas išniro iš virtuvės Lopui nespėjus užstoti manęs. Jis pamojo ranka, ir iš koridoriaus greta Skoto išdygo dar du nefilimai. Abu buvo maždaug to paties kaip Skotas amžiaus. Aukšti ir

raumeningi, ryžtingais veidais. Jie nužvelgė mane su neslepiamu smalsumu.

– Skotai! – šūktelėjau apeidama Lopą ir tvirtai apkabinau nefilimą. – Kaip tau pavyko ištrūkti?

– Susiklosčius tokioms aplinkybėms, buvo nuspręsta, kad būsiu naudingesnis fronto linijoje, nei užrakintas kalėjime. Nora, susipažink su Dante Materačiu ir Tониu Granthamu, – pristatė Skotas. – Jie abu yra Juodosios Rankos armijos vyresnieji leitenantai.

Priėjo Lopas.

– Tu drįsai atsivesti šiuos vyrus į Noros namus? – paklausė jis taip nužvelgdamas Skotą, tarsi ketintų nusukti jam sprandą.

– Nurimk, vyruti. Jie savi. Jais galima pasikliauti, – užtikrino Skotas.

Lopas nusijuokė tyliai ir klastingai.

– Pagarsėjęs melagis mėgina laiduoti už kitus.

Skotas sukando dantis.

– Ar tikrai nori tęsti šį žaidimą? Nepamiršk, ir pats turi įvairių paslapčių.

O varge.

– Henkas negyvas, – tariau Skotui. Nėra ko delsti ar leisti Lopui su Skotu toliau užgaulioti vienas kitą kilus testosterono audrai.

Skotas linktelėjo.

– Mes žinome. Parodyk ženklą, Dante.

Dantė išėjo į priekį. Jis buvo dviejų metrų ūgio, juodbruvus, vaikino išvaizda pateisino jo lotynišką vardą. Nefilimas atkišo ranką. Ant smiliaus pamačiau visiškai tokį patį žiedą, kokį Skotas išmetė į vandenyną. Žiedas spindėjo nežemiška melsva šviesa, ji skverbėsi man į akis net užsimerkus.

– Juodoji Ranka man sakė, kad jei jis mirs, taip atsitiks, – paaiškino Dantė. – Skotas teisus. Tai ženklas.

– Štai kodėl buvau paleistas, – įsiterpė Skotas. – Armijoje tikras pragaras. Niekas nežino, ką daryti. Češvanas beveik atėjo, Juodoji Ranka ketino kariauti, ir jo vyrai nerimsta. Jie neteko vado. Ima panikuoti.

Svarsčiau Skoto žodžius. Netikėtai man šovė mintis.

– Tave paleido todėl, kad pažįsti mane – Henko įpėdinę, – atsargiai nužvelgiau Dantę su Tониu. Skotas jais galbūt ir pasitiki, bet aš turiu savo galvą.

– Juk sakiau, kad šie vyrukai švarūs. Jie jau prisiekė tau ištikimybę. Kol dar viskas nežlugo, turime surinkti kuo daugiau tavo remiančių nefilimų. Dabar perversmas mums visai nereikalingas.

Ėmė svaigti galva. Tiesą sakant, mintis apie perversmą gana patraukli. Puiku, jei kas kitas nori vadovauti armijai.

– Prieš mirtį, – tarė Dantė, – Juodoji Ranka mane įspėjo, kad jei jis žūtų, vadovausi tu.

Nurijau seilę – nesitikėjau, kad ši akimirka ateis taip greitai. Žinojau, ką reikės padaryti, bet tikėjausi laimėsianti daugiau laiko. "Siaubinga" per švelnus žodis jai apibūdinti.

Paeiliui pažvelgiau visiems trims nefilimams į akis.

– Taip, daviau priesaiką, kad vadovausiu Henko armijai. Štai kaip klostysis įvykiai. Karo nebus. Grįžkite pas vyrus ir liepkite išsiskirstyti. Visi nefilimai, prisiekę ištikimybę, yra saistomi įstatymo, kurio negali panaikinti net ir stipriausia armija. Sukilti šiuo metu būtų savižudybė. Puolę angelai jau

rengia atkirtį, ir mums lieka paskutinė išeitis – parodyti, jog *neketiname* su jais kautis. Neskelbsim karo. Praneškite savo vyrams, kad tai įsakymas.

Dantė nusišypsojo, bet jo veidas buvo susirūpinęs.

– Nenorėčiau tokių dalykų aptarinėti girdint puolusiam angelui. – Jis pažvelgė Lopui į akis. – Gal duotum mums valandėlę?

– Nėra jokios prasmės prašyti Lopą išeiti, – įsikišau. – Aš jam vis tiek viską papasakosiu. – Pamačiusi surūgusį Dantės veidą, pridūriau: – Duodama priesaiką Henkui nė žodeliu neužsiminiau nutraukianti santykius su Lopu. Taip. Jūsų naujoji vadė draugauja su puolusiu angelu.

Tegul dabar pasklinda kalbos.

Dantė sutiko su manimi trumpai linktelėdamas galvą.

– Tada išsiaiškinkime vieną dalyką. Kova nebaigta. Galbūt ji atidėta, bet ne amžiams. Juodoji Ranka sukėlė revoliuciją, ir kad dulkės nusėstų, nepakaks ją atšaukti.

– Man nerūpi, ar nusės dulkės. Aš jaudinuosi dėl visos nefilimų rasės. Galvoju, kas būtų geriausia visiems.

Skotas, Dantė ir Tonis vogčia susižvelgė. Galiausiai Dantė prabilo, matyt, už visus tris:

– Tada susiduriame su didesne bėda – nefilimai mano, kad jiems geriausia išeitis – sukilti.

– Kiek nefilimų šitaip mano? – paklausė Lopas.

– Tūkstančiai. Jų pakaks užtvindyti miestą. – Dantės žvilgsnis nukrypo į mane. – Jei nevadovausi nefilimams kovoje už savo laisvę, būsi sulaužiusi priesaiką. Trumpai tariant, gali netekti galvos, Nora.

Pažvelgiau į Lopą.

Nenusileisk, ramiai tarė jis mano mintims. Pasakyk, kad karas atšauktas ir jokių derybų nebus.

– Prisiekiu vadovauti Henko armijai, – tariau Dantei, – bet nežadėjau laisvės.

– Jei nepaskelbsi karo puolusiems angelams, kaipmat įsigysi tūkstančius priešų nefilimų, – pareiškė Dantė.

”Jei kada ir paskelbsiu šį karą, pamaniau, tai kovosiu ir su arkangelais.“ Jie leido Henkui mirti, nes Lopas prižadėjo, jog aš nuslopinsiu sukilimą.

Atsigręžusi į Lopą supratau, kad mudu kamuoja ta pati šiurpi mintis: karas neišvengiamas.

Dabar teks nuspręsti, kas yra mano priešas.

PADĖKA

Ši knygos dalis labiausiai žeminanti.

Visų pirma garsiai dėkoju savo šeimai už paramą, padrąšinimą ir svarbiausia už kantrybę, kurios pakanka kiekvieną mielą dieną visus metus. Justinai, žinau, kad, pavadindama tave stipriausiu palaikymo komandos nariu, pasakysiu ne patį vyriškiausią komplimentą, bet jis tau labai tinka. *Tu esi mano geresnioji pusė.*

Dėkoju gausiam draugų būriui, jie man nepaprastai padėjo prižiūrėdami vaikus, skaitydami pirmuosius "Tylos" variantus ir primindami, kad juokas – geriausias vaistas. Sandra Roberts, Mary Louise Fitzpatrick, Shanna Butler, Lindsey Leavitt, Rachel Hawkins, Emily Wing Smith, Lisa Schroeder, Laura Andersen, Ginger Churchill, Patty Esden, Nicole Wright ir Meg Garvin – dėkoju Apvaizdai, kad jus pažįstu.

Labai ačiū Jennei Martin ir Rebeccai Sutton, judriam duetui, besirūpinančiam tinklalapiu FallenArchangel.com. Judvi informuojate mano gerbėjus kur kas greičiau, nei man kada nors pavyktų. Stulbinamas pasiaukojimas.

Dėkoju Jamesui Porto, kūrybingam genijui, sukūrusiam pribloškiantį mano knygos viršelį.

Reiškiu didžiausią dėkingumą Lyndsey Blessing, autoriaus teisių užsienyje agentei, padėjusiai mano knygoms pasiekti skaitytojus visuose pasaulio kampeliuose. Savo agentei Catherine Drayton ačiū... už viską (ir už tai, kad Bolonijoje prikaltino nusipirkti itin prašmatnius batelius).

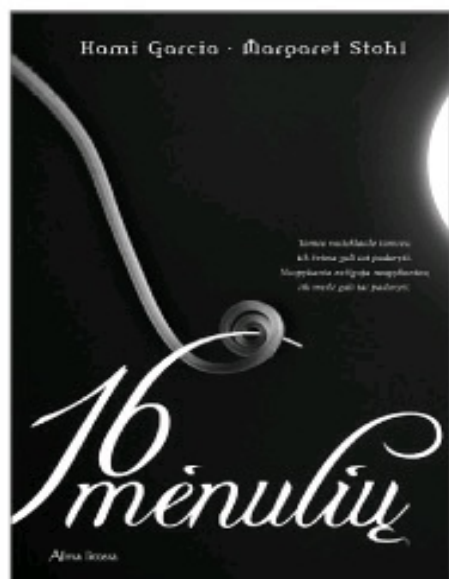
Jaučiuosi labai laiminga, kad mane palaiko leidyklos *Simon & Schuster* *BFYR* komanda. Ačiū Courtney Bongiolatti, Juliai Maguire ir Venetiai Gosling – redaktorėms profesionalėms. Nuoširdžiai ačiū Justinui Chandai, Annei Zafian, Jenicai Nasworthy, Lucy Ruth Cummins, Lucillei Rettino, Elkei Villa, Chrissei Noh ir Annai Mckean, kad mano gyvenimui suteikiate tiek daug žavesio ir palengvinate darbą.

Su dėkingumu lenkiu galvą Valerie Shea, akylai korektorei. Be jūsų ši knyga nebūtų tokia komiška. Gerąja prasme!

Nuoširdžiai dėkoju Dayanai Gomes Marques ir Valentinei Bulgakov, "Tylos" personažus pakrikštijusioms Dantės Materačio ir Tonio Ganthamo vardais.

Ir galiausiai, bet ne mažiau nuoširdžiai, dėkoju jums, mano artimi ir tolimi skaitytojai. Rašyti jums neapsakomai džiugu ir miela.

*Kartais meilei lemta išsiskleisti...
O kartais ji būna prakeikta.*

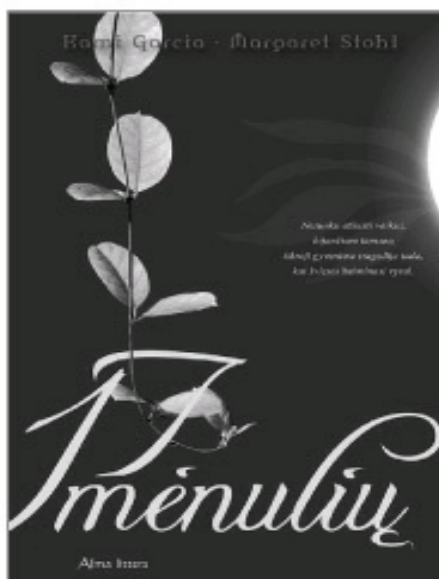

KAMI GARCIA · MARGARET STOHL
16 MĖNULIŲ

Lina Dukein nepanaši į nieką, ką lig šiol buvo regėjęs mažas pietietiškas Gatlino miestelis, ir ji stengiasi nuslėpti savo galią bei prakeiksmą, persekiojantį jos šeimą iš kartos į kartą. Vis dėlto net sodais apaugusiuose, visų užmirštuose Pietuose, kur pilna drumzlinų pelkių ir yrančių kapinių, amžinai paslapties neišsaugosi.

Itaną Veitą, lig šiol skaičiavusį mėnesius, kada galės ištrūkti iš Gatlino, persekioja nakties košmarai: jam sapnuojasi anksčiau nematyta graži mergina. Kai Lina atsikrausto į seniausią ir liūdniausiai pagarsėjusią miestelio plantaciją, Itanas pajunta jai nepaaiškinamą trauką ir pasiryžta atskleisti judviejų ryšį. Miestelyje, kuriame staigmenų nebūna, viską gali pakeisti viena paslaptis.

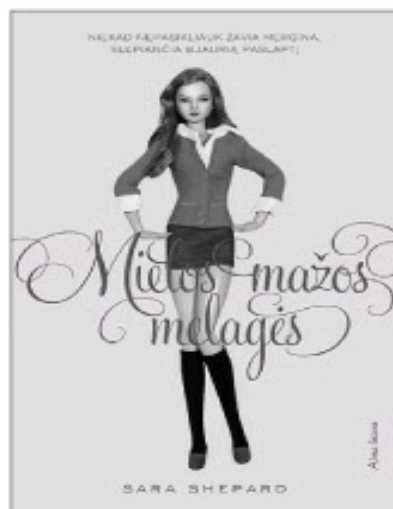
*Kai kurios paslaptys keičia gyvenimą...
Kitos atima gyvybę.*

KAMI GARCIA · MARGARET STOHL
17 MĖNULIŲ

Būdami kartu Itanas ir Lina gali atremti bet kokius Gatlino siunčiamus išbandymus, bet, patyrusi tragišką netektį, Lina ima trauktis ir slepia paslaptis, kurios patikrina judviejų draugystę. Dabar, kai Itano akims atsivėrė tamsioji Gatlino pusė, trauktis nebėra kur. Persekiojamas tik jam vienam matomų regėjimų Itanas dar giliau yra įtraukiamas į susipynusią miesto istoriją ir atsiduria pavojingame požeminių koridorių tinkle, skersai ir išilgai raižančiame Pietus, kur viskas kitaip, nei atrodo.

*Niekad nepasikliauk žavia mergina,
slepiančia bjaurių paslaptį.*

SARA SHEPARD
MIELOS MAŽOS MELAGĖS
MERGINOS BE YDŲ
VISKAS TOBULA

Pensilvanijoje, prašmatniame Rouzvudo miestelyje veši paskalos.

Čia kiekvienas turi ką slėpti po didžiuliais Gucci saulės akiniais ar tobulai prigludusiais marškinėliais, o ypač vidurinės mokyklos moksleivės Spenserė, Arija, Emilija ir Hana. Spenserė geidžia žavaus naujojo savo sesers vaikino. Arija užmezga romaną su anglų kalbos mokytoju. Emilija netekusi galvos dėl naujokės mergaitės. O Hana griebiasi bjauriausių triukų, kad išliktų žavi. Tačiau jau nuo šeštos klasės visas jas sieja dar didesnė ir niūresnė paslaptis – paslaptis, kurią jos manė saugosiančios amžinai. Toji paslaptis yra tokia skandalinga, kad išaiškėjusi tiesa sugriautų jų gyvenimus visiems laikams...